

Fotó: Kobza Emese

Szolgálati telep

Sok töprengés után kezdtem neki ennek... ennek az egésznek. Hirtelen szántam rá magam, és már itt is ülök - írni kezdek, mielőtt meggondolhatnám magam.

Tudom, most is "látanak", de nem érdekes. Úgyis megakadályozzák, hogy ez a szöveg nyilvánosságra kerüljön, vagy egyáltalán létrejöjjön - ha szükségesnek tartják. Tudom, hogy látszólag ellenük fordítom, amit tőlük tanultam, de azt is tudom, hogy a mi szempontunk soha nem egyezik az övékkel, hiszen mi nagyon keveset tudunk, Ők pedig mindent tudnak.

Úgy érzem, le kell írnom azt, ami velem, velünk történt... ott, mert onnan nagyon kevesen térnek vissza, ahol én kilenc évet töltöttem 1988 és 1997 között, gyermekkorom javát feláldozva. Remélem, elég jól emlékszem az események logikus folyamatára, és legalább nagyjából meg tudom tartani az időrendet.

Most biztosan kéne írni olyasmit, hogy ELSŐ FEJEZET, vagy netán ELSŐ RÉSZ, hiszen így tanultam tőlük is - vagy legalább egy nagy egyest kéne írni. De azt hiszem, elég nehéz lenne fejezetekre tagolni az eseményeket, hiszen az idő ott egyáltalán nem tűnik egyenletesnek, sőt sokkal kevésbé tűnik valóságosnak, mint itt (azt hiszem, ez is az Ő trükkjük), ráadásul nem biztos, hogy a logika fonalát követve mindig meg tudom tartani a cselekmény egyirányú menetét, és főleg szeretném elkerülni azt a látszatot, hogy regényt írok. Csak emlékezem. Emészttem azt, amit láttam és tapasztaltam.

1988-ban kezdődött az egész, a tizenkettedik születésnapom után nem sokkal, talán egy-két héttel - akkor még szállt az idő, tudni véltem, mennyi egy hét, tudni véltem az idő és a valóság súlyát. Hazafelé tartottam az iskolából, és el sem tudtam képzelni - soha nem is jutott eszembe -, hogy lehet másmilyen élete is egy embernek, pláne nekem. Éreztem a dolgok „természetes rendjét”, biztos voltam benne, hogy mindennek úgy kell történnie, ahogy történik - mint minden ember, aki rutincselekedetekkel, gépies reakciókkal élve válaszolgat a monoton külvilág megszokott hatásaira. Hazafelé menet nem voltam igazából tudatában, hogy hol vagyok vagy hogy milyen ruha van rajtam, de annak se, hogy én ki vagyok; nem vettem észre a táskát a kezemben, pedig akkori erőmhöz viszonyítva elég nehéz volt, nem vettem észre a barna festéket a kapun. És nem vettem észre az embereket magam körül (felnőttek - idegenek); egészen addig, amíg meg nem tört a monoton minta.

A dolgok megváltoznak, az ember kizökken a ritmusból, spontán módon kezd reagálni a környezetre - s utólag persze mindig sokkal jobban tudja, mit kellett volna csinálni, utólag felelőset, "jaj, miért is nem gondoltam meg jobban..." Persze én Ott megtanultam, hogy a gondolkodás paraméterezett elmeműködés, ha a paraméterek

ismeretlenek, szó sem lehet gondolkodásról. Aznap délután viszont még annyit sem tudtam, mint a játékosok - Ott így neveztük a „közönséges halandókat” -, hiszen köztük is csak egy gyerek voltam.

Tehát még nem egészen automatikus.

A ruházata miatt felfigyeltem egy emberre, tőlem harminc, a kaputól körülbelül húsz méterre. Valahogy úgy nézett ki, mint egy pap. Jobb hasonlatot akkor még nem tudtam, még nem sokszor láttam buddhista lámát, illetve szemtől szembe soha. A templomban láthattam a papokon hasonló öltözetet, de ez valahogy nagyobb, bővebb és mutatósabb ruha volt. Az ember, akit úgy vett körül, hogy a testalkatát egyáltalán nem lehetett megállapítani a bő lebernyegben, azonnal felemelte szemét az útról, és egyenesen rám nézett; tulajdonképpen nem találkozott a tekintetünk, ilyen távolságból nem láttuk jól egymás arcát, de éreztem, nem csak nézelődik, hanem tudja, hogy én itt felfigyeltem rá. Talán azt is tudja, hogy én ki vagyok.

Meg is lepődhettem volna, de nem volt időm - amit rám nézett, rettenetesen elzibbadt a fejem. Olyasmi érzés volt, mint amikor hosszú fekvés után felpattanok, de a látásom nem homályosult el, és sokkal erősebb ütés volt. Igen, mintha valaki belülről megütötte volna a fejem, vagy mintha a külső légnyomás lecsökkent volna, és a belső nyomás szét akarná feszíteni a fejem.

Az ember, aki ezt, csak úgy mellékesen, harminc méterről meg tudta csinálni velem, egy hatvan év körüli idős férfi volt, és a földrajztanáromra hasonlított. Felemelte a kezét, mintha intene, vagy esküdne, és az ujjait egy furcsa mozdulattal behajlította. Többé meg sem tudtam mozdulni. Elhagyott a cselekvőképesség ereje. Akkor még nem tudtam, hogy ez - a jelenség, a mozdulat - mágia. A többi játékoshoz hasonlóan azt hittem, hogy mágia, „varázslat”, „boszorkányság” a mesékben van csak, hiszen a köznapi, a valós - valóságnak hitt - élethez semmi köze az efféle jelenségeknek. Méghogy mágia. Mégsem tudtam megmozdulni, de úgy éreztem, mintha saját akaratomból állnék ott.

Az öreg pedig jött. Lassan lépkedett, mintegy óvatosan, mintha csúszna a járda.

Már csak öt méterre volt, amikor újra felemelte a kezét; bár a mozdulat ugyanúgy kezdődött, mint az előző, ezúttal csak az orrát vakarta meg - talán. Így utólag, részletes képzés birtokában sem tudom megállapítani, vajon akkor is csinált-e valami olyat, amit én szemmel nem láthattam. Ahogy odaért hozzám, kopasz fején megcsillant a napfény. Mosolygott; de nem úgy, mint a többi ember. Nem udvariasan, de nem is szívből. Derűsen, mint akinek teljesen mindegy, hogy kire vagy min mosolyog.

- Szervusz - köszöntött barátságosan.

Szüleimtől megtanultam, hogy az idegen emberek, főleg ha ok nélkül barátságosnak és jóakarátúnak mutatkoznak, veszélyesek lehetnek, mégis azonnal rokonszenvesnek éreztem az öreget, sőt megbíztam benne, egykedvű mosolyával. Nem hagyott szóhoz jutni, azonnal folytatta:

- Én Koledö Láma vagyok. Szeretnék... - félbehagyta a mondatot, intett a kapu felé és megindult. - Gyere, menjünk. Szeretnék beszélni veled.

Ilyesmit legfeljebb a tanárok mondtak nekem az iskolában, ha valami miatt nagy komolyan meg akartak róni vagy a lelkemre akartak beszélni. Folytatta:

- Én tudom, hogy te ki vagy. Nem véletlenül akadtam az utadba.

Elég lassan beszélt, de gyorsan mentünk, mert hozzám kellett igazítania a sebességét.

- Mi... - kezdtem mondani valamit, de félbeszakított:

- Ha kérdésekre kapott válaszok útján akarod megtudni, mit akarok, az sokkal tovább fog tartani. Miért nem hagyod, hogy beszéljek?

Vártam, mi lesz ebből. Mentünk tovább, nem szólalt meg azonnal. A földszinten laktam, úgyhogy már majdnem odaértünk az ajtóhoz.

- Tehát. Hosszú sora van annak, amit el akarok mondani. Menjünk be, és nekikezdek.

- De... én nem engedhetek be senkit, mert...

Elhallgattatott, mágiával - ezúttal nem emelte fel a kezét. Szétszaladt egy elnéző mosoly az arcán.

- Tudom - szólt. - Sőt... tiéd ez a lakás? - kérdezte mintegy ötletszerűen.

- Igen... illetve dehogyis, mármint a szüleimé.

- És te akkor ide bemehetsz. Mert ők a te szüleid. Más nem mehet be, igaz?

Nem válaszoltam.

- Meg tudnád mondani, miért pont éppen ők a te szüleid?

Két másodperc, mire megértettem a kérdést.

- Véletlenül lettél te az ő gyerekük, igaz? Talán lehettem volna én is - helyetted. És akkor most én mennék be oda. Helyetted. Igaz?

Kezdett összezavarni. Végre megszólaltam:

- Dehát én vagyok a gyerekük. Ön idősebb, mint a szüleim, úgyhogy...

Persze megint félbeszakított, hiszen tudta, mit gondolok.

- A nevem Koledö. A láma... Buddhista kifejezés, Koledö Láma: olyasmi, mintha nálatok azt mondaná valaki, hogy ikszipszilon atya.

- Szóval pap?

- Igen, tibeti buddhista pap vagyok. És voltam én is tizenkét éves. Ha kicsit később születek, akár most is lehetnék annyi; és lehetnék a szüleid gyereke, helyetted.

- Node, akkor... szóval... én attól vagyok én, hogy a szüleim gyereke vagyok.

Emlékszem a jóleső érzésre, hogy végre sikerült megragadnom a lényegét, a hibát az öreg okfejtésében. Már egy kis ideje az ajtó előtt álltunk.

- Igen? Tehát mi van akkor, ha én születek helyetted? Akkor én vagyok te? - Ez, összevetve az eredeti problémával, még jobban összezavart.

- De én csak én lehetek! - mondtam, a legegyszerűbb ténybe kapaszkodva.

- Miért? Ki mondta neked? Olyan sok mindent tanulsz az iskolában, ugye? ...nos, mit tanítottak magadról?

- Ezt nem értem.

Gondolkodtam. Még kevésbé értettem.

- Mit kellett volna tanulnom magamról? És hogyan? Hogyan tanulhat az ember saját magáról?

- Hát ez az, David. Nem tudod, hogy ki vagy te. Akkor meg...

- Honnan tudja a nevem?

- Ha nem tudod, hogy ki vagy te, akkor honnan tudod, hogy nem ÉN vagy te? Ha én vagyok te, akkor ugyanúgy tudom a neved, ahogy te is. És bemegyek ide, ahogy te is.

- Nem tud összezavarni. - Igyekeztem határozottnak tűnni. - Akkor sem lehet bemenni, édesapám azt...

- Tényleg nem lehet! Koledö Láma hiába ügyeskedik, nem juthat be, igaz? - Megint mosolygott. - De ha én vagyok te, akkor te vagy Koledö Láma, szóval nem mehetsz be ide!

Elnevettem magam.

- Na! Hát ez az! Ön Koledö Láma, én meg én vagyok, ez nyilvánvaló; az én zsebemben van a lakás kulcsa!

Diadalmasan néztem az öregre.

- Igaz. De ha én vagyok te, akkor az én zsebemben van.

- Na jó! - mondtam, és a zsebembe nyúltam, a kulcsot keresve. - Ha én vagyok Koledö Láma és viszont, akkor Koledö Lámánál van a kulcs, ő fog most bemenni ide, Davidke pedig kint marad! Viszlát! - mondtam nevetve, nem azért, mert ott akartam hagyni, hanem hogy jelezzem, a játszmát megnyertem.

A láma kacagott. Teljesnek éreztem a diadalt, csak a kulcsomat nem találtam.

- Megtaláltad a lényegét! - mondta az öreg nevetve. - Egész jó, igen, nagyon jó!

Én azonban kezdtem megrémülni. Hol van a kulcsom? Csak nem elhagytam? A farzsebemben volt, onnan nem tudják kivenni úgy, hogy ne vegyem észre - legalábbis én ezt hittem. A Telepen Poräx gyakran kilopott ezt-azt a zsebemből. A láma nagyon jól mulatott, láthatóan nem vette észre, hogy valami nincs rendben.

- Nem találom a kulcsom - néztem enyhén sápadtan Koledöre. - Nincs a zsebemben.

Ahogy kimondtam, hirtelen megéreztem, milyen rossz a helyzet, a szüleim későn érnek haza, addig nem tudok bejutni, ráadásul le fognak szidni a gondatlanságért, hogy elhagytam a lakáskulcsot.

A láma hirtelen elkomolyodott. Azt hittem, arra gondol, hogy be akarom csapni. De egy másodperc gondolkodás után felderült az arca.

- Egészen összezavartál - szólt. - Bravó! Azt mondod, nincs a zsebedben a kulcs. Pedig ott van. Csakhogy - és felemelte az ujját - te Koledö Láma zsebében keresed a kulcsodat. Ott pedig tényleg nincs.

Megdermedtem. Végiggondoltam, amit mondott, és azt, amit mindez jelent. Az nem lehet. Hiszen a kulcs volt...

- Igen - bólintott, és válaszolt gondolatomra: - A kulcs volt a bizonyíték, hogy te vagy te. Látod, most meglátjuk, a kettőnk közül kicsoda TÉ. - Benyúlt a ruhája alá. Megfagyott a vérem. Nem lehet...

De az öreg mosolyogva előhúzta az én kulcscsomómat.

- Nem, Láma bácsi - mondta, engem utánozva -, nem lehet bemenni. Tessék innen elmenni. - Bedugta a kulcsot a zárba. - Tessék engem békénhagyni.

- Elloptal! - suttogtam.

Erre nevetni kezdett. Rám nézett. Láta halálra vált arcomat, a döbbenetet, a rémületet, a tanácstalanságot. Rázkódott a nevetéstől. Ezt látva egy kicsit megnyugodtam; nem gúnyosan nevetett, kárörömmel, hanem mint aki egy ártalmatlan tréfát eszelt ki.

- Dehogyan loptam. Hiszen végig nálam volt.

- A kapunál még a zsebembe nyúltam, és megmarkoltam...!

- Dehogyan is. Én markoltam meg. Hogy került volna Koledő Lámához az én kulcsom?

Kinyitotta az ajtót. Belépett a lakásba, én utána. Tudtam, hogy játék, amit csinál, mégis azon gondolkodtam, mit tegyek, ha nem az. Az öreg úgy mozgott, mintha tényleg a saját lakásába ért volna haza.

- Köszönöm, hogy hozta a táskámat - mondta, és a vállamon lévő táska után nyúlt.

Megint nevetni kezdett. Bezárta az ajtót, aztán elindult befelé.

- A cipőt tessék levenni! - szóltam rá; egyúttal így próbáltam megbizonyosodni arról, hogy nincs rossz szándéka.

- Nem koszos a lábam - felelte, hátra se fordulva. - Ha egyetlen lábnyomot is találsz, felnyalom.

Olyan határozottan lépdelt előre, mintha legalább századszor lenne nálunk vendégségben, és csukott szemmel is tudná az utat.

- Dehát az utcáról tetszett...

- Hidd el, hogy nem koszos. - Hátrafordulva nekítámaszkodott a szoba ajtajának, és rám nézett. Hirtelen eszembe jutott, hogy kezdte a mondókáját. Milyen idegen volt akkor! Most úgy éreztem, mintha már egy hete ismerném, vagy még régebben.

- Ez a játék megindította az agyadat, és mellékesen bejutottam vele. Hagyjuk abba!

- Tudom, hogy csak azért csinálta - feleltem a cipőmet kikötve -, hogy juthasson a lakásba.

- Nem elsősorban a lakásba akartam bejutni. Inkább a fejedbe. Meg a szívedbe.

Hogy ez mennyire sikerült neki, azt csak sokkal később ismertem fel; két nap után, mikor már úgy emlékeztem vissza minderre, mintha két éve történt volna.

Bementünk a szobába, és mindezek után nem küzdöttem tovább, leültettem a lámát. Mondja csak, amit akar; nincs ártó szándéka, erről már megbizonyosodtam. (Milyen naiv voltam!)

Koledő összehúzta a száját, nála ez volt a mesterséges elkomolyodás, aztán beszélni kezdett:

- Kétszáz évvel ezelőtt... az emberiség úgy döntött, lemond a tekintély konzervdobozos, ám kifogyhatatlan protektorátusáról, és saját kezébe veszi a sorsát, kizárólag az értelem erejére támaszkodva. Azonban kérdéses, hogy a gyermek milyen korban rendelkezik elegendő bölcsességgel, tudással, ...értelemmel, hogy a maga urává

válják. A világ, úgy tűnik, túl türelmetlen volt, ezért is ment végbe az elszakadás folyamata olyan hirtelen, erőszakos módon. Az értelem nem nyújt még elegendő támaszt. Azonnal láthatod, ha valóban körül nézel...

Én türelmesen ültem, és hallgattam. Kezdetben olyan dolgokról beszélt, amikről tudtam (valamennyit); a világ állapotát elemezte nagy vonalakban. Történelemről, politikáról beszélt, társadalmi jelenségekről, környezetszennyezésről, ilyesmikről. Az újdonság mindabban, amit mondott, a nézőpontja volt: a meggyőződése arról, hogy a világban néhány évtized múlva változások fognak végbemenni, változások sora, ami egy egy-két év múlva bekövetkező világméretű eseménnyel kezdődik majd. És beszélt nekem a különféle szerepekről, amelyekkel az emberek megszületnek. Én kezdettől fogva keresztény nevelést kaptam a szüleimtől, így nem volt semmi rendkívüli abban, hogy Koledő Istenről beszélt.

- Tehát, mint mondtam, az emberek meg vannak győződve arról, hogy egyéni sorsuk is teljes mértékben saját kezükben van - magyarázott.

Felmerült bennem a kérdés, hogy hol jövök majd én, mi közöm ehhez az egészhez.

- Emögött persze az a törekvés áll, hogy istenek akarnak lenni mindannyian. Hiszen az előbb már említettem, ez irányítja minden cselekedetüket. Azonban a világegyetemet Isten irányítja, de nem úgy, ahogy azt te tanultad korábban. Te soha nem hallhattál a Mesterekről: ők kormányozzák az Univerzumot, tévedhetetlen biztonsággal. Valaha ők is közöttünk éltek. Ugyanolyan emberek voltak, mint mi... csak hogy azóta, valamikor, elérték a tökéletességet. Ez tulajdonképpen a buddhizmus egyik alapvető tanítása. Azonban néhányunk számára ez sokkal több, mint egyszerű hit. Magam is sokszor találkoztam a Mesterekkel. Bár ők szellemek, de néha, speciális körülmények között, megtestesülve nyilvánulnak meg. Általában ők sem avatkoznak bele közvetlenül a dolgok folyásába. Különböző emberek, szellemek állnak a szolgálatukban, ezeket utasítják a szükséges cselekedetekre. Én is egy ilyen... szolgáljuk vagyok.

Ez kezdett érdekessé válni. De még mindig nem tudtam, hogy jövök én ide.

- Hiszen akkor... ugye Ők küldték ide hozzám, láma? - kérdeztem.

- Pontosan. Ők figyelemmel kísérik minden élőlény sorsát. Tehát, személyesen ismernek mindenkit a világegyetemben. Én... azért jöttem, hogy meghívjalak, az Ő társaságukba... hogy állj be közénk, akik szolgáljuk Őket - és ezáltal az egész világot.

Ettől a hirtelen fordulattól leállt az elmém. Olyan sok mindent kellett volna gondolnom egyszerre, hogy teljesen megbénultam. Persze, megint a paraméterek hiánya - amiről akkor még nem tudtam.

- Beszéltem már neked arról, hogy vannak, akik szolgálatra születnek, és vannak, akik csak egyszerű... játékosok. Előfordulhat azonban az is, hogy valaki később lép szolgálatba! Így vagy úgy, mindenképpen szüksége van bizonyos képzettségre egy embernek ahhoz, hogy szolgálni tudjon.

- De mit kellene tennem? - kérdeztem hirtelen.

- Vállald el a szolgálatot!

- De... akkor mit kell...? Szóval, mi van, ha elvállalom?

- Ó, ó, hát azt a Mesterek mondják meg, hogy kinek mit kell tennie. Ha a szolgálatot választod, el kell menned tanulni; mint az előbb mondtam, képzésre van szükséged. Van egy telep... ahol különleges, tartalékos, "karmán-kívüli" közszolgálatos szellemek élnek - és itt kaphatnak képzést a hozzád hasonlók, aztán szolgálhatnak ott, a Telepen, vagy visszatérhetnek a földi karma világába, a játékosok közé.

Zsargonnal teli beszédéből lassan kihámoztam a lényegét.

- Nekem egyébként is tanulnom kell - mondtam elmosolyodva -, iskolába járok. A szüleim..., nem hiszem, hogy elengednének anélkül, hogy...

A láma nevetett. Először, mióta leültünk beszélgetni.

- Egy ilyen nagyságrendű kérdésbe - mondta - a szüleidnek egyáltalán nincs beleszólása! Neked kell döntened, egyedül. Ha vállalod, még ma délután elviszlek a Telepre, és este megbeszélék mindent a szüleiddel.

- Node, azt hiszik, hogy el tetszett rabolni, és a rendőrség...

- Ezt csak bízd rám! Nem te vagy az első, akit... beszervezek. Tizenkét éves gyerekeket kell összegyűjtenem, azokat, akiket a Mesterek kijelöltek. Ez a munkám, többek között. Van gyakorlatom a szülők leszerelésében.

- De ha elmegyek, mi lesz a... mi lesz... mindennel?!

- Mindennek annyi - vigyorgott a láma. - Az itteni életedet felszámolhatod... magadban. Többé nem számít se az iskola, se semmi.

- De miért?

- ..."Miért"? Hogyhogy miért?

- Miért kell, hogy elvállaljam? Miért én?

- Hogy miért te, azt nem tudom, a Mesterektől kell megkérdezni. De nem akarsz tenni semmit az emberekért, a világért? Figyelj rám. Tudajdonképpen egy hadseregbe invitállak: a szolgálatban vannak különféle stílusok, itt a Földön pedig, és más helyeken is, jelenleg eléggé hathatós eszközöket kell alkalmazni, mivel az embereket nagyon nehéz befolyásolni. Mindenki csak a saját feje után menne, nem fogad el senkitől tanácsot; mondom, istenek akarnak lenni. Azt mondják magukban: nekem csak ne mondja meg senki, hogy mit csináljak.

Tehát, mi azért vagyunk, hogy segítsünk a játékosokon. De gondold csak el, milyen nehéz valakin akarata ellenére segíteni! Beláthatod, hogy ehhez speciális tudás, különösen nagy erejű és ügyesen kieszelt odahatás szükségeltetik.

Beláttam. De biztos voltam benne, hogy nem fogok tudni egy délután alatt dönteni.

- És... milyen ott az élet? - kérdeztem. - A Telepen.

- Vannak dolgok, amiket nem mondhatok el - válaszolt -, legalábbis addig biztosan nem, amíg bele nem egyezel, hogy velem jössz. Ha bevonulsz ebbe a seregbe, akkor ott, a Telepen fogod megkapni a képzésed. Az ottani személyzet fog titeket tanítani, az angyalok részvételével. Veled egyidős, földi gyerekekből álló csapatba fognak beosztani. És évek múlva, mikor a kiképzésnek vége, és felnőttek lesztek, átköltöztök a Telepnek arra a részére, ahol az úgynevezett szervánsok élnek; ők azok a közszolgálatosok, akik nem a nagyvilágban tevékenykednek, hanem ott a Telepen.

Elhallgatott, talán a következő kérdést várta. De én nem szóltam semmit, csak ültem és emésztettem.

- No? Meg kell emésztened az egészet? - kérdezte. - Akkor azt hiszem, én hamarosan indulok is.

Ahogy ezt kimondta, valahogy megkönnyebbültem. Mintha a döntési kényszer megszűnt volna; az ismeretlentől való félelem alábbhagyott. Kivárom azt a kis időt, amíg Koledő továbbáll, aztán el is felejtetem az egészet...

Mégsem nyugodtam meg teljesen.

- Nem is tudom - szólaltam meg végül. - Olyan hihetetlen az egész. Egyáltalán hol van ez a Telep?

A láma elmosolyodott a „hihetetlen” szóra.

- Azt még nem mondhatom el, hogy hol van. De... azt mondod, hihetetlen. Bizonyítsak? Nem válaszoltam semmit. Feszülten vártam, mi lesz itt.

- Bemutatom, hogy a Mesterek számára nincs lehetetlen - mondta. - Figyelj!

Összetette a két kezét, mintha imádkozna. Felhúzta a lábát a fotelba, törökülésbe. Félig becsukta a szemét, és a leeresztett szemhéjak mögött látni lehetett, hogy kiüresedett a tekintete. Mintha a semmibe nézne.

Hallottam a saját felgyorsult szívverésem; aki rászokott, hogy rutincselekedetekkel tölti ki az életét, az mindig fél az ismeretlentől. Két-három másodpercig ültünk így, csöndben, mozdulatlanul, aztán felnyögtem. Kiáltásnak indítottam, de úgy megfeszült minden izmom, hogy nyögés lett belőle.

Koledő láma ugyanis emelkedni kezdett. Először azt hittem, hogy csak helyzetet változtat a fotelban; a bő ruhától nem láttam, mi történik. A láma azonban felemelkedett húsz centi magasra, aztán már fél méternél tartott; a ruhája lefele lógott, jelezve, hogy a gravitáció változatlanul hat rá. Egészen lenyűgözött a látvány - később a Telepen már nyomasztó volt látni a levitációt, mint a hatalom egyik jelképét. Mosolyogtam, vigyorogtam, aztán nevetni kezdtem. A láma is elmosolyodott, de különben mozdulatlan maradt. Amikor felért a plafonhoz, megállt. A ruhája pedig elkezdett fényleni. Egyre erősebben világított, vörösből átment fehérbe, végül már alig bírtam ránézni. A szobát elárasztotta a fény.

Azután „felrobbant” - hirtelen egy éles, rövid durranás hallatszott, ugyanakkor megremegett a padló egy kicsit, közben felvillant a ruha olyan erősen, hogy egészen elvakított a fénye. És ezzel véget ért az egész jelenség.

A fotel előtt álltam, minden teljesen normálisnak látszott, semmi jele nem volt, hogy egy pillanattal azelőtt egy csoda szemtanúja voltam. Levitációról ugyan már hallottam, de ez a világító ruha teljesen új és megdöbbentő jelenség volt.

Koledő pedig sehol. Egyszerűen eltűnt. Körbenéztem a szobában. Talán tényleg felrobbant, gondoltam, fénné alakult a teste.

A hátam mögött szólalt meg:

- Hogy tetszett?

Odafordultam.

- Hogy tetszett... csinálni? - kérdeztem.
- Ez csak egy kis játék volt, nincs semmi jelentősége - mondta.
Megint eltűnt, de abban a pillanatban meg is jelent a fotelban ülve. Teleportáció! A jelenség annál megdöbbentőbb volt, mivel az előbb állt, a fotelba pedig már ÜLVE érkezett.
- Kábán magam mögé nyúltam, mintha attól félttem volna, hogy eltűnt a fotel; megmarkoltam az ismerős anyagot - a Telepen az ágyam anyaga egy hét után ismerősebb volt -, és leültem.
- Mint mondtam - szólt Koledö -, a Mesterek hatalmának nincs határa.
Még mindig kábulatban voltam kissé, de hirtelen eszembe jutott valami, amitől egészen beindult az agyam. Felhúztam a lábam a fotelba, félig térdelve ültem, és izgatottan kérdeztem az öreget:
- Ezt... ezt én is meg fogom tanulni a Telepen? - kérdeztem.
- Attól függ, hogy milyen dolgokra szakosodsz.
Hogy ezt nem egészen én fogom eldönteni, azt persze nem kötötte az orromra.
- Ha elég szorgalmas vagy - folytatta -, persze előbb-utóbb eljutsz arra a szintre, ahol megtanítják neked, akár meg is tanulhatod magadtól. Néhányan a szervánsok közül később angyalok lesznek!
- És ők... tudják ezt?
- Ezt? Ó persze, ők mind sokkal többet tudnak ennél, legalábbis a tiszték. Az előbb mondtam, hogy ez csak játék volt. De rengeteg mindent biztosan meg fogsz tanulni. Sokkal kevesebb unalmas tanulnivalóval fognak ott gyötörni, mint itt, az iskolában.
Határozottan kezdett megjönni a kedvem az egészhez. Egyvalami különösen megragadott így, hogy már bizonyítva láttam a láma minden szavát. (Igen, ennyire naiv voltam.)
- Koledö láma, azt mondta, hogy „földi” gyerekek lesznek ott. Eszerint... vannak más bolygók is, amiken élet van?
- Persze, hiszen itt a Naprendszerben is van más bolygókon fizikai élet, illetve egyes bolygók holdjain: egysejtűek. A Marson viszont "emberek" is élnek, csak a földi tudomány még nem jutott el odáig, hogy érzékelni tudja őket, mivel egészen más frekvenciájú anyagból áll a testük, mint nekünk. Nekik csak úgy nevezett finom fizikai testük van, mint a kísérteteknek. Nekünk is van ilyen finom testünk vagy étertestünk, de mi csak a magunk és egymás durva fizikai testét tudjuk érzékelni, közvetlenül vagy műszerekkel. Más naprendszerekben is élnek megtestesült szellemek, természetesen.
- Űrlények? Olyanok, mint...
- Különböző testeket kaphat valaki, mikor leszületik. Attól függ, hogy hova kerül, és hogy milyen sors vár rá. A Földön kívül még nagyon sok helyen élnek humanoidok, némelyeknek csak egy egészen kicsit tér el a testfelépítésük az itteniekétől. Tudtad például, hogy eredetileg csak a fehérek és a feketék földiek? A feketéket nevezhetnénk "benszülötteknek", a bolygó ősi, természetes gazdáinak: a fehéreket utánuk tenyésztették ki az emberi faj alkotói. A másik két helyi változat pedig idegen

származású; a sárgákat (én is félig az vagyok) később telepítették be és adaptálták az emberi léthez nagyon fejlett civilizációk, a rézbőrűek pedig egy "baleset" folytán kerültek a Földre, s szintén egy magasabb hatalom segítségével adaptálódtak.

Ámultan hallgattam, szóhoz sem tudtam jutni.

- Vannak nagyobb eltérések is. És vannak, nos vannak - mintha tétovázott volna - más fajok is. Ezt majd a Telepen részletesen megtanítják neked. Vannak például szakszóval megnevezve szaruoidok, egyszerűbb, de kicsit félrevezető szóval sárkányok. Sokat háborúznak velük a humanoidok, bizonyos esetekben azonban jóindulatúak velünk szemben. Eme lények emlékét őrzi a kínai kultúra is. Aztán ott vannak a... bogarak. Mi csak így nevezzük őket. Elméletileg vannak kivételek, de gyakorlatilag kibékíthetetlen az ellentét a két faj, köztük és az emberek között. A Föld korábbi látogatói közül említhetném még a „metanoidokat” is, valamint egy másik fajt, akiket nem kívánok megnevezni, akik körülbelül harminc év múlva meg fogják támadni a Földet. A csata jelentős része az űrben fog lezajlani, de azért elég... kellemetlen idők lesznek azok a földiek számára. - Sóhajtott. - De ez még messzebb van, ahhoz képest, hogy mi az elkövetkezendő néhány évről beszélünk, a kiképzésedről. Ha elég magas szintet, rangot érsz el, te magad is részt vehetsz majd ebben a háborúban.

- Űrhajóval fognak jönni? - kérdeztem bambán. - Végre biztosan tudni fogják a Földön, hogy vannak idegenek, nem csak találgatni fognak....

- A találgatás ébren tartja a kíváncsiságot - szólt élénken a láma -, és ez üzletileg is hasznos, azonfelül a tudás hatalom. Bizonyos illetékesek már réges-régen tudják, hogy... szóval, már tárgyalásokat is folytattak más bolygók lakóival. Rengeteg idegen eredetű technológia van a Földön.

Természetesen a különböző anyagi civilizációk eltérő fejlettségűek. Vannak, akik ókori körülmények között élnek, megint mások összehasonlíthatatlanul fejlettebbek, mint a földiek. Ha úgy szakosodsz, te is meg fogsz tanulni űrhajóval repülni, és más olyan járműveket vezetni, amiket most még csak el sem tudsz képzelni. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán ravaszul megtoldotta: - No, akkor én megyek is.

- Ne! Várjon még, hiszen...

Felemelte a kezét. Megint az az érzés, mint az utcán, a fejbevágás.

- Ezt hogy csinálja?

- Mágia - felelte. De nem szólt többet.

- De ugye nem ártalmas?

Nem válaszolt semmit. Folytattam:

- Csak, mert olyan furcsa érzés, mintha a fejemben a vér...

- Ne aggódj, nem veszélyes, amit csináltam. Ezt bizonyos energiák bevitele okozza. Most el kell mennem. Tudom, hogy kezdett érdekes lenni, amit meséltem, de sokkal többet már úgysem szabad mondanom. Két óra múlva visszajövök, addig dönts. De akárhogy is, ami itt történt, amit elmondtam neked, arról nem beszélhetsz soha senkinek.

- Ha mégis úgy döntenék... szóval, mit kell vinnem...

- Magadat.

- Semmit? Semmi mást?

- Amire úgy érzed, hogy szükséged lehet egy - mosolygott - bentlakásos katonai iskolában, hogy úgy mondjam.

Én is elmosolyodtam.

- És hogyan fogunk odamenni, hogyha...

- Teleportációval.

Tágra nyílt a szemem.

- Igen? - kérdeztem lelkesen. - És akkor mennyi holmit vihetek?

- Ajaj. - Nem vettem észre, hogy valamit nagyon titkol előlem. - Nem hiszem, hogy az angyalok örülni fognak, ha a fél lakást bedobozolva állítasz be a Belépőre. Férfjél el valami kisebb bőröndben, ha már mindenáron magaddal akarsz hurcolni különféle kacatokat. Ruhát úgyis adnak. A világon mindent adnak, amire ott szükséged lehet. Van egy jó tanácsom - halkította le a hangját, mintha nem akarná, hogy valaki, talán a Mesterek meghallják (ez a gondolat akkor még nem volt mulatságos, hiszen nem tudtam semmit a Mesterekről) -, inkább könyveket vigyél magaddal, minél sűrűbb betűkkel nyomtatott könyveket.

- A szüleim - mondtam. - El kéne búcsúznom tőlük, ha egyáltalán...

- Majd írsz nekik levelet. A Telepen működik posta, jószerivel az egyetlen kapcsolat a külvilággal, a játékosokkal. Azon kívül egy év múlva meglátogathatod őket.

Nagyon izgatottan próbáltam a részleteket megtudni, pedig szinte biztos voltam benne, hogy nem fogok elmenni. Ilyen hirtelen, egyik pillanatról a másikra, biztosan nem. Volt egy itteni életem, amit legalábbis nyugodtan le akartam zárni. Egy kérdés azért mégiscsak fontosnak tűnt:

- Egy évig fogok ott maradni?

A láma összehúzta a száját.

- Hú, ez nagyon sok mindentől függ. Az alapképzés egy évig tart, de az tényleg csak a legalapvetőbb dolgokból áll. Egy biztos: a szolgálat örök életre szól, halálig tart. Persze, nagyon sokféle élete lehet egy-egy közszolgálatisnak. Azok a híres emberek, akiket hallomásból, tévéből ismersz, részben a Mesterek szolgálatában vannak. Persze a legtöbb közszolgálatisnak fogalma sincs arról, hogy kiket szolgál, öö... hogy is mondjam, „tudat alatti” utasításokkal irányítják őket, bár ez nem a legjobb kifejezés. De erről is tanulni fogsz majd természetesen. Nem is húzom tovább az időt, megyek.

- Jaj, láma! Muszáj?

- Igen, máshol azonnal szükség van rám. De ebben a pillanatban! Gondold meg ésszel, jó alaposan - hirtelen gyorsította a beszédét, ez egész furcsa volt tőle -, aztán készülj. Itt leszek időben, és indulhatunk.

Hirtelen eltűnt a fotelból, el sem köszönt. Persze, hiszen nemsokára úgyis visszajön. Én pedig gondolkodni kezdtem, hogyan szereljem le a lámát, hogyan mondjam meg neki, hogy ilyen hirtelen nem mehetek vele?

Még talán soha nem vert olyan gyorsan a szívem, mint ezekben a pillanatokban. Koledö mellett álltam, aki készülődött, magában mormogott valamit - mantrát, vagy talán a Mesterekkel beszélgetett valahogyan? Látszólag nem is törődött velem. Bal kezemben ott szorongattam a régi, kopott kis szürke bőröndöm fülét, benne a „kacatok”, amiket magammal akartam vinni.

Koledö felemelte a jobb kezét, a balt kinyújtotta felém, fogjam meg. Világosan éreztem, milyen hatalmas erő van Koledöben, még az egyensúlyát is éreztem, azt, hogy az energia nagy része most a felemelt jobb kezében koncentrálódik. Remegtem. Fogalmam sem volt, mi lesz ebből. Csak azt reméltem, nem fog nagyon fájni. A bizonytalanságnak véget akartam vetni, meg akartam kérdezni az öreget, „ugye nem fog fájni?”, de már nem mertem megszólalni. Tudtam, a nagy csoda bármelyik pillanatban bekövetkezhet. Felkészülten akartam várni azt, amire nem lehet felkészülni. Éreztem, hogy rendkívüli dolog fog történni; bár azt hittem, ez ugyanolyan teleportáció lesz, mint amit Koledö bemutatott nekem korábban, fogalmam sem volt, mennyivel komolyabb művelet következik. Úgy tűnt, egyre növekszik az energia a lámában, százhetvenes pulzussal észrevételeztem, hogy az egyik pillanatban elérte a csúcspontot. Aztán megszűnt, visszaállt az egyensúly az öreg két oldala között.

- Kész - mondta halkán, és leengedte a kezét. Mindkét tenyerem síkosra izzadt, a bőröndöt csak azért tudtam tartani, mert görcsbe szorult rajta a kezem.

Határtalan megkönnyebbülést éreztem, de ott volt még a kérdés: hogyhogy "kész"? Még mindig remeg a térdem, és még mindig itt vagyunk. Hol a Telep, a Koledö által emlegetett „Belépő”, ki tudja, melyik részén a világnak?

Egyszerre vak sötétség vett körül. Mintha kihunytt volna a Nap; pillantásnyi átmenettel történt. Koledö már nem fogta a kezem, de tudtam, még mindig ott van mellettem. A testemet sem éreztem teljesen, de még megvolt; bár nem láthattam, tudtam, hogy van kezem és lábam, csak éppen nem tudok mozogni, illetve a mozgás ebben a különös állapotban értelmét veszítette.

Aztán hirtelen fényesség gyúlt. Óriási fényesség, ami irány és forrás nélkül körülölelt. Közben azonban, valahol belül, még mindig láttam a sötétséget: egy fekete képernyő volt, amin szédületes gyorsasággal kezdett megjelenni valami szöveg. Zöld betűk. Nem egybefüggő szöveg volt, sorokból állt, rövid kijelentésekből, számokkal megtűzdelve - mint valami számítógépes program a képernyőn. Időnként egy pillanatra lassult a kiíródás, villanásnyi rövid szünetet tartott némely sorok előtt. Nem emlékszem semmire a feliratok közül, a fényt sokkal erősebben láttam, a képernyőt mintha csak képzeltem volna.

A fény hirtelen hatalmasra növekedett, mintha az előbb csak ízelítőt láttam volna; az csak egy fehér papír volt, ez pedig a Nap - vagy inkább egy szupernova. Valójában egy robbanás történt, olyasmi, mint amit Koledö produkált, csak milliószor, milliárdszor

nagyobb, én pedig a közepében álltam, Koledövel, és valahol a bőröndöm is ott volt, a tudatom hátuljában, a bal oldalon. A villanástól meg kellett volna vakulnom, de láttam, a dörrenés pedig akkora volt, mintha egy hatalmas úrcirkálót vezetve - készülődés közben sokszor gondoltam erre - kamikazeként fénysebességgel rohantam volna neki egy bolygó felszínének. Egy pillanatig tartott az egész. Darabokra törtem, porrá égtem, azután szublimáltam. Lámástól, bőröndöstül.

Magamhoz tértem; úgy tűnt, nem sokáig lehettem eszméletlen. Fehér csempés, üres helyiségben találtam magam. Fent, a plafon mellett sárgásfehér tejüvegen át szűrődött be a fény. A levegő szinte valószínűtlenül tiszta volt. A bőröndöm az egyik sarokban feküdt, én félig rajta. Lecsúsztam róla, s felültem. Koledö sehol. Egy barna ajtó állt tőlem balra. Felkeltem a földről, és felemeltem a bőröndömet. A levegő furcsán kaparta a torkom. Kinyitottam az ajtót, és kinéztem.

Előttem, ameddig a szem ellát, füves pusztá, aztán messze, legalább egy kilométerre valami azonosíthatatlan csík - úgy nézett ki, mintha a föld meggyűrődött volna, akár valami abrosz, ötven-száz méter magas vonulatot képezve. A tudóm egy kicsit fájt, tompán, középen egy kicsit élesebben. Kiléptem az ajtón, s megtudtam, egy nyári konyha méretű épületecskében tartózkodtam idáig. Tudtam, hogy ez a Belépő, ide érkeznek az emberek teleportációval, csak nem értettem, minek kell ehhez egy külön kis épületet fenntartani. Nyilván nem olyan gyakori dolog a teleportáció, repülővel szoktak ide jönni, vagy hajóval; nyilvánvaló feltételezés volt, hogy a Telep egy szigeten van, hiszen így a legkönnyebb elzárni a világot elől, a karma világa elől, ahogy Koledö mondta.

Ahogy jobban körülnéztem, megpillantottam két tereptárgyat jobbra, nagyjából egy kilométerre. Meg tudtam állapítani, hogy óriási épületek. Nagyvárosi gyerekként már hozzászoktam a hatalmas felhőkarcolókhoz, azonban ezek másként festettek: nem voltak különösebben magasak, de az alapterületük igen tekintélyes lehetett. Sokkal messzebb, egészen jobbra - három óránál, ahogy később mondtuk - egy sötét foltot láttam, de arról már nem tudtam megállapítani, hogy micsoda. Azt rögtön észrevettem, hogy a terep teljesen egyenletes, valószínűleg mesterségesen alakították ilyenre. Az ajtónál egy kavicsos út indult jobbra. Balra, nem messze tőlem, a kerítés egészen közel volt. Ott jól megnézhettem a gyűrődést; biztosan láttam, hogy mesterséges, az aljában pedig még egy tíz méter magas fekete kerítés is védte a Telepet. Talán mégsem szigeten van? Lakott vagy legalábbis emberjárta területek lehetnek a közelben? A határvonal sok-sok kilométer hosszan húzódott, balra-előttem kanyarodott, elment az épületek mögött, megint kanyarodott, aztán megint, de a másik irányba; tekergett, mint egy kígyó. Csak most vettem észre, hogy messze a két épületen túl is van valami sötét derengés.

Az út egészen sima felületű, sárgás kavicsokkal volt kirakva. Elindultam. Bosszantott, hogy itt maradtam segítség nélkül, azt sem tudtam, hova kell mennem, mit kell csinálnom. Elkezdtem köhögni. Tudtam, hogy tiszta a levegő, sőt annyira tiszta, hogy éppen ettől köhögök. Egészen könnyű volt beszívni.

Közben nyomoztam. Azt már biztosan tudtam, hogy nem telt el sok idő, hiszen a Nap állása szerint négy óra, fél öt lehetett. A Nap valahogy furcsán fehér volt, nem olyan sárga, mint megszoktam - persze, biztosan a tiszta levegő miatt... Fülledt meleg volt, az égen egyetlen kis felhőfoszlány sem látszott. Az időjárás pontosan megfelelt az otthoninak - kora szeptember. Ebből arra következtettem, hogy az északi féltekén maradtam, hasonló szélességen, mert nem volt sokkal melegebb; talán egy kicsivel délebbre vagyok, mert az ég szokatlanul tiszta, nyári hőség van, a levegő pedig majdnem teljesen mozdulatlan.

Negyed óra után elértem az úton egy leágazáshoz, de egyenesen tovább haladtam. Aztán kereszteződést pillantottam meg. Balra a két épület, jobbra a nagy semmi, előttem pedig, most már láttam, egy hatalmas, fél kilométer széles, de nem különösebben magas épület. Ez volt a Barakk, az elkövetkező hosszú korszak otthona. Elindultam felé.

Az út egyszerre véget ért, beletorkollott egy merőleges, ugyanolyan kavicsos, pontosan ugyanolyan széles útba. Jobbra volt tőlem a Barakk udvara, ahol embereket láttam mozogni. Arrafelé indultam. Hirtelen ötlettel levágtam az utat, és a fűben egyenesen az udvar, illetve az emberek felé indultam. Végre valaki, akitől megkérdezhetem, hogy mi a teendő.

Összesen ötven percet gyalogoltam. Az épület, most már tisztán láttam, egy legalább négy-öt hektáros U alakú alapterületet foglalt el. Az emberek, akiket láttam, lassan haladtak dél felé; persze fogalmam sem volt, merre van dél, de később mindig így beszéltünk az irányokról a Telepen, a Nap mozgása alapján. Amerről jöttem, az volt dél. Nyugatra a két épület és a kerítés. Északra a Barakk. Az emberek már majdnem túlérték az udvar szürke foltján. Feléjük haladtam, kicsit jobbra tartva, hogy pont keresztezzem az útjukat.

Mikor odaértem, akkor láttam, hogy a szürke terület, amit hirtelen betonnak néztem, felém egy vörös kavicsos, széles útban folytatódik. Négyen mentek lefelé - a Barakktól távolodva - ezen a főúton, egymás mellett, egyszerre lépve, szótlánul. Mind a négyen fehér ruhát viseltek. A két oldalsó Koledö láma csuhájának egyszerűsített változatát hordta, illetve egy ahhoz hasonló fehér kabátot, alatta fehér inget, nadrágot és csizmát. Minden ruhájuk valami meghatározhatatlan anyagból készült. Csodálkoztam, hogyhogyan nincs melegük ezekben a nagy, nehéz göncökben; láthatóan egyáltalán nem izzadtak. Azok, akiket közrefogtak, ugyanígy voltak öltözve, csak nekik nem volt kabátjuk és valami szandál vagy saru volt a lábukon. Tizenöt év körüli fiúk voltak, három vékony csíkot láttam a vállukon. A szélsők felnőttek voltak; talán ők a tanárok, gondoltam. De miért vannak egyenruhában? Talán inkább valamiféle alkalmazottak? S hol vannak az „angyalok”?

Fapofával lépegettek egymás mellett, most már viszonylag gyors tempóban. Közvetlenül eléjük értem, de nem is törődtek velem. Mintha ott sem lennék.

- Elnézést! - szólítottam meg őket.

Rám néztek csodálkozva, a srácok majdnem döbbsen, vagy felháborodva, a két szélső pedig enyhén elnézőbb arccal. A bal oldali mondott valamit, egy szótagot, nagyon halkán; csak egy "j" betűt hallottam belőle.

- J - nyögte alig kinyitott szájjal, erre a két gyerek úgy állt meg, mintha falba ütközött volna.

A felnőttek is megálltak, ők sokkal megfontoltabban. Feltűnt nekem, hogy milyen egyenes a tartásuk, milyen laza és mégis fegyelmezetten célszerű a mozgásuk. Elém álltam.

- Elnézést, azt szeretném megkérdezni, hogy... szóval én most érkeztem, és...

- Újjonc - szólalt meg a bal oldali.

Földöntúli hangja volt, egészen sima, tisztán csengő és meleg. A legmélyebb tartományokban is rezgett, de egészen éles, magas színezete is volt.

- Bemegy a Barakkba. - Két centis fejrántással intett maga mögé, az épületre. - Bent balra az üveges fülkénél jelentkezik az ügyeletesnél.

Az "üveges fülke" említésénél az egyik gyerek arcán enyhe mosoly derengett fel, mintha valami vicceset vagy szokatlant mondott volna a férfi. Újabb egycentis rántás, ezúttal előre, és egyszerre megindultak mind a négyen.

Bent az épületben, amit ők Barakknak neveztek, leesett az állam. Talán egy barakkra számítottam. Inkább olyan volt, mint egy templom. Hatalmas előcsarnokba léptem, díszesen faragott oszlopok futottak a mennyezet felé magasan a fejem felett, a szemközti falon festmények és - hihetetlen! - valamilyen ismeretlen nyomtatási eljárással odafestett fényképek. Filmekből kivágott kockák. Fehér ruhás fiúk szabályos alakzatban állnak. A festmények legtöbbje nem ábrázolt semmit, csak színes kavargást, ami nyugtatólag hatott az emberre. A padló kövezett volt, mint egy iskolában, de nem olyan kopott és elhasznált, hanem mély, tiszta színekben játszó gyönyörű üveges csillogással terült el előttem. Egyáltalán, minden úgy festett, mintha tegnap adták volna át az épületet.

És a légkör! Nem is a látvány volt rám a legnagyobb hatással, hanem az épület kisugárzása, a hely szelleme - bár ez szoros összefüggésben állt a látottakkal is. De valami szokatlan erő vibrált a levegőben, amit nem tudtam hova tenni. Valami furcsa, mintegy víz alatti remegés, mintha valamiféle hatalmas és nagyon öreg élőlény testébe léptem volna be. Különös illat terjengett az egész épületben, kicsit gyógynövényre, kicsit műanyagra emlékeztető. Érdekes volt; nem túl erős, mégis átható, és valahogy minden szippantás egy kicsit másmilyennek tűnt, mint az előző.

Balra lépcső vezetett fel valahova, aljában az üveges fülke, amit kerestem - ragyogó, tiszta, hófehér üvegből, oldalt tolóajtóval -, jobbra boltíves folyosó húzódott krémsárga falakkal, kristálykék világítással.

Odamentem a fülkéhez. Bent egy fehér egyenruhás fiú ült, és valami ismeretlen írásjelekkel nyomtatott könyvet olvasott. Bekopogtam. Rám nézett, letette a könyvet, odalépett az üvegajtóhoz, és egy ujjal meglökte, vagy inkább megpöckölte párnázott barna fogót. Alig hittem a szememnek, mikor ettől a kis mozdulattól az ajtó

elcsúszott, és nekicsapódott a padlóra rögzített gumidarabnak, amitől aztán megállt. Láttam, hogy nem motor mozgatta, hanem a kis lökés ereje. Az ügyeletes kilépett a fülkéből. Öt vékony fekete csík volt a vállán.

- Helló! - kezdtem. - Én most jöttem a...

- Nem vagyok vak - mondta szinte kelletlenül.

Ugyanazt láttam az arcán, mint a kintiekén. Enyhe megvetést, lenézést, semmibe vevést. Elnézik nekem, hogy vagyok. Eltűrik, hogy az én fajtám is létezik szeptemberenként.

- A hellózásról szokjon le, ezt már most megmondom, még mielőtt kap érte.

Akkor nem tudtam méltányolni, milyen figyelmesség és törődés volt ez a részéről. Ő volt Aron, mint később megtudtam, egy nem túl veszélyes ötödéves. Ha valamelyik társát kaptam volna ki, az mindjárt helyretett volna.

- Miért, itt hogyan szoktak köszönni? - kérdeztem. Amikor elkeztem a mondatot, egy pillanatnyi ijedségszerű meghökkenést láttam az arcán, aztán mintha kapcsolt volna, visszaváltott közömbös-utálkozóra az ábrázata.

- Nem szoktunk... köszönni - mondta gúnyosan, a "köszönni" közben kissé el is mosolyodva.

- De hát akkor...

Felemelte a kezét. Ő nem mágiázott, még nem tudott, mégis elhallgattam, olyan parancsoló volt ez az egyszerű mozdulat. Még nem sejtettem, milyen határtalan kedvesség volt a részéről ez a fajta eljárás, a türelem, amit irányomban tanúsított.

- Második lecke: ne beszéljen fölöslegesen, sőt tulajdonképpen egyáltalán ne. - Kis füzetet húzott elő a zsebéből. - Ki sorozta be?

- Koledö - feleltem egy pillanatnyi gondolkodás után.

Türelmetlen lapozás. Megint.

- Lama Koledö méltóságos úr - jegyezte meg mellékesen az ügyeletes, miközben elmélyülten tanulmányozta a noteszét, de nem tudtam megállapítani, gúnyolódik-e, vagy miért mondja ezt.

Újabb vad lapozás.

- Neve?

- Öö, David Porter.

Közben néhány idősebb fehér ruhás fiú haladt el mellettünk szótlanul. Felmentek a lépcsőn. Távolról néha zsivaly hallatszott, gyerekek kiáltozása és egy-egy kemény, határozott felnőtt-hang, mindannyi elmosódva, ezernyi visszaverődéssel. Az ügyeletes megtalálta a feljegyzései között.

- Menjen fel a lépcsőnámásodikra, kétszázegyesterem, ottvárjon. - Választ sem várva hátat fordított, visszament a fülkébe, és a lábával csukta maga mögött az ajtót. Többet rám se nézett. Mire leült, én tétován megindultam a lépcső felé.

Fent az emeleten a templom-küllem már szerényebb formát öltött. Közönséges fehérre meszelt falak, mindenhol ugyanaz a szürkés mintájú kövezet, fehér oszlopok.

A folyosó tíz-tizenkét méter széles lehetett, és körülbelül háromszáz méter hosszú azon a részen, ahol én álltam.

Helyes ösztönnel jobbra indultam el. Az első teremnél megnéztem a számot. 229. Aztán: 228. Fehér ruhás fiúk jöttek szembe a folyosón, négyen voltak; egymás mellett mentek, a két szélső kissé lemaradva. Az ügyeletes intésére hallgatva nem köszöntem nekik. Rám se pillantottak. Hamarosan újabb csoportok jöttek szembe és mögülem is, de senki nem törődött velem; mintha levegőnek néztek volna.

Nagy ablak jelezte, hogy elértem az épület széléhez; a folyosó elkanyarodott jobbra. Már csak a jobb oldalamon voltak termek - balra végig ablakok -, és a folyosó végén ott volt a 202-es után egy újabb kanyar mögött a 201-es. A kanyar után csak egy zuhanyzó, egy „árnyékszék” és a 201-es volt. Hamarjában nem tudtam, milyen iszonyú szerencse, hogy ezt a termet kaptuk; egy emeleten 78 terem van, és csak az egyes ilyen jó helyen, eldugva. Korábban a hatodévesek lakhattak ezekben a termekben: nem elég, hogy ilyen kiváltságos helyen van, rejtve felügyelőink szeme elől, de még „saját” zuhanyzója is van.

Nyitva állt az ajtó. A teremben mérsékelt alapzaj; nagyjából ötven, velem egyidős gyerek volt már odabent. A fal mellett kétoldalt ágyak, az ágyak mellett egy-egy magas barna fahasáb - talán szekrények. Az egyik oldalon végig ablakok.

Hirtelen nagyon elcsodálkoztam, mivel észrevettem néhány lányt, bár a fiúk voltak többségben. Erről nem is esett szó Koledövel. Mindegy, csak örültem neki, nem tudtam, hogy ez a vegyes beosztás később milyen kellemetlenségekkel fog járni. Néhányan észrevettek, rám néztek, aztán beszélgettek tovább. Nyilván ismerkedtek, hiszen évekig leszünk együtt, összezárva... Bár valami itt nem stimmel: ez egy hálóterem, de talán nem is ez a végleges helyünk, gondoltam, hiszen itt vannak a lányok is; talán most csak összegyűjtötték ide az osztályt, aztán majd kapunk külön hálótermet. Egy kicsit reménykedtem, hogy nem, de tudtam, hogy így lesz.

Láttam a hosszúkás terem végében néhány fehér egyenruhás gyereket is, de nekik egészen másmilyen volt az arckifejezésük, a mozgásuk, a viselkedésük. Egymással beszéltek, szóba sem álltak az újoncokkal. Később megtudtam, hogy őket évisméltésre vezényelték, úgyhogy már tavaly egy teljes évet lehúztak itt.

Kerestem egy üres ágyat, egy szimpatikus gyerek szomszédságában. A tetejére rádobtam a bőröndöm, és leültem.

- Hello! - köszöntem rá a másakra, miközben eszembe jutott az ügyeletes figyelmeztetése. Ő azonban visszaköszönt, sőt felállt, kezét nyújtott, és bemutatkozott. Vincent Collins. Akkor még inkább a keresztnévét jegyeztem meg, ami azonban később mindenkinek kikopott. Collins is aznap jött, egy órával előttem.

Éppen mondani készültem valamit, amikor váratlanul egy „HEJ!” hangzott fel az ajtóból. Belezengett a terem.

Egy fehér kabátos lépett be. Az öt egyenruhás rögtön felugrott. Egyenesen álltak, mint akikkel az udvaron találkoztam, meg az ügyeletes. A fehér kabátos végignézett rajtunk. Negyvenöt-ötven év körüli férfi lehetett, egészen nyugodalmas, barátságos

arca volt; igaz, kemény vonásokkal, ezért nehéz volt a korát megállapítani. Sötétebb tónusú bőre volt, kicsit olaszos arcvonásokkal, hátrafésült fekete hajjal.

Néhányan még mindig beszélgettek, bár csendesebben, mint az előbb.

- Bejöttem - jegyezte meg halk, mégis éles hangon. Egy pillanatra elhallgattak a beszélgetők - azután soha többé nem jutottak szóhoz. Ebben a pillanatban ért véget játékos-életünk. Tanoncok voltunk a Szolgálati Telepen.

- Nézzék csak meg az öreg bakákat - szólt a férfi békés hangon. - Ők már tudják, hogy mennek itt a dolgok.

Az „öreg bakák” közül ketten-hárman egy kicsit elmosolyodtak.

- Ők felpattantak, ugye, amikor megláttak engem. Rám figyelnek, ugye. És nem beszélgetnek, ugyebár. - Ugyanolyan fajta telt-éles hangja volt, mint a kinti férfié, s éppolyan faarca. Szinte bűvölően szuggesszív erővel bírt az, ahogyan beszélt.

Minden arc őt nézte kíváncsian. Már el is hintette az érzést mindenkiben, hogy valami rosszat tettünk, de ő elnéző, türelmes, és megértő. Így egyúttal bizalmat is ébresztett maga iránt; belül mindenki lesni kezdte az alkalmat, hogy hol javíthatná ki azt a „hibát”.

- Na felállni - hangzott egy kicsit keményebben.

Azok, akik eddig ültek, egyszerre felálltak. Persze nevetségesen néztek ki a régi fiúkhoz képest. Görbén álltak, némelyek zsebre dugott kézzel, féllábon, izegtek, mozogtak. Néhányan még egy-két szót is súgtak valakinek.

- Szép - mondta a kabátos. Lenézett maga elé. - Isten szolgálja, személyesen. Vigyázz.

Az egyenruhások felől egy puffanás hallatszott, ahogy vigyázzba vágta magukat. Mi, többiek lassan fogtuk fel az utolsó szó jelentőségét, mivel az „öreg bakák” a hátunk mögött voltak, a terem végében; ők okosan tudták, hogy az a legjobb hely, nem pedig az, amelyik közelebb van a mosdóhoz vagy ilyesmi.

A férfi újra végignézett a termen.

- Aha - mondta, és kilépett az ajtón. Becsukta maga után. Idebent az emberek rögtön lazítottak, a legtöbben visszaültek az ágyak szélére, és újraindultak a beszélgetések, izgatott hangon. *Mi lesz ebből?* Az egyenruhás fiúk is leültek, váltottak néhány szót.

A férfi feje kilencven fokban hátradöntve megjelent az ajtóban. A szeméit forgatta viccesen, de továbbra is fapofát vágott.

- Nem mondtam, hogy pihenj.

Felálltunk megint, vigyázzállásba. Közben hátrafordultam, odanéztem az öregekre. Mind úgy álltak ott, mintha időközben meg sem mozdultak volna. Mikor visszafordultam, már mindenki a férfit nézte, aki rendes szögben állva belépett az ajtón.

Látta, hogy én fordultam felé utolsónak. Rám mutatott, azután magára. Azután a földre maga előtt. Nem tudtuk, hogy most még csak játszik velünk.

Tétováztam, aztán lassan elindultam felé. A fejével egy csodálkozó mozdulatot tett, mintha azt kérdezné: "Tényleg?"

- Mondtam, hogy pihenj, vagy nem mondtam? - kérdezte, félreérthetetlenül tőlem.
- Nem mondta - válaszoltam.
- Állj - szólt rám. - Mi a neve?
- David - válaszoltam, miközben megálltam. - Ö, David Port...
- Ááááá!

A férfi felüvöltött, az arca elé kapta a kezét, és összerogyott. Ott maradt, guggolva, fejét lehajtva, arcát a kezébe temette. Aztán lehúzta a kezét az arcáról, felnézett rám.

- Maga szerint mit csináljak? - kérdezte tőlem fájdalmas arccal.
- Miért, mi van? - kérdeztem vissza gyorsan.

A feje újra előrehanyatlott. Mosolygott, és a fejét rázta. Felnézett, aztán felegyenesedett, egyre mosolyogva végignézett újra a termen, megint a fejét rázta. És egyszer csak, anélkül, hogy az arca elváltozott volna, földöntúli hangon ordítani kezdett:

- Nem mondtam, hogy pihenj!! Vigyázzba állni!

Lopva a többiekre pillantottam. Riadtan néztek.

- És amikor vigyázzban áll! Akkor nem forgatja a fejét!! Ugye, Mr. DavidöööDavidport!

Kicsit alacsonyabb hangerőn folytatta:

- Miért kérdezte tőlem azt, hogy mi van?

- Hát mert nem tudtam - válaszoltam halkán, bizonytalanul -, hogy miért kérdezi, mi baja van...

- Majd én rendbe szedem! - Még hangosabban ordított. - Az egész koszos gyűlevész újoncbagázst! Vigyázzba kéne állni még mindig! Csak nem tudják, hogy kell, ugye? Nem tanulták az iskolában, ugye? Aki megmoccan, az példaként fog szolgálni a többieknek! Utána. Amikor megtapasztalja. - Ezt még nem egészen értettem. A Telepnek saját zsargonja volt, sokszor hihetetlenül tömör rövidítésekkel.

A kabátos megint hirtelen, de fokozatosan halkított az utolsó szavaknál. S kilépett a teremből.

- Itt vagyok, nem mentem el - mondta még, aztán becsukta az ajtót.

Teljes volt a csönd.

Aztán két lány beszélni kezdett egymással, nagyon halkán suttogva, még a mellettük állók sem érthették. Nem mertem hátrafordulni az öreg fiúkra. Még néhány elsuttogott félmondat törte meg a csendet. De mindenki meg volt ijedve, a hátsó ötös kivételével. Én éreztem magam a legidétlenebbül, a terem kellős közepén egyedül ácsorogva.

Öt percig álltunk így talán, aztán visszajött a férfi, egy tizenhét év körüli fiúval, akinek öt csík volt a vállán. Először ő tűnt fel az ajtóban. A lányok nem hagyták abba a beszélgetést. Aztán belépett a fehér kabátos, és teljes csend lett. Türelmetlenül végignézett rajtunk, aztán a fiú felé fordult. Az a fejével a két lány felé mutatott. A kabátos bólintott, aztán kiment. Visszanézett a feje, 90 fokban megdőlvé.

- Lemegyek az ügyeleteshez, névsorozni - mondta a fiúnak.
 Az határozott mozdulattal biccentett egyet, kicsit összehúzta a bokáit. A fej eltűnt. Néhányan elkezdtek mocorogni. Tudták, hogy most nem fog visszajönni ez az ordító. Az ötcsíkos rájuk nézett.

- Ki mondta azt, hogy pihenj? Hm? - kérdezte csodálkozva. - Nem mondta senki, vagy döglök meg. - Itt kis vihogás a teremben. - Maguk ketten! - szólt a két lányhoz. - Mi volt a sürgős megbeszélőnivalójuk?

Az alacsonyabb lány arcán tanácstalanság látszott, a másik mintha dühös lett volna.

- Jöjjenek ide! - mondta az ötcsíkos. - Szóval mi volt az?

- Te meg mit piszkálsz bennünket - kezdte a dühösebbik -, nem volt elég a...

- Kuss legyen már! - kezdett ordítani most az ötcsíkos is. - Miért nem a kérdésemre válaszolnak? Majd mindjárt! Nacsak! Figyeljenek! Leülni!

A lány még élesebb nyelvel válaszolt.

- Te ne csinálj úgy, mintha tanár lennél - a fiú kezdett elsápadni -, azért, mert téged bízott meg ez a hárpia, hogy...

- Pofa súlyba! - azonnal vörösre váltott az ötcsíkos arca. - Ha azt mondom, hogy vigyázz, akkor vigyázz! Ha leülni, akkor LEÜLNI!!! Tud számolni, tündérke? Öt! - iszonyú erővel a saját vállára csapott. - Én ötödéves vagyok! Ha nem ül le most azonnal ott, ahol van, úgy lecsukatom függelensértésért, de úgy, hogy a haja elzöldül tőle egy hétre! Le! ül! ni! - vágta ki a várom szótagot külön tagolva.

Időközben a lány arcán a düh fokozatosan ment át rettenetbe. Lassan felfogta a szavak értelmét, és leült. Azért, amikor meghallotta az ötletet gondosan növesztett szép hosszú fekete haja elszíneződéséről, sértődött fintort láttam az arcán, de csak egy pillanatra. Még nem tudta, hogy hamarosan búcsút mondhat a szép hosszú hajának, fülbevalójának, szép ruhájának és minden egyéb nőiesnek tartott dolognak.

- Vigyázz! - hangzott abban a pillanatban, amint leért a földre.

A lány egy elégedetlen grimaszt vágott, és elkezdett feltápázkodni.

- Ez itt színészszázad? - kérdezte ordítva az ötödéves. - Ott szoktak pofákat vágni! És a parancsot mindenki legjobb tudása szerint végrehajtja! Olyan gyorsan áll fel, amilyen gyorsan csak tud! Leülni!

Valamivel olajozottabban ült le a lány.

- Felállni! ...Leülni! Felállni! Leülni! Felállni! Látom, megy ez végül mégiscsak. Hozzám - vett vissza a hangerőből a fiú.

A lány lassan megindult. Nem tanult az én hibámból.

- Futólépés! Gyerünk! Megmondtam, amilyen gyorsan csak tudja! - most már nem ordított az ötödéves annyira. Éppen csak kiabált.

A lány odapattant hozzá. Megállt előtte, nagyjából-vigyázzban.

- Mi a neve?

Egy pillanatnyi szünet, a lány felém sandított, aztán válaszolt.

- Sword, Catheri...

- Az nem érdekel, hogy szólítják a társai. Na lássuk.

Felnézett a lány arcáról.

- Leülni!

Catheri...-Sword rögtön ülésbe pattant. A fiú szája remegni kezdett.

- Azt mondtam, leülni!

Nagy nehezen kapcsoltunk. Mindenki a földre vágódott, én az elsők között. Persze az öreg fiúk már régen leültek, csak nem hallottuk. A lány egymaga nagyobb zajt csapott, mint ők öten.

- Fel! ... Leülni! Fel! Leülni! Fel! És vigyázzban állunk, még mindig!

Hozzám fordult.

- Maga van kiléptetve. Ugye maga a Davidizé.

- Igen.

- Úgy érti, igenis. - Megvakarta a homlokát. - Na hogy hívják?

- Porter.

- Jó. - A lányhoz fordult. - Lelépni!

Sword néhány lépést hátrált, aztán megfordult, és úgy indult el; végül észbekapott és futni kezdett. Megállt az ágyánál, vigyázzban, a másik lány mellett, aki szerencsésen megúszta az egészet.

Őszintén szólva akkor egyáltalán nem bántam volna a haját. Haragudtam a lányra, mert úgy gondoltam, még nálam is sokkal élhetetlenebb volt, és miatta „megültette” a csoportot az ötödéves - aki most magyarul kezdett:

- Akkor egy kis alapvető életmentő lecke. Ha valakit szólítanak, akkor felteszi a kezét, miközben azt mondja „Parancs”. Így: Parancs. - Be is mutatta. Tényleg rendes volt. - Ha valaki azt hallja, „Hozzám!”, akkor odamegy, megáll egy méterre, és várja a parancsot. „Lelépni” esetén hátraarcot csinál és távozik. Mi nem szoktunk köszönni. Nem szoktunk kérni, és megköszönni. "Igenis"-sel jelzi, ha tudomásul vett valamit. Fölöslegesen nem beszélünk. Mindenki csak akkor szól, ha kérdezik. És egyáltalán, mindenki csak parancsra cselekszik. Mint a robotember. Pihenj.

Végignézett rajtunk.

- Na jó. Ha valaki ezt hallja, a kezét szétteszi oldalt, vagy a háta mögé rakja, a lábát kicsit széjjelebb húzhatja. Így - és megmutatta, csinált egy szakszerű pihenjt, ahogy már százezerszer életében.

- És most állunk. Vigyázzban! Nox angyal úr parancsa szerint.

Egyórás álldogálásunkat csak egyszer zavarták meg, mikor megjött az utolsó újonc a félszázadunkból. Bekopogott a csukott ajtón, és egy másodperc múlva belépett. Az ötödéves pihenjt vezénylet nekünk, és arra fordult.

- Hello, én...

- Na! - kiáltott rá hirtelen a gyerekekre, aki erre persze elhallgatott, és dermedten várta a folytatást.

Az ötödéves megvakarta a tarkóját. Háttal állt nekünk.

- Persze, még nem tudja, hogyan kell jelentkezni. Újoncabb az újoncoknál is. - Felénk legyintett. Bennem egy kis büszkeség hullám áradt szét, máris bennfentesnek éreztem magam, és tudom, többen így voltak még a teremben. Ez a fiú már kezdte eltanulni a bizalomkeltés technikáját.

- Én izére jöttem, ööö, az ügyeletes...

- Maradjon már veszteg! - szólt nem túl hangosan, nagyon türelmetlenül az ötödéves.

- Éppen álldogálunk, ha nem látná. Maga is ehhez a félszázadhoz fog tartozni. Csatlakozzon hozzánk bátran.

- Ööö, mit csináljak?

- Kussoljon, főleg. Azt, amit a többiek. Álljon.

Az új fiú állt. Mint egy játékos.

- Nem tud állni se. Vigyázz.

A gyerek tétovázott. Kis táska volt a kezében, azt letette a földre, és vigyázzba állt, legjobb tudása szerint. Azért a biztonság kedvéért megkérdezte:

- Te valami felügyelő...

Még egy mondatot sem sikerült befejeznie eddig. Most is félbeszakították:

- Csak akkor beszéljen, ha kérdezik! Magának külön elmondom, én ötödéves vagyok. -

Felénk fordult. - Nem tudja még, hogy' mennek itt a dolgok. Mutassuk meg neki, oké?

- szólt hozzánk cinkos hangon. - Vigyázz!

Visszhangzó csattanás; megállapítottam, hogy a vigyázzállásunk már kezd katonás lenni. Persze csak én hittem, hogy nagyot szólt: a hangerő felét az öt tavalyi fiú produkálta, a másik felét mi újoncok, negyvennégyen.

- Leülni! Fel!

Végrehajtottuk. Az ötödéves bólintott. Visszafordult az új gyerek felé:

- Látja, így kell ezt. Álljon csak, mint a többiek.

Innentől kezdve nem szólt semmit, de „elfelejtett” pihenjt vezényelni. A lábam tíz perc után kezdett sajogni, már egyébként is hosszú ideje álltunk. Legszívesebben szóltam volna, hé, mondjon már egy pihenjt - de már ráéreztem, hogy milyen itt az alaphangulat. Kuss legyen.

Az ötödéves egyszer csak megint odafordult az ajtóban álló fiú felé:

- Mi a neve?

- Zenon.

- Nagyszerű! Végre valaki, aki tudja a nevét! - Persze csak mi értettük, mire gondol.

- Jöjjön ide élém! - A fejével felénk intett.

A gyerek tétován megindult, kérdően nézett a másokra, hogy hová kell állnia. "Oda", mutatott a fejével a legközelebbi - már foglalt - ágyra az ötödéves.

A fejem már kezdett fájni, a tiszta levegő miatt. A tüdőmben a fájdalmat most már nem nagyon éreztem, de azért még néha köhögnöm kellett volna. Nem mertem.

Már egészen alacsonyan állt a nap, de még mindig furcsán fehér fénye volt. Hat óra lehetett, mikor végre megtört az egyhangú álldogálás. Az ötödévesnek becsületére váljon, hogy velünk együtt állt, igaz nem vigyázzban, bár ennek nem sok jelentősége

van. Az ötödévesek már vigyázzállásban tudnak aludni. Elkezdett magyarázni, halkán, mintegy maga elé, a hangja mégis betöltötte az egész termet:

- Tudják, korcsoportok vannak a tanoncok között. Az elsők, másodikosok például egyenrangúak. Minden évfolyamezred tagjai a náluk legalább két évfolyammal magasabb fokú tanoncoknak tartoznak engedelmisséggel. Így az elsők, akiknek utasítási jogkörük is van, a harmadévesek. Ők például nekünk ötödéveseknek és a hatodéves tanonc uraknak tartoznak engedelmisséggel. A tanoncok fölött vannak rangban a szerváns urak, akik a Baraktól nyugatra élnek, a főépületben, fölöttük az angyal urak, akik fölött a tiszt urak állnak. A tiszt urak fekete ruhát hordanak, az angyal urak fehérét.

Ennyi. Egy szó sem esett a Mesterekről, de azt már sejtettem, hogy a fehér kabátos „emberek” valójában angyalok voltak.

- Maguk egyelőre mindenkinek engedelmisséggel tartoznak, a saját korcsoportjukat kivéve! Az évfolyamezredük harminc félszázadból áll.

Később nyílt az ajtó. Azt hittem, a Nox nevű „angyal” jött vissza, de nem: egy sötétszürke tanoncruhás, egészen hihetetlenül szürke arcú fiatalember lépett be. Nem voltak csíkok a vállán. Az ötödéves felé fordult. Kérdő arc a szürke ing fölött.

- Ottawa tanonc, ötszáznyolcas félszázad, szolgálattételre jelentkezem, uram!

A szürke körbenézett.

- Mi ez, óvoda? - kérdezte. Furcsa kiejtéssel beszélt, és sötét, tompa hangja éppen ellentétben állt az angyalokéval.

Utólag visszagondolva, az igazság az, hogy Ottawa igencsak megdöbben és egy kicsit meg is ijedhetett, mikor megpillantotta a szürkét, bár ennek szinte semmi jelét nem adta. Pedig akik a Telepen élnek, ritkán szoktak ijedezni.

- Jelentem, ez az egyes félszázad, elsőéves tanoncok. Egy órája soroztuk őket - mondta Ottawa közömbös hangon.

- Látom - mondta az vidáman. Odalépett Swordhoz, aki éppen a lábait igazgatta, hogy menjen bele egy kis vér. Már megint ő, gondoltam dühösen. Miért nem fér a bőrébe?

- Tiéd az a táská? - kérdezte, fejével egy kis fekete bőrtáska felé intve, ami ott feküdt az ágyon, nem messze a lány mögött.

- Igen - válaszolt gyorsan, miután hátranézett. Topogott egy kicsit.

A szürke mintha nem törődött volna a fegyelmezetlenséggel, újra a táskára nézett, aztán Swordre.

- Mi van benne? - kérdezte kedvesen érdeklődve.

Sword nem válaszolt.

- No - biztatta a szürke. - Mi van a táskádban?

- Nem hallotta? - szólt közbe Ottawa kissé ideges hangon. - Poräx szerváns úr kérdezett valamit. Válaszoljon, ha kérdezik!

Poräx hátraintett egy kis mozdulattal Ottawának, mire az összeszorította a száját. Többé nem szólalt meg.

- No? - kérdezte újra Poräx.

- Izé..., a cuccom.
- Izéacuccom. Aha, szóval izéacuccom van benne. - Ezt olyan viccesen mondta, hogy többen elkezdtek magukban mosolyogni.
- Vágjátok már fejbe magatokat! - szólt ránk ekkor, mintha tréfálkozott volna. Nem tudtuk, hogy most komolyabb a helyzet, mint mikor Nox üvöltött.
- Erre aztán még jobban mosolyogtak, összeszorítva a szájukat. Igazából nem voltak megijedve, olyan ártalmatlan kis vicces figurának látszott ez a Poräx.
- Mi ez, humorszázad? - kérdezte. Ettől aztán már mindenki nevetni kezdett. Nem is az volt a vicces, amit mondott, hanem ahogy mondta. Az arca, és a hanghordozása olyan volt, mint egy humoristának. Mintha valami kabarét néznék, ami a sereget karikírozza. Poräx olyan volt, mint aki komolynak akarna látszani, mégis viccel.
- Hátranézett Ottawára. Közben én odasandítottam a tavalyiakra, nagyon gyors mozdulattal. Ők teljesen komolyan álltak, mint akik nem is láttak, hallottak semmit. Olyanok voltak, mint a szobrok. Egyik-másik arcán feszültség, talán ijedtség.
- Leléphetsz - hangzott Poräx szava kurtán.
- Az ötödéves összecsapta a bokáját, vigyázzba állt, hátraarcot csinált, aztán kiment határozott, gyors lépésekkel a teremből.
- Poräx felénk fordult. Nézett bennünket. Pásztázott a szeme.
- Állunk a szakadék szélén - mondta félig derűsen, elmerengve. - Állunk és várjuk, mikor és melyikünket fogják tarkónlőni - bólogatott parodizált drámai arcot vágva. - És az a legszörnyűbb - nézett ránk tettetett kétségbeeséssel -, hogy még ürügyet is találnak rá.
- Nagy röhögés.
- Igaz? - kérdezte közben, de kérdése elveszett a hangzavarban.
- Már nem bírtuk magunkat türtőztetni. Poräx láthatóan nem veszélyes, nem kell tőle félni. Többen újra beszélni kezdtek egymással, néhány szót váltottak, kommentálták az eseményeket. Még Swordöt is oldalba bökte a társa és odasúgott neki valamit.
- Végül csend lett, Poräx már kezdett ideges arcot vágni. Megismételte a kérdést:
- Igazam van? - Aztán Swordre bámult, egyértelműen tőle kérdezte, szinte követelte a választ. - Igazam van?
- Ugye? - kérdezett újra, fejét megbillentve, olyan hangon, mintha teljesen együttérezne velünk.
- Mintha ő is kiszolgáltatott áldozat lenne. Bizalmasan kérdezte:
- Ugye, milyenek?
- A vigyázállás már teljesen szétment. Újra hátra tudtam nézni az öregekre. Álltak, mint akit odatettek. Kezdtém rájönni, hogy be vagyunk csapva.
- Sword nekibátorodott. A hülye!
- Igen. Én csak beszélgettem, azt sem tudtam, mi a helyzet, hogy ezek is parancsolhatnak nekünk, és akkor erre... úgy csinálnak különben is, mintha valami hadseregben lennénk. Ezek itt katonásdiznak velünk, ilyen...
- Lett valami bajod? - kérdezte Poräx naiv arccal.

- Nem, de elkezdtek tornáztatni, leülni, felállni, mint a hülyegyereknek. Itt szórakoztak velem, aztán az egész osztályal...

Elhallgatott, látta, hogy valami baj van. Poräx nagyon fürkészően nézte a lányt, mereven, csodálkozva, szinte vörösen ragyogott a szürke arc.

- Nahát, tényleg? - kérdezte aztán szórakozottan.

Balra fordítva felemelte a fejét, és a szeme sarkából rápillantott Swordre. Aztán legörbült a szája széle. Visszafordította a fejét. Iszonyú erővel csattant fel a hangja:

- Sword tanonc, leülni!

Majdnem belesüketültünk. Sword szinte összerogyott. Pedig Poräx nem ordított, egyszerűen csak beszélt. Mintha ki lett volna hangosítva a terem.

- Fel! Le! Fel! Le! Fel! - kiabálta olyan gyorsan, hogy Sword nem tudta követni. - Miért nem követi az ütemet? - halkított.

- Nem bírom - mondta Sword, miközben feltápázkodott.

- Nem akarja! LE!! Föl! Le! Föl! Gyerünk, mozgás! Le! Föl! Hátra arc!

Sword vonakodva hátat fordított neki. Poräx odament mögé.

- Leguggolni! Felállni! Le! Fel! Le! Fel! - harsogta a fülébe. Aztán:

- Feküdj!

Sword ezt is megtette. Kezdett beletanulni.

- Félszázaaad... feküdj!! Fel! Feküdj! Fel! Le! Fel! Sorakozó!

Na ez nem ment baj nélkül. Még nem tudtuk, hogyan kell sorakozni. Poräx türelmesen várt. Mikor elkészültünk, véletlenszerű rendben, görbe vonalban állva az ágyak közötti tág részen, elkezdett sétálni „arcvonalunk” előtt.

- Pontosan ötven szerencsétlen újonc. Köztük egy izéacucchos, beszélgetős Sword. Pontosan - felemelte az ujját -, pontosan negyvenegy másodpercig sorakozott ez a bizonyos banda. Negyvenegy!! Namajd... hát igen. Nem az én dolgom lesz betörni a seggüket, majd az angyal úr megteszi. Az angyal urak. Nohát.

Még negyvenegy másodperc alatt sem sikerült volna sorakozni, ha nincsenek ott a tavalyi fiúk, akik elkezdtek a sort. Melléjük állt be végül mindenki, így alakult ki a viszonylagos rend.

Poräx megállt egy helyben.

- Jobbraaaa át! ...majd ezt is. Alakzatot tartva kivonulni a folyosóra.

Odakint levonultatott bennünket a lépcsőn. Kezdtünk úgy élni, mint bárki más a Barakkban. A földszinten végimentünk az előcsarnokon, aztán a lenti folyosón, és eljutottunk az étkező bejáratáig. Poräx vacsorázni hozott le bennünket, de ezt nem tartotta szükségesnek közölni. Bevonultunk a terembe. Az ebédlő vagy három-négyezer négyzetméteres volt, legalább 2500 főre jutó asztal volt itt. Már két század ült odabent, másodévesek. A fal mellett sorakoztunk, Poräx kinyitott egy falba épített szekrényt az ajtó mellett, ami tele volt papirokkal és felirat nélküli könyvekkel, aztán kivett egy lapot.

- Oszolj. Egy hang nélkül kövessetek, és akinek mondom a nevét, leül a székre, amit kijelölök. Az lesz mostantól a helye.

Elindult a teremben. Az egyik asztalhoz érve elkezdte nézni a papírját. Néha sorban, néha össze-vissza ráütött a székekre.

- Andrews. Antler. Banks. Brown. Collins...

Collins eddig mellettem állt, mivel együtt mentünk sorakozni. Most elfoglalta a helyét.

- ...Jones. Kahn. King. Knight. Kovach...

A szerváns már össze-vissza ugrált az asztalok között, de egyenletes sebességgel mondta a neveket. Kíváncsi voltam, vajon ki és milyen elv alapján állította össze ezt az ülésrendet.

- ...Painter. - aztán három egymás melletti helyre csapott: - Pile. Porter. Queen.

Collins asztalánál, balra tőle kaptam helyet. Odaléptem. Rám vigyorgott. Örültünk egy viszonylag ismerős valakinek a nagy összevisszaságban. Négy fős asztalok voltak, Queen is hozzánk került. Később sokat csúfolták King miatt, főleg mivel ő fiú volt, King pedig lány; szerencsétlenül jött ki, de ha fordítva lett volna, akkor is ugyanígy szórakoztak volna rajtuk, vagy talán még jobban. Most azonban még észre sem vette senki a két párba illő nevet.

- Ryan. Same. Singer. Sword. Taylor.

Sword és Taylor pont asztalszomszédságba kerültek. És pont egymás után jöttek a névsorban. Taylor volt az a lány, akivel Sword beszélgetett.

Egy olyan asztalt kaptunk, ami viszonylag közel esett a másodévesekhez. A velem szemben ülő tanonc arcát néztem - próbáltam megállapítani, vajon fiú vagy lány... az asztaltársainak mind rövid, tüskés haja volt, csak ő növesztette hosszabbra egy-két centivel. Nem voltak elég szögletes vonásai, hogy fiú legyen, viszont túl kemény volt az arca lány létére. Arra gondoltam, talán a folyosón korábban látott tanoncok egy része is lány volt, csak észre sem vettem.

Vacsorára valami teljesen ismeretlen ételt kaptunk. A Telepen szinte kizárólag korábban ismeretlen ételeken éltünk. Ez olyan volt, mint valami krumplifőzelék, csak sokkal sötétebb sárga színe volt; édes volt, és valami megfoghatatlan keserű mellékíz bujkált benne. Feltét sehol. Poräx majdnem beleöszült, mire megettük.

- Hé - szólalt meg halkán Pile, göndör fekete hajú gyerek, negyedik az asztalunknál -, láttátok, milyen tök tiszta meg új minden?

- Aha, már megfigyeltem. Legalábbis amit én láttam - mondtam.

- Minden olyan. Hidd el. Én tegnap reggel óta vagyok itt...

- Kuss, zabál - mordult fel Poräx a távolban.

Pile egy pillanatra elhallgatott, de nem nekünk szóltak.

- Szóval tegnap reggel óta vagyok itt, én már voltam a zuhanyzóban meg a retyón, ott is ilyen patyolat minden. Tök király - szájába tömte a főzeléket.

Akkor még nem tudhattuk, hogy nem sokáig tart az öröm; azért ilyen szép új minden, mert év elején a Mesterek mindig „megújítják” a Barakkot.

Végre egy veterán, gondoltam, majdnem két napja van itt!

- Hallod - kérdeztem - izé, hogy is hívnak...
- Pile. Anthony Pile.
- Szóval, végig ott voltatok? A kétszázegyben?
- Milyen kétszázegyben?... Ja, hát persze. Miért, gondolod, minden éjszaka más teremtet kapunk? Vetésforgóban alszik a Barakk, vagy mi?
- Ez jó volt, ezen röhögnünk kellett. Pilenak voltak néha jó beszélései, csak úgy magától jött, nem is mindig viccnek szánta. Később - miután rájött, díjazzuk a poénjait - néha erőltette a dolgot, és olyankor egyáltalán nem volt humoros.
- Nem, de hallod - mondtam -, egy teremben aludtatok a lányokkal?
- Persze - szólt közbe Queen -, én tegnap este jöttem. Egy teremben aludt az egész izé, fél-század.
- És a mosdó? A zuhanyzó?
- Ott van a folyosón, jobbra, nem messze a teremtől - mondta Pile.
- Jól van. Nem azt kérdezem. Hanem. Hogy van külön női meg férfi zuhanyzó, vagy mi van?
- Á, nem. Megbeszéltük a lányokkal, hogy kiosztjuk az időt. Persze akkor még kevesen voltunk. De a zuhanyzó is kurva nagy, mint itt minden, befér egyszerre akár egy egész félszázad is, asszem, bár nem tudom.
- De tényleg? Befér? - kérdeztem.
- Mittudomén, csezmeg, nem vittem tolómérőt, hogy lemérjem!
Ezen megint vigyorogtunk.
- Na és ezekben a ruhákban vagytok tegnap óta?
- Ja, ja. Bár van, aki hozott magával tiszta ruhát, de szerintem tök kreténség.
- Negyvenötös. Kuss. - Ezzel félbeszakította Poräx a beszélgetésünket. Mi voltunk a negyvenötös asztal.

A hálóteremben Poräx sorakoztatta a félszázadot. Mellém került véletlenül Taylor, ezúttal nem Sword társaságában volt, el akart különülni az enyhe közharag tárgyától. Láttam, nem csak én vagyok pipa Catherine-re a délutáni balhé miatt. Taylor a profilját mutatta nekem a sorban, úgy beszélt a másik oldalán levő Kinghez. Ráviczorogtam. Collins röhögött.

- Ez is egy dumagép - mondtam neki fojtott hangon. - Ha ő nem beszél, ki sem szúrják Swordöt. És amikor kiszúrták, ő lapított.

Akkor nem jutott az eszembe, hogy mást nem tehetett; itt senkinek nincs választása.

Poräx átrendezte a sort, magasság szerint. Collins megint mellém került, eggyel magasabb volt. A másik oldalamon Same, barna hajával, majomszerű frizurájával, legalábbis engem egész megjelenése egy majomra emlékeztetett. Kettővel lejjebb Sword.

Még vagy hússzal lejjebb Taylor, mellette Zenon. Collins mellett William. A sor elején Antler, egy hatalmas termetű fekete fiú. Volt vagy száz kilós. Ronda hájfejú állatnak nézhette volna az ember, de valójában nem volt az. A szemében nyugalom és értelem látszott. Az öt egyenruhás is elvegyült az átrendezésben, egyikük most beszélgetni kezdett Andrewssal.

- Csend legyen már végre! - mondta Poräx, amint kialakult a sor. Végignézett a félszázadon. - Egy fokkal jobb. Oszolj, mindenki az ágyához.

A következő húsz percben megtanultunk ágyat vetni. Egészen különleges ágyneműnk volt, nem volt rajta huzat, illetve mintha ránőtt volna - legalább nem kell majd lehúzni-felhúzni, gondoltam. Poräx pedig magyarázott, viccelődött. A hangulat egyre lazább lett. Painter és Zenon csak nem tudtak megbirkózni az ágyazással. Soha nem lett pontos a takaró összehajtása, a lepedőről már nem is beszélve. A szerváns a szomszéd ágy szélén ült.

- Igazítsad már meg azt a takarót, hogy egyenesen álljon! - mondta kedélyesen, valódi jóindulattal.

Zenon addig húzgálta a szélét, hogy a takaró lecsúszott a földre. Felemelte.

- Nézzétek meg, most ott húzza a földön - nevetett Poräx -, nem nyugszik, amíg retkes nem lesz a paplanja. De én nem viszem el kimosatni!

Ez volt a csúcshangulat, mióta bevonultunk. A nagy zajban észre sem vettük, hogy nyílt az ajtó, még az öt régi tanonc sem. Poräx azonnal meghallotta és felpattant, vigyázzt vezényelve. Nox állt az ajtóban.

- Mi ez a klub? Magukra hagyják a tisztelt tanoncokat és rögtön elkezdik...

Úgy tűnt, ekkor vette csak észre Poräxot. De lehet, hogy megint csak komédiázott.

- Poräx. Maga itt.

- Alázatosan jelentem...

- Kuss legyen! - ismerős ordítás. Nox áttért a természetes hangnemre. Közelebb lépett Poräxhoz.

- Szerváns úr? - szólt gúnyosan.

Poräx állt vigyázzban. Most nem szólt semmit.

- Ilyen fegyelmet tart? Poräx tekintetes méltóságos úr? Örülök neki. Átveszem a szolgálatot. Rendben?

- Alázatosan jelentem, még korai lenne.

- Aha! Szóval. Igen. Végre akarja hajtani a feladatát, mi?

- Igenis, angyal úr.

- Szóval végre. Hm. Hát nagyon jól csinálja, azt látom. Sorakozó!

Húsz másodpercnél hamarabb még mindig nem ment. Ezúttal Poräx is velünk sorakozott, Antler mellett állt, kétszeres távolságot tartva.

Nox végigment az arcvonal előtt, aztán visszalépdelt Poräx elé.

- Szóval, speciális parancsot teljesítünk, ugyebár. Gondolom, nem örülne, ha jelentést kérnék...

Poräx lehajtotta a fejét.

- Szóval viselje magát rendesen, és tartsa pórázon a bandát. Még nem tudják maguktól, hol van a helyük.

- Igenis, tudom, mi a dolgom, angyal úr.

Valami szót kiáltott Nox gyúnyosan, talán "Hát!", vagy ilyesmi, aztán kiment.

Poräx kilépett a sorból. Szembe állt velünk.

- Ne balhézzunk gyerekek, mert szívás lesz a vége.

Egészen megváltozott. Most úgy beszélt, mintha egyenrangúak lennénk. Persze, gondoltam, hiszen őt is ugyanúgy kiosztják az angyalok, mint minket; sorstársak vagyunk. Milyen naiv hülye voltam!

- Oszolj. - Inkább kérésnek hangzott, mint parancsnak. Visszaült az ágy szélére, mi körülvettük.

- Tudjátok, valaha én is úgy kezdtem, mint ti. Bevonultam, és azt sem tudtam, mi folyik körülöttem. Rémultebb és tanácstalanabb voltam, mint ti most; nem voltam elég talpraesett. De az angyalok... ők megtanítottak nekem rengeteg dolgot. Az életről. A világról. Ők kiképeztek, és most... most ilyen vagyok. Hálás lehetek nekik. De akkor még nem értettem ezt. Csak azt láttam, hogy „gonoszkodnak”, és kegyetlenek. De ez a civil szemzőg. Valójában nem erről szól a dolog. Higgyetek nekem, hiszen én is voltam a ti helyetekben.

- Nox már akkor is itt volt? - kérdeztem csendesen. Mindenki kíváncsian várta a választ.

- Nox angyal úr? Ő a Barakk egyik alapköve. Torul barátom az egyik legidősebb szerváns, lassan kilencven éves. Nox angyal úr már akkor is itt volt, amikor ő újoncként bevonult.

Dermedt csend. Poräx végignézett az elhült arcokon.

- Figyeljete ide. Én tudom, hogy ti még nem érthetitek, mire megy ki a játék, de higgyétek el, érdemes ezt az egészet végigcsinálni! Néha nehéznek tűnik - de azért végül mégiscsak egy nagy élmény lesz. Embert próbáló feladat, megismerhetitek önmagatokat, megkeményedhetnek; és a végén olyasmi birtokában lesztek, ami megért minden perc, minden perc fáradságot! Végül is...- Poräx szeme ismét végigszántott rajtunk - az egész... egy nagy kaland, mulatság lesz.

Egy percre még hittem is neki.

- Amikor azt mondom, hogy tovább, akkor oszolj és mindenki vegyen magához mindent, amije csak volt. Úgy álljon ide vissza, ahogy érkezett. ..Tovább!

Huszonhét másodperc múlva voltunk kész.

- Huszonhét alatt oda-vissza. Alakul. - Poräx újra végignézett rajtunk, és hátra lépett egyet. - Férfiak kilépni!

Egy lépést tettünk harminchatan. Tizennégy lány volt. Poräx odalépett Zenonhoz.

- Te talán férfi vagy?

A kis Zenon riadtan nézett rá.

- Na? Férfi vagy, vagy nem vagy férfi?
- Fiú vagyok, szóval...
- Kitérő válasz. Minek léptél ki?
- Hát mert arra gondoltam...
- Itt nem kell dumálni. A lényegét mondja mindenki. Azt mondtam, hogy a férfiak lépjenek ki. Erre kiléptél. Akkor férfi vagy, nem?
- I...Igenis.
- Na, hiszem, ha látom.

Enyhe derűtség. Nem tudtunk még uralkodni magunkon.

- Szóval, férfiak, jobbra át! Indulás kifelé, alakzatot tartva, odakint sorakozni. Libasorban ügettünk ki. Alakzatot tartottunk. Odakint sorakoztunk. Jobbra tőlem Collins, kezemben a bőröndömet szorongattam idétlenül, legszívesebben elhajítottam volna.

Poräx jött utánunk. Amikor mellénk ért, kiadta az újabb parancsot: levonulni. A lépcsőn lefele menet talákoztunk egy másik félszázaddal, másodévesek voltak, felfelé jöttek. Néhányak arcán csodálkozást láttam. Poräxot nézték lopva, azt furcsállhatták, hogyhogó ő vezet egy félszázadot, ami ráadásul hiányos.

Délelőtt már hallottam egyet-mást Poräxről.

Első napunk estéjén végül otthagytunk bennünket. Már-már kicsit csalódottak voltunk, elfelejtettük neki, hogy ő is megfektette a csapatot - inkább Sword számlájára írtuk, mint Poräxéra. Komolyan pipa voltam Swordre, mert az utolsó hülyesége minden képzeletet felülmúlt, de amikor szóba hoztam Collinsnak, csak a fejét billegettette, a vállát vonogatta.

- Ja, ja. Hm.

Bár már sokak összeismerkedtek, és nem voltunk úgy megilletődve, mint kezdetben, mégsem volt hangzavar. Magunktól is csöndben tudtunk maradni; túlságosan féltünk, hogy Nox bejön. Lezuhanyoztunk, fogat mostunk felügyelet nélkül. Okulva az előző estéből, amikor én még otthon aludtam - és másnap iskolába mentem (jó ég, mintha egy hónap telt volna el!), most a fiúk nem voltak udvariasak. Bevonultak a zuhanyzóba, de nem egyszerre, hanem kinek mikor kedve volt. Arany élet volt ez, de nem tudtuk kiélvezni; fogalmunk sem volt, milyen jó dolgunk van. Az ajtó előtt Antler állt őrt vigyorogva, nehogy betévedjen egy lány. Kovachtól még egy napszemüveget is kapott kölcsön, hogy úgy nézzen ki, mint egy biztonsági őr. Röhögött rajta mindenki, aki meglátta. Amíg Antler zuhanyzott, Kovach strázsált. Baromkodtunk össze-vissza, lazáltunk - de még így is fél óra alatt elkészült mindenki. Előző nap az itt levő néhány fiú egy teljes órát várt a lányokra, pedig akkor még csak heten voltak. Végül úgy robbantották ki őket a zuhanyzóból, hogy berontással fenyegetőztek. Odabent a nyurga, erős Brown és Deep tartották az ajtót; persze a fiúk benyomhatták volna, de óvakodtak balhét csinálni az új, ismeretlen körülmények között.

Egy fél órával fürdés után, amint ment le a nap, Poräx megjelent. Nem sokat akadékoskodott a fegyelem miatt, csak néhány mondatot mondott, mielőtt eloltotta a lámpát és kiment:

- Szép a pizsamád, Zenon. - Nevetés. - Feküdjetek le. Mindenki az ágyba. ...A sajátjába! - Vihogás. - Holnap lesz az első napotok. William, fejenállást abbahagyni. Mindenki bevonult, már nem jönnek többen; nem is férnének, teljes a létszámotok. Akiknek ez az első éjszakájuk: ne hujyogzatok be, ha kérhetem. - Derültség. - Mindenki fekszik? Jóéjtpuszi nincs. ...Hiányzik az alvóállatod, Porter? Aludj magaddal. - Röhögés, kattant a villany.

Nem tudtam aludni. Persze nem „az alvóállatom” hiányzott - az otthonom talán, a jól ismert világ, amit hátrahagytam. Vajon beszélt már Koledö a szüleimmel? Biztosan, különben már az FBI-val kerestetnének, anyámat ismerve. Koledö is hiányzott; nem is mondta, hogy nem lesz itt érkezésnél. De utólag végiggondolva, az ügyeletes úgy mondta ki Koledö nevét, mintha ismerné személyesen. Vajon milyen kapcsolata van a lámának a Telep fenntartóival? ...Egyáltalán kik a Telep fenntartói? Az angyalok? Vagy ők is csak parancsokat teljesítenek vak fegyelemmel, mint a tanoncok?

Hihetetlen, hogy még csak egy nap telt el. Hogyan fogok itt egy évet eltölteni?

Ennyi idő meghaladta a felfogóképességemet. Egy év a Telepen többnek tűnt előretételeként, mint az egész eddigi életem. Utólag visszatételeként úgy becsültem, körülbelül harmincad sebességgel telt az idő - bár az e fajta összehasonlításhoz nem volt semmilyen objektív vagy éppen mérhető alapom.

Reggel arra ébredtem, hogy Collins ütögeti a vállamat.

- Felkelni! Mi van veled, izé, David? Ébredj már!

A terem szaga rögtön az ébredés pillanatában tudatta velem, hol vagyok: a Szolgálati Telepen. Ez a valóság. Nincs visszaút.

Lassan felkeltem. Egy természetes, göndör hajú angyal állt az ajtóban, türelmesen nézte, ahogy ébredünk. Collins halkán megszólalt:

- Itt észnél kell lenni, öregem. Annyi az ébresztő, hogy bejön egy angyal, és aszongya „felébredni”. Én fel is ébredtem. De még háromszor el kellett ismételnie, mire a többiek is kelni kezdtek. Öt perc múlva felöltözve, beágyazva sorakozó. Pattanjunk!

És pattantunk. Én alsónadrágban aludtam. Magamra vettem a tegnapi ruháimat. Voltak még páran Zenonon kívül, akik tényleg pizsamában aludtak (a hülyék!), ők a takaró alatt szerencsétlenkedtek az átöltözéssel. Az angyal meg sem moccant; öt percet adott, a mi dolgunk, hogyan használjuk ki. Az idő leteltével negyvenhatan álltunk a sorban; négyen nem voltak készen, mind lányok. Köztük volt Sword is. Kapkodtak, hogy ne kelljen rájuk várni, de ettől csak még ügyetlenebbek és lassabbak lettek.

- Öt huszonkettő. Gratulálok - szólt nyugodt hangon az angyal, és középre sétált a sor előtt. - Most biztosan arra gondolkodnak, hogy mi az a huszonkét másodperc. Semmiség, igaz? Kívánom, sose tudják meg, mennyi sok idő is az. Például, ha zárótűzben kell kibírni, huszonkét másodperc akár több is lehet, mint egy óra. Szóval

én itt órákig várok magukra, és aztán állnak itt nekem elégedett arccal. Igaz, miss Sword?

Sword elpirult egy kicsit. Bosszantotta, hogy megint őt macerálják; nem tudta még, hogyan működik itt a fegyelmezési recept. Nekem inkább az ragadta meg a figyelmem, milyen részletesen tájékoztatják egymást az idomításunkra kijelölt személyek. Visszaemlékeztem, hogy előző nap Ottawa Davidizéként szólított meg engem, holott akkor nem volt jelen, mikor én oly szerencsétlenül bemutatkoztam Noxnak.

- Kügy.

A legtöbben nem értették a parancsot, a régi tanoncokat követték. Hasra vágódtak.

- Fö. Fekü. ...Egy, kettő, három, négy, öt...

Az angyal számolta a másodperceket. Meg akarta nekünk mutatni, „mennyi sok idő is” az a huszonnégy másodperc.

Fektemben megláttam, hogy Same karján van óra. Néztem, ahogy ugrálnak a másodpercek. Az angyal döbbenetes pontossággal követte. Ekkor fogtam csak fel, hogy Poräxnál sem volt óra. Honnan tudják, pontosan hány másodperc alatt sorakozunk?

Mintha óra lenne a fejébe építve, az angyal gépiesen, tévedhetetlenül számolt:

- Tizenkile. Húsz. Huszone. Szonkettő. Föl. Vigyázz. Fekü.

Visszasétált a terem elejébe.

- Gyáz.

Elindult az ágyak előtt, ellenőrizte őket. Dobálta le a párnákat, majdnem mindegyikről. Aztán vissza a második sor mentén; ott se sokan menekültek meg. Végül megállt az ajtónál.

- Akinek levettem a párnáját, az szétdobja az ágyneműjét, aztán újra összehajtja. Tovább.

Indultunk az ágyakhoz az öregek mintájára. Hét kivételével mindenkinek újra kellett csinálnia. Az öt öreg, Sword és Queen csak álldogáltak, nekik rendben találta az angyal az ágyukat.

- Sorakozó.

Volt, aki még nem fejezte be az ágyazást; most az is félbehagyta. Az angyal újra végigment. Dobálta le a párnákat. Közben mintha hallottam volna, hogy Sword súgott valamit Owennek; nem voltam benne biztos, bár csak két méterre voltak.

- Kügy - jegyezte meg mellékesen az angyal a terem túlvégében. Nekem könnyű dolgom volt, a tavalyi Singer ott állt Same mellett, Swordtól jobbra. Őt utánozva elsők között zuhantam hasra. Elámultam a gondolatra, milyen éles hallása van az angyalnak.

Kilencen menekültek meg ezúttal. Tovább. Sorakozó. Tizenöt szerencsés. Sorak. Vábbb. Húsz; ebben már én is benne voltam. Nem tudtam, milyen logika alapján selejtez az angyal, de nem találomra, mert soha nem tévesztett. Akinek egyszer fent hagyta a párnáját, többet nem dobta le. És mindannyiszor rászólt arra, aki nem dobta szét és

hajtogatta újra az ágyneműjét, csak igazgatni próbálta. Így telt a délelőtti nagy része.

Az angyal egyszer csak minden ágyat rendben talált.

- Henj. Oszo. - Megint az ajtóban állt. - Csendben legyenek. Tváb.

Ezzel kiment, a sorakozó pedig felbomlott. Pár másodperc néma csend - megvártuk, amíg elmegy -, aztán fokozatosan megindult a beszélgetés. Hallottam, ahogy Sword Taylornek és az egyik tavalyi fiúnak magyaráz:

- És azért már mindjárt feküdj, meg fel. Ez is tök hülye...

A fehér ruhás eddig türelmesen hallgatta fél füllel, undorral az arcán, most viszont úgy ordított Swordre, mintha ő is feljebbvalónk lenne.

- A faszomat már! - Csend támadt a teremben. - Mit pofázol itt? Én a helyedben úgy kussolnék, hogy belehal, aki megpróbálja utánam csinálni! - Itt egyszerre vigyorodtunk el Collinssal. - Miattad fektette meg - most hallottuk először ezt a kifejezést - Wawer angyal úr az egész félszázadot, és akkor még itt ugatsz, hogy milyen hülye. Méghogy hülye! Te vagy hülye, te ribanc, állítsd le magad, mert ha még egyszer miattad szívunk, kurvára megbánod, hogy egyáltalán. - Itt elhallgatott.

Úgy találta, túl nagy nézőközönsége támadt. Befejezte a prédikációt három szóval:

- Hiszen. Szóval ez.

Ez körülbelül azt jelentette: hiszen majd meglátod, milyen kis senki újonc vagy, majd meglátod, milyen világ ez; szóval ez van, ez a helyzet, ehhez tartsd magad, ha jót akarsz. Később mi is megtanultuk ezt a nyelvet, mint mindenki a telepen.

Sword persze felháborodott először, de a szóáradat felénél a haragja átment sértődöttségbe, annyira durván beszélt vele a másik - az ő mértékei szerint, játékos mértékek szerint. Egyébként csak kedves figyelmeztetéssel helyreigazította. A közönség lassan eloszlott, mivel a régi fiút lefoglalta az egyik társa, aki Andrewssal ment oda hozzá. Messziről megszólította:

- Hé, te. - Egy pillanatra az a nevetséges elképzelésem támadt, hogy Sword védelmére akar kelni az egyébként eléggé magabiztos és ijesztő megjelenésű fiú. Aztán láttam, hogy egyáltalán nem érdekli, mi történik itt. Beszélni kezdett valamiről, élénk mozdulatokkal mutogatva a háta mögé. A másik arca először felderült, aztán gondterhelt lett. Elgondolkodva dörzsölgette az állát, és valamit válaszolt. Aztán egyszer csak intett a vele szemben levő tavalyi fiúnak.

- Banks.

- Miva?

- Gyere.

- Minek?

- Ryan akar valamit.

Erre aztán Banks pattant.

Megfigyeltem ezt a Ryant. A szeme tágra volt nyitva, mintha nagyon figyelne, de tulajdonképpen nem nézett rá senkire és semmire. Mindenen keresztülnézett; mintha vak lett volna, csak bámult a semmibe, alig-alig pislantott. A mozgása egészen esetlen

és szögletes volt. Nemcsak a szeme, az egész arca eléggé élettelen, mozdulatlan, kifejezéstelen volt.

Andrews csak ácsorgott ott, egy szót sem szólt. Most már négyen álltak együtt. A negyedik régi tanonc ott ült a szomszéd ágyon, és figyelte őket, az ötödik pedig messze tőlük, Same ágyán ült - ahogyan én is. Beszélgettünk.

- Halljátok, ez nem lesz ám pihenés - mondta nekünk okítólag a tavalyi Singer.
- Kösz, azt már észrevettük - mondtam. Aztán nevettem egyet.
- Mi van? - kérdezte Same.
- Semmi, Collinson röhögök.

Odanézett.

- A pancser - mondta Same. - Már nem azért.

Collins éppen egy szőke hullámos hajú lánnyal beszélt. Akkor nevettem, amikor észrevettem, Collinsnak milyen piros az arca.

- Mint a paradicsom, hihi - mondtam.
- Micsoda? - kérdezte Singer.
- Semmi. Lemaradtál - válaszoltam. - Mondjad csak.
- Ö, izé, nem, csak annyit mondtam, hogy kössétek fel a gatyátokat, különben magatokat köthetitek fel.

Same nevetett.

- Szokjatok hozzá ezekhez beszélésekhez - mondta Singer. - Ha vigyorogtok rajtuk, zöldfűlűek benyomását keltitek. A Telepen mindenki az unalomig ismeri ezeket a fordulatokat.

- Milyen „fordulatokat”?
- Például amit itt az előbb Knight mondott ennek a Swordnek. Hogy „belehal, aki megpróbálja utánam csinálni”. Rengeteg ilyen szófordulat járja. Egyik-másik állítólag a Mesterektől származik.

Odakaptam a fejem, majdnem felugrottam.

- A Meste...! Mit tudsz a Mesterekről?!
- Hát ők futtatják itt a balhét. Neked talán nem mondták? - Kettőt pislantott. - Ki sorozott be?
- Koledö Láma.
- Na, akkor te még többet is tudhatsz, mint én. Lama Koledö méltóságos úr buddhista láma, és folyton prédikál, meg teológiát magyaráz, amikor csak teheti.
- Nekem ugyan nem mondott szinte semmit. De mi ez a méltóságos úr?
- Noxtól hallottad, mi? Poräxra mondta.
- Meg az ügyletestől is. De mindketten mintha gúnyolódva mondták volna.
- Pedig nincs ebben semmi gúnyos. Szolgálati fokozatuk szerint nagyságos, tekintetes, méltóságos és kegyelmes úrnak szokták nevezni tiszteletteljesen a népeket itt a Telepen.
- Tényleg? ...Noxnak mi a megszólítása?
- Méltóságos úr.

- És Wawer?
  - Ő is. Minden angyal. A tiszték kegyelmes urak. De - felemelte az ujját - ezeket a megszólításokat ne használjátok. Nem... izé, nem szokás. Nox angyal úrnak kell szólítani. A tisztéket tiszt úrnak.
  - Boräxot? - kérdezte Same. Furcsán hangzott az idegen név az ő szájából. Singer vigyorgott.
  - Nem Boräx ő, hanem Poräx. Hehe, ez tök jó. Boräx.
  - Mit tudom én, olyan furcsa a neve...
  - Állítólag nem földi ember. Nézzétek meg a bőrszínét! Szürke ruhát hord, hogy ne látsszon annyira, milyen furcsa színű... Őt szerváns úrnak kell szólítani, mint minden szervánsot. Legyetek vele nagyon óvatosak! Hallottátok, mit mondott Nox angyal úr?
  - Nem. Mit? - kérdezte Same.
  - Különleges parancsot teljesít.
  - Igen, emlékszem! - szóltam közbe. - De mi az?
  - Ő valami ellenőrféle. Azt mondják. Fegyelmi kivizsgáló. A Telep összes félszázada a felügyelete alá tartozik. Egy angyaltiszt megbízásából működik; az a tiszt úr képezte ki. Nem tetszik nekem, hogy ennyit van velünk. Úgy látszik, az angyal urak szerint nem elég szilárd a fegyelem.
- Ezért néztek hát csodálkozva Poräxra a lépcsőn. Az ő személye élő figyelmeztetés volt: "Itt valami disznóság van! De majd mi kiderítjük, és akkor jaj nektek!" Ezért tartott Poräxtől minden tanonc. Senkinek nem volt tiszta a lelkiismerete, mivel senki nem tudta betartani az összes szabályt, képtelenség volt teljesen hibátlanul élni ebben a szigorú rendszerben. Ezt én akkor még nem tudtam, és már korábban elhatároztam, hogy minden parancsot igyekszem pontosan végrehajtani; igyekszem megfelelni minden elvárásnak. Nem volt kedvem Sword sorsára jutni.
- Éppen a Mesterekről akartam kérdezni Singert, mikor egy újszerű jelenet tanúja lettem; ez később nap mint nap előfordult.
- A tavalyiak megindultak a terem végéből. Velük tartott a negyedik is. Döbenten láttam, hogy ő mintha éppen az ellentéte lenne Ryannek! Kerek, macskaszerű mozdulatokkal lépkedett és gesztikulált, miközben halkan Banksnek és Ryannek magyarázott. A szeme épp olyan nyílt volt, mint Ryané, azonban a tekintete elevenen járt ide-oda, szinte egy pillanatnyi szünetet sem tartva; mintha támadást várna valahonnan. Mikor elhaladtak mellettünk, én őt néztem, ő „mindent”, mégsem nézett a szemembe. Mintha kerülte volna az emberek tekintetét. Az ő arca is meglehetősen fagyott volt, Ryanéhez hasonlóan.
- Ohó - szólt Singer. - Ryan és Kahn már megint együtt.
  - Mi van velük? - kérdezte Same.
  - Ők tavaly kezdetben ellenségek voltak, de aztán összefogtak, és terror alatt tartották a félszázad nagy részét. Knight is néha velük tartott. Most úgy látszik, Banksszel is jobb viszonyban vannak, ami nem csoda, hiszen itt mindenki más idegen. Én soha nem voltam nagyon jóban Banksszel, Kahnnal pedig egyenesen tele van a

tököm. Erőszakos pöcs. Ryan meg megközelíthetetlen, érinthetetlen, vagy mi. Alig két mondatot beszéltem vele egy év alatt. - Sötét tekintettel figyelte régi csoporttársait. - Ezek itt semmibe vesznek benneteket. Szerintem ne bízzatok bennük, és ha lehet, kerüljétek el őket.

- Na, majd - mondtam. - Adjon valaki egy tiszta pelenkát.

Észre sem vettem, hogy már én is a Telep nyelvén beszélek! „Na, majd meglátjuk, mi lesz, ha nem kerülöm el őket!” A második mondatom pedig a helyi szellemességek mintájára készült.

- Ne tökös legyél - szólt rám Singer, miközben továbbra sem vette le a szemét a frissen alakult bandáról -, azzal itt nem mész semmire. Eszes legyél. És ne gondold, hogy le tudnád verni bármelyiküket is.

Jones ágyánál álltak meg mind az öten, de nem egy kupacban, hanem nagy távolságokat tartva, mint akik nem is ismerik egymást. Ryan leült a szomszéd ágy szélére, ami Deepé volt. A lány persze nagy hangon rá akart szólni, hogy „mit képzelsz”. Ryan fél kézzel befogta a száját, Deep pedig hiába feszegette Ryan kezét, meg sem tudta mozdítani, pedig erős lány volt, a második legerősebb Brown után.

Knight balról leült Jones ágyára, aki most felnézett; eddig egy könyvet olvasott. Én visszamentem a saját ágyamhoz, aztán odaültem Collinséra, hogy lássam, mit fognak csinálni. Singer figyelmeztetése ellenére úgy gondoltam, ha kell, be fogok segíteni Jonesnak. Knight nem volt nekem szimpatikus, az alacsony Banks még kevésbé.

Ryan a falat bámulta nem messze Jones feje fölött. Andrews odaállt Jones jobb oldalára. Kahn a szemben levő ágynak támaszkodott a térdével. Banks balra tőle; Jones felől nézve jobbra állt, három-négy ágynyira.

- Mit olvasol? - kérdezte hideg hangon Knight.

Jones szó nélkül odamutatta neki a könyv borítóját.

- Jó könyv, ugye? - hangzott változatlan hangnemben.

Jones vállat vont. Érezhette, hogy valami baj készül, de nyilván úgy gondolta, képtelenség. Milyen joga erőszakoskodnának vele ezek itt?

- Jó könyv. Tudom, hogy az. - Knight lenézett maga elé. - Már régóta keressük. Kéne nekünk.

- Add ide - szólt egyszerűen Ryan.

Jones feljebb csúszott az ágyon. A feje körbe forgott, de nem tudta megállapítani, Ryanen és valószínűleg Andrewson kívül ki tart még Knighttal. Antler felé nézett; nagy, erős gyerek, ő segíthetne rajta. Tegnap együtt ökörködtek a zuhanyzóban. De Antler éppen nagyon el volt foglalva, Brownnal beszélgetett elmélyülten; felőle tömegmészárlás is lehetett volna a teremben.

- Na! - szólt rá Knight. - Add kölcsön. Hallod?

- Mmmm... miért?

Egyre riadtabban nézett. A könyvet távolabb húzta Knighttól. Az folytatta:

- Na. Adod? Add már. Ryan az előbb elkérte. - Mondatonként kis szünetet tartott. - Kölcsön! Na. Iríglyed Ryantól?

- Mmmm... most én olvasom. Majd...
- Te olvasod? És akkor más nem juthat hozzá. Irígy vagy, mi?
- De nem érted, majd később ízé, odaadom, ha már...
- Te nem érted! Add ide! - Kicsit utánanyúlt.

Jones jobban elhúzta.

- Add már! - Megint egy kis mozdulat.

A könyv már az ágy jobb szélén volt. Knight tett egy hirtelen mozdulatot, mintha váratlanul el akarná ragadni, mire Jones keze megrándult jobbra. Andrews egyszer csak elkapta a könyvet; az volt a csel, hogy ő kirántja Jones kezéből nagy hirtelen. Csakhogy Jones erősen fogta. Felállt, miközben a könyvét szorította, és megpróbálta Andrews kezéből kicsavarni. Senki nem jött oda segíteni, se Knight, se Kahn, se más. Ketten birkóztak, egy-egy ellen; kiderül, ki a gyengébb...

A könyv volt. Hirtelen kettészakadt a gerincénél; furcsa módon a lapjai nem hullottak szét.

- Irígy pöcs - mondta ugyanakkor Knight, és felállt Jones ágyáról.

Andrews pedig nagy lépésekkel elindult a terem vége felé, kezében a félzsákmánnyal. Jones utána. A könyv másik felét ledobta az ágyra, aztán Andrews után rohant. Mikor utólérte, nekiugrott hátulról.

Mérnöki pontossággal volt kiszámítva Banks helye: az orra előtt történt mindez, kicsit balra tőle. Elkapta Jonest, és egyszerűen lerántotta Andrewsról, közben fejbevágta. Jones vagy másfél fejjel magasabb volt nála. Iszonyú dühvel odavágott egyet Banksnek, aki könnyedén kivédte a támadást, aztán hasba rúgta Jonest. A fiú meggörnyedt kilencven fokban. Banks egy gyors mozdulattal meglökte felülről a fejét.

Jones elterült, a hasát fogva.

- Irígy pöcs - szólalt meg Banks, aztán távozott a terem végébe. Knight és Ryan követte, Ryan kezében ott volt a könyv másik fele. Utánuk ballagott Kahn; utálkozva kikerülte Jonest.

Én pedig nem avatkoztam közbe. Mire elindultam volna, már késő volt - és utólag örültem is neki, hogy nem keveredtem bele. Banks nálam is sokkal alacsonyabb volt, de mostantól kezdve kissé tartottam tőle. A mozdulatai pontosak és szakszerűek voltak, amikor elbánt Jonessal. Persze még nem tudtam, hogy a Telepen harcművészetet tanítanak mindekinek.

Poräx a földszintre vitt le bennünket. Odalent kinyitott egy ajtót, a folyosó végén balra. Egy újabb lépcső vezetett lefelé, valamilyen pincébe. Itt is minden szép új volt; mélyvörös dísztéglákkal kirakott falak között haladtunk.

Lefele menet Jones és Poräx esetén gondolkodtam.

Mikor a szerváns belépett a terembe, természetesen mindenki felpattant, álltunk az ágyunk mellett fegyelmezetten; amint azt már kezdtük megszokni. Jones viszont nagy sietve Poräx felé kezdett futni, feldúlt arccal. A szerváns kérdően felemelte az egyik

kezét. Nem tudtuk még, így kell a védekező mozdulatot álcázni; Poräx arra számított, hogy Jones esetleg rátámad!

- Jelentem... - kezdte halk hangon Jones, mikor Poräxhoz odaért.

- Nem kérdeztem semmit! - kiáltott a szerváns. - Mit futkosol itt fel-alá, mint egy őrnaszád? Pattanj a helyedre! Kilométerhiányod van? Majd elmúlik, ha egész éjszaka az Egyes Főúton sétáltatlak ide-oda!

- De szerváns úr, a...

- Nincs szerváns úr! Tudod a rendet! - Poräx a tanonc ágya felé mutatott. - ...Vagy valami baj van? - kérdezte hirtelen. Persze úgy értette, baleset történt, vagy valami hasonló rendkívüli jelentenivalója van Jonesnak.

- Igenis.

- Na mondjad gyorsan.

- Szóval az volt, izé, jelentem, hogy a tavalyiak közül ketten odajöttek...

Poräx arca kezdett elváltozni, sejtette, hogy valami nem stimmel; valójában nincs baj, de majd lesz!

- ...meg az egyik újonc, és elvették a könyvem. Aztán...

- Hejjjjj... - nyögött fel fojtott hangon, nagyon hangosan Poräx, a kezét a szívére nyomva. - Úgy értettem, valami rendkívüli esemény, baleset, ilyesmi...

- Nem, csak...

- Kuss!!!! - hangzott fel a tegnapról ismert Poräx-féle rettentő üvöltés. - Hogy jut eszedbe jelenteni! Ez!!! Ez a...!!!!

Jonesban munkált még a düh a veresége miatt. Még egyszer meg mert szólalni.

- De jelentem, még meg is vertek, mikor megpróbáltam...

- Elvegyem a kedved a pofázástól?! ...Vigyázz.

Álltunk csendben egy fél percet, Jones letett a további kísérletekről.

- Ki vette el a könyved?

- A... nem tudom a nevüket.

Jones hátrafordult. A tavalyiak kifejezéstelen arccal álltak, csak Banks húzta össze a szemöldökét. Andrews viszont villogó szemmel, gyűlölködve nézett az „árulóra”.

- Izé, ketten a tavalyiak közül, és...

- Ki vette el? Azt kérdeztem.

- Andrews tanonc.

- Tanonc... Andrews!

- Parancs!

- Hozzám! Futólépés!

Andrews odaért.

- ...Feküdj. Föl. Miért vetted el a könyvét?

- „Lázatosanylentem” szerettük volna elolvasni mi is.

- Utána visszaadjátok Jonesnak. Vacsora után jelentkezel nálam. Lelépni!

Joneshoz fordult.

- És ki vert meg?

- A... szóval, az alacsony...
- Tanonc... Banks!
- Parancs!
- Hozzám! Futólépés! Állj. Visszakozz. ...Hozzám. Futólépés. Miért verted meg Jones tanoncot?
- Alázatosan jelentem, rátámadt Andrews tanoncra.
- Így volt? - kérdezte Poräx Jonestól.
- Azért, mert nála...
- Feküdj! Fell! Igaz, amit Banks tanonc állít, vagy nem?
- I-igenis.
- Jelented a holnap délutáni kihallgatáson, hogy rátámadtál az egyik bajtársadra a félszázadban. Lelépni mindketten! Félszázad, pihenj!

Poräx furcsa igazságot tett. Illetve tulajdonképpen igazságtalan volt - mégis Jonesra haragudtam inkább. Ha valami baja van valakivel, miért nem oldja meg maga, barátok segítségével, vagy ahogy tudja? Miatta álltunk vigyázzban megint; szerencse, hogy Poräx nem tornáztatott meg mindenkit. Mit kell itt árulkodni? Dehogy védem meg legközelebb, felőlem agyon is verhetik, miszlikbe darabolhatják az összes könyvét. Majom.

Az alagsorban voltunk. Bementünk a 7-es terembe. Odabent aztán egyesével szólították az embereket. Két halványpiros ruhás, rangjelzés nélküli férfi állt ott, valószínűleg szervánsok; az egyikük megvizsgálta az embereket. Közben tudtunk halkán beszélgetni. Akit hívtak, az odament, letette minden cuccát, levette az összes ruháját, odaállt az egyik piros ruhás elé, aki felemelt kézzel, behajlított gyűrűsujjal (a tartást megismertem, Koledö is pont így csinált), félig csukott szemmel mozdulatlanul állt. Ennyi volt a vizsgálat. Utána a másik férfi fogott egy gépet, és pillanatok alatt leszedte az összes haját az embernek. Hét millimétert hagytak meg. Erre számítottam, hiszen a másod- és harmadéveseknek is ilyen hajuk volt. Az ötödévesek már hosszabbra is növeszthették. Negyed- és hatodévest még egyáltalán nem láttam. Állítólag egy hatodéves foglalkozott az újoncokkal, mielőtt én megjöttem, de ő még nem parancsolgatott.

A hajvágás után beállították a soron lévőt a zuhany alá. Törölközni kellett, aztán mindenki kapott új ruhát, fehérret, csík nélkül. Végre nem lógtunk ki a Telep lakói közül játékos ruházatunkkal. Az egész öltözék csak három darabból állt: egy ing, egy nadrág, meg a sarunak nevezett szandálszerűség. Nem volt alsónadrágunk sem. A ruhának szép bő szabása volt, de rajtunk úgy állt, mint tehéneken a gatyák. Össze-vissza gyűrődött, púposodott, lógott, buggyt vetett, ferdén állt. Mindenesetre mi nagyon büszkén nézegettük magunkat (tükör persze nem volt), végre nem voltunk kívülállók. Az öt tavalyi unatkozott, nekik semmi mulatság nem volt a ruhavételezésben. Rá sem néztek többet Jonesra. Jones kerülte őket. Singer ugyan nem mutatott ellenséges érzéseket, vagy haragot, de határozottan elkülönült régi társaitól. Kovachon igazgatta a ruhát, aztán Collinson. A régieken persze úgy állt az ing meg a nadrág,

mintha rájuk szabták volna - az igazság az volt, hogy a ruháinkat tényleg ránk szabták, csak még nem tudtuk, hogyan kell hordani őket. Persze ezt nem is sejtthettük, hiszen nem vett méretet rólunk senki; különben is luxusnak tűnt volna. Kaptunk még egy inget és nadrágot, váltásnak, egy kisebb, térdig érő vékony nadrágot hálóruhának (ezt egyszerűen alvónak hívták), egy pár csizmát és egy kabátot - ami persze egészen más szabású volt, nem olyan, mint az angyaloké: az ő térdig érő nagykabátjukkal ellentétben a miénk szegényesebb-szabályosabb alakú, csípőig érő darab volt; valamint egy kis sapkát.

Képtelen voltam megmagyarázni, de úgy éreztem, hogy ebben a ruhában erősebb vagyok, sőt nagyobb is, szó szerint. Határozottan érződött, ez a ruha azt jelenti, a Hatalmat szolgálom, az egyetlen igazi hatalmat.

A holminkat nem adták vissza. Az új ruhákkal megpakolva vonultunk fel a termünkbe. Felfelé menet újra megcsodáltam a speciális falfestést, Arnold Schwarzenegger már ismerősként nézett ránk az egyik képről terminátor-bőrkabátjában. Ismét megállapítottam, ez fénykép, nem pontokból áll; egyszerűen a meszelt fal szemcsés, és minden szemcsének más a színe. Elképesztő.

Odafent következett egy nagy csapás. Ágyakat osztott Poräx.

- A végleges helyek: Antler, Painter, O'Malley, Brown...

Végigment az ágyak mellett, mint reggel Wawer, egyikre mutatva a másik után. Enyhe zúgolódás hallatszott.

- Miért nem jó úgy, ahogy volt, szerváns úr? - kérdezte hangosan Same.

Poräx hirtelen megállt, félbehagyva a nevek dobálását. Ránézett a kérdezőre. Csend lett. Végül halkán szólalt meg:

- Azért, mert kuss legyen. - Végignézett rajtunk. - Gyerekek, itt nincs miért. Ezt jegyezzétek meg nagyon jól. A parancs, az parancs, Nox angyal úr így határozta meg a fekvésrendet. - Továbbindult. - Lea. Taylor, Queen. Kovach. Goldberg...

Nyomott volt a hangulat, mikor Poräx otthagyt bennünket. Pár perc múlva beállítottak a lányok; Wawer kísérte őket. Megállt a nyitott ajtó előtt, bementek előtte libasorban, aztán becsukta az ajtót, kívülről.

Lett nagy derültség, mikor megláttuk őket! Nekik nem nyírták le teljesen a hajukat, három centit hagytak meg belőle. A fülbevalóját mindnek elkobozták. A lányoknak valamiért nagyon rossz hangulatuk volt, valamit elégedetlenül morgolódtak egymás között, egyáltalán nem voltak vevők a fiúk viccelődéseire. Mikor Antler egyenesen nekiszegezte a kérdést a terem közepén leparkolt Sword-Owen-Taylor-King-Brown csoportnak, nem kapott választ. Semmi, semmi. Beszélgetésükből sem lehetett kihámozni semmit. A hülye bunkók, mondogattak egymásnak ehhez hasonlókat. De kik, és miért?

Persze méltatlankodni kezdtek, mikor látták, hogy fekhelyeiket a fiúk elfoglalták távollétükben; de tudattuk velük, hogy Noxék új ágyrendet léptettek életbe. Ettől még sötétebbre váltott a kedvük. Kiosztották egymás közt a maradék ágyakat, mert

mi nemigen emlékeztünk, Poräx kit hova sorolt. Szóltak nekik, hogy ezt úgysem fogják hagyni az angyalok.

Mindez engem nem igazán érdekelt. Majd éhenhaltam. A Nap már túljutott a delelőjén, de aznap még egyáltalán nem ettünk. Ez kimaradt, hiszen ébresztőtől kezdve egész délelőtt az ágyazást gyakoroltuk. A figyelmemet csak az tudta lekötötni, hogy nyitva voltak a szekrények. Az ágyak melletti kis sötétbarna téglatesteknek eddig nem tudtuk a szerepét; most kiderült.

Persze nekünk Singer mondta, aztán a többiek ellesték a rejtély nyitját tőlünk meg egymástól: ezek szekrények, csak eddig valahogy zárva tartották őket. Meg kellett nyomni az elülső lapját egy kicsit a bal szélén, mire az elfordult, és feltárult a barna szekrényke sötét belseje. Egy méter magas volt, két polccal benne. Mindenki saját szokása szerint bepakolta vagy behajigálta a cuccait. Azon kívül, amit kaptunk, senki nem tudott semmit belerakni, hiszen mindenünket elkobozták. Fájó szívvel gondoltam az otthonról hozott könyvekre, reméltem, vissza fogjuk őket kapni - különben Koledö miért mondta volna, hogy hozzak olvasnivalót? Persze, ha nem adják vissza, akkor értelmetlenné válik az öt fiú akciója Jones könyvével, hiszen Ryanb most azt is leadta sajátjaként. Egyebet nem is tehetett volna. Volt, aki az ágya alatt hagyta a papucsát (Papucsot hozott! Egek!), de mire visszajöttünk a terembe a hajnyírásról, már nem találta ott. Kiürítették az egész termet, amíg mi lent voltunk.

Húsz perc után jött értünk Wawer. Sorakozó. Jobbra át. Kivonulni. Fejlődött alakzat; ez azt jelenti, hogy ötösével állunk, egy tíz soros menetszlopot alkotva.

És levonultunk végre ebédelni. Valami lapos tésztát kaptunk, rajta darált húshoz hasonló, ismeretlen eredetű, csípős dolog. A konyhai ablaknál a vörös ruhások külön adták a tésztát és rá külön ezt a valamit. Én megettem, Pile is; Collins a nagy részét. Queen alig a felét, nem ízlett neki. Wawer morgolódott:

- Same. Lowe. Queen. Nicol. Nincsen „második fogás”, szabad legyen megjegyeznem. Gyerünk, egyék meg, amit elkértek. - Jó vicc, kérte a fene, adtak, amennyit adtak. - Hagyjuk ezt a játékosokhoz illő marhaságot, hogy „nem szeretem!”... - Kezét a mellére téve, magas hangon, rogyadozó térddel csúfolta ki a játékosokat. - ...„nem szeretem!”. Szabad legyen kérnem.

Elfogyott minden víz a kancsónkból, mert erős volt az étel. Adtak még hozzá valami édes vörös lével leöntött piskótakockát is, aminek mintha enyhe kókuszíze is lett volna.

Wawer negyed óra elteltével folyamatosan sürgette a félszázadot. Húsz percnél alig több idő után felvonultunk, mindenkinek félbe kellett hagynia az ebédet, akár befejezte, akár nem. Queen panaszkodott:

- Az anyját, tökre nem ettem eleget. Éhen fogok dögleni estig; ha ugyan lesz vacsora, mert itt sose lehet tudni. És ráadásul még az otthonról hozott kajámat is elrabolták. Tök szar, nem? - kérdezte tőlem.

- Eh - mondtam, megrántva a fejemet. Erre elment együttműködőbb panaszkönyvet keresni.

Odafent Wawer felozlatta a sorakozót, kijelölte a lányok végleges helyét, aztán nekiálltunk megtanulni a szekrényrendet.

Nadrág, kabát, csizma. Sapka. Wawer fel-le mászkált, nézegette szekrényeink belsejét. Elégedetlen volt. Végül megállt Kahnál:

- Tessék - mondta. - Így kell egy szekrénynek kinézni. Nézzék csak meg! Ide lehet csődülni.

Kahn valószínűleg nem örült neki, hogy az ágyát megrohmozta a félszázad, de a véleményét persze magában tartotta. Halott arccal állt a szekrénye mellett, csak a szeme mozgott most is szakadatlanul, ugrált egyik ember homlokáról a másikéra. Wawerre nem nézett soha.

Elszórakoztunk egy órát a szekrényvel, aztán lementünk az udvarra, és ott Wawer szép türelmesen elkezdte tanítani nekünk az alapképzést. Hogyan kell jelentkezni, vigyázzba állni, hátraarcot csinálni, jobbra át, balra át, visszakozz. Aztán elkezdte a különféle meneteléseket tanítani. Menetlépés, gyorslépés, futólépés, még a díszlépésbe is belekóstoltunk egy kicsit, de az iszonyú nehéznek bizonyult.

Wawer elkápráztatott minket, olyan szakszerűen és gépies pontossággal mutatta be a mozdulatokat. Aztán egyenként szólított minket, jelentkeztetett, visszakoztatott, futólépést, hátraarcot vezényelt. Ha valaki rontott, az egész félszázadot megfektette.

- Fek. Föl. Küdj. Mi lenne, ha odafigyelne? Szedje össze magát, megkérem nagy tisztelettel. Fel.

Rajtunk kívül csak három félszázad volt kint az udvaron, de eléggé messze voltak tőlünk. Nem láttam, mit csinálnak. Az udvar, most már jobban felmérhettem, négy hektár területű lehetett, és alkalmam nyílott közlelről is megismerni a betonnak hitt anyagot. Egészen hasonlított a flaszterre, csak hogy ha erősen megütötte az ember, egy-két milliméternyit rugalmasan meghajlott, nem ütött tehát nagyot; csak először óvatoskodtunk, azután már bátran vágtuk hasra magunkat Wawer parancsára.

Estig gyakorlatoztunk, azután az angyal bevitt bennünket vacsorázni. Valami vegyes zöldségkeveréket adtak, lapos kenyérrel, amelyet az arabok esznek. Eléggé megfűszerezték ezt is. Wawer előre kikötötte, hogy negyed óra alatt meg kell enni.

- Hova a nagy sietség? - jegyezte meg halkán Collins.

- Figyelj, ez itt egy hadsereg - mondtam -, szóval itt arra megy ki a játék, hogy tökök gyerekeket neveljenek belőlünk, ne legyünk olyan... olyan...

Pile közbeszólt:

- Olyan szivacsállatok, mint eddig.

Queen majdnem belefúlladt a kenyerébe, olyan hirtelen tört ki belőle a nevetés.

- Szihihih... szivacsáháháhállatok. Ezt... hehehe, ezt terjeszteni kell. Az újoncok szivacsállatok!

Köhögött egy nagyot. Wawer felénk nézett, de nem szólt semmit.

- Miért, talán nem? - kérdeztem, ettől újult erővel kezdett röhögni.

- Hehehe, szivacsállatok! Hehehehehe!

- Arra gondoltam - magyarázott Pile -, hogy a szivacs az az állat, amelyik teljesen béna, magatehetetlen, nem tud gondolkodni, de rohanni se, semmit. Csak van, és kész. Ezek vagyunk mi. Szivacsállatok.

- Negyvenöt - mondta Wawer. Ezután Queen már csak maga elé vigyorgott óvatosan. Vacsora végeztével Wawer megszólalt:

- Befejezni! Most! Collins tanonc!

- Prancs! - Collins felpattant.

- Hozzám.

Ész nélkül rohant Wawer elé. Az angyal egy széknek támaszkodott karba tett kézzel. Collins eléje vágódott. Wawer ránézett. A fejével egyik jellegzetes szokása szerint viccesen körözni kezdett, mintha tornagyakorlatot végezne, vagy fájna a nyaka.

- Ó, ó. Szabad legyen kérdezni mély tisztelettel, mely eltölti szívem egészét, hova a nagy sietség? Fek.

Ott helyben megfektette Collinsot.

- Fel. Fek. Egyes félszázad sorakozó. Collins nem - szólt a fekvőre.

Tizenegy másodperc alatt sorakoztunk, az angyal számolta. Közben Collins ott feküdt.

- Hova is a nagy sietség? Tényleg! Nem ráérünk? ...Föl. Menjen a helyére.

Megúsztá ennyivel. Wawer viszonylag elnéző volt „kis” dolgokban - mert egyébiránt a nemtetszés kifejezésre juttatása volt az egyik legsúlyosabb bűn.

Az angyal otthagyt minket a hálóteremben, volt egy fél óránk szabadon. Olvasni nem tudtam, nem volt mit, hát odaültem Collinshoz. Beszélgettünk; mesélt nekem a játékos életéről, arról, amit otthagyt.

Hirtelen nyílt az ajtó. Fisher füttyentett egy kurtát - ő feküdt az egyik ajtó felőli ágyban, így azonnal jelezni tudta a veszélyt. Nem volt nagyon feltűnő zaj: úgy tudott füttyenteni, mintha egy saru talpa megcsúszott volna a kövön. A magas hang végigzengett a termen, és tudtuk, ez azt jelenti, valaki jön. Három másodperc múlva mindenki a saját ágyánál állt vigyázzban.

Porax érkezett. Körül se nézett, rögtön megszólalt, már az ajtóban elkezdte a mondatot:

- Na szivacsállatok, vízbe mártódtok.

Négyen egyszerre sápadtunk el; elfelejtettük, milyen jó hallása van Wawernek.

- Megyünk zuhanyozni. Máskor jobban figyeljete Fisher füttyjelére, három teljes másodperc volt, mire rendeződtetek. Nox angyal úr biztosan nem menne el efölött, tornászátok vagy tíz percet. - Mérsékelt szigorúnak tűnt.

Kilépett az ajtón. Egy pillanat múlva visszajött, a kezében egy nagy halom törölközővel.

- Sorakozó.

Középen felállt a sor.

- Tíz másodperc. Hm. Oszolj. ... Sorakozó. Leülni. Fel. Jobbra át. Ez egész tűrhető. Wawer angyal úrtól tanultátok, mi?

Poräx a sor végére ment, és elkezdte osztani a törölközőket.

- Ne retkezzétek össze, két hétig ezt kell használni. - Vagyis otthoni idő szerint egy évig... ha lehet ilyen összehasonlítással élni egyáltalán.

A szerváns az arcvonal elejére ért. A törölközőosztás után azonnal megindult kifelé.

- Utánam - parancsolta.

A zuhanyzóig vezetett bennünket. Megállt az ajtóban, előreengedte a félszázadot.

- Befelé. Na. Mozgás - siettette az elhaladókat.

A zuhanyzó két helyiségből állt. A külsőben, a bal oldali falon rengeteg fogas, ezekre kellett felaggatnunk a ruháinkat, jobb oldalt pedig hosszú, vajúszerű mosdó, huszonöt csappal. Ezeken a víz hőmérsékletét is lehetett szabályozni. A hosszúkás belső terem két szélén egy-egy méter széles szürke csík volt a padlón, és egy kis küszöb választotta el őket a kövezett középső résztől. Szemben, úgy harminc méterre, a helyiség másik végében volt a fűtés és egy ablak, örökké párás üveggel. Pontosan ötvenkét zuhany sorakozott a falnál. Csak a víznyomást lehetett szabályozni, a hőmérsékletet nem. Felügyelőnkől függött, milyen meleg vízben zuhanyozhattunk. A két helyiség között nem volt ajtó, csak egy kis átjáró, egy üres ajtónyílás.

Poräx belépett utánunk a külső helyiségbe.

- Vetközni - parancsolta. - A fogasokra rakjátok a ruháitokat!

Állt a félszázad dermedt tanácsstalanságban. Néhányan tétován, lassan levették az ingüket, rárakták a fogásra, kifűzték a sarujukat, aztán csatlakoztak az ácsorgókhoz. Poräx a zuhanyzó átjárójában támaszkodott, és nézett unottan. Mintha észre sem venné, mi történik, és minden a dolgok legtermészetesebb rendje szerint zajlana. Lassan példát vettünk egymásról, és mindenki levette az ingét, meg a saruját. Most megtudtuk, hogy a lányok kaptak méretre gyártott melltartót az ing alá. Ők rendkívül zavartan álldogáltak, már így is jobban levetköztek, mint szándékukban állt volna.

Poräx komikus arckifejezéseket vágott - de az alaphangulata továbbra is szinte haragosnak látszott.

- Várok.

Aztán hirtelen nagyon elkomolyodott.

- Emlékeztek, mit mondtam? A parancs - és itt felemelte a hangerőt -, az parancs! Most zuhanyozni fogunk. Érthető? A Barakk szabályzata szerint nem szabad ruhában zuhanyozni. Árt a felszerelésnek. Mármost a göncöknek. És különben is. Eléggé megnehezíti a szappanozást. Megrongáljuk a ruhákat, igaz? Aztán majd kapunk újat, ha elfoszlik, igaz? Na! Ruhákat félretenni, zuhanyozni.

Ügyes technikája volt, húzta az időt, hogy megnyugodjunk. Markoláztuk a nadrágunk szélét, vettük is volna le, meg nem is. Odanézttem Singerre. A régi társai gyűrűjében állt - mintha sose „ugrott” volna ki -, fegyelmezett félig-vigyázzban, teljesen meztelenül. Aha. Ebben a pillanatban megértettem! Szóval így szokás - vagy ha nem, hát ez volt a parancs. A Parancs. Közel voltam hozzá, hogy kövessem a példájukat, mert rájöttem, fölösleges ellenkezni; de egyedül nem akartam.

- Vannak itt olyanok, akik már tudják a dolgok menetét. Örülök neki. Tegyük egy próbát. Tanonc... - körbejártatta a szemét. - ...Sword!

- Parancs - kicsit félszeg volt a mozdulat, ahogy felrakta a kezét.

- Lépjen előre. Vegye le a nadrágját.

Sword csak nézett rá kétségbeesetten, ebben a pillanatban egytől egyig megbánta eddigi fegyelemsértéseit, melyek ebbe a helyzetbe juttatták: ő volt a fekete bárány, ezért Poräx őt léptette ki.

- Hallja, amit mondok?

Megrettent arc.

- No? Hallod, vagy nem hallod?

- I...igenis. - Bágyadt, elhaló hang.

- Érted a parancsot?

- Igeni...

- Akkor miért nem hajtod végre?

Sword csak nézett Poräxra, olyan arccal, mint akinek már mindegy.

- Sword! - csattant újra a keményebb hang. - Catherine Sword tanonc! Vegye le a testén található ruhadarabokat, és helyezze azokat egy fogásra, azután haladjon be a zuhanyzóba.

Poräx legyezett egyet a szeme előtt.

- Hahó! Nem érted? - Felsőhajtott. - Jaj, gyerekek. Ez az egész, tudjátok, olyan vicces, szóval... ez az egész „szemérem“-dolog egy nevetséges civil baromság, tudjátok? Itt a Telepen az ilyen régi megszokásokat ki fogjuk irtani belőletek. Mindenképpen. Megvannak rá a módszereink, higgyétek el: sokszázezer embert képeztek már ki ezen a Telepen.

Még a feszült helyzetben is fennakadtam ezen a számadaton. Sokszázezer?

- Az itteni eljárások még soha, egyetlen esetben sem mondtak csődöt. Soha! A ti esetetekben sem fognak. Ha látnátok magatokat az én szememmel, fetrengenétek a röhögéstől.

Bár nem nevetett, nem is mosolygott senki, mégis éreztem, hogy ez jó feszültségoldó volt. Poräx a fejével az öregek felé intett:

- Ők már tudják - szónokolt, de továbbra is őt néztük, senki nem mert feléjük fordulni -, hogy hogyan állnak a dolgok. Bizony! Valaha én is voltam a ti helyetekben, de én valahogy soha nem tököldtem ennyit. Nem kell ehhez még ész se: parancs, végrehajtom! Gondolkodás nélkül, illetve ha kell, akkor gondolkodok. Ha szükséges, ha a parancs megkívánja. - Swordhoz fordult. - Most pedig vedd le a ruhádat, mert sokáig fogsz egy sötét cellában üldögelni!

Sword szeme könnyes volt. Belül megalázta saját magát, gondoltam; a barom. Hogy lehet ebből ekkora ügyet csinálni?

Elismételtem halkán Collinsnak.

- Na ja - súgta.

- Megtanítjuk őket? - kérdeztem.

- Hogyhogy? - kérdezett vissza Collins.

Csatlakozott Same is, észrevétlenül lépett egyet felénk. Poräx nem csapott le ránk, nyilván szádékosan.

- Hogy ne legyenek szivacsállatok - válaszoltam. - A parancs, az parancs.

- Oké - mondta Collins, és egy kicsit belepirult.

Pilenak intettem óvatosan. Mutattam, hogy mire készülünk. Megrántotta a szemöldökét.

Aztán vetkőztünk, hirtelen, egyszerre: egyből velünk tartott Jones, Queen, O'Malley, és szinte azonnal követett minket Lowe, Zenon és Antler. Poräx színpadra illő mozdulattal földig meghajolva invitált bennünket a zuhanyzóba. Ekkor megindultak a tavalyiak is. És jöttek utánunk sorban a fiúk.

Aztán megmozdult Brown, ő volt talán a legtalpraesettebb a lányok között. Persze akkor már rögtön követte Deep. A fiúk, élükön Poräxszal, megtapsolták őket. Majd elsüllyedtek szégyenükben.

Zuhanyoztunk. Jöttek sorban a lányok. Clara Taylor rángatta magával Swordot, aki úgy lépett be, mintha mindjárt a föld nyílna meg alatta; de aztán megkönnyebbült, látva, hogy tulajdonképpen nem is törődik vele senki. Poräx kezdetől az ablaknál állt, és rendkívül szigorú szemmel figyelte a társaságot. Lopva azért néztük a lányokat, hogy majd kiesett a szemünk. És egyszerre észrevettem, hogy jön Taylor teljesen meztelenül, mögötte Catherine Sword - rajta a melltartója! Mindegy, majd leveszi, gondoltam. Csak azt nem tudtam, minek hozta be ide.

Collins persze a mellettem levő zuhanyt használta. Megjegyeztem neki, hogy ahhoz képest, mekkora cirkuszt csinált Sword, nem is olyan nagy szám.

- Na hallod. Owen sokkal formásabb - mondtam.

- Hát, a végeredményt még nem lehet tudni - válaszolta.

- Márhogy, izé... ja, hogy... jóvan... - Hirtelen támadt zavaromban másra tereltem a szót: - Kurva hideg a víz. Nem tudom, itt miért nincs rendes meleg víz, ha egyszer odakint van.

- De a szappan, az jó.

Tényleg jó volt; a falba épített kis adagolókból lehetett kinyerni folyékony halványsárga krémet, nagyon jól vitte a piszkot, és nem ragadt.

Egyszer csak hallom ám, hogy Poräx kiabálása visszhangzik, de a nagy zajban nem értettem, mit mond. Csak a hangsúlyt hallottam, ami most valóban ideges volt, feszült, számonkérő. Rögtön odanéztem. Sword a zuhany alatt. Melltartóban! Collins felröhögött, mikor meglátta. Poräx a karját lengetve magyaráz neki valamit.

Aztán egyszer csak Sword vigyázzba vágta magát. Lefeküdt. Ott helyben; a lábszárára zubogott a víz. Fel. Még egy parancs Poräx részéről. Semmi reakció Sword részéről. Poräx felénk fordult, és most érteni lehetett a hangját:

- Még egy perc és elzárjuk!

Állt Sworddel szemben pontosan hatvan másodpercig, nézett rá türelmetlenül várakozva; azután a víz elállt magától, indultunk volna törölközni.

- Vigyázz! Leülni! Fel! Itt várjatok! Egy hangot se, egy moccanást se!

Kiviharzott a zuhanyzóból. Döngött utána a kinti ajtó, ahogy becsapta. Csendesen álltunk, senki nem szólt egy szót sem, néhány tüsszentés hallatszott csak. A legtöbben nem túl feltűnő mozdulattal eltakarták magukat.

Két perc múlva a szerváns jött is vissza - mögötte Nox! Az angyal megállt, félig Sword felé fordulva, komor, ijesztő arccal.

- Tanonc...

Nyilvánvaló volt, Swordöt fogja megszólítani. A kemény hang is arra utalt.

- ...Kahn!

- Parancs!

- Tanonc...

Két másodpercnyi súlyos szünet...

- Brown!

- Parancs!

- Ide.

Futottak, hogy majd elcsúsztak a vizes talpukon, aztán megálltak az angyal előtt. Valószínűleg fel sem fogták, hogy meztelenek; a helyükben én sem figyeltem volna ilyen apróságra, ha Nox-szal szemben állok.

- Nem tud lezuhanyozni - mondta az angyal. - Segítsenek neki!

Csettintett. Abban a pillanatban magától megindult Sword zuhanya, aki úgy állt ott, mint az áldozati bárány. Nox intésére Kahn elkapta, Poräxszal együtt lefogták, az angyal egyetlen mozdulattal lekapta róla a melltartót. Aztán Brownnak intett. A lány elkezdte mosdatni Swordöt, mintha magatehetetlen lenne.

- Szivacsállat - mordultam fel halkán.

- A Főszivacsállat - válaszolta Collins.

Végignéztem a többieket. Clara Taylor, karba font kézzel eltakarva kicsi mellét, félig sajnálkozva nézte barátnőjét, mint egy anya a szerencsétlen félkegyelmű gyermekét. Ryan a száját húzta, megjegyzéseket tett Banksnek és Andrewsnek. Same leplezetlenül szórakozott a jeleneten. Pile-ék egy kicsit kínosan álldogáltak a zuhany alatt. Singer unottan nézett, mint aki a pokolba kívánja Swordot is, de Poräxékat is.

Tetőtől talpig végigsikálták a lányt, még az arcát is megmosta Nox egy „csukja be a szemét” figyelmeztetéssel. Láttam, hogy Sword időközben sírdogál, pedig folyt a víz a fejére. Kiderült, hogy a szappan egyúttal sampon is, mert Nox Sword haját is bekente. Időközben Poräx egyszer kiáltott, anélkül, hogy elfordult volna:

- Ne merjeteek röhögni! - De nem is „röhögött” senki, fölösleges közjátéknak éreztük az egészet.

Amikor teljesen lemosták a lányról a szappant, elállt a víz. Felmerült bennem a kérdés, vajon miként irányíthatják Noxék a zuhanyokat. Nox megfogta Sword karját, egészen haloványan elmosolyodott - először láttunk ilyet -, egy kis ütést legyintett a lány fenekére, és megindult vele. Odakint menet közben lekapta az egyik törölközőt,

nem nézte kié - bár úgylis frissen mosott volt mind -, Sword köré csavarta, aztán kivitte.

- Gyerünk - mondta Poräx. - Törölközni, öltözni.

Odakint felvettük a nadrágokat, a lányok a melltartókat. (De vajon miért nem hoztuk magunkkal az alvókat?) Poräx fogkeféket osztott, amik valahogy furcsán néztek ki - mint a legtöbb dolog a Telepen. Kiderült, hogy a falból itt is lehet fakasztani szappant, sőt fogkrémet is.

- Meghatározott időközönként töltik újra a tisztítószereket. Ha túl hamar elhasználjátok, megnézhetitek magatokat. Van bőven, de ha pazaroljátok, végül elfogy, és akkor bűdösek lesztek - figyelmeztetett Poräx.

Mielőtt visszamentünk a hálóterembe, a szerváns kiadta a parancsot:

- Sword tanoncnak elég volt mára. Hagyjátok békén. Saját kezdeményezésből senki nem beszélhet vele.

Bevonultunk a hálóterembe. Sword ott ült az ágyán. Nézett maga elé, mint... mint egy szivacsállat. Odabent Poräx sorakoztatott.

- Oszolj, az ágyakhoz! Alvókat elővenni. Levetközni, alvót vételezni. Hm - mondta, látva, ezúttal milyen gyorsan és kifogástalanul teljesítjük a parancsot. - Az előbb miért nem ment így?

Erre többen Sword felé pillantottak; Same és Lowe, akik mellette voltak, valamit morogtak is neki a tilalom ellenére.

- Alvóban sora... Same! Lowe!

- Parancs.

- Rancs.

- Úgy látszik, rossz az emlékezetetek. Ezt biztos az okozza, hogy rossz az agyi vérellátás. Na majd javítjuk. Félszázad... feküdj!

Mióta bejöttünk, Sword meg sem mozdult, de Poräx nem törődött vele. Utólag meggondolva, lehet, hogy Nox mágiázott valamit a lányon.

- Föl. Feküdj. Föl. Feküdj. - mondta irgalmatlanul gyorsan. A hálóterem kövén nem volt olyan kellemes hasravágódni, mint az udvaron. - Föl. Feküdj. Föl. Feküdj.

Koszor lett a tenyerünk, a combunk, az alvónk is. Ráadásul teljesen megizzadtunk. Minek zuhanyoztunk egyáltalán, kérdeztem magamban. Poräx elsétált a terem végéig, majd vissza.

- Föl. ... Feküdj. Föl... kéne má' itt mosni.

Nevetés. A félszázad fele állt, a másik fele feküdt. Poräx elhúzta a száját.

- Na sorakozó!

Én a "föl"-re elindultam felfelé, aztán a folytatásnál visszaestem; most felugrottam, és rohantam a helyemre, Same és Collins közé.

- Frissen zuhanyozva, új alvóban szép tiszták vagytok. Oszolj. Miután kimentem, lehet menni kezét mosni. Vagy az árnyékszékre. Holnap kezdődik az első igazi napotok. A többi is jó ideig mind ugyanolyan lesz, mint a holnapi. Készüljetek fel.

Kiment.

- Öt perc múlva jövök az altatóval - szólt vissza.

Collinssal kimentünk a vizeldére. Kifele menet megfigyeltem, a lányoknak egészen másmilyen alvójuk van: olyan, mint egy tornadressz, de valamivel kényelmesebb, lazább viseletnek látszott. Ilyet se láttam még. Visszafele jövet észrevettem, hogy Banks valamit hevesen magyaráz Kahnnak, ideges mozdulatokkal, néha Zenon felé legyintgetve. Ki a frászt érdekel, gondoltam, tehetnek egy szívességet. Fáradt voltam, aludni akartam.

Minden nehézség ellenére azt állapítottam meg magamban, nem is volt olyan rossz ez az első nap. Jól megleszek itt, a Szolgálati Telepen.

Noxék fokozatosan adták rá a nyomást. Eddig csak a bemelegítést tapasztaltuk meg, ezután jött az „indítószakasz” néhány napja. Reggel Nox hangjára ébredtem, ezúttal magamtól:

- Felébredni.

Az angyal az ajtóban állt, ő sohasem támaszkodott. Mindig fegyelmezetten, mozdulatlan testtel, egyenes háttal tartotta magát.

- Felébredni. - Később soha nem fordult elő, hogy elismételtek volna egy parancsot.

- Felébredni, felkelni. Mosdani, átöltözni, négy perc múlva felöltözve, ágyazva sorakozó. - Hoppá, úgy látszik, egyre szorosabb lesz az időkorlát!

Lekaptam az alvómat. Felhúztam a nadrágomat. Megakadt a szemem Owenen: kettővel balra volt tőlem, természetes mozdulattal tolt le alvóját, mintha csak tévedés lett volna a tegnapi... meg az előző tizenkét év. A paldón állva meztelenül hajolt le a nadrágjáért. Nox rögtön észrevette, ha valaki nem csinált semmit - rám nézett, erre én gyorsan a mosdó felé indultam. Nox szeme ment tovább, ha jól láttam, Sword irányába. Megúsztam.

A négy perc alatt ezúttal el is készült mindenki. Sword az első tíz között. Nox kiment, amikor mindenki megállt a helyén, aztán visszajött egy kartonhoz hasonló ismeretlen anyagból készült dobozzal. Végigment az arcvonal előtt, és mindenkinek a kezébe nyomott egy nagyon sűrű kefért meg egy szövetdarabot. Az utóbbit cipőtisztításra kellett használni, az előbbi pedig ruhakefeként funkcionált.

Nox oszolt vezényelt, azután végigment az ágyak között, mint előző nap Wawer, és szétdobatta azokat, amiket nem talált szabályosnak. A szekrényeket is kinyitatta, amelyik polcon valamit nem talált rendben, azt egyszerűen lesöpörte. Randallra rászólt:

- Maga olyan, mint egy disznó; otthon nem tanították meg mosdani? Kifelé, megmosdani rendesen.

Mire az angyal végzett, Randall visszajött. Beállt a helyére. Nox odalépett hozzá, és megszagolta, olyan komikusan gyanakvó arccal, hogy többen kuncogtak.

- Lesznek maguk még... - mondta az angyal, fenyegetően felemelve az ujját.

Értettem. Csak röhögjétek nyugodtan, lesztek ti még ennél sokkal rosszabb helyzetben is. Nem tudtam még, hogy az angyaloknak mi akkor elég büdösek voltunk, hiszen a szaglásuk is sokkal jobb, mint egy közönséges emberé, és az otthoni tisztálkodószerek eléggé kezdetlegesek az itteniekhez képest.

Levonultunk az udvarra. Sok-sok félszázad állt fel odalent, nagyjából a fél Barakk. Következett a „csuklógyakorlat” - olyasmi ez, mint a gimnasztika, csak persze a helyi stílushoz igazítva. Nox vezényelte, mit csináljunk; egyelőre kevés sikerrel, mert még a testnevelési szakkifejezéseket sem ismertük, nemhogy a Telep zsargonját. Végtelen hosszúnak tűnt ez a „reggeli torna” (akkor még így neveztem magamban). Nox elment a közelünkben „csuklózó” félszázadhoz, hozott maga mellé egy másodévest, aki bemutatta nekünk a gyakorlatokat - az évismétlő fiúkkal nyilván nem akart kivételezni. Eléggé megizzasztott bennünket; inkább edzésnek tűnt a csuklógyakorlat, mint tornának. Már-már azt hittem, a reggelinket megint elspórolják, úgy éreztem, már egy órája lent izzadunk az udvaron - de aztán végre jött a hátraarc, a fejlődött alakzat (ezt a csuklógyakorlat alatt is tartottuk, most csak szebb kellett húznunk a sorainkat), és bevonultunk az ebédlőbe.

Amit reggelire osztottak, az nagyjából ismerős volt. Az ital rendkívül hasonlított a kakaóhoz, csakhogy sötétebb, tulajdonképpen kékesebb árnyalata volt.

- Szentjánoskenyérporból van - mondta Pile.
- Azt hittem, megint viccel.
- Szentki? Mi van?
- Szentjánoskenyérpor. Abból is lehet kakaót csinálni.
- Ammeg ami a frász? - kérdeztem.
- Nem tudod? - fordult felém csodálkozva Queen.
- A szentjánoskenyérpor ugyanolyan, mint a kakaópor - magyarázott Pile -, ugyanazt lehet vele csinálni, ugyanolyan az íze is, minden.
- Akkor az kakaó.
- Nem. Majom.
- Miért, mi a különbség?
- Az, hogy az egyik az egyik, a másik meg a másik.
- És honnan tudod, hogy ez...
- Kicsit más az íze.
- Aha. Hallod, Queen, úgy látszik, mostantól Pile lesz a Negyvenötös Asztal Főköstolója. Tudod, így csupa nagybetűvel, hallod...
- Izé. Mit akartam... - szakított félbe Queen. - A szentjánoskenyérpor abban különbözik a kakaóportól, hogy nincs benne koffein.
- Ez hülyeség - mondta tele szájjal Pile. - A kakaóporban sincs koffein.
- Hogyne lenne. Te majom. Te, te szivacsállat.
- A kakaóhoz egy zsemleszerű péksüteményt kaptunk - meg egy darab lapos, világosbarna, sajtszerű... valamit.
- Te, mi ez a guanó? - kérdezte róla Collins.

- Guanó. Hihi, aszongya, guanó - nevetett Queen.
- De tényleg - szállt be Pile. - Ez ehető, vagy sörálatétnek adták?
- Söhöhörálatét. Tök hüühülyék vagytok.
- Kóstold meg. Meg lehet azt enni, nincs semmi baja - mondtam. - Olyan, mint a sajt.
- Sajt a nénikéd lába - mondta Pile, miután harapott belőle.
- Mindegy, lényeg, hogy ehető - válaszoltam.
- De mi a tehénfűl ez? - kérdezte Collins, változatlanul gyanakodva méregetve a „guanót”.

- Mittomén. Majd megkérdezzük Singertől, tudja-e a nevét, vagy hogy miből van.
- Legalább ez a kenyér ehető - sóhajtott Queen. - Nem bírtam már azt az arab izét, faszágot. Remélem, kivételes eset volt, hogy olyat osztottak.

Nem volt az. A reggelin és az esetleges - ritkán osztott - uzsonnán kívül soha nem kaptunk keltésztát. A kenyér pedig nem arab volt, hanem indiai, de ezt még nem tudtuk.

Alig volt időnk reggelizni, Nox tíz perc után felugrasztott bennünket. Mikor elmentünk előtte négyen, közömbös hangon, kicsit vidám arccal odaszólt nekünk:

- Mennyit tudnak bohóckodni!

Begörccsöltünk. Collins behúzta a nyakát. Queen beharapta a száját, ő volt az, aki kifejezetten trágár szavakat használt az asztalnál. Megint megfélekedtünk a hangerőről. De most már legalább tudtuk, minden angyalnak ugyanolyan hallása van, mint Wawernek.

Izgalommal néztünk az elkövetkező órák elé: elterjedt a hír, hogy most kezdődik a tanítás. Nekünk Singer mondta, és továbbadtuk. Andrews is megtudta Knighttól, és elmondta másoknak.

Átvonultunk az egyik tanterembe, az első emelet jobb szárnyán. A kanyarban nyílt az ajtaja, a szomszédban másodévesek ültek. Nox a falnál sorakoztatott, aztán kiosztotta a helyeket. Egy kicsit olyan volt a terem, mint a mozi, úgy lejtettek előre a sorok. Én a harmadikban kaptam helyet. Egy sorban összesen nyolcan ültek: négyen-négyen egy-egy hosszú asztal mögött, közte kihagyás, így két részre volt osztva az egész tanterem. A sorok között is elég hely volt, hogy bárki átférjen, így eléggé könnyen lehetett közlekedni a teremben akkor is, ha telve volt. Az asztal belsejében volt egy kis rekesz, ahová lehetett pakolni; most még nem volt mit.

Egész jó társaságba kerültem: Collins és Same előttem ült, balra; a mi sorunkban a bal szélén Singer, mellette King, aztán én, jobbra tőlem Kovach. A kis Maria King mintha meg lett volna tőlünk ijedve. Segélykérő pillantásokat küldött az ismerős Taylornek, megszeppenve fordította helyes kis arcát Singer felé. Aha, gondoltam, talán azt hiszi, Singer is Kahnékkal tart, és ő itt terrornak lesz alávetve. Taylor a folyosó másik oldalán, a jobb szárny bal szélén ült, mellette Jay, Lea és a szélén Sword. Fel nem foghattam, Nox miért ültette ilyen közel Taylorhöz.

Az órák alatt nem volt velünk a felügyelő angyal, csak az első tanárt várta meg. Csendben ültünk; ha Wawer lett volna velünk, halkan lehetett volna néhány szót

váltani, ő legfeljebb ránk kiabált az ilyesmiért, és akkor elhallgattunk. Nox viszont egy pissenésért képes volt megfektetni az egész félszázadot. Az igazság az volt, hogy a két angyal közül Noxban sokkal több megértés és szeretet volt, de ezt csak világkorszakokkal később tudtam meg...

Nyílt az ajtó. Vigyázz. Nox fájdalmasan összehúzta az arcát a széktolódások csikorgó hangja miatt - ennek nem lett volna szabad hallatszania -, de már szólni sem volt ideje miatta. Minthogy az ajtó bal oldalt állt, jól láthattam, ki jött.

Egy hát. Egy fekete csuha háta látszott az ajtónyílásban, olyasmi, mint Koledőé, fölötte egy kopasz fej, két milliméteres borostával. Egy tiszt? Vele szemben, kint a folyosón valami fehér ruhát láttam, de az alak nagy részét eltakarta az új jövevény. Az új, az első tanárunk. Óriási nagy darab férfi volt, nem zömök, mint Wawer, inkább olyan, mintha valami nagyítógépbe tették volna be.

Megfordult. A szeme egészen ijesztően sötétlett, kék színe ellenére is valami fekete mélységet láttam benne, felderíthetetlenül hatalmas sötét űrt. Egy pillantással felmérte a félszázadot, Noxszal nem is törődött. Előrement a katedrára, megállt az asztalánál. Mögötte fehér tábla a falon.

Kiderült, Nox hangjának teltségét még fokozni lehet. A fekete csuhás megszólalt:

- Pihenj. - A hangja mélyebbnek tűnt, mint a „közangyaloké”.

Egy bokamozdulattal kirúgta a székét az asztal alól. Furcsán durva mozdulat volt ez egy angyaltól (ha egyáltalán tényleg az volt), inkább Poräx stílusára emlékeztetett. Egyáltalán a fekete angyal egész mozgása valahogy hasonlított Poräxéra.

- Üljenek... - mondta, de ő maga nem ült le, csak a széke helyére állt, a combjával még messzebb tolva azt.

Nox ugyanakkor elindult kifelé, egyetlen szó nélkül. A két angyal mintha tudomást sem vett volna egymásról, egy pillantást sem váltottak.

Új előjárónk a tanári asztalból nagy köteg füzeteket vett ki, meg egy csomó vékony, rövid, fekete pálcikát. Bement a két sor közé, megállt az első padnál. Balra-jobbra négy-négy füzetet és pálcikát rakott le.

- Vegyék el, osszák el - mondta.

Aztán végigment a sorok között, szétosztotta az egész készletet. Pontosan ötven darab volt mindenkől. Visszament az asztalához, és megállt az előbbi helyén.

- Írják fel a borítóra a félszázad számát és a saját nevüket.

Tanácsstalanság. Halk beszélgetés. Mivel és mit írjunk.

- A félszázad a négy-száz-har-minc-harma-dik évad egyes félszázada - a számot lassan, tagoltan diktálta. - A saját nevüket nagyjából tudják.

Kis kuncogás.

- Csak nagyjából, mint arról értesültem. - Közben rám nézett.

Elhültem. Nemcsak tud az eddig történekekről, de név szerint ismer mindenkit!

- Fantasztikusan nehéz dolog kitalálni: írni az írópálcával kell. Piros pötty van azon a végén, amelyik jelölést hagy a felületen.

Bár csak 3-4 milliméter vastag volt ez a pálcika, nem hajolt el a kezemben. Mikor tanárunk a másik oldalt nézte, lopva kipróbáltam, mekkora erőt bír ki. Teljes erőből szorítottam, de nem történt semmi; hihetetlenül kemény anyagból készült.

- Aki eltöri, az legfeljebb is a vérével fog írni - szólt a fekete csuhás, egy pillanatra megint odanézve rám. - Én Bowlel angyaltiszt vagyok. Én fogom maguknak tanítani a biológiát-anatómiát. Talán. Lehet, hogy két nap múlva átvezényelnek, ezt itt soha nem lehet tudni. Úgy volt, a negyedik órájuk lesz velem, de fegyelmi okokból előrehoztuk, kicseréltük Tawazel órájával. Mellesleg én vagyok az évfolyamezredük parancsnoka. - Aztán, miközben visszasétált a katedrára, mintegy mellékesen hozzátette: - Nálam lehet jelenteni mindenféle rendkívüli dolgot az ezredkihallgatáson. A helyettesem Nox angyal, aki egyúttal a maguk századparancsnoka.

Újabb könyvadag. A tiszt kiosztotta ezt is. Biológia album. Mikor fellapoztam, nyomtatott képeket láttam, illetve inkább olyannak tűnt az egész, mint egy fényképalbum: a képek nem pontokból álltak. Egy részük rajz, más részük fénykép, de teljesen közönséges papírnak tűnt a könyv anyaga; ez a technológiát már ismertem az előcsarnok képeiről.

Az írópálca vékony, egyenletes fekete csíkot húzott maga után, nem hagyott ki soha, és nem kenődött el. Mikor felírtam a füzet elejére a nevem, kicsit meglengettem a borítólapot, hogy száradjon, mert a tinta csillogásából úgy ítéltam, olyasmi lehet, mint a tus. Singer egy kicsit sziszegett. Odanéztem. Befejezte az írást, aztán a tenyerével elmárgálta az egészet, legalábbis én ezt hittem. Odamutatta nekem a füzetet egy kicsit megdöntve. Nem kenődött el a tinta. King egy kicsit mosolygott.

A tiszt előadást tartott nekünk a biológia alapjairól. A természet körforgása, ilyesmi. Tudtam már szinte mindent, amit mondott, de hihetetlen logikusan, jól követhetően rendszerezve adta elő az anyagot, új megvilágításba helyezve sok mindent - szavai nyomán egyszerű lett, ami eddig bonyolultnak tűnt.

Végig egy helyben állt, nem támaszkodott. Pont mint Nox. A másik érdekesség, amiben nagyon különbözött a tanítás menete az otthoni iskolától, a tábla volt. Bowlel hozzá sem ért, magától jelent meg minden rajz és felirat! Álmélkodó hangok töltötték be a termet, mikor először körvonalazódott egy ábra; úgy nézett ki, mint a azt is írópálcával csinálták volna, persze vastagabb vonásokkal. Fokozatosan sötétedtek el a vonalak, míg végül megjelent a rajz, teljesen feketén.

Eltűnődtem a látottakon és az összefüggésükön. Az angyalok szemlátomást bizonyos dolgokat az akaraterejükkel tudnak irányítani. Nox a zuhanyt, Bowlel a táblát. Vajon tényleg így van, vagy valami trükkje van a dolognak? Egy gombnyomás a ruha alatt, ilyesmi... Eszembe jutott Koledö; azt mondta, a levitáció és a teleportáció csak játék volt. Erre gondolt vajon? Erre is, valószínűleg. Meg más dolgokra, amikről még nem tudunk. Vajon az angyalok tudnak teleportálni? Talán. De nem használják a képességüket, gyalog közlekednek az épületben - bár én eddig még egyetlen angyalt sem láttam, aki egyedül tartott volna valahová, tanoncok nélkül.

A következő órát Veriel angyaltiszt tartotta; egészen fiatal arca volt, vékony termete. Feleakkorának tűnt, mint Bowlel. Ő tanította nekünk a fizikát-kozmológiát. Nagyon kedélyesen magyarázgatott. Elmondta, kezdetben olyan lesz ez a tantárgy, mint az iskolai fizika, de később áttérünk majd az izgalmasabb részekre. Kozmológiából tanuljuk majd a világegyetem működésével kapcsolatos ismereteket, a tudat és a létezés viszonyát, a reinkarnáció folyamatának működését, sőt, a megvilágosodás folyamatáról és a Mesterekről is tanulni fogunk ötödévben! Ha eljutunk addig. Verieltől megtudtuk, nem mindenki megy ötödévre, még kevesebben lesznek hatodévesek. Sokan inkább hamarabb szolgálatba állnak. Veriel könnyed stílusban kezdte tanítani a részecske- és kvantummechanika alapjait, egyáltalán nem tűnt szigorúnak. A hangulat oldódásával néhányan beszéltek is egymáshoz, de Veriel minden hangosabb szónál félbeszakította a magyarázatot, és odakiabált: Csend legyen!

Az órák között öt-tíz perces szünetek voltak; nem tudtuk pontosan, mikor mennyi idő telik el, hiszen az óráját is elkobozták mindenkinek, mikor az egyenruhát kaptuk.

A harmadik órában egy szerváns jött. Rövid neve volt, mégsem tudtam megjegyezni: Möi. Ötven év körüli, őszes hajú, kemény arcú férfi volt, vörös egyenruhában, persze csíkok és kabát nélkül. Irodalmat tanított nekünk. Ő is könyvet osztott, ez versekkel volt tele meg rövidebb novellákkal, mutatós betűkkel nyomtatva.

Abba az egyetlen nagyalakú, vastag füzetbe kellett írunk mindent, amit Bowlel adott, tantárgytól függetlenül - ömlesztve, vagy kimért részekre tagolva, belátásunk szerint. Möi és a többi szerváns, akik később tanítottak minket, mind kézzel írtak a táblára.

Möi csak egyszer hagyta félbe a magyarázatot. Zenon és Roseberg egymás mellett ültek a negyedik sor bal oldalán. Többen is beszélgettek a teremben, de Roseberg nagyon jól szórakozott valamin, vihogtak mind ketten, és egyszer csak fejbevágtá a másikat a füzetével. Zenon olyan szerencsétlen mozdulattal védte ki az ütést, hogy a füzet elrepült, és a két padsor között csattant a földre.

- Mi ez? - kérdezte rikácsolva Möi, hátrafordulva a táblától. - Tanonc... Roseberg!

- Parancs!

- Magáé az a füzet?

- Igenis!

- Vegye fel! Hozza ide!

Roseberg megállt Möi előtt, odanyújtotta a füzetet.

- Miért hajigálózunk a tanszerekkel óra közben?

Fellapozta a füzetet. Az rögtön ott vált szét, ahol koszos volt; az előbb esés közben szétnyílt, és az egyik lap földet érésakor meggyűrődött.

- Szemetet csinál a füzetéből! Pazarolja a füzetet! Szétszaggatja a füzetet! Bepiszkítja... használatlaná teszi a füzetet! - kiabálta Möi.

Hirtelen felemelte, mintha ütni akarna vele, Roseberg megrezdült; Möi azonban csak visszaadta neki.

- Je-len-ti kihallgatáson, hogy óra közben eldobta a füzetét!

Roseberg csak állt ott, egyik kezéből a másikba tette át a füzetet. Mői hirtelen megértette, Rosebergnek fogalma sincs, mit jelentett ez a parancs.

- Délután. A kihallgatásra jelentkezik! Ott jelenti! ...Majd az angyal úr mondani fogja, mikor van kihallgatás. Leléphet!

Tawazel tartotta a negyedik órát, és hamarosan megtudtuk, miért cserélt vele Bowllel. Tawazel is nagydarab angyaltiszt volt, de valamivel alacsonyabb, mint Bowllel. Ő sem ült le a székre, mint ahogy Veriel sem, de Tawazel az asztalra támaszkodott az ujjáival. Matematikát tanított nekünk. Összes tanárunk közül ő tudott a legnehezebben fegyelmet tartani; vagy nem is akart. Az órája alatt lehetett halkan beszélgetni, másfelé figyelni. Néha ránszólt:

- Fejezzük be a sutyorgást! -, de olyan határozatlan hangon tette, hogy egy percen belül újra megjelent az óráira jellemző enyhe alapzaj - ami fájdalmasan emlékeztetett a hazai tanórákra.

Végül, az ötödik óránkat egy angyal tartotta, de nem tiszt volt. Meglepődtem, mikor megláttam a fehér kabátot, először azt hittem, nem tanítani jött. Már megijedtem, kapunk még egy angyalt; eszembe sem jutott, hogy tulajdonképpen jól járnánk, hiszen annál kevesebbet lennénk Noxszal.

Ő szanszkrit nyelvet tanított nekünk. Az összes tanárunk közül egyedül ő törődött azzal, mit írunk a füzetbe, ment végig a sorok között, nézte, kinek hogyan sikerülnek a szanszkrit írásjelek. Szépen senkinek; kivéve Ryant, Kahnt, meg Singert. Ez az angyal is kézzel rajzolta a betűket a táblára. Megállapítottam, ezek szerint csak a tisztetek tudnak rá írni az „akaraterajükkel”.

Az óra végén Nox jött értünk. Belépett a terembe, a szanszkrit-tanár Luxat hamar abbahagyta a magyarázatát, és kiment. Ő is mintha furcsán tartozkodó lett volna Nox-szal, egyszerűen elment mellette az érdeklődés legkisebb jele nélkül.

- Vigyázz. Pihenj. Leülni. Táskával a kézben sorakozó a folyosón.

Táskával? Eltartott egynéhány másodpercig, mire rájöttünk, miféle táskáról beszél Nox. Persze nekem könnyű dolgom volt, leshettem Singerről, aki az ajtóhoz is közel ült, így elsőként állt meg odakint a sorakozót elkezdve. Az asztal belsejében a rekeszt valójában dupla fallal látták el, és a belsőt egyben ki lehetett venni, mint egy táskát; ekkor láthatóvá vált a mögötte lévő műanyag lap. Ezt a táskát még be is lehetett csukni. Ily módon könnyen tudtuk összes tanszerünket oda-vissza szállítani a hálóterem és a tanterem között.

Pillanatok múlva ott álltunk a fal előtt sorban, egymás mellett. Nox felvitt bennünket a hálóterembe, lerakatta a táskákat. Kezet mosni. Sorakozó.

Odaállt Grigg elé.

- Mutassa a kezét. Mi ez? ...Sötétebb, mint Poräx arca!

Kis vihogás. Nox odalépett a kövérkés Wilsonhoz.

- Mutassa... Mi ez? Na nem. Nem. Vissza az egész banda kezét mosni.

Szerencsére az angyal többször nem küldött vissza minket. Végre levonulhattunk ebédelni.

Evés után Nox felhozott minket, vissza a hálóterembe.

- Tanuljanak - rendelkezett, és kilépett az ajtón.

Persze eszünk ágában sem lett volna tanulni, én is rögtön elindultam Singer ágya felé, mert kérdezősködni akartam tőle a rengeteg új, ismeretlen dologgal kapcsolatban. Nox feje azonban pillanatok múlva újra megjelent az ajtóban, szokás szerint hátradöntve.

- Látom, többen távolvasással kísérleteznek. Sőt.

Teljes csend lett. Már mindenki a helyén állt; Nox pedig belépett függőlegesen. A kabátja vége mindig méltóságteljesen meglebbent, mikor megállt egy helyben.

- Sőt, a legtöbben becsukott füzetből és könyvekből fognak tanulni. Hát ez érdekes. Feküdj. Tanonc... Young!

- Parancs! - kiáltott Young, felpattanva a földről. Ő Singerrel szemben volt, kettővel beljebb Swordtól.

- Feküdj! - szólt rá az angyal. - Mondja csak, hogyan akart tanulni, ha egyszer be volt csukva az összes könyve?

Semmi válasz.

- Azt mondtam, hogy tanuljanak!? ...Igen?

- Igenis - válaszolt Young fekvé.

- És maga tanult?

Young az angyal felé nézett fektében, de nem válaszolt.

- Feleljen a kérdésekre! Tanult, mikor beléptem, vagy nem?

- Nem.

- Nem. Félszázad fel! ...Bal lábat felemelni!

Mikalsen a hirtelen mozdulattól elvesztette az egyensúlyát. Persze nem esett el, de egy kicsit billegett, kétszer is letette újra a lábát, mire meg tudott állni.

- Tanonc... Mikalsen.

King halkán suttogta nekem jobbról:

- Seggarcú szivacsállat...

Ma délelőtt a szünetekben ő is eltanulta tőlünk ezt a kifejezést, mert Collinssal elég gyakran használtuk.

- ...Nem tud megállni a lábán.

Szólni akartam Kingnek, hogy ne suttogjon, mert akármilyen halkán beszél, Nox meghallja; de nem szólalhattam meg, ugyanezen ok miatt.

- Prancs! - Mikalsen felemelte a kezét, ettől persze megint imbolyogni kezdett.

- Ide.

- Tanonc... King! - Parancs! - Ide!

King futott Mikalsen mellé, az angyal elé. Csak meghallotta Nox, gondoltam.

- Hátra arc! A terem végébe! Futólépés!

Mikor lefutották az ötven métert, Nox zengő hangja úgy vágódott utánuk, mint az ostor:

- Visszakozz!

Még háromszor futtatta őket ide-oda, közben mi féllábon álltunk.

- Lelép! ...Vigyá! Tanuljanak. Tovább!

Nox megállt az ajtó előtt, és vigyázott ránk. Lehetett az ágyakon ülni, feküdni, de egy szót sem szólhatott senki. Tanulnunk kellett, több, mint két órán át! Nox ezt az időt teljesen mozdulatlanul állta végig, csak a szeme járt ide-oda. Háromszor szólalt meg. Először egy óra után:

- Jelentkezik, akinek ki kell mennie.

Később, talán tíz perc múlva:

- Tanonc... Hills!

- Parancs! - Hills felugrott.

- Kihallgatás előtt jelentkezik nálam! Tovább!

Aztán egy órával később:

- Tanonc... O' Malley!

- Parancs!

- Jelentkezik nálam a kihallgatás előtt. Tváb.

Nem tudom, miért szóló rájuk, valószínűleg megszólaltak, vagy hasonló vétséget követtek el. Hills esetében ez még érthető volt, hiszen vagy húsz méterre feküdt az ajtótól, azonban O' Malley örültséget csinált: az ő ágya harmadik volt Nox felől.

A tanulási idő nagy részét olvasással töltöttem, először átnéztem mindent, amit aznap a füzetbe írtam, aztán a szöveggyűjteményben kutattam érdekesebb versek után. Ez volt az egyetlen könyv a kezem ügyében, ráadásul ezt teljesen legálisan olvashattam. Végül azonban eluntam a szöveggyűjteményt is, és jobb híján azzal ütöttem agyon az időt, hogy a szanszkrit írásjeleket próbálgattam. Különböző szavakat próbáltam leírni, kevés sikerrel, mivel a szanszkrit nyelv egészen más hangokból áll. Mellettem Maria King az anatómia albumát nézegette, a bal oldalamon pedig Yards valami rajtot firkált a füzete hátuljába.

Egyszer csak Nox vigyázzt vezényelt.

- Pihenő - mondta aztán.

Néhányan egy pillanatra félreértették, és pihenjt kezdtek csinálni, de aztán észbekaptak. Nox ezzel nem törődött, egyszerűen kilépett a teremből, magunkra hagyva minket. Ryan és Banks a terem végében visszahasaltak az ágyukra, és néhány szót beszéltek egymással William ágya fölött; nem hallottam, mit. Singer is követte a példájukat a másik két tavalival együtt. Erre aztán már lazultunk, többen beszélgetni kezdtek. Fisher odalopakodott az ajtóhoz, kinézett.

- Semmi - mondta egyszerűen Antler és O' Malley felé.

Lassan felfogtuk, most pihenő van, lehet járni-kelni a teremben, beszélgetni, kimenni az árnyékszékre, miegymás.

Megindult egy csapat a terem eleje felé.

A tegnapi csapat. Banks, Ryan, Kahn, Knight, Andrews. Banks egy takarót terített a fejére; úgy nézett ki, mint valami hernyó. Az ágynemű vége araszolva csúszott mögötte a földön, ahogy szokásos lazaságával végigsétált a termen.

Megálltak a List és Howard ágya közti részen. Ryan és Banks odamentek Fisherhez. Valamit beszélgettek vele; Fisher kicsit feszült arccal bólogatott. Banks viszonylag barátságosan magyarázott neki valamit. Ryan befejezésül kicsit megveregette Fisher karját, aztán visszamentek a többiekhez. Szétszórtan elhelyezkedtek Zenon fekhelye körül. Ismét kezdődött a szokásos akció, amit számlálhatatlanul sokszor láttam az évek folyamán. Collinssal közben előrementünk Pile ágyára. Visszanéztem Singerre. Lea ágyán ült, vele és a szőke Ironssal beszélgetett (Irons volt az a lány, akivel Collinssal együtt láttuk korábban), és úgy tett, mintha nem látna semmit abból, amit Ryanék csinálnak - sem pedig abból, hogy mi mire készülünk. Úgy gondoltam, ha ő is segítene, talán most le tudnánk állítani ezt a bandát, még mielőtt teljesen elhatalmasodnak a félszázad fölött. De Singer láthatóan nem szándékozott beavatkozni, és Collins is tétován nézegetett jobbra, a másik sor felé; nem tudta biztosan, inkább itt maradjon, vagy odamenjen Ironshoz, mintha Singerrel akarna beszélgetni.

Banks odament Zenonhoz. A többiek még mindig az ágyak közötti részen álltak. Lelökte a válláról a fehér takarót, és a karjára vetette. (Most figyeltem csak meg, hogy már a tavalyiaknak sincs fekete csík a ruhájukon - nyilván vételezéskor ugyanolyan kaptak, mint mi.) Zenon rosszat sejtett, felült, aztán még mielőtt Banks bármit mondott vagy tett volna, felállt vele szemben, nem túl közel hozzá.

- Add ide a takaród - mondta Banks.

- Minek?

Zenon furcsamód egyáltalán nem látszott idegesnek. Banks ugyan nem volt nála sokkal nagyobb, de ő is láthatta Jones esetét előző nap.

- Szükségem van egy takaróra - mondta Banks.

- Ott a tiéd - bökött a fejével Zenon Banks karja felé. - Egy nem elég? Kettő kell, vagy mi?

Ezen a ponton véltem felfedezni rajta az idegesség első jeleit.

- Csak egy - válaszolta Banks nyugodtan. - De tiszta.

Ledobta a takarót a karjáról. A társai nem néztek arra, az egy Andrews kivételével.

- Add ide a takaródat - ismételte meg a felszólítást Banks, aztán egy lépést tett Zenon felé. Közben rálépett a ledobott ágynemű szélére, fekete lábnyomot hagyva rajta.

- Na. Ezt itt hagyom neked.

- Persze. Ez tiszta kosz. Ledobtad...

- Persze, hogy mocskos! - Banks most ingerülten szólalt meg. - Múlt este végigtörölted velem a padlót! Aztán kicserélték a fekvésrendet, és nekem kell az ótvaros takaródat használni! A nagy szart.

Na és, én meg Morris lábszagú takarójában tobzódok, gondoltam.

Banks várt egy pillanatig. Aztán már sűrgetően mondta:

- Na. Add ide a tiedet, az tiszta. Vagy ha nem az, keríts nekem egy takarót, amit nem húztak végig a földön.

Időt sem hagyva Zenonnak, rögtön nyúlt is az ágyon heverő takaró felé, egyetlen mozdulattal elrántotta és összegombócolva hozzányomta a csipőjéhez. Hogy miért kellett összegyűrni, azt rögtön megtudtam. Zenon egy gyors mozdulatot tett az ágyneműje felé, nyilván hogy visszaszerezze, Banks azonban hátra sem nézve eldobta azt. Kahn elkapta egyetlen ívelt macskamozdulattal. Ha Banks nem gyűri össze a takarót, az biztosan nem repül ilyen messzire.

Az egész eljárást félig-meddig még igazságosnak is találtam: kétségkívül volt alapja Banks követelésének. Persze én hasonló helyzetben egészen másképpen cselekedtem volna. Eszembe sem jutott volna sereggel vonulni a takarómat bekoszoló illető ellen, inkább megpróbálom vele megbeszélni a dolgot, nem kosztam volna össze még sokkal jobban a már eleve túl piszkosnak nyilvánított takarót, és persze nem ilyen fölényes megvetéssel beszéltem volna a másikkal.

Akármennyi igazsága is volt Banksnek, Zenon ezt nem méltányolta. A lehető legrosszabb utat választotta: hirtelen dühében gondolkodás nélkül nekiugrott Banksnek. Az elkapta a karját, és elperdítette magától Kahnék felé. Még mielőtt Zenon teljesen visszanyerhette volna az egyensúlyát a rántás után, Ryan hatalmas erővel fejbevágta az időközben hozzá átpasszolt takaróval. Utána Andrews elkapta hátulról a két karját, és lefogta egy pillanatig; csak addig, amíg Banks a koszos takarót fel nem kapta a földről és rá nem dobta Zenon fejére.

Eaton, a szomszéd ágy tulajdonosa és O'Malley ezalatt egyszerre szánták rá magukat a közbeavatkozásra. Ezt látva én is megindultam, hogy besegítsek. Eaton Banks felé ugrott, de Knight Andrews karja alatt átnyúlva meglökte Zenont, egyenesen Eaton felé, élő tekegolyóként használva a kis tanoncot. Knight talált, ledöntötte az Eaton-bábut; Zenon és Eaton egyszerre vágódtak el. O'Malley Andrewsre támadt, de Ryan egy kaszázó rúgással egyszerűen ledöntötte a lábáról. Eaton még egyszer felugrott, ezúttal Knightot vette célba, de Ryan neki is odacsapott a tiszta takaróval, Kahn pedig egy furcsán ívelt egyenes ütéssel szájonvágta.

Mindez pár másodperc alatt történt, nekem nem is maradt időm odaérni, már félúton láthattam, hogy reménytelen a küzdelem. Kahnék otthagyták a három fiút a földön fekvé, és visszamentek a terem végébe. Ryan menet közben hozzávágta Bankshez a takarót.

Később láttam, hogy Zenon a ruhakefével tisztogatta a neki otthagytott ágyneműt, ami már igen koszos volt, minthogy elég sokszor érintkezett a földdel; mikor Zenon Eatonnek ütközött, még csúszott is a kövön, egy méter hosszan feltörölve a terem padlóját.

Alighogy Banks megkaparintotta Zenon takaróját, Nox rögtön jött vissza: Fisher az ajtóban örködvé meglátta az anglyalt befordulni a folyosón, tüstént visszaugrott a

terembe, és cipőtalp csikordulása hallatszott. Kahnék sietősre fogták; mire Nox bejött, ők is a helyükön álltak.

Nox végignézett rajtunk. Se az ő arcáról, se Poräxéről, se Waweréről nem lehetett soha semmit leolvasni.

- Sorakozó.

Utolsónak O'Malley ért a helyére. Kicsit sántított, mert rosszul esett, mikor Ryan megrúgta. Nox megbillentette a fejét.

- Visszak... - Elharapta a parancsot. Eatonhoz fordult: - Magának mitől vérzik a szája?

A fiú alsó ajkából nagyon enyhén szivárgott a vér, de Nox messziről észrevette a néhány tizedmilliméter vastag vörös csíkot.

- Jelentem ..öö...beütöttem.

Valami lehellésszerű hangot hallottam Singer felől. Azt hittem, csak képzelődöm, de nem, beszéd volt.

- Aha... beütötte Kahn kezébe - suttogta iszonyú halkán. Same-nek szánta, de mivel elég jó hallásom volt mindig is, én is értettem minden szót.

Tudtam, mi következik. „Tanonc... Singer!”

- Vigyázzon magára. Ha tönkremegy a teste, nem kap újat - mondta Nox Eatonnek. - Na visszakozz.

O'Malley miatt visszakoztatott bennünket. Singerre nem szólt rá - nem hallotta meg?!

Újra sorakoztunk. O'Malley ezúttal sietett, láttam a fájdalmas arckifejezését, ahogy erőltette a lábát. Kicsit bicegve futott a helyére.

Amint újra a sorakozóban álltunk, megszólítottam Singert, azzal a módszerrel, amit ő használt az előbb.

- Ezt nem hallják meg az angyalok? - kérdeztem alig hallhatóan.

Úgy éreztem, túl halkra sikerült a kérdés, még talán Same sem hallotta, Singer biztosan nem. Nox a sor elejénél állt, vagy tizenöt méterre tőlem.

- Tanonc... Porter!

A légzésem is elállt egy pillanatra.

- Prancs! - mondtam.

- Lépjen ki. Feküdj. Hallottam a szentjánoskenyérport is, pedig akkor ezerötszázan tartózkodtak az ebédlőteremben; abból vagy hatszázan beszélgettek. Gondolja, hogy ha egyedül suttog a teljes csendben, azt „nem hallják meg az angyalok”? Fel. Feküdj. Fel. Hátraarc. Vissza a sorba. Hátraarc. Jobbra át! - Már meg tudtuk különböztetni a hangsúlyt, ez mindenkinek szólt. - Utánam.

Levonultunk az udvarra. Folytatódott az alapképzésünk, amit Wawer előző nap megkezdett. Tudtuk, hogy az angyalok felváltva lesznek szolgálatban, minden második napot kell Noxszal átvészelnünk. Az alapképzés tekintetében Nox nem tűnt sokkal szigorúbbnak, mint Wawer. Éppolyan fogyhatatlan türelemmel mutatta újra és újra a lépéseket, és fektette meg újra és újra a félszázadot. Egyedül a

fegyelmetlenséget torolta meg keményebben, mint a másik angyal. A díszlépés gyakorlásánál Collinssal elkezdünk bohóckodni, és bár Nox a fejlődött alakzat elején menetelt, háttal nekünk, végül valahogy mégis észrevette a rendbontást. Collins ötletét vittem tovább, aki Michael Jackson mozgásához hasonlította a díszlépést; a lábamat a földön csúsztatva haladtam együtt a félszázaddal, magamban iszonyúan nevetve. A legjobb az volt az egészben, hogy a mögöttem lépkedő Owent is sikerült megmosolyogtatnom. Amint ő is abbahagyta a viszonylag szabályos díszlépést, Nox megállította a félszázadot. Mindhárman a szokásos fapofával álltunk, csak befelé neveltünk. Az angyal legalább tíz feküdjt vezényelt nekünk, mielőtt továbbindult a menet - szerencsére csak nekünk, mert ha az egész félszázadot fektette volna, valószínű kapunk később a többiektől. Így viszont többet használt, mint ártott: alkalmat adott, hogy felfedezzem, a fektetést fel lehet használni arra, hogy az ember „kiröhögje magát” - abban a fél másodpercben, amit hason fekve töltünk, egy kicsit ki lehet engedni a visszafojtott nevetést, minthogy arcunkat-szánkát akkor nem láthatja felettesünk.

Körülbelül egy óra után bevonultunk az épületbe, de nem a főbejáraton, hanem jobbra egy másik, kisebb kapun, ami eddig zárva volt. Egy óriási terembe jutottunk. Nox középen sorakoztatott minket, aztán csak álltunk egy helyben, Nox velünk szemben - ilyenkor senki nem mert az angyalra nézni. Vártunk valakire, aki hamarosan meg is érkezett. Ahogy néztem magam elé a semmibe, a szemem sarkából megpillantottam: piros csuhát viselt, olyant, mint a papok, csak nagyobb és mutatósabbat, a haját leborotválták, csak ősz borosta látszott a fején... Koledö! Odakaptam a fejem, egy halk nyögés kíséretében.

- Tanonc... Porter! - csapott le rám Nox azonnal.

Nem Koledö volt az.

- Parancs!

- Feküdj. Ma, úgy látszik, nagyon sok magában az energia. Esetleg dolgozhat a konyhán, vagy valami hasonló. Este megmosdathatja... a bajtársait. Vagy felmoshatja a hálótermet. Fel.

A piros ruhás Koledö-utánzat megállt Nox mellett. Csak az öltözéke hasonlított a lámáéra, az arca nem. Mikor látta, hogy Nox „végzett” velem, beszélni kezdett:

- Én Wonn-toi vagyok. Kung-fut tanultok tőlem. - Rövid, egyszerű mondatokban beszélt, határozott, kemény hangon, jellegzetesen kínai akcentussal. - Minden század tanulja a harc és béke művészetét. Én Lord Reiteń egyik kolostorában kaptam képzést, amit átadok nektek; a Felséges Úr engedte meg, hogy az Ő művészetét tanítsuk itt.

- Tanonc... - szólított valakit unott arccal Nox. - Porter! - Engem.

- Parancs!

- Tanonc... Sword!

- Parancs!

- Menjenek be a szertárba az egyes félszázad ruháiért.

Bementünk a szertárba az egyes félszázad ruháiért. Körben faliszekrények, a bal oldaliakra számok nyomtatva. Csak az egyes volt nyitva. Kivettem a benne található ruhák felét. Majd megszakadtam alatta, olyan nehéz volt.

- Kurva nehéz - szóltam oda Swordnek. Nem válaszolt semmit; egyáltalán, úgy csinált, mintha ott se lennék.

Kivettem Noxnak a ruhákat; egy csuklórántás, hogy tegyem le elé. Aztán elindultam vissza, segíteni Swordnek. Vártam, hogy esetleg Nox utánam szól, hova megyek, de nem foglalkozott velem. Jól számítottam, Sword nem bírta egyedül a huszonöt ruhát. Talán tíz darab lehetett nála, mikor kifelé jött velem szemben. Nem nézett rám, mintha haragban lennének, utálna, vagy ilyesmi.

Kinyalhatja a seggem, gondoltam, én aztán biztos, hogy soha semmi rosszat nem tettem neki, a „kurva nehéz” volt az első mondat, amit direktben neki címeztem, mióta itt vagyunk. De ő levegőnek néz. Na jó.

Kihoztam a többi ruhát. Nox már elkezdte sorolni a neveket:

- Elam... Fisher... Goldberg... - zengett fölöttem, ahogy letettem az angyal elé a nagy köteget, amiről még nem tudtam, hogy pontosan milyen ruha, hiszen csupa összehajtott egyenruha-szövetből állt.

Amikor a helyemre mentem, hogy ott várjam a nevem, láttam Collins kezében, mit osztanak. Angyalkabát - illetve olyan, mint Wonn-toi ruhája. Miután mind megkaptuk a sajátunkat, Nox parancsára felvettük. Az angyal jelenléte ellenére nagy derűtséget okozott, amikor a félszázad tagjai egymást látták ebben az öltözetben. Úgy éreztem, mintha hirtelen én is angyal lennék - illetve most, hogy hasonló öltözetben voltam, jobban éreztem a különbséget. Collinsra néztem, magamra, aztán Noxra, és hirtelen éreztem, milyen kis mulya tanonc vagyok. Egy újonc. Megéreztem azt az erőt, ami Noxból sugárzik, sőt azt is éreztem, hogy az ő kisugárzása mennyiben tér el Poräxétől, az eddig látott ötödévesekétől, sőt a tisztekkel is össze tudtam hasonlítani. Ekkor jöttem rá, hogy a tisztekben van valami, amit önerőből lehetetlen megszerezni. Ők valamit kapnak a Mesterektől vagy az Istentől; és hasonlóan a közönséges angyalok is, akik azonban mégis emberibbek.

- Ez a vonalzójuk - szólalt meg Wonn-toi, és hirtelen csend lett. - Ebben könnyebb lesz mozogni. Csukják össze.

Ez a ruha többek között annyiban tért el az angyalokétól, hogy össze lehetett csukni, azaz volt a derekánál belefűzve egy vastag fehér öv, és ha azt megkötötte az ember, akkor nem libegett körülötte ballonkabátként. Azt is megállapítottam, miközben összecsuktam a „vonalzót”, hogy tulajdonképpen egészen más szabása van, mint az angyalok kabátjának. Pedig elsőre ugyanolyannak tűnt...

Elkezdünk Kung-fut tanulni. Nox a fal mellett állt, alig szólalt meg. Mintha ott sem lett volna. Egy alkalommal ki is ment, és csak tíz perc múlva jött vissza. Bennünket nézett, de most nem tartott fegyelmet. Wonn-toi tartotta az órát; kiderült, hogy szigorú hangja ellenére nem is olyan veszélyes. Egészen oldott hangulat volt, még lazább, mint a délelőtti tanórákon. Wonn-toi párokba állított minket, ki tudja, milyen

elvek alapján. Én Deeppel kerültem össze. Meg kellett tanulnunk együtt mozogni, reagálni a másik minden rezdülésére. Mellettünk volt nem messze Kahn, és mikor ránéztem, egészen lenyűgözött a művészi stílus, és a pontosság, amivel mozgott. Singer volt a párja, akin szintén meglátszott, hogy már egy évig tanulta a kung-fut. Első órán nem ütöttünk, nem rúgtunk, csak lassú mozdulatokat írtunk a levegőbe. Nox a fegyelmezést Wonn-Toira hagyta, ha néha-néha megszólalt, csak segített valakinek. Magasabbra a könyökét, vagy valami hasonló.

Az óra vége felé Wonn-toi Nox közelében állt. Az angyal odaszólt Vallerienek:

- Emelje ki jobban a csuklóját.

A tanonc odafordult, nem értette, mire gondol Nox.

- Húzza hátra a kézfejét, így. - Az angyal csuklójának tökéletes bőrfelülete a kabátja hófehér szövetének ütközött. - Határozottan. Ne úgy mozogjon, mint egy nő.

- Jó volt az úgy, Vallerie - szólt közbe Wonn-toi. - Így nem megfelelő az összehatás.

- Amúgy meg eltörök a keze - mondta unottan Nox.

- Melyikünk tartja az órát? - fordult oda Wonn-toi.

- Te. - Nox felemelte a két kezét. Az egyikkel megütötte a másikat, a gyakorlatot modellezve. - Hogy lesz ez így egyenes?

- Ez részeg ütés. A levegő hátranyomja - válaszolt Wonn-toi türelmetlenül.

- Nem, ha vonalzó van rajtad. - Nox unott faarca nem változott semmit.

- Rajtam most az van - érvelt az öreg. - Nézd meg!

Kis felhördülések, ahogy ütött egyet a levegőbe. Iszonyatosan gyors mozdulat volt. Nox arcán egy kis félmosoly jelent meg, aztán visszatért a fapofa, mikor megszólalt.

- Az ütési felület nem volt egyenes.

- Dehogynem, öreg, ne akarj már megtanítani...

Nox félbeszakította:

- Nem volt egyenes; kinyomtassam neked papírra a képet?

Sejtelmem sem volt, ezen mit ért. Wonn-toi viszont egy pillanatra tétovázott, aztán azt mondta:

- Én nem vagyok angyal. De elég egyenes volt, hogy használható legyen, annak ellenére, hogy részeg ütés. Bemutassam?

- Ne - mondta Nox. - Megreped a csontod, ha teljesen kihúzod.

- Csak figyelj! - Wonn-toi megismételte az ütést, ezúttal Nox volt a célpontja.

Egyetlen hatalmas kiáltás: a félszázad minden tagja egyszerre hördült fel. Wonn-toi egyszerűen átesett az angyalon. Nox állt a helyén, Wonn-toi meg a másik oldalán feküdt, a kezére támaszkodva.

- Eltörted volna - így Nox.

- Dehogy is. Éppen azért akartam megmutatni.

- Rajtam?

- Ki más? A tanoncokon? - Wonn-toi már guggolt. - Nem hagytad, hogy bebizonyítsam.

- Mert eltört volna rajtam, te szerencsétlen.

- Dehogy tört volna...

- Dehogynem, te, te szivacsállat.

Collins befogta a tenyerével a száját, ahogy felröhögött. Wonn-toi csak legyintett egyet minkét kezével. Felállt.

- Megkérdezzük a Felső Urat, ha találkozunk vele.

Nox bágyadtan bólintott.

- Megkérdezheted a nagymestert is a templomban. Folytasd a képzést.

Az edzőteremhez külön árnyékszék és zuhanyzó tartozott. Edzés után volt öt percünk, hogy kihasználjuk. Ha zuhanyozni nem is, mosdani lehetett.

Nox ezután kivonult velünk a szabadba. Átmentünk az udvaron, azután a fűben meneteltünk, gyakorolva frissen szerzett tudásunkat. Körülbelül egy kilométer távolság volt a Barakk és a sportpályák között. Áthaladtunk keresztben egy sárga kavicsos úton, és egy óriási dimbes-dombos füves területre értünk. Balra egy nagy focipálya, velünk szemben rengeteg ping-pong asztal, körülöttük padok. A ping-pong volt a legnépszerűbb játék a Telepen, a helyi „nemzeti sport”. A pályán néhány tanonc futballozott, az asztaloknál negyedévesek játszottak. Nox odavezetett minket a lebetonozott négyszög széléhez, amin az asztalok álltak, aztán sorakoztatott.

- Ilyenkor van az igazi pihenőidő. Lehet sétálni, állni, ülni, feküdni, fejenállni, hasontérdelni, hátontkönyökölni, akármi. - Ez furcsa volt Nox szájából. Ő ritkán viccelt így. - Vagy játszani. - Fejével az asztalok felé mutatott. - És egyáltalán. Levegőhöz jutni.

Ez találó megfogalmazás volt! Tényleg ilyenkor jutottunk „levegőhöz”, ezalatt a két órás szabadság alatt - kivéve azok, akiket galád módon kihallgatásra rendeltek, őket még e kevés igazi pihenés nagy részétől is megfosztották.

Hirtelen eszembe ötlött a kérdés, mennyi ideje is vagyok a Telepen. Mikor számolni kezdtem, nem akartam hinni a saját emlékezetemnek. Körülbelül negyvennyolc órája! A szüleimet mintha már két hónapja nem láttam volna. Döbbenet vettem tudomásul, hogy már az arcukra sem emlékszem olyan élesen, mint amikor nap mint nap láttam őket, annak idején - annak idején? Az két napja volt!

Kahn és Banks az oszloj után azonnal indult ping-pongozni. A tanoncok először egymáshoz mentek oda, kisebb csoportokba gyűltek, aztán elindultak minden irányba. A félszázad nagy része szétszéledt. Néhányan maradtunk ping-pongozni, én is. Nox maga is elindult az asztalokhoz, odaérve leült egy padra és nézte, ahogy a tavalyi fiúk játszanak.

Ahogy ránéztem az angyalra, hirtelen olyan emberinek tűnt. Semmi félelmeteset, semmi földöntúlit nem láttam benne most, csak egy fehér kabátos férfit, mint a legelső itt töltött óráim alatt. Azonban most méginkább emberinek éreztem. Gondolkodóba ejtett; talán fáradtnak látszik? Vagy az arca...? Csodálkozva vizsgáltam, mitől lett hirtelen olyan emberszerű.

Mikor rájöttem a válaszra, még jobban elképedtem. Nox ül.

Ül egy padon, és a karjait széttárva a támlán nyugtatja. Mellette Morris és Nicol, mintha egyenrangúak lennének. Nox néha odaszól nekik valamit - kommentálja a játékot, de semmi "parancs!", semmi "tanonc...", ilyenkor nem érezteti a hatalmát.

Ez hát a pihenő.

Judy Deep odalépett hozzám, és kapcsolatteremtés gyanánt egy köríves ütést mímelt. Mosolygott.

- David. - A lányok jobban ragaszkodtak a keresztnevekhez, még két nap után is. - Láttam ám délben, hogy elindultál segíteni Johnéknak.

- M. Mhm.

- Rendes voltál. De nem hiszem, hogy elbírtál volna velük, egy év előnyük van.

- Majd izé, behozzuk. Nekik is előlről kellett kezdeni. Év végére...

- Addigra megerősödnek. Teljesen átveszik a hatalmat.

Vállat vontam.

- Az igazi hatalom úgysis Noxé. És tőle aztán nem veszik át soha.

- Nem akarsz játszani?

- De, majd kicsit később.

- Addig Andreával játszok, oké?

- Jó - feleltem, megint vállat vonva.

Még mindig Noxon gondolkodtam. Övé a Hatalom. Újra meg újra felidéztem a csodát, ahogy Wonn-toi keresztülesett rajta. Mintha ott se lett volna. Mintha hologram lett volna. Egy vetítmény. Noxé a hatalom? Nox egy vetítmény...? Lassan, át sem gondolva, mit teszek, elindultam az angyal felé.

A padja körül öten álltak. Elférek én ott hatodiknak. Mögötte. A kíváncsiság úgy hatott, mint egy mágnes; Nox vas volt a mezőben. Tudnom kellett... Nem is tudom, pontosan mire számítottam.

Megálltam az angyal mögött. Fekete haj a fehér kabát fölött. Nicol éppen valami tréfát fejezett be:

- ...És akkor átesne az asztalon, bumm! - Körben nevetés. Látom, vagy csak látni vélem hátulról, hogy Nox is mosolyog kicsit, de a szemét nem veszi le az asztalról, nem néz Nicolra, sem senki másra. (Nicolt nagyon elcsúfították a három centis kopasztással. Sokkal szebb volt hosszú hajjal!) És főleg, nem érint meg senkit...

Talán észre sem vett. Semmi jelét nem adja. Mellettem Kovach, mellette Same. Csak egy mozdulat. Aztán felőlem az ég is leszakadhat. Tudnom kell!

Kinyújtottam a kezem. Lassan. Senki nem vette észre. Már ott volt az ujjam vége. Ott, ahol Nox. És még mindig semmi. Elértem. És nem érzek semmit.

Továbbindult a kezem. És egyszer csak meleget érzett az ujjam. Meleg szövet.

Nox kabátja. Az angyal hátrafordult az apró érintéstől, felnézett rám. A kezem a támlán, a háta mögött. Véletlen volt...

Visszafordult.

Hülye segg!! Hiszen Nox *MOSDATTA* Swordöt! - Legszívesebben saját fejemmel ping-pongoztam volna.

Egy óra elteltével Nox sorakoztatta a félszázadot. Éppen Deeppel játszottunk. Ő valahogy nem úgy viselkedett, mint a többi lány; nem értettem, mi a különbség, de furcsa volt. Olyan közvetlen volt velem, mint a fiúk.

Nox visszaváltozott. Semmi jele az elmúlt órának; szinte el sem hittem, hogy az előbb még egy padon ült. És viccelt is? Kizárt. Az nem Nox volt. Nox itt van velem szemben, pont az én orrom előtt állt meg. (Hiába, a sorakozó közepén állok...) Az arca kemény és kielemezhetetlen.

- Kihallgatás. Ha valaki az ezredparancsoksággal közölni akar valamit, azt itt teheti meg. Lépjen ki, aki kihallgatásra jelentkezik. Fegyelmi vétség miatt Roseberg... és Jones. Ugyebár? - A két tanonc kilépett. O'Malley feltette a kezét. Nox intett, hogy menjen oda hozzá.

- Még valakinek jelentkeznie kell!

Hills feltette a kezét. Nox a fejével intett.

- A többiek oszolj. Mehetnek vissza pihenőre.

Nox valamit parancsolt a kiléptetett tanoncoknak, már nem hallottam, mit. Jones és Roseberg elindultak a Barakk felé. Később láttam, hogy O'Malley és Hills a focipálya körül futnak.

Az angyal visszaült a padra. Öten voltunk körülötte. Deep jött felém.

- David! - szólt, de én rögtön felemeltem az ujjam, hogy várjon egy kicsit. Gyűjtöttem a bátorságom, aztán megszólaltam.

- Angyal úr.

A többiek rám néztek, kíváncsian. Az alapszabály az, hogy csak az beszél, akit kérdeztek. Itt ez persze nem érvényesült szigorúan, de Nox kezdeményezése nélkül csönd volt, csak az ő szavaira reagálva viccelődtek, és főleg nem közvetlenül az angyalnak címezték, amit mondtak, inkább a többieknek. Noxhoz nem beszélünk, legfeljebb válaszoltunk neki.

A kérdezett meg sem mozdult, továbbra is az asztalokat nézve szólalt meg:

- He. ...Porterben ma nagyon túlteng az energia. Legalább tiszta lesz az a folyosó. - Én nem láttam az arcát, de a többiek igen, úgyhogy nevettek. Úgy álltam, hogy én is lássam hátulról a profilját, de valahogy nem vitt rá a lélek, hogy újra megszólaljak.

Csend volt.

- Na mi van? - kérdezte Nox végül. Szóval beszéljek.

- Ismeri Koledö Láma méltóságos urat?

Egyszer már kérdeztem tőle valamit; még az elején, azt, hogy „mi van”. Aztán eszembe jutott Singer intése is: nem kellett volna a „méltóságos úr”.

- Hmmm. - Nox mosolygott, a fejét ingatta, úgy, ahogy Wawer szokott bohóckodni, mielőtt megfekteti a félszázadot. - Azt hiszi, én vagyok az újonc. Nem én, maga az. Koledö a Telepnek dolgozik, de nagyon silány munkaerő. Képes volt, és besorozta magát. - Vihogás a pad körül.

- Mikor bejöttem a Telepre, nem volt ott a Belépőn. Egy szó nélkül otthagytam.

Vártam. Nox nem válaszolt semmit.

- Legalább miért nem szólt? Vagy miért nem jött velem?
- Óh, hát be kellett volna pelenkázni? Szegény! ...akar Hillsékkal futni?
- Öööh...
- Minek kellett volna magának Koledő?
- Hát, csak elbúcsúzni, vagy... el is tévedhettem volna nélküle! Véletlenül...
- Véletlenül! - Nox megint a fejét lengette. - Szóval Porter tanonc csak véletlenül talált ide közénk! Hát, meg is látszik... - Kuncogás. Az angyal most egy másik asztal felé nézett. Komolyan folytatta: - Nem. Ez a Telep egyáltalán nem úgy működik, ahogy maga azt elképzei, fiam; fogalma sincs róla, mi zajlik itt, hogy mi ez egyáltalán. Ha legalább azt tudná, miféle föld ez a lába alatt... De még ezt sem tudja. Majd öt év múlva. Akkor érteni fogja, miért nem tévedt el.

Valamivel később aztán Singer hegyibeszédét hallgattam. Felfelé sétáltunk egy dombra.

- Te tiszta hülye vagy, Porter. Még mindig a régi, iskolai megszokások élnek benned? Soha, soha ne szólítsd meg az angyalokat!
- Most mit vagy oda annyira? Válaszolt, és...
- És úgy meg fog szivatni az este, vagy holnapután reggel, hogy azt se fogod tudni, hány kezed van összesen!

Legyintettem. Folytatta:

- Na majd meglátod. Ezt ne csináld többet. A szervánsokkal lehet beszélgetni, ha olyan a helyzet; tán még Poräxszal is. Meg a rangidős tanoncokkal. De az angyalokkal legfeljebb akkor, ha megköszöntenek születésnapod alkalmából és tortát sütnék neked! A tisztekkel még akkor sem.
- És a... a Mesterek?
- Ők nem tartoznak ide. Tesznek az egész Telepre, asszem... már bocsánat. Összesen egyszer láttam egy Mestert, messziről, menetelés közben. Már mint én meneteltem persze. - Singer egy kicsit elmosolyodott. - Ők az angyalokat tanítják, vili? Az angyalok a szervánsokat, a szervánsok meg minket.
- És, és, hogy nézett ki...?
- Mint egy tiszt, asszem. Vagy inkább mint Koledő.
- Tényleg, téged ki sorozott be?
- Engem Wonn-toi. Koledő egyszer volt bent nálunk helyettesíteni, onnan ismerem; mikor Barwy angyal úrnak valami sürgős dolga volt. Megölték neki valami játékos rokonát vagy mit és elment elkísérni vagy nem tudom. Barwy angyal úr tanította nekünk a matekot, és az ő órájára jött be Koledő Láma. Elkezdett matekozni, de a végére úgyis a kozmológiánál kötöttünk ki. Az a szerelme neki. Pedig matekból is átkozottul fej.

Felértünk a lankás tetőre.

- Ezek a buddhista lámák már tizenkét évesen felsőfokú matematikát tanulnak. Kell nekik, hogy megértsék azt a mindenbenasemmi-semmibenaminden filozófiájukat.
- Alighogy indultunk volna lefelé a túloldalon, Nox hangja szántotta körbe a környéket:

- Egyes félszázad hozzám!

Az angyal felvitt bennünket a termünkbe. Volt öt perc pihenőnk. Ezalatt Roseberg elmesélte Zenonnak, hogyan zajlott a kihallgatás.

Kisebb tömeg vette körül őket. Némán, figyelmesen hallgatták Roseberget. Ott volt közöttük Collins, mellette Sword. A lány egyszer csak mondott valamit Collinsnak, félig mosolyogva. Szóval tud beszélni, csak titkolja. Hát persze, hogy tud, amiatt kapta meg a magáét kétszeresen, mindjárt az elején.

Roseberget és Jonest Poräx várta idefent. Ő készítette elő őket a kihallgatásra. Ez volt a legrosszabb az egészben. Elküldte őket mosdani vagy háromszor. A kendővel törölgették a sarujukat, amíg teljesen tiszta nem lett. A nadrágjukat bekoszolták a szabadidő alatt. Kettejüket sorakoztatta Poräx nadrág nélkül, aztán nadrágban, megint nadrág nélkül, és a kefével dörzsölhették, sikálhatták a szárát. Több, mint egy óráig tartott az előkészület. Poräx elpróbáltatta velük, mit fognak jelenteni a kihallgatáson. Persze mindig elrontották a szöveget. Akkor feküdj, fel. Öt rontás és a hozzá tartozó húsz fekvés után megint nadrágot kefélni, mert bepiszkolódott.

Megkönnyebbültek, mikor Poräx végre elindult velük. Levonultak az első emeletre, ahol eddig még körül sem néztünk soha. A lépcső után nem jobbra, hanem balra kanyarodtak, az épület bal szárnyába mentek. A folyosó végén itt nem voltak ablakok, ugyanúgy hálótermeket láthattak. És nem balra kanyarodtak, amerre a főfolyosó vezetett, hanem jobbra. A Barakk hátuljába mentek.

Az épület bal hátsó sarkában tanyázott az ezredparancsnokság. Szanszkrit betűs felirat a széles fehér ajtón, alatta: I. Évfolyamezred parancsnoksága. Alatta, ugyanazon az ajtón: II. Évfolyamezred parancsnoksága. Poräx sorakoztatta a két fiút a folyosón, és bement; addig ők ott álltak kint vigyázzban. Poräx aztán kijött, mögötte Bowlel.

- Roseberg tanonc egyes félszázad, jelentem, tanítási óra közben eldobtam a füzetem.

Ilyenkor jött volna a büntetés a Poräx által előzetesen ismertetett forgatókönyv szerint.

- Mi? A füzetét?

Két másodperc csend.

- Igenis.

- A füzetét. Miért?

Roseberg egy nagyon gyors mozdulattal Poräxra nézett. A szervánsot kikapcsolták.

Újabb két másodperc csend. Három. Négy.

- Ok nélkül cselekszik, Roseberg?

- Véletlenül, uram.

- Véletlenül. Három napon át jelenti kihallgatáson..., jelenti, hogy... hm. Tulajdonképpen mi vitte rá, hogy dobást eredményező hevedésű karmozdulatot tegyen? Mert egyébként nem eldobta, hanem elejtette. Azért pedig nem rendelik kihallgatásra, legfeljebb megfekteti Möi úr, ha rossz napja van.

Csend.

- Meséljen. Ráérünk.

- F-fejbe akartam vágni vele Z... az egyik... ö... tanoncot, és kirepült a kezemből.

- Vágni. Fejbe.

- Igenis.

- Jó. Jelenti öt napon át, hogy a tanterem nem harci gyakorlótér. Megértve?

- Igenis.

- Jones tanonc egyes félszázad jelentem, rátámadtam az egyik bajtársamra a félszázadban.

- Két harcos, akik saját bajtársaikat öldöklük. Nem rossz. Hogyan támadt rá?

- Izé.... nekiugrottam hátulról, mert...

- Hátulról - Bowlel imitálni kezdte a Barakk-szerte közismert Wawer-féle fejkörzést. - Egyre szebb. No és... mi oka volt arra, hogy megtámadja?

Jones szeme Poräxra villant. A szürke szerváns összeszívta a száját, mintha soha többé nem akarna megszólalni. Jones, szerencséjére, megértette a jelzést.

- ...Semmi.

- Semmi. Csak úgy támadgat. Hát ez nagyszerű! - Bowlel olyan hirtelen kiáltott fel, hogy a két fiú összerezzent. - Van... esetleg... még valami közlendője az esettel kapcsolatban, hogy tisztábban lássunk?

Poräxnak megjelent egy ín a nyakán, annak jeleként, hogy megfeszítette. Mintha soha semmi áron ki nem nyitná a száját.

- Semmi.

- Semmi. Szóval tényleg csak úgy támadgat. A holnapi kihallgatási szünet elején kezdi meg a büntetését. Három órai elzárással fenýítem meg.

Poräx alig észrevehetően bólogatott. Ez enyhe büntetés volt.

- És a holnaputáni kihallgatáson szeretném, ha itt állna Roseberg mellett, és jelentené, hogy a hálóterem sem harci gyakorlótér.

Poräx egy határozott bólintással reagált. „Szeretném”: ez természetesen parancs volt.

Mikor a szerváns visszavitte a két fiút, szembejött velük egy nagyobb csoport elsőéves tanonc, egy angyal vezetésével. Szintén nem volt csík a vállukon. Nyilván ők is kihallgatásra mentek.

Nox értünk jött, és levitt bennünket vacsorázni. Valami édes mártásba kevert hússzerűséget kaptunk olyan körettel, ami leginkább a morzsolt kukoricához hasonlított, csak hogy - szerintem - jobb íze volt. A Telepen valójában húst soha nem kaptunk, de ezt akkor még nem tudtam. Amit én húsnak véltem, az általában szója volt, illetve annak valamiféle változata vagy mutációja.

Vacsora után megint öt perc pihenőt kaptunk, de az angyal szerintem hamarabb visszajött. Vártam már, mikor fogjuk visszakapni a holminkat. Könnyebb lett volna létezni, ha lett volna egy óráam. Gyanítottam, hogy éppen ezért tartják vissza a dolgainkat.

Poräxnak igaza volt: az „első” napunk volt az etalon, ennek időrendjéhez képest csak kisebb módosításokat tartalmazott az összes többié. A mindennapos rutin annyira lélekölő volt, hogy hihetetlenül szomjaztunk a kis módosítások után. Néha arra gondoltam, bárcsak ne mennénk le ebédelni, vagy vacsorázni, hanem valami mást csinálnánk; bár éhen maradnánk, de legalább nem az történne, ugyanaz, mint minden nap.

Másnap reggel mégis beiktattak egy kis módosítást, ami azonban csak még inkább kedvünket szegte...

Álmomban otthon jártam, és bár reggelre ébredve sem emlékeztem már arra, mit is csináltam tulajdonképpen odahaza, mégis, mikor felébredtem az angyal hangjára, nem akartam elhinni, hogy ez valóság; legszívesebben visszahátráltam volna az álomvilágba. Akkor még tudtam igazán hazaálmodni magam... később már hiába mentem vissza a játékos-életembe, nem tudtam „visszacsinálni” a Telepet. Nem csak a körülmények változtak meg, hanem én magam is, annyira, hogy már álmomban sem tudtam a régi önmagam lenni. Saját anyám szavait is olyan egykedvűen vettem tudomásul álmomban, mintha valamelyik előljáróm parancsait hallgatnám a Telepen.

Aznap reggel azonban még az álom világa valóságos paradicsomnak tűnt, és bántam, hogy nem mehetek vissza oda - ugyanis Nox hangja keltett bennünket! Mikor felébredtem, az első, amit megláttam, Maria King arca volt. Amikor kinyitotta a szemét, az első reakciója leplezetlen volt, még nem öltötte magára a közömbösség álarcát, amelyet az első napokban magunk készítettünk el nehéz sápadtszürke fából, és ébredéstől elalvásig folyamatosan viseltünk. King is ugyanazt érezte, amit én. Ugyanúgy felháborodott, Nox hangját hallva, mint én. Mindannyian tudtuk, hogy ma Wawernek kellett volna szolgálatba lépnie! De valami miatt mégis Nox volt velünk aznap is. Még egy nap folyamatos feszültség, gondoltam, nem fogom kibírni. A legborzasztóbb az volt az egészben, hogy az embernek szó nélkül kellett elfogadnia a helyzetet, meg sem tudhatta az okát, miért kell még egy teljes napot Nox mellett túlélnie!

A mosdóba menet azon gondolkodtam, vajon ki döntötte el, hogy ma Nox legyen velünk. Ki parancsol itt tulajdonképpen? A Mesterek? Singer azt mondta, hogy ők „tesznek a Telepre”, nem tartoznak ide. Akkor a tiszték? - Vagy talán már akkor is így gondoltam magamban: a tiszt urak? Bennük volt valami csodálatra méltó és feltétlen tiszteletet parancsoló, pusztán a megjelenésük folytán. Bowlel azt mondta: „lehet, hogy két nap múlva átvezényelnek”. Na de kik? Kik vezényelik a tisztéket?

Azután azon gondolkodtam, milyen nap van ma. Kedden jöttem. Szerdán Waver napja, aztán Nox-csütörtök? Wawer nem kétszer vagy háromszor volt szolgálatban? Nem, az első napon csinálták azt az össze-vissza váltott szolgálatot, talán akkor volt ő is... Arra jutottam, hogy péntek van.

Aznap délelőtt kihallgatásra rendelték. Veriel kétszer is odaszólt a mi sorunknak, hogy ne beszéljünk. Nem tehettem róla; unalmas volt, amit a tiszt úr magyarázott. Már kívülről tudtam az egészet. A harmadik alkalommal Kovachot és engem kihallgatásra rendelt, pedig Kinggel sokkal többet beszélgettem, mint Kovach-csal, aki csak néha szólalt meg; de ahhoz már kezdtem hozzászokni, hogy az ilyen részletkérdésekkel nem nagyon foglalkoznak, a büntetéseket szinte vaktában osztogatják.

Délután Nox megint otthagyt bennünket, mint előző nap. Tanulnunk kellett. Miután az angyal kiment, szinte teljes volt a csend a hálóteremben, csak néhányan beszélgettek suttogva. Nox nagyjából húsz perc múlva jött vissza, teljesen váratlanul. Egyszer csak a hanyatt-fej benézett az ajtón. Mindenki az ágyán feküdt, és elég nagy csend volt ahhoz, hogy meghalljuk, amikor nyílik az ajtó. Fisher nem adhatott füttyjelet, hiszen most senkinek a talpa nem volt a padlón. Green volt az egyetlen, aki előzőleg elhagyta az ágyát, Ryannek magyarázott valamit. Banks is közbeszólt, sőt felkelt, és William ágyára támaszkodva szólt oda Greennek. Ekkor jelent meg Nox. Egy másodpercen belül mindkét tanonc a helyén feküdt; egy kis puffanás hallatszott, amikor Green egy ugrás után az ágyán landolt. Ryan lassú, óvatos mozdulattal csúszott vissza a párnájáig.

- Pihenjfeküdj - jegyezte meg az angyal, mikor belépett, jelezve, hogy nem kell felállnunk. - Tanonc... Green!

Green felpattant.

- Parancs!

- Banks!

- Parancs!

- Hozzám! ..Állj! Hátra arc! Futólépést! Hozzám!

A két tanonc megállt az angyal előtt, aki időközben közelebb jött, már Randall ágyánál állt, nem messze tőlem. Green megszólalt, pedig megtanulhatta volna már, hogy kérdés nélkül beszélni ilyenkor csak súlyosbító körülmény.

- Alázatosan...

- Nem kérdeztem semmit.

Nox felemelte egy pillanatra a könyökét, mintha csak a kabátját igazítaná meg.

- Ha egyszer nem kérdeztem, miért kezd jelenteni valamit? Ha Wawer lennék, most alázatosan kérném, hogy ne beszéljen fölöslegesen. Ugyebár? ...De nem vagyok Wawer. Elég nehéz minket összetéveszteni. Megtisztetem a bandát a bizalmammal, hátha a jelenlétem nélkül is tudnak normálisan viselkedni, de nem, valakinek mindig ugrálnia kell! Szomorú. Jelentik kihallgatáson, hogy az utasításom ellenére cselekedtek, mikor tanulniuk kellett volna. Lelépni!

Green hátat fordított, mint egy gép, és indult az ágyához. Banks csodával határos módon nem engedelmeskedett azonnal a parancsnak! Noxra nézett, és valamit mondott. Valamit formált a szája, de hangot nem adott. Nox megrántotta a vállát,

még mielőtt a tanonc befejezhette volna, és unott arccal megrántotta a fejét, a mozdulata nagyjából azt mondta: „Kit érdekel?!”

- Na takarodjon a helyére. - Nox valahogy rendkívül durván szólalt meg, olyan él volt a hangjában, amit korábban még sohasem hallottunk. Egészen emberszerű volt ez a mondat; mintha a hangja sem csengett volna olyan telten. Ámbár, már kezdtem megszokni az angyalok hangját, nem volt olyan furcsa, idegen és csodálatos, mint kezdetben.

Kíváncsi voltam, vajon Banks mit mondott az angyalnak. Mit mondhatott neki egyáltalán még ezek után? Ráadásul Banks nem járatlan, már egy éve itt van. Nyilván csak akkor beszél, ha lehet. És most beszélt, pedig nem kérdezték. És nem mondta ki hangosan a szavakat, egyáltalán nem hallottam a hangját. Minthogy Nox jelen volt, halálos csend uralkodott a teremben, de még suttogást sem hallottam Banks felől. Így tehát nyilván azt használta ki, hogy az angyaloknak tökéletes hallásuk van. Valamit közölni akart Noxszal, amit nekünk, a többieknek nem volt szabad hallani! De vajon mit?

Nem sokkal azután, hogy Nox kiment, megindult Banks, hogy bosszút álljon a kihallgatásért. Nem törődve a tilalommal, felkelt az ágyáról, egy félhangos megjegyzést elejtve.

- Na ezért megdöglesz, Green.

Csoszsanások a terem másik végéből. O'Malley felkelt. Banks folytatta.

- Mi a faszt kell neked Ryan fején ugrálnod tanulás közben? ...helyett?! He?

Green felkelt, tétován, de úgy tűnt, inkább Ryan felé nézeget, tőle fél és nem a közvetlen veszélytől - ami nem csoda, hiszen Green kétszer olyan magas volt, mint Banks. Ryan az ágyán feküdt, az írópalcáját rágcsálta vagy a fogát piszkálta vele, és oda se nézett. Tudtam, mi lesz a végeredmény. Magasság ide vagy oda, Banks pillanatok alatt elveri Greent.

De most másképp alakultak a dolgok.

Green oldalán csatasorba állt O'Malley, Zenon, Eaton, sőt Jones is. Hirtelen, mintha valami jelre tennék, futni kezdtek a hálóterem vége felé, ahol Ryanék magánpartija tanyázott. Menet közben csatlakozott hozzájuk a nagydarab Kovach, és akkor persze már én is. Egy heves karmozdulat csapott felém az egyik ágyról.

- Porter! - szólt rám Singer.

Visszaintettem neki, hagyjon békén. Most, vagy soha. Utolsónak jött Loung is, pedig ő eddig nem sokat hallatott magáról.

Amint odaértünk, még mielőtt egyáltalán hozzáérhettünk volna Bankshez, Ryan úgy repült közénk, mint egy élő torpedó. Jonest, Zenont és Eatont egyből ledöntötte. Banks az éppen feléje ugró Loungot úgy gyomron vágta, hogy az szégyenszemre sírva fakadt; a földön ülve próbált levegőhöz jutni.

Andrews közel volt, két ágynyira, hivatlanul is rögtön beavatkozott. O'Malley ruháját kapta el, de mielőtt bármit csinálhatott volna vele, ököllel a karjára vágtam, aztán

sípcsonton rúgtam. Kihasználva pillanatnyi zavarát, elkaptam a derekát, ledöntöttem a lábáról és az ágy lábába ütöttem a fejét. Andrews elterült.

Kahn kimérte a távolságot, és két hatalmas párducugrással termett a harc színhelyén. Ezt látva egy pillanatra úgy megdöbbenem, hogy mozdulni sem tudtam - és szinte bántam, hogy nem a másik oldalon küzdök... Kahn nyolc-tíz métert tett meg egy pillanat alatt. Felnőtt férfi tud csak nekifutásból ekkorát ugrani. Helyből öt méter, ez... ez világrekord... Túl sok ideig álltam egy helyben, Kahnt bámulva. Ryan elkapott.

- Te is, Porter? Kár. Tőled aztán igazán nem ezt vártuk.

Megfogta a karomat, és kirúgta alólam a lábam. Nem törődve a fájdalommal és azzal, hogy földet éréskor egy pillanatra kimaradt a látásom, azonnal felpattantam. Ryan sehol. Előttem éppen Jones repül, Banks eldobta...

Hátulról elkapott két kéz. Volt a fogásukban valami ellentmondást nem tűrő, magától értetődő és végérvényes. Nem számít, milyen erősek azok a kezek, ha egyszer megfogtak valakit, az nem fog megmozdulni, csak várja megadóan, hogy történjen, amit a kezek gazdája eltervezett. Felemelkedtem, megpördült velem a világ, ekkor ismertem fel Ryan kezeit, aztán csattant a testem a padlón.

Éppen húzott valaki a földön, mikor magamhoz tértem. Aztán az ágyamnál elengedett, és otthagyt. Volt valami gúnyos a mozdulatban, ahogy elengedte a ruhámat. Egy fehér hát indult a terem vége felé a fejem mögül.

Banks. Ő húzott idáig. Felkeltem. Úgy éreztem, mintha Koledő mágikus effektusa állandósult volna a fejemben. Nem találtam az egyensúlyom.

A csatatér már üres. Ryan az írópálcáját rágja. Kahn Valleriehez beszél foghegyről. Singer olvas, de látom, valójában nem figyel a szövegre - talán valamit tervez...?

Ekkor jutott eszembe, hogy Knight is ott van - és ő be sem szállt a verekezésbe. Ryan, Kahn és Banks hárman intéztek el nyolcunkat, Andrews nem sok vizet zavart - az ő fejét most Newell kenegette valamivel. Lehetséges ez, tényleg nyolcan voltunk? És Kovach, a nagydarab izmos Kovach is velünk volt!

Kovach az ágyán feküdt, mintha semmi sem történt volna. A szeme csukva volt. Egy pillanatra még arra is gondoltam, hogy meghalt, de láttam, hogy lélegzik. És különben is, Ryanék nem ölnek meg senkit: tudják, mit csinálnak. Tulajdonképpen még csak nem is harcoltak velünk, csak egy kicsit megmutatták, hogy mi a rend.

Körbenéztem a teremben. Láttam, hogy mindenki végignézte a küzdelmünket, de már senki nem mer túlságos érdeklődést mutatni, amit esetleg pártfoglásnak lehetne nevezni. Ez volt a végső küzdelem. Ez a szégyenletesen kicsi, nyolc fős sereg akart és mert csak kiállni a rémuralom ellen.

Kahn és Ryan nyertek. Mostantól egy évig ők dirigálnak a félszázadban.

Mindenkin látszott, hogy a történeteken jár az esze, kivéve a terem elejében lévő Antleréket - ők éppen nagyon jól szórakoztak valamin, privát tereferét folytattak, anélkül, hogy felkeltek volna az ágyaikról. A terem elejéből csak Fisher volt talpon, ő is csak addig, amíg én fel nem keltem a földről. Fisher automatikusan tudta, az dolga

az ajtóban állni, és nézni, nem fordul-e be valamelyik felettesünk a kanyarban, amíg Kahnék minket leckéztetnek.

Aznap szabadidő alatt láttam, hogy Knight Greenel beszélget. Ott volt velük Banks, Kahn és Kovach is! Nem akartam hinni a szememnek. Ezért segítettünk Greennek? Hogy aztán beszervezzék?!

Nem, nem ezért. Nem őt akartuk megvédeni, hanem magunkat és az egész fél századot. De most már úgyis mindegy. Lehet, hogy nekik van igazuk, le kell tenni a fegyvert a tavalyiak előtt, és a kiépülő hatalmi rendszerben idejében minél jobb helyet elfoglalni. „A tavalyiak?“, villant az eszembe: Singer egy gigantikus szivacsállat! Ha ő is segített volna, úgy gondoltam, nyerhettünk volna. Meg is mondtam neki, mikor pihenőn fent hevertünk a dombtetőn vele, Collinssal és Bill Leával. Alattunk többek között Banks és Knight pingpongozott; Nox a tegnapi helyén ült, körülötte nyolcan-tizen.

- Singer, tudod mi vagy?

- Mm... kabbe...

- Egy gigantikus szivacsállat. Egy évig tanultad a kung-fut, mint Ryanék! Ha beszálltál volna ebéd után a balhéba, nyerhettünk volna.

- Áh, mi...

- Sokkal jobb esélyünk lett volna. Te felérsz akármelyikükkel, nem?

- Heh. Én legfeljebb csak eggyel érek fel egyszerre! Legfeljebb.

- Akkor már csak ketten maradtak volna, és akkor mi...

- És akkor ti rosszul jártatok volna. Minél jobban megszorogatjátok Ryant, annál kíméletlenebbül harcol. Nyilván. A szükség miatt. Ryan és Kahn... nem a mi súlycsoportunk. Ketten szétvernének egy egész századot.

- Á... - mondta Collins.

- Na majd. Ha lesz gyakorlat. Nox majd szétosztja a „bandát” két csoportra. Egyik ők ketten. Másik a többiek. Aztán harc.

- Képtelenség, ketten negyvennyolc ellen.

- Majd.

Hallgattunk. Némán gőzölt bennem a tehetetlen bosszúvágy.

- Singer - szóltam.

- Hagyjá' ezzel a hülyeséggel.

- Nem az. Hanem, mikor jöttem, a Belépőtől nyugatra láttam két nagy épületet.

- Húha... - Singer összecsapta a két kezét.

- Mik azok? Ott élnek a szervánsok? Mondta izé, Ottawa. Hogy nyugatra.

- A méretek, öreg.

- He? Mi?

- Kicsit el vagy tájolva a Telep méreteivel kapcsolatban! Még szinte csak az egyik sarkát láttad. Egyszer átmentél rajta keresztbe, aszt' asziszed, mindent láttál. A szervánsok a főépületben laknak, ami legalább öt kilométerre van innen. Csak azért

nem látszik innen jól, mert túl alacsony. De ha nem lennél szivacsállat, akkor balra néznél, és látnád a két csodaépületet.

Pár másodpercig kerestem, mielőtt észrevettem őket.

- Tényleg! De ha nem láttam volna őket, innen nem jönnék rá, hogy épületek.
- Na majd. Tereptájékoztató. Megtanulod. ...hogyan lehet ésszel kipótolni, amit nem láatsz. Mi más látszana ilyen messziről, mint két épület?
- De mik azok?
- Az egyik mozi, a másik templom.
- Mozi?
- Tiszta. Mozi. Tudod.
- Na de ekkora?
- Majd.

Nox hívott bennünket kihallgatásra. Banks, Green, Roseberg, Kovach és én - öten mentünk Bowlel elé, pontosabban előbb Poräx felkészítésén kellett átesnünk, ami - már hírből tudtam - a legrosszabb az egész kihallgatásban. Jones már egy órája a fogdában ült, Poräx vitte le.

Odafent Poräx mindannyiunkkal levettette az ingét, aztán elküldött bennünket mosdani. Azt hittem, hogy kint Green húzódni fog Banks elől, de úgy viselkedtek, mintha semmi sem történt volna. Green idejekorán behódolt Kahnéknak, remélve, így helyet kaphat legalább a második körben.

- Zenon, ha még ugrál, letépem a tökéit és a kezébe adom - mondta Banks vidáman Greennek.

Green kényszeredetten vigyorgott.

- Én most inkább Poräxszal csinálnám meg ugyanezt - szoltam oda Kovachnak. - Sok szarakodás, ami most ránk vár...

Kovach nem szolt semmit, csak mosdott tovább. Mikor befejezte, megint odaszoltam neki, miközben felém, illetve az ajtó felé haladt:

- Hallod, egy szürke inggel bekötjük a szemét, aztán nem látja rajtunk a koszt. Nem kell az övé, az enyém is elég szürke... - vigyorogtam.

Roseberg már visszament Poräxhoz, Banks is eltűnt. Kovach olyan arcot vágott, mint aki temetésre megy. Egy kicsit félretolt, és azt mormogta:

- Tűnj már a picsába.

Ez kicsit váratlanul ért, úgyhogy hirtelen meg sem mozdultam, és nem szoltam semmit. Kovach kiment mellettem a mosdóból. Mögöttem egy éles hang csattant:

- Mi van, Porter? Nehéz a felfogásod?

Green volt az. Tudtam, mire gondol: nem igyekszem elég gyorsan Ryanékhez szegődni.

- Green, az mindegy, hogy meg akartunk védeni, nem várunk érte hálát. De most akárhogy haverkodsz Banksszel meg a többi fasszal, ne szólj be nekem szarul. - Monoton, síri hangon beszéltem. - Ha nem akarsz Andrews sorsára jutni.

Elhatároztam, meg kell óvnunk a tekintélyünket nekünk, „a Singer körüli függetleneknek”, ahogy én képzeltem. Ha Green most nekem ugrik... egyedül van. Állok elébe.

A vállát sarokvasnak használva, mint egy ajtó, úgy fordult ki a zuhanyzóból Banks. Kezét karba fonva tartotta, a jobb vállával támaszkodott az ajtónyílásnak, a jobb sarka is végig egy helyben maradt. Green megindult felém. Banks tudta, hogy ez hiba; az ő tekintélyüket aztán mindenképpen meg kell óvni, és ha most én megverem Greent, az meggyengíti mindannyiuk pozícióját, még akkor is, ha nincsenek szemtanúk, és ha utána agyon is csap. Megindult Green után, és közben rászólt:

- Green.

A mosdó szélén ültem, a bal kezem az ölemben volt. Úgy csináltam, mintha teljesen magabiztos lennék, és nem is készülnék Green támadására. Kész volt a tervem. Ha ideér, a bal kezemmel alulról állon vágom. Nem fogja tudni kivédeni.

Green megállt, balra lépett, hogy elfordulva úgy tudjon visszanézni Banksre, hogy közben engem is szemmel tart. Kis ügyes, gondoltam, csak hogy már túl közel jött... Ha most ellökném magam a karommal a mosdótól, azzal a lendülettel úgy tökönrúghatnám, hogy három napig fekszik a gyengélkedőn. És ő lenne a Green dinasztia utolsó tagja.

- Ryan - mondta Banks a fejével felém bökve.

Green elindult kifelé, láthatóan megértette Banks célzását. Én nem! Mi van Ryannel? Szólni fognak neki, őt uszítják rám? Ha megteszik, nem számít, mit csinál Ryan, utána kivárom az alkalmat, és iszonyatosan megverem Greent. Feltéve, ha életben maradok...

Poräx feltépte az ajtót, és a zuhanyzó mindig párás ablaka berezonált az ordítástól:

- Mi a valagam folyik már itt?! Befelél!

Bár én viccelődni akartam Kovachcsal, az ingem tényleg szürke volt a kosztól, hiszen Banks aznap végighúzott a termen. Poräx legalább egy fél óráig keféltette velem. Fájdalmasan irigyeltem őt a szürke ingéért.

Negyed órával később lent sorakoztunk az ezredparancsokságon, valamiféle félhomályos kihallgatósobában. Bowlel lassan végignézett rajtunk. Előtte, középen, egy üres asztal állt, az ajtóval szemben egy elfüggönyözött ablak, mellette kétoldalt a két sarokban egy-egy fotel. Az asztal előtti részen, a fal mellett kétoldalt is volt egy-egy. Bowlel először az asztal mögött állt, aztán előresétált. Roseberg felé intett, a fekete csuhaszerű öltözet bő ujja meglebbent.

- Roseberg tanonc, egyes félszázad jelentem, a tanterem nem harci gyakorlóterep.

„Gyakorlótér” volt az eredeti betanult szöveg szerint. Mindig betanult szövegeket mondtunk, a negyedéveseknek kezdték néha engedni, hogy saját olvasatukban találják a bűneiket, miután a felvigyázó megküldte a jelentést a parancsnokságnak. Persze ha bárki megpróbálta saját fegyelmi vétségét enyhébb színben feltüntetni, a tiszt úr átlátott rajta, és kétszer olyan kemény büntetést adott.

Roseberg elrontotta a szövegét, Poräx azonban nem reagált semmit. Bowlel jelenlétében úgy viselkedett, mint mi, amikor Noxszal néztünk szembe.

- Köszönöm - szólt Bowlel. - Ha nem jelenti, magamtól nem jövök rá. Porter!

- Porter tanonc...

- Erős lélek. Jó szerváns lehet magából, de hozzá kéne idomulnia a Telep moráljához. Ami melleleg megegyezik a világegyetem összes hadseregének az alapmoráljával. Be kéne fejeznie a vég nélküli emberi játszmákat, amiket még itt is folytat, mintha odahaza lenne. Lelkierejéből fakadó könnyörületes törődését saját magáról a bajtársaira kéne irányítania. Egy mindenkiért. És akkor... mindenki egyért.

Lehetséges volna, hogy tud arról, ami a mosdóban történt? Ez kódolt üzenet volt, hogy csatlakozzak Ryanékhoz?! Képtelenség. Akkor Bowlel tud mindenről. Az erőviszonyok alakulásáról, Ryanék eljárásairól. Az pedig nem lehet. Hiszen akkor ők állnának most itt, mindannyian, nem pedig mi.

- Milyen mondanivalója van számunkra, Porter tanonc?

- Porter tanonc, egyes félszázad, jelentem, Veriel tiszt úr... angyaltiszt úr tanóráján beszélgettem.

- Beszélgetett. Nem kedveli a fizikát?

Csend. Poräx megrándult. Szólaljak meg!

- De ...igenis.

- És mégis. Kivel beszélgetett?

Tudtam, hogy nem szabad kiadni a bajtársainkat. Poräx Jones esetével ezt az értésünkre adta.

- Kivel?

- ...senkivel... - motyogtam.

- Ó, senkivel. Magában beszélt. Ó, ó, aki négy hónapig ül a fogdában, az szokott végül saját magával beszélgetni! Óhajtja ...kipróbálni?

Csend.

- Aki nekem valótlan állítást tesz, annak igazgá teszem az állítását. Ez a legjobb módszer megértetni bárkivel, hogy az igazság hangzik mindig a legjobban.

- Van egy villám a tengerparton - kockáztattam meg. Bowlel eddig még soha nem volt szigorú, soha nem kiabált.

A többiek halkán fulladozni kezdtek a visszatartott röhögéstől, főleg Banks.

Poräx kissé széttárta a karját Bowlel háta mögött. Ennyi. Magamnak köszönhetem.

Bowlel változatlan hangon folytatta:

- Tudja Porter, a helyi humoristáknak nagyon erősnek kell lenniük! Mindig vannak, akik viccet csinálnak a Telep fegyelméből... és mi szeretjük őket! Elszórakoztatnak. Cserébe mi is elszórakoztatjuk őket. A Föld hetedik szintű világ. Tudja maga, milyen nagy vicc az, mikor az ember harmadik szinten, egy bányában teljesít odaadó szolgálatot? Poräx tudja. Majd talán ő elmeséli. Poräx pontosan úgy kezdte, mint maga, pedig ötödik szintről származik. De a harmadik szinten ő is kijózanodott. Elsőéves szabadságából egy hónapot megvontam, és leküldtem gyémántot bányászni a kis bohócot. Egy hónap múlva egy kész mintaszerváns állt itt előttem, pontosan ugyanebben a szobában.

Poräx közbeszólt.

- A Szolgálati Telep Barakkja csak a pokol tornáca. És a pokolnak nagyon mély bugyrai is vannak!

- Így igaz - válaszolt rá Bowlel, mintha egyenrangúak lennének. - Látja Porter, ez a mi kis világegyetemünk. És amíg nem ment át a tisztítótűzön, addig nem léphet a bölcsek bolygójának szent földjére. Egyelőre felfüggesztem a büntetését. Majd meglátjuk, mi lesz a következő vétsége...

Szombaton is Nox vette fel a szolgálatot!

Wawer eszerint kihagyott egy napot, de vasárnap már biztosan vele leszünk...

Szombaton nem tartották meg a tanórákat. A reggeli csuklógyakorlaton Nox még az előző napoknál is jobban megizzasztott minket. Könnyebb lett volna, ha ő is csinálja velünk a gyakorlatokat, ahogy korábban a lépéseket. Aznap már fennakadás nélkül, folyamatosan tudta vezényelni a „tornát”, ismertünk minden kifejezést. Ezúttal egyáltalán nem bohóckodtunk Collinssal, igyekeztem meghúzni magam. Nem tudhattam, vajon a pénteki kihallgatáson történekről mennyit hallott Nox - de gyanítottam, hogy mindent.

Reggeli után az angyal kivitt bennünket menetgyakorlatra.

Körbejárta velünk a Barakk körüli területeket. Az Egyes Főúton az elágazásig mentünk, ahol kedden először találkoztam angyalokkal. Ott nyugat felé fordultunk, aztán az egyik összekötő mellékúton dél felé tartottunk. Elhaladtunk a „mozitól” pár száz méterre. Nagyjából lemértem a mellette megtett utat. Körülbelül 300 méter hosszúnak bizonyult a „mozi” épülete! Kíváncsi voltam, hány terem lehet benne, és tulajdonképpen mire használják nagy részét - az egész nyilván nem lehet mozi. A kanyarban Nox jobbra fordult velünk, nyugat felé, így még közelebb kerültünk a hatalmas épülethez. Kívülről inkább egy várkastélyhoz hasonlított. Száz méterre lehetett talán tőlünk, ahogy a Kettes Főúton meneteltünk nyugat felé. Csak most figyeltem meg, hogy tulajdonképpen tényleg nyugatra van nyugat, a reggeli nap a hátunk mögül sütött ránk. A mi fogalmaink szerint már délelőtt volt, de a nap állásából ítélve nyolc óra körül lehetett. Egy kicsit már fáztam a tanoncingben, jó lett volna felvenni a kabátot, mielőtt elindultunk. A „mozit” kelet-nyugati irányban kétszáz méter szélesnek mértem, és úgy tippeltem, legalább nyolcvan méter magas. Bent annyi terem lehet, hogy akár egyszerre az egész Barakk is beférhet! Sőt! Tulajdonképpen ez az épület nagyobb térfogatú, mint a Barakk! Az alapterülete is majdnem akkora, hat hektár. Az egész Barakk pedig mindössze nyolc-kilenc hektár! Miféle mozi ez?

Aztán eszembe jutott a megoldás. Singer biztos pontatlanul tájékozott, csak egy kis részében vannak mozitermek, esetleg csak egyetlen nagyterem van valamelyik emelet sarkában, és az épület többi részét másra használják: végül is, gondoltam, az angyaloknak is lakni kell valahol...

Nox úgy magyarázott, akár valami idegenvezető:

- Na, itt van a moziépület vége, itt menetelünk fogcsikorgatva, utána jön a templom épülete. Ezeket csak ritkán fogjuk látogatni.

Vasárnaponként, gondoltam, már ami a templomot illeti. Sajnos ahhoz el is kell menetelni idáig...

- Állj. Látják, ott van a kerítés, ott a maguk számára vége a világnak. Lesz majd néha olyan hosszú szabadidejük, hogy akármeddig el tudnak menni a Telepen. Maguknak idáig tart, hölgyeim és uraim.

Először hallottunk ilyet Noxtól.

- A kerítésen túl élnek a Poräxhoz hasonló léhűtők - viccelt. - Néha áttévednek ide is... mint azt már észrevették. Hátra arc.

Ezután teljes hosszában végigmeneteltünk a Kettes Főúton. Most láthattam azt a pontot is, a Belépőtől majdnem egy kilométernyire, ahol a két főút találkozott. Az út végén kiderült, hogy előző nap jól láttam a domb tetejéről, tényleg valami betonútrendszer van a Telep keleti végében. Most, hogy elmeneteltünk mellette, „idegenvezetőnk” közölte is, hogy mi az:

- Jobbra láthatják az autópályát. Járművezetési gyakorlóterep, egyébként versenypályának is használható. Maguk is fognak majd itt versenyezni, ha már elég komolyak lesznek hozzá.

Nox érzelemmentes hangjában valami apró, megfoghatatlan büszkeség bujkált, ahogy a Telep különböző létesítményeiről beszélt. Mintha a saját tulajdona lenne az egész, úgy beszélt mindenről, vagy mintha legalábbis ő alkotta volna az egészet.

A menetelést soha nem szakította félbe az angyal fegyelmi vétség miatt. Ha valakire rászólt, nem álltunk meg miatta, egyszerűen menet közben megjegyezte:

- Elam. Egy rosszpont.

- Uno. Még egy rosszpont.

Szerencsémre én egyet sem kaptam. A Kettes Főút végén balra kanyarodtunk, itt láthattuk jobbra az autópályát, utána jobbra kanyarodtunk, és annak az útnak a keleti folytatásán haladtunk, amire először rákanyarodtunk az egyesről. Fél kilométer után megint balra fordultunk, észak felé meneteltünk a sportpályák és az autópálya „felső” része között. Egyszerre, mintha csak otthon lennénk, fák következtek! Hirtelen megsűrűsödtek a törzsek az út körül, és egy erdőben találtuk magunkat. A sárga kavics itt nem ragyogott olyan makulátlanul tisztán, mint a Telep többi részén. Az erdőben egy újabb kilométer után balra fordultunk. Úgy éreztem, hamarosan leszakad a lábam. Órák óta meneteltünk megállás nélkül. Ismét két kilométer.

- Aki esetleg már belezavarodott volna az irányokba, újfent nyugatnak tartunk, a Telep északi határánál vagyunk.

Újra felbukkant előttünk a kerítés, ezúttal elég nehezen lehetett látni, a fák eltakarták. Kétszáz méterre közelítettük meg, és ahogy végignéztem rajta, amint észak felé fut, egy ponton mintha véget ért volna. A telepet észak felől nem védi kerítés?

Délnek fordultunk. Arra gondoltam, minthogy a kerítésnél vagyunk, még legalább két kilométer keletre a Barakk, délre pedig ki tudja, mennyi. Ha a saját lábamon eljutok odáig. Azon csodálkoztam, a lányok hogy bírják.

A fák koronája fölött a nap a legmagasabb pontra hágott. Egyre éhesebb voltam. Egy kilométer után, csodák csodája, délre, pontosan velünk szemben megpillantottam a Barakkot! Eszerint a nyugati kerítés északon közelebb van, kisebb átmérőt biztosítva a Barakk körüli területeknek. Persze, hiszen amint kiértünk az erdőből, a kerítés mögöttünk maradt, derékszögben elfordult nyugat felé, teret nyitva a Barakknak, hogy kiszélesedjen a környező hatalmas mező. Nox nem kanyarodott el velünk egyik irányba sem, bár az út kétfelé ágazott. A fűvön haladtunk tovább, egyenesen a Barakk felé.

- Nos, ez itt keresztben a Barakk Körüli Út. Négyzet alakú. Ennek a déli oldalán meneteltünk először, mikor lekanyarodtunk az Egyes Főútról. Világos? Megjegyezték? Nehogy nekem aztán eltévedjenek itt. Ugye Porter? - szólt hátra nekem. - Az eltévedés a maga kedvence.

A sok kanyar miatt valóban nem állt még össze a fejemben a Telep alaprajza, de hirtelen rájöttem, mit láttam Bowlel szobájában a falon. Az a sematikus rajz a Telep térképe volt!

Amikor vasárnap reggel felébredtem, az első pillanatokban azt hittem, még mindig álmodok.

- Felkelni végre. Készüljenek el négy perc alatt. Fisher, nem fogok külön könyörögni - mondta Nox.

Ez nem lehet igaz! Nincs többé váltott szolgálat? Nincs többé Wawer? Előző délután és este is csak az tartotta bennem a lelket, miközben Nox feltörölte a hálótermet a félszázaddal, hogy másnap végre levegőhöz juthatunk - Wawer lesz szolgálatban.

De nem - Nox negyedik napja volt velünk. A menetelés és a délutáni elméleti kung-fu oktatás alatti fegyelmezetlenségekért az egész félszázadnak bőven kijutott a büntetés; persze a rendbontókat, a „rosszpontosokat” Nox külön megfektette.

A vasárnap is ugyanúgy kezdődött, mint Nox összes napja. Felöltözve sorakozni. Nem jó. Túl lassú. Feküdj. Hogy áll magán ez a ruha? Alvóban sorakozó. Felöltözve sorakozó. Mitől büzlik maga? Vissza az egész banda mosdani, olyanok, mint a disznók. Ágyat összerakni! Lassú. Mi ez? Ferdén áll a párna. Magánál is! Feküdj. Hogy kerül a párna a takaró alá? Alá?!... Nem, uraim, szétdobni. Újra összerakni. Nem tudnak már ágyazni se. Feküdj. Megvetni! Szétdobni. Összerakni. Sorakozó. Visszakozz. Sorakozó. Feküdj.

Délelőtt, reggeli után kung-fu oktatás következett. Wonn-toi óráin mindig ugyanaz a laza hangulat uralkodott, mint első alkalommal. Néhányan azonban túllépték a határt, és Nox maga szólt rájuk. Persze óra után a sorakozóból kiléptette őket, és négy-öt feküdjt vezényelt nekik.

Én vártam, Ryan mikor és mit fog velem csinálni - de eddig rám se nézett, mikor egymás közelébe kerültünk. Igaz, idáig nem is lett volna alkalma bármit is tenni. Az oktatás után azonban Nox egy fél óra pihenőt engedélyezett, mielőtt lementünk volna ebédelni.

Ryan pedig nem jött. Nem csinált semmit. Azon gondolkodtam, vajon Singer akkor sem avatkozna-e közbe, ha engem támadnának meg. Valószínűleg nem.

A fél órát igazából nem tudtam kihasználni, folyton a rándulásszerű két-három szögletes ugrást vártam, amivel Ryan az ágyamon terem, becsomagol, és megesz előételnek.

De nem történt semmi. Banks vagy Green rám se nézett. Ryan pedig Jay ágyán guggolt, vele, Andrewsszal és Kahnnal beszélt. Jayen úgy láttam, hogy ő is behódolt. Ryan egyszer csak megrántotta a szemöldökét, mint aki hirtelen megértett valamit, és hátrafele leugrott az ágyról. Három méterrel hátrébb teljesen hang nélkül ért földet, igaz, elég nagy zaj volt a hálóteremben. Megdobbant a szívem, jön! Szép lassan, de azért céltudatosan elindult az ágyak közti közlekedőfolyosón. Felém jön! Kicsit balra tartva, egyenesen felém jön!

Felültem, igyekeztem úgy tenni, mint aki tudomást sem vesz róla. Lehet, hogy most agyon fog verni, de egyet legalább ő is fog kapni! Koncentráltam, hogy ülésből felpattanva fel tudjam ütni a fejét, hogy a lehető leggyorsabban mozdulva és minden erőmet beleadva tudjak ütni. Mivel ültem, még a combizmaimmal is rásegíthettem, és tudtam, akkor iszonyú ereje lehet egy ütésnek. Úgy gondoltam, még az is lehet, hogy kapásból elfekszik tőle - és akkor megváltoznak itt a dolgok! Igaz, utána Kahnék szétszedhetnek; de megrendül az erejük, nem lesznek többé veretlenek, akármit is csinálnak utólag velem. Ryan odaért hozzám...

És nem kanyarodott le felém. Egy ágynyit továbbment, és Yardsnál állt meg, alig egy méternyire tőlem. Rám se nézett. Tágranyitott szeme élettelenül meredt előre. Yards már felpattant, Ryan kicsit elkésett a felkiáltásával:

- Hé, Yards! - szólt hangosan, de nem túl kihívóan, mintha csak azt akarná megkérdezni, mennyi az idő. Az idő. Jó is lenne tudni!

Aztán láttam, Ryannek mi volt a célja a felkiáltásával. Az egész félszázad megnémult, olyan csend lett, mintha csak Nox lépett volna be. Egyedül Wilson hangját lehetett hallani, amint Antlerhez beszél. Odanéztem, a terem elejébe, ahol ők tanyáztak. Antler Wilson ágyán, rá se bagóztak Ryanre.

Fisher felkelt, és indult őrt állni, ugyanakkor a közelben fekvő Knight is célbavette Yards ágyát. Itt valami történni fog.

- Add kölcsön a füzeted.

- ...Mi, minek?

- Mindig ez a minek! - szólt közbe Knight. - Minek, minek, a szarnak! ...Add már ide! Majd visszkapod!

- ...Mi, mikor?

Yards aggálya érthető volt, másnap szüksége lesz a füzetre az órákon, és Nox különben is akármikor számonkérheti rajta.

Ryan háta mögött jóakaratólag tettem egy sürgető kézmozdulatot, hogy Yards értse meg, Ryanék akarata úgyszólván érvényesülni fog, és a túl sok ellenkezés nem vezet jóra. Yards azonban félreérthette a mozdulatomat; úgy tűnhetett, már én is Ryanékkal tartok!

Mindenesetre felállt, és kinyitotta a szekrényét.

- Van nekem saját füzetem - szólt békésen Ryan. - A tied nem kell sokáig.

Yards elővette a füzetét, és odanyújtotta Ryannek.

- Ne fossál, nem írunk bele - jegyezte meg fennhéjázó modorban Knight, és Ryannel együtt elindultak a terem végébe. Knight mondott valamit Ryannek, és az ujjával mintha felém legyezett volna. Aztán visszament a saját ágyához, és a teremben fokozatosan újraindult az élet, ahogy a veszély elmúlt. Fisher visszafeküdt az ágyára.

Rájöttem, talán nem a halál jeleit kell újfent keresnem Knight felém mutatásában. Ryan ugyan nem látta a sürgető mozdulatomat, amit Yardsnak címeztem, Knight viszont igen, hiszen majdnem szemben állt velem...

Öt perc múlva egy cipőtalp csikordult a kövön, és mindenki az ágya mellett termett egy pillanat alatt. Nox jött be, hogy levigyen minket ebédelni.

Ebéd után nem sokkal Nox sétálni vitt minket. Ez majdnem úgy nézett ki, mint a szombati menetgyakorlat, csak hogy nem kellett szabályos lépésben haladni, és valamivel kisebb fegyelmet tartott Nox. Néha suttogva lehetett beszélgetni. Egy nagy kört tett velünk, szinte egészen a belépőig lementünk az Egyes Főúton, aztán letértünk a fűre. Itt is nőtt néhány fa, de már láttam, hogy itt nem fogunk végül erdőbe érni. A Kettes Főúttal nagyjából párhuzamosan haladtunk a nyílt mezőn. Elmentünk egészen az autópályáig. Éppen néhány negyedéves versenyzett rajta. Nox északra fordult velünk, mint előző nap; elmentünk majdnem a sportpályáig. Az angyal a start közelében állította meg a félszázadot, az ottani lelátó tövében. Sorakozót vezényelt.

- Na, mostantól szabadidő. Tájékozódjanak. Nem fogom magukat összeszedni, nem itt lesz sorakozó, hanem fent, a hálóteremben, este nyolckor. Addigra mindenki legyen ott. Én még egy ideig itt leszek, ha nem is végig, szólok, amikor kihallgatásra kell menniük azoknak, akiket oda rendelték.

Feltettem a kezem.

- Porter! - szólt az angyal olyan hangsúllyal, amiből kiérezhettem: „Már megint maga!”

- Angyal úr, honnan fogjuk tudni, mikor van nyolc óra? Hiszen az óráinkat elvették!

- Hm. Azt mondtam, nyolc óráig mindenki érjen fel a hálóterembe - válaszolta Nox az „ig”-et megnyomva. - Körülbelül tudhatja a nap állásából, hogy mennyi az idő. Ha nem, majd megtanulja. Számoljon hozzá egy kis biztonsági tartalékot, hogy nyolcra mindenképpen ott legyen.

- Mikor kapjuk vi...

- Ha valaki kérdezni akar, az tegye fel a kezét.

Ismét jelentkeztem.

- Porter ne nyújtózkodjon, túltárgyaltuk a dolgot. Oszolj.

Erre aztán letettem a kezem. Majd a padnál, ott megkérdezem Noxot, hogy mikor adják vissza a magunkkal hozott tárgyakat.

Az angyal rögtön el is indult a sportpályák felé. A pingpongosok úgy követték, mint kiscsirkék az anyjukat; senkinek nem jutott eszébe megelőzni, mintha nem is vezényelt volna oszoljt.

Az asztaloknál Nox megint ugyanarra a padra ült le. Egy ötödéves ücsörgött ott, s bár bőven lett volna hely az angyalnak, a tanonc azonnal felpattant, amikor Noxot meglátta, átadva neki a teljes padot.

Green pedig Ryannel játszott! Singer Same-mel, Sword pedig Taylorrel. Ők ketten újra együtt voltak, és Sword elég furcsának tűnt; már minden rendben volt körülötte, a kiképzőink leszálltak róla, de ő maga - amilyen nagyszájú volt kezdetben, olyan csendes lett mostanára. Még nem vettem észre, de kezdtem átvenni a helyét...

Nox mellett, fél méter távolságot tartva, egyik oldalon Tiger ült, a másikon Goldberg. Hills Tiger mögött támaszkodott, mellette King, én szokás szerint Nox feje mögött. Tőlem jobbra Pile, Randall, és Lea.

Tíz méterrel arrább harmadévesek játszottak, és az az angyal állt az egyik pad mellett, akivel először beszéltem itt, a Telepen! A tanoncai valamivel felszabadultabban viselkedtek a jelenlétében, mint mi itt, Nox körül, de ezt inkább azzal magyaráztam volna, hogy ők már harmadévesek voltak, nem pedig azzal, hogy az a másik angyal esetleg ne volna olyan szigorú, mint Nox. Nagyjából minden félszázad ugyanakkora nyomásban részesült a Telepen. Nox ugyan a legkeményebb kiképzők egyike volt, Wawer azonban ezzel ellentétben a legelnezőbbek közé tartozott. Bár egy játékos számára ő is borzalmasan szigorúnak tűnt volna, mi már rettenetesen vártuk, mikor tér vissza; hirtelen felcsattanó ordításaival, eleinte nehezen érthető félbeharpott parancsaival az ő szolgálata volt a rövid pihenő és menedék a félszázadunknak a végeláthatatlanul hosszú Nox-napok tengerében.

Három kérdés foglalkoztatott a legjobban. Az elsőt, hogy visszkapjuk-e még valaha Wawert, nem mertem volna feltenni Noxnak, hiszen ezzel azt kérdeztem volna, mikor szabadulunk meg tőle végre. A másik kettőt itt, a padnál felvettem volna, ha nem él bennem Singer figyelmeztetése. Nem szabad! Pedig úgy tűnt, nem is volt igaza; Nox nagyon könnyedén vette a múltkori „társalgásunkat”, a Singer által megjósolt megtorlás is elmaradt. Egyelőre mégsem mertem megszólítani az angyalt, vártam a megfelelő alkalmat - ami el is jött, minthogy Tiger felvetette az egyik kérdésemet Kingnek, mintha Nox ott sem lenne.

- ...Szóval itt van, elhoztam magammal. Benne volt a táskámban, a felét olvastam el, aztán hopp, viszlát! Most valahol az alagsorban várja a sorsát... gondolom.

- Bárcsak visszkapnánk már a könyveinket, meg az összes többi cuccot - tette hozzá Hills.

Ekkor, mint egy hozzáfűzésként, alkalmam nyílt feltenni az egyik kérdést Noxnak, amit már egyszer belém fojtott. Nem tévováztam, Hills végszavára azonnal megszólaltam.

- Angyal úr, mikor kapjuk vissza a dolgainkat? Amiket magunkkal hoztunk?
- Nyughatatlan - válaszolta rejtelmes félmosollyal a kérdezett. A szemét nem vette le Ryanról. - A nyughatatlan, fegyelmezetlen elme az ember legnagyobb ellensége. A türelem! Ez az egyik legfontosabb dolog, amit itt meg kell tanulniuk. Nem akarok a szervánsképzés technikai részleteibe belemenni - ez egy külön szakma. Nagyon nehéz szakma. Ami pedig a kérdéseit illeti, Porter, Bowlel angyaltiszt úr megmondta, hogy mi a helyzet az effajta viselkedéssel. Szórakoztat minket. A Barakkban dolgozni egy idő után eléggé unalmas lehet.

Rövid szünetet tartott. Tiger közbeszólt:

- Angyal úr, hogyha már unja a kiképzést, mert már nyolcvan éve csinálja vagy mi, akkor miért nem hagyja itt a Telepet? Kötelezték rá, hogy itt dolgozzon? Muszáj...

Nox halkán nevetni kezdett. Ilyet még soha nem hallottunk tőle.

- Muszáj? Magukat talán erőszakkal hozták ide? Az odaadó szolgálatra mindenki önként jelentkezik. ...Nyolcvan év? Nem. Nem nyolcvan év, ha egyáltalán lehet években mérni. Nem így telik az idő, nekem nem. Én angyal vagyok. Nekem egy másodperc egy év. Vagy fordítva. - Megrántotta a vállát. - ...A szellem életkorát... megtanult leckékben mérik. Mióta itt vagyunk a Telepen, nem úgy veszünk részt a karmában. Azóta nem telt el idő... nekem. Maguk több ideje vannak itt, mint én, mert többet tanultak azóta. Legalábbis így mondják a Felsőleges Urak. Valójában meg...? A valóságot úgysem lehet... elbeszélni.

- És mikor? - kérdeztem újra. - Akkor tulajdonképpen mikor kapjuk vissza...? Ha az idő a leckéktől függ, akkor valahány lecke után kapjuk...

- Ne beszéljen folyton a fejem mögül, Porter. Váljon láthatóvá.

Balra léptem néhányat, Hills felé.

- Porter! - kiáltott oda nekem az asztaltól Singer. A kezével sürgetően integetett. Hagyjam abba.

- ...valahány lecke után kapjuk majd vissza...

- Vissza? Vissza akarja kapni? A magáé?

- Hát...

- Minden jelenség eredeti, sőt valódi tulajdonosa a Legfelsőbb Úr. A „cucca”, a Telep, sőt maga meg én is. Honnan veszi, hogy egyáltalán „vissza” fogják kapni?

- Koledö Láma mondta.

- Beszélte vele azóta?

- Nem, de az elején...

- Tudja mit, Porter? Majd! Maga nincs abban a helyzetben, hogy kérdezzessen. Maga aztán tényleg nincs. És nincs több kérdés.

Végignézett a többiekén. Úgy éreztem, az igazi Nox beszélt most; a kiképző angyal egy álarc, ami a munkájához tartozik. Persze mikor aztán sorakoztatott minket, éppen fordítva gondoltam: az Nox; ez meg valami játék...

- Angyal úr... - szólalt meg Hills, Nox parancsa ellenére. Nincs több kérdés. Noxnak minden szava parancs.

- Nem vagyok itt! - válaszolta Nox; ezúttal Singert nézte.

- Valamit muszáj...

- Nem ússza ám meg, Hills. - Az agyal az ujjával megfenyegette a tanoncot. - Na mit akar? - Egy pillanatra odanézett a lányra.

- Szóval, mikor lehetne... tehát... ö...

- Na. Mondja. Már előfizetett egy kérdésre... - Randallék nevettek. - Ne menjen kárba!

- Szóval, vasárnap van...

Ekkor Nox felhúzta a szemöldökét.

- Valamikor el kéne mennünk a templomba, áldozni... szóval, muszáj, hiszen...

- Muszáj az, amit az ezredparancsnokság előír.

- Hills pont eltalálta a harmadik kérdésem - szóltam közbe. - Valamikor el kell mennünk a templomba, hogy...

- Nem mehetnek. Ilyen egyszerű.

- De angyal úr, értse meg, meg vagyunk keresztelve, és hitbéli kötelességünk, hogy...

Nox nagyon hirtelen komolyodott el, és felpattant a padról. A mozdulattól halálra rémültem. Úgy ugrott fel, mintha meg akarna ütni valakit. Egyenesen szembefordult velünk. Tiger óvatosan húzódott el mellőlünk, és egészen az asztalokig hátrált.

- Miféle templomba akarnak maguk menni?

- Hát, ott, a templom - bizonytalanul mutogattam magam mögé, nem mertem hátat fordítani Noxnak -, tegnap mentünk...

- És tényleg azt hiszik, hogy az egy keresztény templom?

Csend.

- ...És most... mmmmost mit csináljunk, hogyha nincs a Telepen templom... szóval... - Hills hirtelen nem is tudta megfogalmazni, mit akar mondani.

- Szóval keresztény ember nem tud templom, egyházi intézmény nélkül meglenni! Mit csinálnának, ha háború lenne? Hogyan járnának... misére? - kérdezte gúnyosan az angyal.

- Az szükségállapot, rendkívüli helyzet, meg... - mondtam.

- Ez is rendkívüli helyzet! Itt vannak a Telepen, és kész. Mi leszedtük magukról a keresztvizet.

- De nem lehet...

- Porter, a Legfelsőbb Úrnak akarja megszabni, mit lehet és mit nem?

- De a legfelsőbb úr... szóval Jézus Krisztus maga rendelte, hogy...

- Jézus? Krisztus? Ezt elmesélem Lord Immanuelnek, nevetünk egy jót!

Valaki elkapta hátulról a karom. Singer.

- Normális vagy, Porter?! - sziszegte a fülemben, hogy csak én hallottam, meg persze Nox. - Nox *angyal úr!* Ez nem mond neked semmit, te fasz?! A keresztény papok hozzájuk szoktak imádkozni néha! - fejével Nox felé mutatott. - Gondolod, ha ő úgy rendeli, hogy ne menj misére, egy katolikus pap bármit is...

- De Jézus parancsa erősebb, mint...

- Lord Immanuelt nem érdekli, hogy a te arcod... - egyre hangosabban beszélt, már Hills és King is hallhatta. - Nem vagy többé keresztény, és kész! Szerváns-tanonc vagy a Szolgálati Telepen, te nagyon hülye szivacsállat!

- Porter! - szólt Nox.

Ránéztem. Nox a földre nézett maga elé, pont úgy, mint első nap.

- Mondom Porter! ...Feküdj! Fel! ...Porter!

- Parancs! - Nagy nehezen visszataláltam a Szolgálati Telepre.

- Magának tulajdonképpen nem tetszik valami?

- Hát...

- Van valami panasz?

- És mi lesz akkor, ha...

- Feküdj! Válaszoljon a kérdéseimre! Van valami panasz?

Ennek a végére kell járni. Kipróbálom mi történik, akármi is lesz utána.

- Igenis.

- Fel! Mi volt a harmadik, vagy második, vagy melyik kérdése - az, amit nem tett fel?

Hoppá. Az angyal megfogott; láthatóan semmi nem kerüli el a figyelmét.

- Válasz! - nyögte mögöttem fojtott hangon Singer.

- Singer! - Princs! - Lelépni!

Hallottam, hogy Singer szabályos hátraarcot csinált, két lépést tett, és egy szabályos jobbra-át után egészen az asztaláig ment. Többet nem is nézett oda ránk.

- Tanonc... Porter!

- Parancs!

- Mi volt a harmadik kérdése?

Nem tehettem semmit, meg kellett mondanom. Diplomatikusan fogalmaztam:

- Jelentem, az, hogy mikor lép újra szolgálatba Wawer angyal úr.

- Ennél jobban már soha. Maga jelentkezik kihallgatásra. Ott előadja a panaszát. Lelép.

Többet nem beszéltem Singerral; vártam, hogy jön, és újra kioktat, de rám se nézett ezután, elkerült bennünket Hillsszel. King annyit mondott:

- Porter, neked agyadra ment a vallás.

Legyintettem, és otthagytam. Hillsszel és Deeppel ültünk a domb tövében, bámultunk az angyal irányába, de egyikünk sem hozta szóba konkrétan, ami történt.

- Hallottátok, mit mondott? Soha nem lép szolgálatba Wawer. - Hills végigsimított a fején. Kényszeresen ismételte időről-időre ezt a mozdulatot, mióta levágták a haját.

Deep kijavította:

- Azt mondta, ennél jobban már soha. De ez mit jelent? Mennyire van szolgálatban Wawer?

- Ha mostantól kezdve csak Noxszal leszünk, azt nem fogom kibírni - szoltam. - Akkor kár volt idejönnöm. Ő mondta, hogy a szolgálatot mindenki önként vállalja. Önként jöttem, önként elmegyek.

- Asszem ez nem lesz ilyen egyszerű - mondta Deep. - Engem Koledö Láma sorozott be, és ő azt mondta, hogy a szolgálat örök életre szól. Csak a halál mentesít alóla, vagy az se. Legfeljebb áthelyezhetnek valahova, de nem lehet visszacsinálni, ami kedden történt.

Kedden? Arra vártam, azt fogja mondani: ami akkor történt, régen... ami tavaly történt... Kedd óta vagyok itt? Nem. Lehetetlen öt évet kibírni.

- Mit gondoltok - vetettem fel -, vajon Nox is tanonc volt valaha?

- Á - legyintett Hills. - Hiszen ő nem is ember. Angyal.

Deep mosolyogva kérdezte:

- El tudod képzelni, amint "Tanooooonc..... Nox!?" ..."Parancs..." - válaszolt saját szólítására vékony, ijedt hangon, a nyakát behúzva.

Nevettünk.

- De mi az, hogy nem ember? Attól még, hogy angyal... nem tudom, mit jelent az, hogy ők angyalok, hogy miben térnek el a közönséges emberektől, de nekem Koledö azt mondta, hogy angyalok lesznek néhányan a szervánsok közül!

- Téged is Koledö sorozott?

- Igen. Csakhogy az öreg gazember nem szólt ám semmit arról, hogy mi folyik itt, a Barakkban!

- Persze hogy nem, nekem sem. Ha elmondaná, nem jönnénk ide. Becsalják az embereket, aztán ha egyszer itt vannak, nincs többé menekvés. - Deep megrázta a fejét.

- Honnan tudod ilyen biztosan? - kérdeztem megremegve.

- A másodévesek ugyanannyian vannak, mint az elsőévesek. Fisher mondta. Neki meg... Kahn.

- És ha valakivel nem tudnak mit kezdeni? Ha egyszerűen megtagadja a rendszert, az összes parancsot?

- Hát betörik! Mindenkit hozzá tudnak idomítani a fegyelemhez. Szétszednek darabokra, aztán összeraknak - magyarázta félmosollyal azt, amiről valójában ő sem tudhatott sokat. - Annyit hagynak meg belőled, amennyi kell. Ha az kell, teljesen új embert csinálnak belőled, újból felépítenek a nulláról. Hihetetlen, ördögi találmány ez az egész Barakk.

- Az a leghihetetlenebb, hogy az egészset néhány fektetéssel meg tudják csinálni - tette hozzá Hills.

- ...De ezt nem hiszem el!! Kizárt, hogy én itt ki fogok bírni négy-öt-hat évet!

- Jól van, Porter, ne félj - Deep félmosollyal a vállamra csapott -; egy év múlva te is olyan leszel, mint Singer.

Fent a hálóteremben Poräx megkérdezte, miért jöttem kihallgatásra. Mikor megmondtam neki, hogy panaszom van, el sem akarta hinni.

- Úgy érted, hogy *tényleg nem fegyelmi vétségért* küldött Nox?

- Igenis.

- De ő mondta, hogy gyere kihallgatásra? Tényleg ő mondta?

- Igenis.

- Hogyan mondta?

- Mikor megmondtam neki, hogy panaszom van, azt mondta: jelentkezik kihallgatásra. Ott előadja.

Poräx megrántotta a szemöldökét. Kicsit mintha szórakoztatta - de egyúttal idegesítette - volna ez a helyzet, ami láthatóan nagyon rendkívülinek számított.

- Hm. Na és, mi a panasza, nagyságos Porter tanonc úr?

- Már... hogyhogy?

- Na!! Miért küldte az angyal úr kihallgatásra?

- Hát, mert vitatkoztunk, hogy...

- Vitat...? Vitatkoztatok?! Az ki van zárva. Ő csak a többi közangyallal vitatkozik. Legfeljebb is visszabeszéltél neki.

- ...Iiiigen.

- „Igenis!” Szóval, mi volt az a fontos ügy, ami miatt fogdába akarsz kerülni?

- Fogd...? Hi... szóval, templomba akartunk menni.

Poräx előrenyújtotta a nyakát, és rám bámult.

- Akartunk? Templomba? Mindkét fele felfoghatatlan. Egy tanonc hogyan akarhat bármit is? Akartunk? Kik?

- Én.

- És még?

- ...Ssssenki.

Poräx összefonta a kezét a mellén.

- Ki volt a másik?

- Hi... Hills tanonc.

- A templom ilyenkor általában zárva van. Mit akartatok ti ott?

- Nem, szóval keresztény templomba akartunk menni. Gyónni, meg áldozni.

Poräx lehajtotta a fejét.

- Porter, te nem vagy normális! Ezt fogod jelenteni! Porter tanonc, egyes félszázad, jelentem - közelebb lépett, és úgy kiabált -, nem vagyok *normális!* - A végén már ordított. - Most miféle szövegeket találjak ki én neked?!

Elkezdett fel-alá járkálni előttünk. Hárman voltunk, Roseberg, Uno és én.

- Na, mondd utánam: Porter tanonc, egyes... nem! Porter tanonc, egyes félszázad, jelentem, nemtetszésemet fejeztem ki Nox angyal úr előirányzott parancsával szemben.

- Porter tanonc, egyes félszázad, jelentem, nemtetszésemet fejeztem ki az angyal...
Nox angyal úr paran...

- ...fejeztem ki Nox angyal úr előirányzott parancsával szemben! - ismételte Poräx. -
Feküdj. Fel, előlről.

- Porter tanonc, egyes félszázad, jelentem, hogy nemtetszésemet fejeztem ki Nox
angyal úr előirányzott parancsával szemben.

- Jó, a nemtetszés kifejezésre juttatása általában tiszta sor, de ha Bowlel
angyaltiszt úr belekérdez, mondd meg, hogy Nox angyal úr már helyretett, és te
megértetted.

Újra közelebb lépett.

- Megértetted az angyal urat?

- Igenis!

- Jó, reménykedj, hogy nem kérdezősködik túl sokat a tiszt úr.

Én éppen abban reménykedtem, hogy kérdezősködni fog, és tényleg előadhatom a
panaszomat. Elhatároztam, hogy mindenképpen megteszem; az angyaltiszt úr
legfeljebb részletesen elmagyarázza, hogy miről is van itt szó - meg pár órára
fogdába kerülök. Na bumm, gondoltam, legalább addig sem kell Noxszal lennem.

Az ezredparancsnokságon Poräx a folyosón sorakoztatott bennünket. Éppen be akart
menni, jelentkezni Bowlelnél, mikor a tiszt úr kilépett az ajtón. Megakadt a szeme
rajtam.

- Porteeeeer. Nem lett volna szabad ilyen hamar visszajönnie. Ej. Sőt. Irgum-burgum.
Ez nagy baj... ühüm. - Ránézett Poräxra. - Roseberg, maga nem harcol többet a
tanteremben. Igen. Leléphet, többször nem kell jönnie. Uno. Maga mit csinált?

- Uno tanonc egye...

- A lényegét! - Bowlel sürgetően intett.

- Jelentem bohóckodtam kung-fu oktatáson.

- És ráadásul rosszul mondja a szövegemet - tette hozzá Poräx.

- Na Porter - szólt Bowlel, ügyet sem vetve Unora és Poräxra. - Mit csinált már
megint?

- Porter tanonc, egyes félszázad jelentem, nemtetszésemet fejeztem ki Nox angyal
úr előirányzott öö... parancsával szemben.

- Nemtetszését. Szóval nem tetszett Nox előirányzása. Akkor... mi tetszett? -
Csend. Nem egészen értettem a kérdést. Bowlel mindig ellenkező irányból kérdezett,
mint amire számított az ember.

- Mi volt a maga nagybecsű szándéka, ami ellenkezett Nox parancsával?

- Misére akartu...tam menni, illetve áldozni!

- Áldozni???

Bowlel Poräxra nézett. Poräx úgy állt ott, mint aki egy napig épített egy kártyavárat,
és most hirtelen szétrombolták egy sújtással. Az angyaltiszt felemelte az ujját, mint
aki hirtelen megértett valamit.

- Vasárnap! - Rám nézett. - Szóval vasárnap, és hirtelen... hó, hó, hirtelen kibújt a szeg. A zsákból. - Összedörzsölte a kezét. - M-hm, va-sár-nap! - kántálta. - Uno! Leléphet! Szóval, mit is parancsolt magának Nox? Hogy is volt ez az egész? Mesélje el. M-hm-m-esélje csak elll-lö-llö - dúdolt megint.

Még sosem láttam ilyennek Bowlelt. Mintha egy fogorvos lett volna, aki éppen azon töprenkedik, hogyan gyógyítsa meg a fog betegségét, arra persze ügyet sem vetve, hogy a beavatkozás mennyire lesz fájdalmas.

- Hát, az volt... hogy, szóval, megkérdeztük, mikor mehetünk el a templomba. Az angyal úr a padon ült, és azt mondta, hogy nem mehetünk el, és kész. Azt mondta, hogy azt muszáj, amit az ezredparancsnokság mond - itt Bowlel bólogatott -, nem templomba menni.

A tiszt úr rám nézett.

- Padon ült?

- Igenis.

- És ki volt az a „kérdez-tük”? Ki kérdezte?

- E... é... én.

- És még? Ki tartott magával?

- Sen... enki.

- Még egy másik válasszal is adós ám nekem! Hogy kivel beszélgetett tegnapelőtt. Na?

Csend.

- Most már meg kell mondania. Kivel beszélgetett, és ki kérdezte, hogy mikor mehetnek... misére? Kik voltak a társai?

Csend.

- No.

- De azt nem mondhatom...

- De igen. Nekem mindent!

- De nekik semmi közük...

- Kik?

- Ha megbüntetik őket, a...

- Kik? ...Például kivel beszélgetett?

Csend.

- Porax szerváns úr megtanította nekünk, hogy nem szabad kiadni a bajtársainkat.

- Gondolja, hogy nem tudom?! A minap itt állt maga mellett kihallgatáson!

- Kovach tanonc.

- Igen, Kovach. És ki volt a templomos? Ki kezdte az egészet?

- Kezdeni én kezdtem.

- Á! - Bowlel megint felemelte az ujját, és felnézett. Aztán újra lefele tekintett, egyenesen a szemembe.

- Én kérdeztem, hogy...

- Ki volt a másik... tudom, hogy ketten voltak. Hallottam, ahogy az előbb mondta, hogy „megkérdeztük”. Két személyre utalt a hangsúly. Maga kezdte? Volt még ott valaki?
- Igenis.
- Ki volt az?
- ...Hills tanonc.
- És Nox egy padon ült.
- Igenis.
- És aztán mi történt?
- Nox fel... Nox angyal úr felpattant, és elkomolyodott. Azt...
- El-komolyodott?! ...Előtte ...nevetett?
- Hát, mosolygott, meg néha viccelődött.
- És mit mondott akkor?
- Azt mondta, hogy az nem keresztény templom. És hogy lesztek rólunk a keresztvizet. Azt mondta, hogy a Legfelsőbb Úr bármit megtehet. Jött az egyik bar... az egyik tanonc, és figyelmeztetett, hogy az angyal úr egy angyal.
- Az ki volt? ...No, azt talán csak kiadhatja, aki nem követett el vétséget! - szólt rám Bowlel türelmetlenül.
- Singer tanonc.
- És Hills tanonc sem követett el vétséget, csak kérdezett valamit Nox angyaltól. - Felemelte a hangját. - Mert ugyebár ő kérdezett, és nem maga! Ő tette fel a kérdést, hogy mikor mehetnek templomba? Hm?
- Igenis.
- Pontosan hallottam az ominózus „megkérdeztük” hangsúlyán. Aztán?
- Aztán az angyal úr visszazökkentett, vezényelt egy feküdj, mert... mert már hirtelen jelentkezni is elfelejtettem, mikor megszólított. Aztán leléptette Singert. - Direkt mindent pontosan előadtam neki, mozzanatról mozzanatra, úgy, ahogy történt.
- Singert? Miután segített őneki?!
- Igenis.
- Miért léptette le? Mit mondott Singer?
- Csak rámszólt, hogy válaszoljak.
- Mit kérdezett az angyal úr?
- Hogy én mit akartam kérdezni.
- Kérdezni? Mikor mit akart kérdezni?
- Előzőleg. Mert említettem neki, hogy három kérdésem van...
- Említette? Kérdezette? Hm. - Összeráncolta a szemöldökét. - Mindegy. Mi volt a kérdése, amire Nox kíváncsi volt?
- Hogy mikor lép Wawer angyal úr szolgálatba.
- Szolgálatban van. - Bowlel Poräx felé fordult. Egy percre csak néztek egymásra, mint két bajbajutott jóbarát, aztán Bowlel megszólalt:
- Szerváns... Poräx.
- Parancs! - Ilyet se hallottam még.

- Rendelje Nox angyalt az ezredparancsnokságra, kihallgatásra. Az én parancsomra. -
A tiszt úr halkán, kímérten beszélt.

- Igenis!

- Tovább!

Poräx villámgyorsan elrohant a lépcső irányába, közben egy szemrehányó pillantást vetett rám.

- Tanonc... Porter! - szólt Bowlel, mintha a kiképzőm lenne ő is.

- Parancs!

- Vigyázz. - Megfordult. - Itt várjon.

Kihallgatásra? Noxot? Nem, ez lehetetlen. És mégis! A fülem hallatára adta ki az ezredparancsnok úr az utasítást. Vigyázzban álltam, kifejezéstelen arccal, de belül nagy izgalommal vártam, mi is fog most történni. Valami miatt - ugyan nem igazán értettem, mi miatt - Noxot felelősségre fogják vonni. Magamban jót mulattam.

Öt-tíz perc elteltével Poräx megjelent a folyosó végén, amerre előzőleg elrohant. Mögötte Nox. Amikor megláttam, hirtelen elszállt a jókedvem; úgy éreztem, mindjárt megnyílik alattam a föld. Olyan gyors menetben haladtak végig a folyosón, amelyet korábban sosem láttam kiképzőktől. Nox arcán látszott valami; a szokásos unalom eltűnt, és valami életet véltem felfedezni. Mintha hirtelen emberré vált volna. Valamiféle tettvágy, élni akarás látszott rajta; mintha azóta, amióta itt vagyunk, most először történt volna olyan dolog, ami nem hagyja teljesen hidegen. A többi szigorúság, komolyság és hasonló eddig csak álarc volt, nevelési eszköz, ami most eltűnt. Talán azért, mert először láttam Noxot szolgálaton kívül?

Poräx egyenesen az ajtóig sietett, elrohanva mellettem. Nox lefékezett. Megállt velem szemben, felemelte a kezét, és az ujjával megfenyegetett, olyan emberien mosolyogva, mint még soha azelőtt. Poräx visszalépett, és az angyal karjára ütött, mintha nem is a felettese lenne. Megragadta a fehér kabátot, és húzta maga után Noxot! Az angyalnak visszatért az enyhe feszültség az arcára. Bementek az ezredparancsnokságra.

Legalább egy óráig álldogáltam ott vigyázzban, közben fokozatosan elszállt a jókedvem. Mi történik ennyi ideig? Ha Noxot kihallgatják, ki van a többiek mellett? Egyáltalán van már vajon nyolc óra? Bármelyik pillanatban jöhettek értem, nem mertem ellépni a helyemről. Néha valóban nyílt is az ajtó, és ilyenkor görcsbe ugrott a gyomrom - de minden alkalommal valami ismeretlen szerváns, tanonc, esetleg angyal lépett ki rajta. Ők ügyet sem vetettek rám, gyors lépésekkel indultak a folyosón a dolguk után. Most már legalább láthattam angyalt magányosan haladni. Egyszer egy ibolyaszín szervánsruhás, hatvan év körüli férfi jelent meg az ajtóban, ő egy pillantással végigmért, aztán átment a folyosó teljes hosszán, ő nem kanyarodott el a lépcsők felé, hanem bement a folyosó túlfelén levő egyik ajtón, ami valószínűleg hálóterembe nyílt. Időközben jobb híján a környezetemet tanulmányoztam, a padló

mintáin futtattam a szemem - itt, az ezredparancsnokságok előtt sárga-zöld mintázatos kövezet volt -, a folyosó végén levő ablak üvegén át néztem a szürkülő eget; életnek semmi nyoma rajta. Bent a Barakkban is élettelen hangulat volt, úgy tetszett, jóval élettelenebb, mint érkezésem napján. A halálos csendben időnként egy-egy távoli visszhangos kiáltást hallottam felszállni - valamelyik angyal vagy szerváns kiabált. Egy alkalommal mintha egy női sikolyt is hallottam volna.

Idővel a vigyázzállásom persze egyre jobban szétment, a lábaimat emelgettem, hogy ne zsibbadjanak el teljesen. Bowlel, vagy más angyaltiszt fekete ruháját úgyis rögtön felismerem, amint nyílik az ajtó. Azok a ruhák nagyon feketék voltak. Egyszer csak kilépett az ajtón egy pattanásos arcú lány. Nem indult a dolgára, megállt az ajtónyílásban, és megszólalt:

- Porter tanonc úr.

Egy pillantás a vállára; három, négy csík.

- Parancs!

- Jelenjen meg fegyelmi tárgyaláson. Utánam. - Enyhén francia akcentussal beszélt.

Amikor beléptem Bowlel szobájába, egészen megdöbbsentem. Gyorsan vert a szívem a hirtelen fordulat miatt; persze nem Nox, hanem én leszek felelősségre vonva. Gondolhattam volna. Nem tudtam, mi következik - homályosan még abban is reménykedtem, hogy talán nem is az én fegyelmi tárgyalásomat tartják -, de nem vártam, hogy ennyien lesznek a szobában. Az összes szék foglalt volt. Az elülsőkön Nox és Wawer ült, hátul pedig Poräx... és Koledö!

Gyerekesen reménykedtem, hogy Koledö majd megvéd, ő tudja, hogy ki vagyok, hogy ez az egész egy tévedés, az elejétől kezdve, onnantól, amikor legelőször azt mondtam: „Parancs!”

A láma rám mosolygott, és egy apró intéssel üdvözölt. Természetesen semmi jelét nem adhattam, hogy észrevettem őt. Megálltam vigyázzban a szoba közepén. A negyedik lány becsukta mögöttem az ajtót, és megállt a sarokban. Velem szemben az asztal mögött Bowlel tornyosult - először láttam angyaltisztet ülni. A feje közel egy magasságban volt az enyémmel.

- Porter tanonc egyes félszázad fegyelmi tárgyalásra jelentkezem, uraim.

- A négyszázharmincharmadik évad khm... harmadik fegyelmi tárgyalását megnyitom - dörmögte Bowlel. A tárgyalás stílusa harmadfokú. Mázlista Porter. - Koledö itt kuncogott, Wawer fészkelődött egy kicsit. - Ilyenkor az efféle megjegyzések megengedhetők egy angyaltiszt részéről.

Eszerint a harmadfok kevésbé szigorú. Koledö rendíthetetlenül mosolygott, egyedül ő látszott teljesen nyugodtnak és felszabadultnak a szobában. Persze, ő nem tartozik bele a Telep hierarchiájába.

- Lambert tanonc, leléphet.

- Igenis! - hangzott mögöttem, és rájöttem, hogy a lányoknak nálunk még bőven van mit tanulniuk. Ajtócsattanás.

- Már megvan, ki fogja újrifesteni az ajtómat - jegyezte meg fáradt hangon a tiszt úr. Nox mosolygott, Waver a tőle megszokott módon ingatta a fejét.

- Porter tanonc úr! Nem fogom, nem fogom önnek idehozni Lord Immanuelt - Bowlel az asztalt ütögette az ujjával -, hogy személyesen tájékoztassa arról, hogy a protektorátusa alól kivonni méltóztatott önt a Legfelsőbb Úr hárommilliárd-hatszázötmillió-háromszáznegyvenkétezer-nyolcszázötvenkettő per - és itt felvonta a szemöldökét, úgy szavalt a számokat a szemembe - száznegyvenegymilliárd-kilencvenmillió-öszázhuszonhétézer-hétszázegy számú utasításának négyezer-ötszázötvenegy per bé kettő pontja alapján.

Koledő széles mosollyal bólogatott.

- Csak hogy nehogy azt higgye, hogy mi megalapozatlanul döntünk és parancsolunk itt - tette hozzá Nox kissé fölényesen. Hátrafordult Bowlel felé. - Megmondtam neki, hogy nem tudhatja még, hogyan működik a Telep.

Bowlel zavartalanul folytatta - bár félig-meddig Nox szavaira reagált:

- Nem gondolja azt, Porter tanonc úr, hogy a tájékozatlansága folytán kissé nagyobb bizalmat kéne tanúsítania a feljebbvalói iránt? Nox angyal már több, mint négyezer szervánst képzett ki, de még egyikük sem jutott pokolra a bibliai parancsok megtagadása miatt!

Poräx szélesen vigyorgott. Bowlel komolyabbra vette:

- Ismertetem a vádat: függelemsértés első fok, szabályzat hármass pont; előjáróval szemben tanúsított tiszteletlen magatartás első fok, szabályzat huszonkilences pont; előjáró felhívására közölt információ valótlan másodfok, szabályzat huszonegyes pont. Van valami hozzáfűznivalója a vádakhoz, uram?

- Igenis. Az... az előjáróim nem bocsájtották rendelkezésemre a Szolgálati Telep szabályzatát, angyaltiszt úr.

- Amire hivatkoztam, az a Szolgálati Telep Központi Kiképző Barakkjának szabályzata volt. Önnek nem a szabályzat, hanem az előjárói parancsai szerint kell cselekednie. Egy: függelemsértés. Ezt magában foglalja a harmadik és a második pont. Kettő: tiszteletlen magatartás. Beismeri, hogy Nox angyal feljebbvalójával szemben tiszteletlenül viselkedett?

- Ez attól függ; én csak...

- Szóval nincs tisztában a tiszteletteljes viselkedés mibenlétével. Kérem hallgassa a következő párbeszéd részletet, Porter tanonc úr.

Nox angyal, az ön feljebbvalója: Nem mehetnek. Ilyen egyszerű.

Mire ön: De angyal úr, értse meg, meg vagyunk keresztelve, és hitbéli kötelességünk, hogy...

Felismeri?

- Igenis.

- Valóban az ön szavait idéztem?

- Igenis.

- Ön ellentmondott a feljebbvalója egyértelmű parancsának. Beismeri?

- Én csak azt...
- Nox angyal azt mondta, nem mehetnek! Egyszerű tőmondat. Az ön válasza úgy kezdődik, DE.

Valamint: Itt vannak a Telepen, és kész. Mi lesztek magukról a keresztvizet.

Mire ön: De nem lehet...

Ugye valóban ezt válaszolta?

- Igenis.
- Ez nem meríti ki a tiszteletlen megnyilvánulást?
- De... igenis. - Valójában nem voltam meggyőzve.

Bowlel nem papírról olvasott, fejből idézte a mi szavainkat, méghozzá szó szerint - megismertem a délutáni „beszélgetés” részleteit.

- Valamint: én kérdeztem: Kik voltak a társai? Ön nem felelt a kérdésemre. Én biztattam: No. Mire ön: „De azt nem mondhatom...”! Nos? „De igen! Nekem mindent!”, hívtam fel válaszadásra ismét. Ön továbbra is ellenkezett: „De nekik semmi közük”... Én ismét feltettem a kérdést: Kik? Mire ön: „Ha megbüntetik őket,,,”. Nos? Elismeri, hogy az idézett szövegek megerősítik mindhárom vádpontot?

- A valótlán információt nem...
- Idézem: „Ki kérdezte?” „Én.” „És még? Ki tartott magával?” „Senki.”
- Ez azért nem így volt...
- Nem ismeri be, hogy az ön szavait idéztem, tanonc úr?
- Nem pontosan...

Bowlel felemelte az ujját. Teljes sötétség lett a szobában, csupán egy halványkék négyzet jelent meg. A négyzetben egyszer csak feltűnt néhány sötétzöld számjegy és betűkód, aztán az én arcom, körülbelül Bowlel magasságából filmezve. A kép megelevenedett és tökéletes hűséggel hangzott fel a mélybasszus kérdés:

- És ki volt az a „kérdés-TÜK”? Ki kérdezte?
- E... é... én.
- És még? Ki tartott magával?
- Sen... enki.

Vágás.

- Mert ugyebár ő kérdezett, és nem maga? Ő tette fel a kérdést? Hm?
- Igenis.

A képernyő eltűnt, a szoba ismét világos lett. Az egész felvétel mintha Bowlel szemével és fülével készült volna.

A szemek újra rám szegeződtek a szobában. Sejtettem, mi következik most.

Megyek bányászni.

- Nos, tanonc úr, ezek után elfogadja és jogosnak ítéli mindhárom fegyelemsértési tételt?

- .....Igenis, uram.

Wawer szólalt meg:

- Van valami mondanivalója mindezekkel kapcsolatban?

- Igenis.
- Mégpedig? - kérdezett rá a tiszt úr.
- Hát... mmm. Nem értek bizonyos dolgokat. Azt, hogy hogyan és miért szüntették meg a keresztségünket, mikor tudom, hogy ez örökre szól és visszavonhatatlan; és hogy tulajdonképpen pontosan kicsoda Lord Immanuel...
- Nem is kell, hogy értse, önnek még nem kell megértenie semmit, hiszen elsőéves tanonc. Még csak öt napja van itt! Kötelessége engedelmeskedni előjáróinak: a rangidős tanoncoknak, a szervánsoknak és az angyaloknak, és ez esetben garantálhatjuk önnek, tanonc úr, hogy semmi olyan cselekedetre vagy mulasztásra nem kényszerül ...sőt módja sem lesz..., ami az Isten számára sértő lenne vagy ami karmikus vagy karmatikus megrovást, büntetést vagy egyáltalán bármiféle visszahatást vonna maga után.
- Visszahatást? Ezt nem értem.
- Persze, hogy nem érti - zendült hirtelen Nox hangja -, azért van itt, hogy megtanulja! Azt mondja meg, hogy tud-e olyan körülményt felemlíteni, amely mérlegelendő az ön fegyelemsértési tételeinek elbírálása folyamán!
- Elmehetnél tisztnek, olyan szöveged van - jegyezte meg félhagosan Wawer. Koledő kuncogott. Poräxről szinte teljesen meg is feledkeztem, valósággal láthatatlanná vált ott, a jobb hátsó sarokban.
- Szóval, jelentem... - hirtelen nem is tudtam mit mondani. Éreztem, hogy ami itt történt, az nem a valós tények feltárása volt; valahogy rám húztak valamit, amit nem is követtem el. És mégis, Bowlel vádja teljesen értelmes és voltaképpen helyénvaló volt. Mégsem éreztem magam bűnösnek.
- Pár másodperc után Bowlel megjegyezte:
- Itt nem fojtjuk magába a szót. Itt háboroghat, ellenkezhetsz szabadon, büntetés nélkül. Használja ki, beszéljen.
- Szeretném megérteni...
- Ha közölni akar valamit, tegye meg! De válaszokra ne várjon. Ha bármilyen kérdése van, a választ a tantermi oktatás során fogja megkapni a képzése folyamán - hogyha elég magas szintre jut, természetesen. Tehát?
- Csend.
- Koledő Láma? - szólt hátra a tiszt úr félig megfordulva.
- Nos. Tudvalévő, hogy David Porter tanoncot én soroztam be. Ezért is vagyok jelen. Azonban felelősséget persze nem vállalok, mivel nem saját döntésem alapján kerestem fel őt. Figyelj rám, David. Ez itt egy nagyszerű intézmény - körbemutatott -, amelyet ...az Isten személyei fejlesztettek ki az emberiséget szolgáló lelkek kiképzésére. Mint ahogy már kedden elmondtam neked.
- A „kedden” szónál elmosolyodott.
- David, ha egy kicsit gondolkodnál, magad is könnyen megérthetnéd a helyzetet a hallottak alapján. Lord Immanuel Jézus Krisztus Buddha-énjét jelöli. Az ő végtelen kegyelme folytán részesülhetnek a Föld lakói a keresztség áldásában. A Föld lakói

alatt azokat a lelkeket értem, akik a Föld bolygón vesznek részt játékosként a karmában. Te viszont nem vagy játékos. A keresztség rád nem vonatkozik - nem vonatkozhat! Ez tény, amit nem vonhatsz kétségbe, és nem is tehetsz ellene semmit, maga a Legfelsőbb Úr rendelte így, az ezredparancsnok úr a rendelet sorszámát is ismertette. Ugyanezen rendelet egy másik pontja alapján jelenleg Lord Reiteń és Lord Viyen védelme alatt állsz, mint mindenki a Telepen. Természetesen ennek a rendeletnek az említett pontja megnyilvánulásában konkrétan Lord Immanueltól származik, de ez nem is lényeges. Azt hiszem, sőt látom is, hogy most már van mondanivalód.

- Khm. Igenis...

Természetesen jött hirtelen ez a szó a számra, gondolkodás nélkül, automatikusan mondtam ki, beleépült a mindennapi szóhasználatomba. Csak a végét haraptam el; Koledő nem is a felettesem a Telepen.

- A mondanivalóm...

Pár másodperces szünetet tartottam. Hogy is fogjak hozzá? Lassan, összeszedetten kezdtem beszélni:

- Koledő Láma nem tájékoztatott engem azokról a körülményekről, amelyek... jellemzőek a Telepre. Úgy vett rá engem, hogy idejőjjek, hogy jóformán nem mondott semmit a Telep működéséről, az itt uralkodó viszonyokról. Ezért kérem, hogy a szolgálati beosztásomat változtassák meg, helyezzenek át valahova... máshová, uram - Bowlelhez beszéltem, tudtam, ha ránézek Noxra, nem bírom folytatni -, mert nem tudok itt maradni.

Bowlel meredten nézett rám, összeszűkítette a szemét, aztán kimérten megkérdezte:

- Megfelelne... a bánya?

A két angyal egyszerre kezdett nevetni, amint felhangzott mögöttük a láma derűs kacagása. Poräx torz vigyorral csóválta a fejét.

Bowlel teljesen komoly maradt. Előrehajolt.

- Tudna felhozni olyan körülményt, ami alátámasztja, indokolja ezt kérelmet?

- Hát, már felhoztam. Koledő Láma tulajdonképpen félrevezetett a Teleppel kapcsolatban.

A láma élesen közbevágott:

- Mondtam valami olyat, David, ami valótlannak bizonyult?

- Elhallgatta az igazságot. Nem szólt semmit a kiképzésről...

- Idézem magam: paramparam "...képzésre van szükség a szolgálathoz. Van egy telep, a Szolgálati Telep, ahol" paramparam "szellemek élnek. Itt kaphatnak képzést a hozzád hasonlóknak". Hm? - Az öreg felhúzta a szemöldökét. - Használtam a sereg, illetve a katonai iskola kifejezéseket is, amikor azt mondtam...

- Mindegy - szólt közbe Bowlel. - Koledő Láma annyit mondott, amennyit jónak talált. Ön ezek után saját akaratából elfogadta a meghívást a Szolgálati Telepre. Ez azt jelenti, az ön szemében a láma információi elégségesnek bizonyultak! Tájékoztatták

arról is, hogy a szolgálat halálíg tart. S minthogy valótlan állítást a szolgálattal kapcsolatban még egyikünk részéről sem hallhatott, az ön indoklása nem alátámasztható. Lord Viyen Felséges Úr utasítását... Csak az ön kedvéért! ...most ismertetem. A Felséges Úr parancsa az volt, hogy a 00182475011643874569323306071 sorszámú lelket - ez ön - az örökkévalóság 122010625493815 -ödik évében kezdődő képzési évad második napján a Szolgálati Telep Központi Kiképző Barakkjába felvételezzük, és azt követőleg a részletesen előírt képzésben részesítsük. Hogy ez a képzés pontosan miből áll, az egyelőre természetesen szolgálati titok, de idejében látni, sőt tapasztalni fogja.

Bowlel a két eszméletlenül hosszú számot jegyenként hadarta végig. Egészen csodálatosnak találtam azt, ahogy a világegyetemet irányítják. Isten bölcsessége a rendező elv a világban, ezt már korábban is tudtam - de parancsok, sorszámok, hivatkozások? Mint valami államigazgatás... Hogy lehet ilyen módszerekkel egy ekkora rendszert fenntartani és összehangolni? Hiszen csak az angyalok több százmilliárdan lehetnek a világegyetemben! Ki tudja, mekkora az Egész?

- Lord Viyen parancsának megfelelően az áthelyezési kérelmét elutasítom, a Legfelsőbb úr nulla per tizennégyes sorszámú utasítását szem előtt tartva.

A szám hallatán Koledő bólogatott.

- Hogy lehet, hogy ennek ilyen alacsony száma van? - kérdeztem rá.

- Majd idejében meg fogja tudni - válaszolta Bowlel jóindulatú hangon.

- Ez a szabály nagyon régi - válaszolt helyette Koledő. - Az örökkévalóság kezdetén hozta a Legfelsőbb, és a Mesterek hatalmáról szól. Nullás sorszámú. Úgy is mondhatnánk, hogy ennek a törvénynek a meghozásában te magad is részt vettél, David.

- No de... hogy...

- Majd később megérted. De ha tanulni akarsz, itt kell maradnod.

- Egyébként is itt kell maradnia; ez nem kérdés. - Poräx most először szólalt meg, mióta bejöttem a szobába.

- Poräx fiam, téged nem én soroztalak be - szólt oda vidáman Koledő. Nem értettem az összefüggést.

- Nos, meghozhatnám végre a döntést? - kérdezte Bowlel.

- Igen. Elnézést - válaszolt a láma. Hátradőlt és összehúzta a száját.

- Nos, Porter tanonc úr, a fegyelmi tárgyalás végeredményeként megállapítom, hogy vétkesnek találtam mindhárom fegyelemsértési tétel kapcsán. A kiszabott büntetés... száz órai szigorított elzárás. Van a büntetéssel kapcsolatban valami hozzáfűznivalója, ellenvetése, bármi?

Poräx megrezdült a sarokban. Mikor egy pillanatra odanézttem rá, láttam, összeszívta a száját, ahogy Rosebergék is mesélték. Az egész arckifejezése azt üzentte: „kussoljál, mert megúszta”.

- Nem, uram - feleltem Bowlelnek.

- Rendben van. A büntetést a legközelebbi, bármilyen stílusú fegyelmezési eljárásig felfüggesztem.

A tiszt úr lassan felemelte a kezét és tenyérrel enyhén az asztalra csapott.

- A fegyelmi tárgyalást beszüntetem. Porter tanonc úr, távozzon.

- Igenis. - Tisztelegtem, hátraarcot csináltam és kimentem a szobából. Odakint a nagyobbik helyiségben, ahol több asztal is volt, és lényegesen erősebb fény, még mindig ott ült az a negyedéves lány. Mikor elmentem mellette, utánam szólt:

- Porter!

Megpördültem. Lendült a kezem.

- Parancs!

- Hallja, ezt egye meg.

Odanyújtott nekem egy szelet indiai kenyeret, rajta valami zöldségkeveréssel. A másik kezében egy poharat tartott.

- Vegye már el. A többiek a századában már vacsoráztak. - A poharat letette az asztalra. - Ezt igya meg.

Nyílt az ajtó, és kijött Wawer. Rám nézett, aztán odament az egyik asztalhoz, rátámaszkodott a kezével, és olvasni kezdett valamit.

- Lambert.

- Parancs. - A lány halkán és olyan közömbösen válaszolt, mintha csak az egyik játékos köszönne a másinak; semmi katonás él nem volt ebben a szóban. Fel kellett volna ugrania a helyéről, és „Parancs!”-ot kiáltania, de szinte csak jelképesen nyújtotta fel a kezét, közben egy kicsit felemelte a fenekét a székről, aztán visszaült. Nocsak, gondoltam, szóval ezt jelenti negyedévesnek lenni?

- Ez az? - kérdezte valamiről az angyal.

- Igenis - válaszolt társalgási hangnemben a lány.

- Hallom, hiányolt, Porter.

- U-ugonus - szóltam teli szájjal, a helyemen maradva.

- Örömmel hallom. Na majd. - És egy apró fejkörzés-kezdemény.

- Bowllel angyaltiszt úr azt mondta a kihallgatásomon, hogy az angyal úr szolgálatban van. De nem világos, hogy értette.

- Máshol vagyok. Száznegyvennégy félszázad van a Telepen. Sajnos be kell érnie Noxszal. - Rám nézett. - Van valami kifogása ellene?

- Nnnnnn... nincs, angyal úr.

- Akkkkkor jó. - A fejkörzés kezdődött. - Már azt hittem, valami probléma van Nox angyal úrral.

Felemeltem a bögrét, megkóstoltam az italt. Narancslével kevert gyömbér. Ezután a pótvacsera után tüzet fogok okádni, gondoltam.

Porax kilépett a parancsnoki szobából.

- És még enni is kap - szólt. - Felháborító. Tanonc... Lambert!

- Parancs! - Ez pontosan úgy nézett ki, ahogy megszoktam; a lány felugrott, és megállt vigyázzban a szerváns előtt.

- Kuwäsy sulke Porter dhukhseq.
- Évac - válaszolta Lambert.
- No-sai - mondta még Poräx, aztán kiment a helyiségből.
- Soh-sui wenn oi te Lama Koledö surt ex shuwe liqr z - szólt oda a lány Wawernek.
- Kuss legyen - válaszolta az halkan.
- Go-sudawa! - tette hozzá Lambert nyomatékosan, a parancs ellenére.

Wawer felnézett a papirokból, és odafordult.

- Lambert!

- Parancs!

- Akar valamelyik újonc félszázad mellett dolgozni, ha szabad mély hódolattal megkérdezni?

Választ sem várva, az angyal hirtelen kisietett az irodából. Én befejeztem a vacsorámat.

- Porter! - szólt Lambert.

- Parancs!

- Menjen le a kétszázkilencvenegybe és ott jelentkezzen.

- Igenis!

- Tovább!

A kétszázkilencvenegy a „mi” mosdónk volt. A parancs szerint egyenesen oda mentem be; félszázadom éppen zuhanyzott. Luxat felügyelte őket. Odaálltam mellé, felé fordultam.

- Porter tanonc egyes félszázad, szolgálattételre jelentkezem, uram!

- Maga meg miért jelentkezik, Porter?

- Lambert tanonc parancsára, angyal úr. Fegyelmi tárgyaláson voltam mostanáig.

- Lambert... aha. Menjen.

A fejével a zuhanyok felé intett. Nemsokára én is ott álltam Collins mellett, és megkérdeztem tőle:

- Végig Luxattal voltatok?

- Aha! Hallod Porter, egy csomó faszságot lehetett hallani, hogy lecsuktak meg ilyenek. Tulajdonképpen mi a balhé, hol voltatok eddig Noxszal?

- Fegyelmi tárgyalás. De... a tököm tele van. Ezek tök bunkók. Na de majd...

Nem fejeztem be a mondatot; nem a Telep stílusa miatt, hanem mert egyszerűen nem tudtam még, mi a befejezése. Nem tudtam pontosan, mit akarok tenni, de már homályosan érlelődött valami. Úgy gondoltam, nem hagyhatom annyiban a dolgot: átvágtak, aztán évekig itt tartanak... Valamit ki kell találnom.

A félszázad felöltözve vonult be a hálóterembe. Menet közben halk suttogásokat, egyfajta jellegzetes állandó neszezést lehetett hallani, mintha Wawer szolgálata lenne; azonban mikor a sor eleje beért a hálóterembe, hirtelen csend lett. Érezhető feszültség alakult ki, olyan, mint mikor belép a terembe Nox. Mikor az ajtón belülré értem, láttam az okát: Nox valóban ott állt a terem közepén. Luxat sorakoztatott bennünket, aztán szó nélkül kiment.

- Mindenki odamegy az ágyához. Levetkőzik, és felveszi az alvóját. Húsz másodpercük van. - Az angyal szeme ide-oda vándorolt a félszázadon. Nem nézett rám. - Tovább!

Futottunk eleget tenni a parancsnak. Tizenhét másodperc után már alvóban álltunk, mindenki a saját ágya mellett. Nox kivételesen meg volt elégedve. Vártam, mikor csap le rám... Parancsot adott, hogy feküdjünk le, aztán leoltotta a villanyt, és kiment.

Szóval nem ma.

Miért is kéne sietnie, úgyszincs menekvés. Majd máskor, talán holnap, vagy azután; most már teljesen az övé vagyok, Wawer szolgálata sincs már, hogy levegőhöz juthassunk. Tudtam, éreztem, hogy megtorlás következik. Bowlel büntetése tulajdonképpen elmaradt, csak „papíron” létezett. Noxnak valami igazi kell, úgy gondoltam. Meg akarja mutatni nekem - mert most betelt a pohár. A virgoncságaimmal, a fegyvelemsértéseimmel, a kis kérdésekkel, a pimaszkodással mostanra túl messzire mentem. Nox most visszamenőleg mindenért bosszút fog állni. Talán azért nem ma este, mert még gondolkodik a módján. De azt világosan éreztem, hogy végem van. És nincs menekvés.

Nincs...? Fél óra múlva az egész csapat mélyen aludni fog. Nox mindig halálra fáraszt bennünket - elsősorban idegileg. Fel sem ébredne senki, ha most kikelnék az ágyamból... Az első egy-két éjszakán néhányszor felébredtem. Megdöbbenett az a csend és sötétség, ami körülvett. Csak az ablakokat láttam, és homályosan a két szomszéd, Yards és King ágyát. És a csend! Semmi nem hallatszott, a fülemben halkan, egyenletesen sípolt-zúgott valami belső zaj, amit máskor még a legkisebb nesz is el szokott nyomni. Biztos, hogy nem öröködnék a folyosón, vagy ilyesmi. Bárkinek a lépteit csukott ajtón át háromszáz méterről meg lehet hallani abban a csendben. Csak ki kell várnom, amíg az beáll, jelezve, hogy az egész Barakk alszik, és akkor - akkor akár le is léphetek. Kirándulok egyet, megnézem, hova vezet az út az erdőben. A parancsnoki szobában már a tárgyaláson megtanulmányoztam a térképet: Nincs kerítés északon, csak az erdő választja el a Telepet... valamitől. Talán - valószínűleg - az óceántól. Ha kijutottam, már van időm, megvárhatom a virradatot, aztán keletről megkerülöm az egész Telepet. Az út és a kerítés alapján bármilyenemű közlekedési lehetőséget délre kell keresnem. Mégis északra megyek, át az erdőn.

Ahogy ezt végiggondoltam, az egész testem készenléti állapotba került, mintha bármelyik pillanatban fel kéne ugranom a szökést kezdeményezve. Mert ez az! Nevetségesen hangzott akkor és ott, azon az éjszakán is, de meg akartam szökni. Miért is ne, gondoltam, valahol mindennek van határa, még a Szolgálati Telepnek is. Valahol, valamerre most is ott vár az otthonom; a szüleim, akik nem keresnek, hiszen Koledö őket is megdumálta, és most azt hiszik, önként vagyok itt és önként hajtok végre minden parancsot. A lakásunkra gondoltam, a szobámra, ami így a távolból annyira idegenné lett már. A szüleim arcát még - legalábbis úgy éreztem - fel tudom idézni. Persze furcsa lesz hazamenni. Noxhoz már sokkal jobban hozzászórtam, a fehér tanonc-ruha sokkal inkább az enyémnek tűnt, mint bármelyik otthoni öltözékem,

és sokkal természetesebb volt azt mondani, "Parancs!", mint, hogy "Szia, Apu!". Döbbenetes, mennyire átneveltek. Nem baj, haza kell mennem, el kell felejtennem az egész Telepet és mindent, ami itt volt - illetve azért a haverokat kár itthagyni. Majd írok nekik, gondoltam, Koledő mondta, hogy van a Telepen posta, és bár egy levelet nem címezhetek csak úgy a Szolgálati Telepre, most úgylis ki fog derülni, hogy fizikailag hol van ez a hely. Majd egy óvatlan pillanatban felszökök egy hajóra, és megnézem, hol kötünk ki, és merről jöttünk. Csak az a kérdés, vajon az angyalok utánam jönnek-e majd. Hiszen nyilván bejárásuk van a játékosok világába! Bár én még soha nem láttam ilyen fehér kabátos embereket az utcán (ha igen, nyilván azok sem voltak angyalok); de valahol, valahogyan nyilván mégiscsak jelen vannak, közöttünk járnak.

A feszültség lassan elmúlt belőlem, elmélyedtem a gondolataimban, vártam, hogy elcsendesedjen az egész Barakk. Eszembe jutott a tárgyalás, Wawer, Lambert. Lambert olyan furcsán beszélt velem. Olyan - semmilyen hangon. Ezeket az öreg tanoncokat biztosan agyonszekálták már, minden emberi érzés kiveszett belőlük. Milyen lehet nem csak parancsoknak engedelmeskedni, hanem irányítani is? Vajon milyen érzés parancsolni az alsóbb éves tanoncoknak? Kíváncsi voltam, ha majd én is harmadéves leszek, egyáltalán lesz-e alkalmam... ja, nem. Nem leszek harmadéves! Engem nem fognak átalakítani! Itthagynom a Telepet, és kész. És ha nem sikerül a szökés, többet akkor sem működök együtt az angyalokkal. Nem engedelmeskedek többé egyetlen parancsnak sem! Vajon mit tudnak csinálni? Megölnek, legfeljebb. Ez a legrosszabb, amit tehetnek. De nem tudnak uralkodni rajtam akaratom ellenére, ez képtelenség! Elkezdhetik irányítani a testemet, úgy mozgathatják, mint egy papírbábut, de az nem én leszek!

Átjárt a felismerés, hogy nem a testem vagyok. Nem érdekelt, ha meg is ölnek. Koledő teleportációi, Nox trükkje a kung-fu órán, az angyalok kézzelfogható léte, és az egész Telep mind-mind azt bizonyították, hogy igaz, amit a különböző vallások tanítanak. A halállal nem szűnik meg a tudatom! Koledő együttműködik velük, és Wonn-toi is. Buddhista papok mind a ketten. Tehát a buddhista tanítások biztosan tükrözik az igazságot... Akkor meg, nincs miért félnem. Ha nem félek a haláltól, nem félek semmitől. És akkor aztán végképp nem tudnak rajtam uralkodni...

Hirtelen felriadtam arra, hogy King ágya megnyikordult. Jó ég, elaludtam! A teljes csendben tökéletesen hallottam, ahogy megmozdult fektében. Még ha nem tudtam volna, ki fekszik mellettem, akkor is hallottam volna, hogy egy lány.

Miközben felkeltem, és halkán, nehogy felébresszek valakit, felöltöztem, azon gondolkodtam, mi is lehet a különbség a férfiak és a nők között. Nem annyi, amennyi látszik, és amennyit az iskolában tanítanak, nem csak annyi. Hogy lehet, hogy egy embernek egyetlen mozdulatából meg lehet állapítani a nemét, még akkor is, ha alszik?

A tanoncruhámat kellett felvennem, hiszen nem volt meg az eredeti civil. Így sajnos eléggé feltűnő leszek, de mit tehetnék? Senki mástól sem tudtam „kölcsonvenni”

néhány civil ruhadarabot... Az eszembe sem jutott, hogy civil ruhában még sokkal feltűnőbb jelenség lennék, amíg a Telepről ki nem értem.

Összekapcsoltam a lábamon a sarut, és elindultam kifelé. Hiába lopakodtam, minden lépésem egy másodpercen át visszhangzott a teremben. Egyenletes szuszogás töltötte meg a levegőt, mint a lehangosabb zaj, amit érzékelti lehetett. A kezem a kilincsen. A nagy ajtó bántó élességgel megnyikordult, ahogy kinyitottam annyira, hogy kicsúszhassak a résen. Napközben ezt a hangot észre sem veszem, még ha csend is van, mert Nox éppen a teremben van, akkor is teljesen hangtalanak tűnik az ajtó. Éreztem a saját gyors szívverésem. Ha most Nox üvöltése felhangzana, gonoltam, meg is halnék ijedtemben.

Becsuktam magam mögött az ajtót. Mielőtt eleresztettem volna a kilincset, megdermedtem egy pillanatra, hallgatóztam. Saját pulzusom döngésén kívül csak valami gyenge, állandó zajt hallottam, ami mintha víz alól jött volna. Nincs csend! Mi ez a hang? Pár másodperc fejforgatás után rájöttem, hogy a többiek lélegzését hallom a hálóteremből. Kinyitottam egy kicsit az ajtót, hogy ellenőrizzem. Igen, ez tényleg az a hang, gondoltam, most már megismerem.

A folyosón szinte minden tájékozódási alapot elvesztettem. A legrosszabb az volt, mikor befordultam a sarkon. A fény mögöttem világított, az ősi iszonyatot legyőzve bele kellett haladnom a feketeségbe. Teljes sötétségben lopakodtam előre, minden pillanatban arra várva, hogy valamihez hozzáérek, valaki nekem ugrik, valamiféle támadást kell kiállnom, vagy egyéb lehetetlen dolog történik, amit meg sem tudok nevezni. A félelem az állati ösztönök kimondhatatlan szavaival beszélt az elmémhez, minden pillanatban nem létező veszélyekre figyelmeztetve.

Ez így nem lesz jó, ezzel a sebességgel egész éjszaka nem érek ki a Barakkból. Enyhén jobbra vettem az irányt; tudtam, hogy ott nincsenek hálótermek. Ha megfoghatom fél kézzel a falat, már nem a semmiben kell haladnom, és gyorsabb leszek.

Egyszer csak valami távoli dörrenés visszhangzott végig a folyosókon. Az első emeletről jött, talán. Megdermedtem, aztán egy pár pillanat múlva továbbindultam. Valahonnan, bal felől egy tompa köhögést hallottam, nyilván az egyik hálóteremből jött. A fáradtság szellem-képzeteket rajzolt a sötétségre. Magam előtt láttam mindenfélét össze-vissza, nappali életünk helyszíneit, arcokat, mintha csak álmodnék. A legtöbbször Nox kissé fölényesen mosolygó arca jelent meg. Nox. Úgy éreztem, mintha ebben a pillanatban is figyelne. Fülemben az elmúlt nap hangjainak a csend fekete sziklafaláról lepattanó visszhangjait hallottam. Bowlel hangja szavak nélkül zúgott a fejemben körbe-körbe. Nox. Wawer. Collins. Lambert. Banks. Singer. Sword...

Egy örökkévalóságnak tűnő, négyszáz méteres araszolás után elértem a lépcsőhöz. Először valami piros-lila lidércfényt láttam, mintha valami szörny szemei lennének, aki a lépcsőn hasal - a lábai az emeletközi fordulóban nyugszanak, és a feje kilóg a folyosóra. A kíváncsiság erősebb volt bennem, a civilizáció gyermekeként

hozzászoktam már a mesterséges jelenségek valószerűtlen képeihez és hangjaihoz. Biztosan valami lámpák, gondoltam.

És valóban - úgy éreztem, megmenekültem. Itt nem volt sötétség, az egész lépcsőt kivilágították - nyilván biztonsági okokból. Egy piros és egy ibolyaszínű lámpa sugárzott halvány lidércfényt a folyosóra - a szörny szemei.

A lépcsőfokokon kis fluoreszkáló csíkok helyezkedtek el, amelyek bevilágították az egész lépcsőt, olyan furcsa hideg fényt teremtve, amihez hasonlót korábban soha nem láttam. Mintha mindent, az egész lépcsőt csak rárajzolták volna a sötétségre.

Megkönnyebbülten ugráltam le az első emeletre, csak arra vigyáztam, nehogy zajt keltsek. Szerencsémre a lépcső földszintre vezető szakasza is ugyanolyan fényfürdőben állt, mint a fenti. Leértem az előcsarnokba. A földön végigfutottak a váltakozó piros-ibolya kísértetfények, és az ebédlőbe vezető folyosóhoz, valamint a kapuhoz vezettek. A kapu! A Barakk főbejárata tárva-nyitva állt. Sikerült! Attól féltem, éjszakára bezárják - akkor valamelyik ablakon kellett volna kimásznom.

Kiléptem a szabad ég alá. A szél lobogtatni kezdte a kabátomat. Szerencse, hogy magammal hoztam. Még így is fáztam egy kicsit - nem gondoltam, hogy éjszaka ennyire hideg van. Úgy döntöttem, hogy jobbra kerülöm meg a Barakkot, az közelebb van ahhoz az úthoz, ami, talán, kivezet a Telepről. A lidércfények elkísértek. A Barakk falába építve tíz méterenként lámpák bújtak meg, melyek felváltva piros-lila-piros-lila fénnel ragyogtak. Ez a különös derengés itt a szabad ég alatt megint csak egészen máshogy hatott. Mindenesetre megvilágította a lábam alatt a vékony betonsávot, ami a Barakkot az udvartól elválasztotta, és elszoruló szívvel gondoltam arra, nemsokára itt kell hagynom a fényeket és újra a teljes sötétségben kell gyalogolnom. Felnéztem az égre, a Holdat keresve. Sem Holdat, sem csillagokat nem láttam. Az ég egyenletes szürkés-kékes fekete burokként terült el fölöttem. Biztos a felhőzet, gondoltam.

Odalent újabb négyszáz métert kellett gyalogolnom, aztán elértem a Barakk északnyugati sarkához. Nemrég még ott fent álltam vigyázzban Bowllel előtt... Most szabad vagyok! Az arcomon gonosz vigyorral mulattam magamban. De a sarkon túl már a feketeség várt rám. Megálltam egy pillanatra, hogy belehallgassak a csendbe, és hogy a szemem szokja a sötétséget, mielőtt belelépek. Csak saját szívverésemet és légzésemet hallottam, néha a belső szerveim mozgását, és valami magas, sípoló zajt, ahogy a fejemet mozgattam. Eddig azt hittem, az izmoknak nincs hangjuk!

Elindultam észak felé. Nem néztem vissza a fényekre, mert tudtam, utána feketének tünne a világ előttem. Így egy méternyire elláttam magam előtt. Azon tűnődtem, miért van ilyen szokatlan csend. Minek kéne hallatszania? A szél zúgásának. Teljes szélcsend van. Állatoknak. ...Miféle állatoknak?! Még csak az kéne nekem ide, valami állatok, amik megtámadnak! Örültem a szerencsémnek, hogy nem őrzik kutyákkal a Barakkot.

Hát persze! A tücsökciripelés! Rájöttem, hogy az szokott minden nyári és kora őszi éjszakán hallatszani. De itt nincs. Ezek szerint itt nem élnek tücskök, gondoltam, vagy

hasonló ciripelő állatok. Városi gyerekként nem sokat tudtam a természetben gyakran előforduló állatokról, csak annyit - illetve annyit se -, amennyit az iskolában tanítottak. Ha nincsenek tücskök, az egy dolgot biztosan alátámaszt: hogy szigeten vagyunk!

Semmi olyan nem volt, amihez mérhettem volna az időt, csak a gondolataim, meg a légzésem. Az utóbbira nem tudtam figyelni, túl fáradt és ijedt voltam, az előbbiek pedig nem adtak biztos alapot. Egyre tompább lett az elmém, egyre jobban erősödtek az álomszerű visszhangok, és Nox mosolyát még mindig nem tudtam kitörölni a fejből. Ott volt, és egykedvűen nevette gyermekem próbálkozásom - méghogy megszökni! Ez volt az érzésem, de nem tudtam logikusan alátámasztani, miért lenne gyermekem ez a terv. Elmegyek és kész, már megyek is, bal-jobb, teszem előre a lábam. Nagyon is komoly elhatározás.

Ahogy hozzászóltam a sötétséghez, normális gyalogló tempóra gyorsítottam. Egy idő után a lábam alá tévedt a Barakk körüli út északi oldala, a távolban pedig fekete falat láttam. Az erdő. Erősen kételkedtem abban, hogy ebben a pokoli sötét éjszakában tényleg be merek menni az erdőbe, de nem álltam meg: Ha idáig eljutottam, majd erőt veszek magamon - és Nox csak ne röhögjön a fejemben. Igenis továbbmegyek!

Mikor a fák alá értem, a karomat előre kellett nyújtanom, mert már nem voltam benne biztos, hogy meglátom, ha az utamba kerül valami. Szerencsére túl sötét volt ahhoz, hogy a szememmel a környezetemet kutassam, és mindentől megijedjek egy „Az ott mi?!” belső felkiáltással, amit nem tudok beazonosítani - márpedig ebben a sötétben semmit sem tudtam volna azonosítani. Még az ég enyhe derengését is eltakarták előlem a fák. Mégis rátaláltam az útra, ami az erdőn kelet-nyugati irányban hosszában végighúzódnó útba torkollott merőlegesen. Balra volt tőlem a kerítés, de persze nem láthattam. Elértem a merőleges utat (ez újabb fél kilométert jelentett), és tovább kellett mennem a fák között, út nélkül. Itt a Telep vége, már csak pár száz méter erdő, biztattam magam, és megmenekültem...

Éjfél jócskán elmúlhatott már, mire kiértem a fák közül. Végtelen füves puszta következett. El akartam jutni az óceánig, de ha nem is érem el, messzebb akartam kerülni a Teleptől. Továbbhaladtam észak felé. Néha már félig-meddig elaludtam járás közben, de nem akartam megállni pihenni. Nem is mertem volna itt aludni... Majd napközben pihenek.

Leginkább attól az egytől féltem, hogy esetleg nem óceánnal fogok találkozni, hanem magas hegyek lábával - bár számos dolog alátámasztotta sziget-elméletemet. Vagy nem az az óceán jön szembe, amelyiknek kéne... Mi van, ha az Indiai Óceán közepén van ez a sziget? Éreztem, siralmasan kevés földrajztudással bírok. Azt sem tudom, nagyjából milyen szélességek és hosszúságok határolják a Föld óceánjait. És mi van, ha egy európai tenger közepén vagyunk? Mi van, ha egy ázsiai hegység egy hatalmas völgyében fekszik a Szolgálati Telep? Egy kínai és egy tibeti pap jelenléte éppen erre is utalhat! Megmászom a Himaláját, vagy mit, hogy kijussak...? És hogyan tovább?

Tízezer kilométerekről hogyan jutok haza, egy falat élelem nélkül, egyetlen cent nélkül?

Jobbra valami foltot láttam az égen. Először azt hittem, csak képzelődök, de nem, tényleg megerősödött a derengés. Hajnalodik! Már hajnalodik, és még csak pár kilométerre lehetek a Teleptől! Begyorsítottam, amennyire csak fáradt lábaim, sajtó talpaim bírták. Már órák óta enyhén remegtem a hidegtől, örültem, hogy legalább hamarosan melegebb lesz. A fogam néha összekoccant. Hajnalban van a leghidegebb, gondoltam.

Fák közé értem. A mezőn itt-ott elszórva fák álltak. Egyszerre csak valami sötét dolog tornyosult előttem. Épület?! Vagy ötven méter magas volt, és a teteje mintha csillogott volna... Üveg? Továbbhaladtam, kicsit óvatosabban. Mikor odaértem, megláttam, mi az. Ilyesmivel sem találkozhattam még korábban...

A sötétség egy meredek domboldal volt. Eddig teljesen egyenletes terepen haladtam, itt viszont a talaj emelkedni kezdett, méghozzá igen meredeken. A lejtőn fák és bokrok nőttek. Odafent a dombtetőn valami villogott. A felkelő Nap fénye, a horizont mögül előbukkanó sugarak a szürke minden árnyalatában csillogtatták előttem ezt a hosszú „falat”, ami a dombbal együtt végighúzódott kelet-nyugati irányban végtelen hosszúságban, csakúgy, mint a Telep kerítése. Nagyon reméltem, hogy ez a valami már nem a Telephez tartozik! Pedig sajnós - pont úgy nézett ki. Valami, ami még rafináltabb védelmet biztosít. Olyan volt, mint valami erőtér egy fantasztikus filmben. Néha halvány pirosas csillogások is átfutottak rajta. Balra-jobbra ezek a csillogások fokozatosan magasabb frekvenciát öltöttek, a pajzs a szivárvány minden színében villogott. Gyanítottam, hogy azért piros előttem, mert itt állok. Ha nyugatra mennék három kilométert, ott látnám pirosnak, és ha visszanéznék, ez a rész már zöld lenne. Átkozottak! Milyen agyafúrt technikáik vannak! ...kiknek? Tulajdonképpen ki ellen harcolok én? Az Isten ellen? Hiszen a Telep az övé...!

Tétován lépkedtem a pajzs felé. Megbűvölten figyeltem, ahogy egy ponton felcsillant rajta a piros, aztán szabálytalan foltokban színét váltogatva szétterjedt, fel egészen az égig! Ahogy a folt bal széle nyugatra futott, fokozatosan átment narancsba. Hogy fogok ezen átjutni? Vajon semmi bajom nem lesz, ha hozzáérek? Arra gondoltam, inkább megpróbálom, minthogy egyszerűen visszasétáljak, elismerve a vereséget. Próba szerencse.

Ebben a pillanatban ébredtem rá, hogy már egészen világos van. Keletre mindjárt feltűnik a Nap! Egy-két óra múlva a többieket ébresztik, és észreveszik, hogy eltűntem...

Valami megmozdult balra. Megdermedtem. Neszezés...

Ekkor vettem csak észre, hogy két fa között, egy csoportnyi bokor közt rejtőzve egy teljesen a környezetébe olvadó sátor áll. Itt van valaki, gondoltam, pucolás, mielőtt észrevesz! Sietni kezdtem felfelé, enyhén jobbra tartva - el a sátor közeléből. Egyszer hátranéztem. A sátorból egy magas fiatalember került elő.

Lebuktam! Megkönnyebbülve láttam azonban, hogy nem a Telep egyenruháját viseli - valamiféle indiai öltözék van rajta. Alig ötven méterre hagytam magam mögött a sátrát; azonnal észrevett, és rámkiáltott:

- Hey! Kim tei kharma hyhá!

Hátrálni kezdtem. Ő beszólt a sátorba.

- Sańjeil!

Előbukkant egy másik, hasonló öltözetű fiatalember is. Nagyon bizalomgerjesztőnek tűntek abban a pillanatban, finom szépségű arcuk, az angyalokéhoz hasonló hangjuk furcsa hatást tett rám. Mintha a megtestesült nyugalmat és passzív boldogságot láttam volna magam előtt. Arra gondoltam egy pillanatra, hátha beszélhetek velük, hátha segítenek. De aztán megperdültem és futni kezdtem felfelé, jobbra a meredek emelkedőn.

- Héj, várj! Mit csinálsz? Fel ne menj oda, prabhu! Legyen eszed!

A másik kiáltott utánam. Én kétségbeesetten kapaszkodtam felfelé. Hátranéztem. Nem üldöztek; megálltak a domb alján, onnan figyelték, mit csinálok.

Kapaszkodtam tovább. Egy kő kicsúszott a lábam alól. Majdnem visszazuhantam.

- Gyere vissza, prabhu! Meg akarsz halni?

Már majdnem felül voltam. Valami láthatatlan erő sugárzott a falból, nem tudtam, hogyan vagy mivel észlelem, de mégis, világosan érezhetően, valami átható remegés áradt belőle, ami miatt a környező fák és bokrok is mind feléje hajtották lombjaikat. Felül több fa is egészen odahajolt a falhoz, de egyik sem érintette meg. A fáknek több eszük volt, mint nekem...

Az emelkedő tetejétől két méterre voltam, mikor visszanéztem. A fáradságtól piros karikák táncoltak a szemem előtt. Kicsit szédültem. Az, aki az előbb utánam kiáltott, kétségbeesetten mászni kezdett. Nem láttam az ijedséget az arcán, nem fogtam fel, hogy tulajdonképpen megmenteni próbál; azt hittem, el akar kapni. A tető előtti utolsó fa mellett egy bokorba kapaszkodtam. A jobb lábam alól kigördült valami. Hirtelen előrerúgtam magam, nehogy hátraessek, de a mozdulat túl erősre sikerült. Bevertem a fejem a fa törzsébe. Az ütéstől hirtelen elengedtem a bokrok ágait, és már gurultam is vissza, zuhantam le az emelkedő aljára és az eszméletlenségbe...

Arra ébredtem, hogy King a lábam rugdossa. Wawer hangja zengett a teremben.

- Felébredni, felkelni. Négy perc múlva felöltözve, beágyavza sorakozó.

Mi... MI?! Álmodtam az egészet? Nem. Lehetetlen. Először is, olyan fáradt voltam, hogy egyértelműen éreztem, az éjszakát tényleg gyaloglással töltöttem. Felültem, és világosan éreztem az izomlázat, az ütések sajnó nyomát a hátamon, mindkét karomon... a karjaim! Amennyit csak láttam a testemből, mindenhol piros karcolások, apróbb vágások éktelenkedtek, és kék-zöld foltok tanúsították, hogy tényleg legurultam egy lejtőn.

...De akkor hogy kerülök ide? Hogyan jutottam vissza? Biztos, hogy nem a saját lábamon, ekkora távolságot nem lehet megtenni ennyi idő alatt...

- Mr. Porter, szabadjon őszinte részvétellel emlékeztetnem arra, mi vár önre, ha nem siet kellőképpen, hogy végrehajtsa reggeli teendőit! Banks, ne vegye túlságosan lazára a figurát, szabad legyen rimánkodást elővezetnem!

Zenon és én. Ketten késtünk tizenhat másodpercet - illetve Zenon csak tizenkettőt. Alig álltam a lábamon. Wawer az arcvonallal szemben középre lépett - tehát pontosan előttem állt.

- Nos, Porter, szóval tényleg hiányoztam magának? ...Hallottam hírét - mutogatott rám vicces arccal, a többieknek magyarázva. - Mondták, hogy hiányolt... Porter, maga úgy néz ki, mint aki egész éjszaka szemet lapátolt. Pedig hagyunk elég időt, hogy kialudja magát! Látja, Zenon négy másodperccel megelőzte magát. Négy! Négy másodperc. Szóval Porter, hiányoztam? Örül, hogy visszajöttem?

Elhallgatott. Tényleg választ várt!

- Na! Örül, vagy nem örül?

- ...Igenis! - A körülményekhez képest tényleg örültem az angyalnak.

- Ó, mennyire boldog vagyok, mikor egyes tanoncok értéklik a munkámat, a rengeteg fáradságot... angyal létemre élhetek e kifejezéssel..., amely fáradság áldozat azért, hogy megfelelő szervánsokat képezhessünk egyszerű, csirke játékosokból. Vagyis szivacsállatokból, ahogy errefelé mondják. - Pitera nézett. - Tehát, örül nekem. Mámor járja át a szívem. Meg vissza is. Feküdj. - Ezt nekem mondta. Megtanultuk már megkülönböztetni, hogy melyik parancs szól a félszázadnak, melyik egy embernek, és melyik egy adott csoportnak. - És fekvőtámaszba. Egy, kettő, három, négy. Látja, ennyi idő négy másodperc. Óh, ez már hét... Ez meg már nyolc... hogy repül az idő...! Fel. Feküdj, és fekvőtámasz. Mennyinél is tartottunk? Ja igen, most nyolc a szintidő. Hat. Hét, nyolc. Fel. Mhm. Fe-küdj, és fekvőtámasz. Na, most megmutatom a tizenhatot, amennyit késett. Négy. ...Öt. ...Hat. ...Hat. ...Még mindig hat. ...És még mindig hat! - Vihogás. - Óh, hét, végre. Nyolc. ...Már megint hat! - Nevetés. - Hét. ....Na jó, fel! - Ezúttal majdnem elestem, de végül sikerült felállnom.

- Á, szóval táncol is. Elmehetne Jacksonnak. Tehát, Mr. Porter, még mindig örül, hogy itt vagyok? De ki az őszintével!

- Igenis.

- Szóval igen. Na majd visszatérünk erre.

Úgy éreztem, Wawer nem tudott velem kiszúrni igazán - a fektetésekhez, mint az egyik fő nevelési módszerhez már rég hozzászoktunk; és tulajdonképpen már előző nap, a kihallgatáson is eszembe jutott, hogy Wawer talán hasonló eljárást kezd majd ott helyben. Nem hagytam, hogy elvegye az örömömet. Nox százszor rosszabb volt ennél, az ő büntetéseiben rendszerint semmi vicces nem volt, Wawer viszont Poräxhoz hasonlóan gyakran humorizált, miközben valakit így megtornáztatott. Úgy gondoltam, akármit is csinál ma velem, akkor is örülni fogok neki, hogy visszakaptuk, és mégsem kell Noxszal töltenünk minden egyes napunkat, öt éven át...

Wawer levitt bennünket az alagsorba.

Nem tudtuk, mi következik. Tulajdonképpen soha nem tudtuk biztosan, mi fog történni, csak a szokásos napi menetrend alapján következtethettünk rá. Ha néhanapján mégis valami szokatlan parancs hangzott el, két ellentétes érzés támadt fel bennünk: a remény, hogy Valami történik - azt senki sem tudta volna megmondani, hogy mi -, és a félelem, hogy Valami történik, hogy megbüntetnek bennünket mindenfajta indok nélkül, hogy tovább növekszenek a terheink.

Odalent a fiúkat és a lányokat különválasztották, mint akkor régen - öt napja -, és újra lenyírták a hajunkból azt a nagyon keveset, amit azóta nôtt. Azután óriási meglepetésünkre és örömünkre visszaadták a játékos cuccainkat. Mikor megláttam a bôröndömet, nem akartam hinni a szememnek. Ez az enyém? Teljesen idegennek tûnt. Igen, emlékszem arra a Porterre, akinek ez a bôrönd a tulajdona, a holmija, ami hozzá tartozik; az a Porter egy szerencsétlen szivacsállat. Kicsit túl nagy és felszabadult volt az öröm, mert Wawer végül megelégette, és vigyáztt vezényelt. Egy percig álltunk némán, miközben Wawer és a piros ruhás szerváns, aki a holminkat átadta, néha úgy mozgatták a fejüket, mintha beszélnének valakivel - de nem egymásnak jeleztek némán, hiszen egyik sem nézett a másikra.

Odafent a hálóteremben volt alkalmam kinyitni a bôröndöt. Több minden hiányzott belôle - szinte minden. A civil ruháimat benntartották, mind. A könyveimet viszont visszakaptam! A legfájóbb veszteség az óráim volt, amit a karomon viseltem, mikor elôször mentünk le az alagsorba. Az óráját senki sem kapta vissza. Legszívesebben megkérdeztem volna Wawert, hogy miért, de már megtanultam, a fölösleges kérdések nem vezetnek jóra - fôleg nem most. Esetleg majd késôbb, napok vagy hetek múlva, mikor már nem lesz mûsoron az én külön-fegyelmésem.

Este azon gondolkodtam, nem kéne-e beváltanom a fogságomat... Csak azért, hogy egy ideig ne találkozzak Noxszal; talán megnyugszik, és egy kicsit „elfelejt”, mire visszatérek, végül is négy napig leszek fogdában. Kieszközölhetném könnyen, hogy életbe lépjen a büntetés, gondoltam. Kíváncsi voltam, mit szólna Wawer, ha egyszer csak mondjuk sorakozás helyett elkezdenék az ágyakon ugrálni... Aztán ráébredtem, hogy ez nem vezet sehová - hiszen Nox szolgálata alatt lesz legközelebb kihallgatás. Ezt lekéstem.

Másnap reggel tényleg Nox ébresztett bennünket. Újra életbe lépett a váltott szolgálat, és nagyon reméltem, ez így is marad. Kezdünk hozzászokni a mindennapok rögzített rendjéhez. Egyetlen dolog változott csak: Ryanék. Ryan, Kahn és a szövetségeseik valóban egyre nagyobb hatalomra tettek szert, ahogyan elôre láttam. Nemcsak Green, de Kovach is velük tartott! Ezek után kire számíthatok? Collinsra? Vagy Zenonra...? Senkire. Rájöttem, ez éppolyan elkerülhetetlen, mint Nox. Hozzátartozik a félszázadok életéhez, hogy van egy kis elit csoport, akik - ráadásként az angyalok mellé - uralkodnak a többiek felett, természetesen kizárólag saját hasznukat tartva szem elôtt. A módszerük a nyers erôszak. Bizonyos szempontból még rosszabbak, mint a kiképzôink. És az angyalok, a szervánsok

valahogyan együttműködnek velük! Mintha kivételezett státuszban lévő egyfajta kegyelt volna mindegyikük - annál inkább, minél nagyobb hatalommal rendelkezik a félszázad fölött. Tanítás alatt, Mői óráján - aki egyébként is hajlamos kihallgatásra küldözni az embereket -, Andrews egyszer csak elvette Elam írópálcáját. A tanonc persze nem hangoskodhatott, csendben próbálta visszaszerezni a tanszert, de mikor túlságos vehemenciával kezdett birkózni Andrewssal, Ryantól még kapott is egyet hátulról. Ahhoz, hogy Ryan elérje Elamot, fel kellett emelkednie a helyéről. A csattanásra, a rendbontásra végül odafigyelt Mői; a vége az lett, hogy Elamot küldte kihallgatásra.

Nox szolgálata alatt, az ebédnél Kahn vakmerően felpattant, és elcsente Howard kenyerét. Éhes volt... Howard még vakmerőbben, lány létére, egyszerre dacolt a bandával és Noxszal - felkelt, hogy visszaszerezze a kenyerét. Nox észrevette, biztosan észrevette, mikor Kahn felállt, de akkor nem szólt semmit! Mikor azonban Howard felugrott, rögtön zendült az angyal hangja:

- Tanonc... Kahn! - Ekkor Howard is megdermedt.
- Parancs!
- Menjen a helyére, vagy én teszem vissza. Tanonc... Howard! Maga is... mit ugrál itt?
- Alázatosan jelentem, én csak azért, mert elvették...
- Nyugil! ...Valami baj van talán?
- Jelentem, Ryan tanonc...
- Ha valami baja van, menjen kihallgatásra!
- Angyal úr...
- Menjen, menjen, nem érdekel! Leülni!

Howard egy pillanatig úgy értelmezte a parancsot, ahogy általában szoktuk, és elindult a föld felé; aztán rögtön észbekapott, és a székére ült. Láttam, hogy az asztaltársainak panaszkodik mérges arccal - ez meggondolatlanság volt, mert Nox még mindig őt nézte. Végül az angyal mégsem szólt semmit, ment tovább, hogy Listet teremtse le.

Néha azért a banda tagjai is megkapták a magukét, de nagyon ritkán. Ryan és Kahn szinte soha. Igaz, hogy Singer is nagyon kevés megrovásban részesült, de ő hozzánk - és hozzájuk - képest is sokkal fegyelmezettebb volt.

A délutáni tanulást a szokottnál rövidebbre vették. Nox negyedóráig állt az ajtónál, elsétált a terem végébe, megnézett valamit Kahn környékén - nem láthattam, mit, nem mertem felnézni -, aztán kiment. Csendben maradtunk, csak Ryanék felől hallatszott néha suttogás. Nox öt perc múltán visszatérve teljes fegyelmet tapasztalt. Nem szólt semmit.

A fél órányi tanulás után lementünk délutáni menetgyakorlatra. Ilyen kétszer-háromszor volt hetente, és nem tartozott a legkellemesebb programjaink közé. Attól féltem, hogy az időt, amit erre fordítunk, ezúttal a szabadidőből fogják elvonni. A folyosón már szabályos lépésben haladtunk, Nox elöl. Ő kezdetben, az első hetekben mindig megdöbentett - úgy menetelt, mint aki sétál, teljesen lazán, könnyedén,

mindenfajta erőfeszítés nélkül, mégis teljesen pontosan és fegyelmezetten. Időnként hátranézett ránk. Kiértünk a kapun, Nox hátraszólt:

- Azért tartsunk valami ütemet. Egy, két. Egy, két. Egy, két. Egy, két.

Végigmeneteltünk az udvaron. Tudtam, hogy egyhamar nem fogunk szabadulni, valószínűleg körbemegyünk a Barakk körüli úton. Ilyenkor megtanultuk értékelné a sétákat, amik egyébként szintén nem számítottak kikapcsolódásnak, de olyankor legalább úgy megy az ember, ahogy akar, néha egy pár szót is válthat a környezetével; menetelés közben viszont még oldalra sem nézhettünk, az előttünk haladó tanonc tarkóját kellett bámulni. Nem láthattam el a többiek feje fölött, hiszen fejlődött alakzatban haladtunk, a nagyság szerinti sorakozó szétnyitott, ötoszlopos változatában. Ráadásul ilyenkor gyorslépésben haladtunk, ami sokkal jobban fárasztott, mint a közönséges menetlépés. A menetlépés lassú, kényelmes haladást jelentett, amit Nox csak néha engedélyezett kegyesen; majdnem olyan lassú volt ez, mint a díslépés, de persze sokkal egyszerűbb.

Az udvar végén továbbhaladtunk az egyes főúton, ahogy számítottam. Nox fáradhatatlanul diktálta az ütemet:

- Egy, két, egy, két, egy, két, egy, díslépés! Egy... kettő... egy... kettő...

A Telepen töltött idő kifinomította az érzékeimet; bár nem hallottam és láttam, mégis éreztem, hogy a többiek is csodálkoznak. Nocsak, gondoltam, díslépés? Tán csak nem abban a rohadt fárasztó díslépésben fogjuk megkerülni az egész mindenséget?

Aztán megláttuk az okát. A tilalom ellenére persze bárki félrepillant, ha valami furcsa, azonosíthatatlan dolog jelenik meg a látótere szélében.

És amelyikünk odanézett, az ottfelejtette a szemét.

Az út szélén egy angyaltiszthez hasonló alak állt. Nagydarab, Bowllelhez hasonló robusztus testalkatát piros csuha takarta el, és tudtam, éreztem, hogy Koledő, Nox, Wonn-toi, Bowllel és mindannyiuk ruházatát erről másolták; itt az eredeti, a szemem előtt. Hirtelen nem is éreztem fárasztónak a díslépést. A koponyámat eddig valamiféle acélpánt szorította, az most leszakadt, és valami, ami eddig fogva volt, most kiszabadult - nem csak belőlem, a többiekből is. A fejem majdnem úgy zsibbadt, mint mikor Koledő valamiképp belenyúlt. Az a láthatatlan mező pedig, ami kiszabadult belőle, találkozott a többiekével. Kiáramlott az én fejemből és keresztülment másokén. Hirtelen éreztem a félszázad összes tagját és Noxot is - egészen másként, mint eddig. Hirtelen úgy éreztem, hogy értem Nox rejtélyét, sőt minden rejtélyt értek, mindent tudok. Bármire vagy bárkire gondolhattam volna, azzal hirtelen olyan egység kötött volna össze, amelyet még soha nem tapasztaltam korábban. Az egész élet célja és lényege, a forrás, az indítóok és a slusszpoén, mind ott sűrűsödött közöttünk és a csuhás alak között. Az az erő, amit a pajzsból éreztem áradni azon a hajnalon, csupán egy kis szárazelem szivárgásának tűnt; ez, amit itt éreztem, maga volt az Erő, minden erő, ami csak a világon létezik vagy létezhet. Ez a csuhás alak - ő *MAGA* volt az élet legbelső lényege.

- Félszázaad... - négy kemény lépés koppant - állj! Balraaaaa... át!

Megálltunk a Mesterrel szemben. Senkinek nem kellett mondania, tudtam, éreztem, hogy egy Mesterrel állunk szemben. Ha Ő nem Mester lenne, az csak annyit jelentene, hogy hamis a Mester szó értelme. Csak ekkor jutottak el a tudatomig a kis suttogások, az elhúlt felkiáltások, melyeket az előző pillanatokban hallottam a félszázad tagjaitól. „A... Úristen!... Ki a... Hát... Azt a... A kurva életbe...” Mindenki saját stílusának megfelelően adott hangot döbbenetének, kevesen tudták szó nélkül megállni a látványt. Pedig mi is volt a látvány? Egy „ember” áll az út szélén, piros ruhában. És mégis, ránézésre, érezni lehetett, hogy nem csak ennyi... A különbséget pedig lehetetlen lett volna elmondani. Mellettem Owen és Eaton enyhén nyitott szájjal, megbűvölten, egy emberként bámultak a csodára. Éreztem a várakozást, ami azonban nem volt olyan feszültséggel teljes, mint bármelyik más várakozás, amit korábban megismertünk a Telepen. Hiába próbáltam megfékezni, rendszeres időközönként egy kis villám módjára át-átcsapott a szívemen a remény (tényleg a szívemben éreztem!), hogy valamiféle megváltást élünk most át. Nox, Wawer, Bowlel, Poräx - ôk mind valami negatívát képviseltek az életünkben, de a Mester, ô bizalomgerjesztô és szeretetteljes volt, olyan szeretetet sugárzott, ami magától értetődôen azonnali viszonzást vált ki. A Mester meg fog bennünket menteni! Nem tudtam, hogy hogyan, de éreztem a szeretettel együtt a végtelen könyörületességet, ami belôle áradt - tehát meg is akart menteni! És éreztem a belôle áradó erôt, hatalmat - meg is tud menteni! És meg is fog! Erôs, különleges kisugárása mellett valami furcsa jelen-érzetet keltett, mint aki még inkább itt van, mint mi. A Mester most volt itt, csak most, az elôbb még nem, és a következô pillanatban sem lesz; mindig csak a jelenben létezik. Mint egy ember, akibôl sugárzik a tettvágy - de itt többrôl volt szó, nem vágyról. A vágy a jövôre irányul, viszont a Mester egész lénye azt kiáltotta: *Most!*

Arra vártam, hogy Nox valamiféle katonás és rendkívül fegyelmezett jelentést fog tenni. Ehelyett halkán annyit mondott:

- Felséges Uram, ...az egyes félszázad... szolgálatodra. - A hangjából most eltűnt mindenfajta él. Soha nem hallottam így beszélni.

Álltunk egymással szemben. Nox már korábban Antler elôtt helyezkedett el. Csend volt. Nem azért, mert nem volt szabad megszólalni, hanem mert nem lehetett volna mit mondani. A Mester úgyis magába foglalt minden szót. Az angyal úgy állt ott a félszázad elôtt, mint egy tanonc. Valóban, ahogy ránéztem, a Mesterhez képest tényleg egészen közönséges halandónak tűnt. Nagysokára megszólalt Nox:

- Sorakoztassam ôket, Uram?

- Fôlôleges. - A Mester hangjától elszorult a torkom. Rettentô mélységbôl hozott elô valami olyat, amit már évmilliókkal ezelôtt elvesztettem. Kitágult az emlékezetem, tudatomban kiterjedt az idô, és biztosan éreztem: nem csak tizenkét éve élek, a tudatom mindig is megvolt. A Mester hangja nem olyan nyíltan szólt, mint Bowlelé; a középsô tartománya sokkal gyengébbnek tűnt. Viszont olyan mély komponenseket

tartalmazott, amikről korábban nem is tudtam, hogy a levegő vezeti őket: az összes csontomat megrázta az iszonyú basszus.

A Mester megmozdult; ennek ellenére nem váltak láthatóvá a teste dimenziói, a ruhája olyan volt, mint egy szellemalak, ami magától lebeg - mintha nem is lenne alatta semmi. Csak most tudatosult bennem, hogy a Mester kopasz, illetve ennek így nem volt értelme: a kopaszság a haj hiányát jelenti, a haj a Mester esetében pedig egyszerűen értelmezhetetlen volt. Neki nem is lehetne haja, így nem beszélhetünk hiányról. És egyáltalán - nem is lehetne másmilyen, mint amilyen.

Egészen közel lépett Pilehoz. A magas tanonc alig ért a dereka fölé! Megszólalt:

- A szivacsállatok a tenger fenekén nyugszanak. - Ezúttal borzalmasan ijesztő hangon szót. A szeme is úgy villant, mintha a következő pillanatban az egész Telepet elhamvasztaná vele. Láttam, hogy Pilenak görcsberándul a válla. - Felülről mindenképpen jól látszanak, akárhog helyezkednek el.

Egy gyors oldalpillantás Noxra. Aztán elmosolyodott. Hirtelen kiengedett a feszültség a félszázadból. Csak viccelt. Mindenki mosolygott, vagy nevetett, és biztosan éreztem, hogy a többieknek is elszorult a torka, valamitől...

- Hmhm - kuncogott a Mester dörmögve.

Pile a hasára tette a kezét egy pillanatra - évekkel később tudtam meg, miért.

- Nem rabolom soká az időtöket.

- Felsőleges Uram, az örökkévalóságig rendelkezésedre állunk - hangzott Nox válasza. Világosan éreztem, ez nem hajbókolás, a hatalommal szembeni megalázkodás volt. Nox őszintén szólt, a szeretet és az odaadás hangján.

- A szivacsállatok lassan a homokba süllyednek, Uram - ez Pile hangja volt! Egészen elcsodálkoztam. Ő még ilyenkor is viccelődik?

A Mester szeme villant.

- Valami lenyomja őket? - Egy élő kérdőjellel változott.

- Hát, igen...

- Hm. A gravitáció lefelé húzza dolgokat. Kétségtelen. Mégis, ha egy fadarabot vízbe teszel, ugyanez a gravitáció FELhajtóerőként fog megnyilvánulni. Ezen gondolkodj el, Tony fiam... és te is, Catherine. Mindannyian így jutunk ki az Okozati Óceánból.

Nox megszólalt:

- Uram, Pile tanonc fegyelme...

- Mhm, fegyelmezetlen. Csak úgy, mint te, Nox fiam. - Zavart vihogások. - Még nem fejeztem be. - Végignézett rajtunk. - Elmondom, amit tudnotok szükséges. A Szolgálati Telep Viyen fennhatósága alá tartozik, aki az én testvérem a Nirvánában; de az is lehet, hogy én magam vagyok Viyen, ezt még nem érthetitek. Ám nehogy valaki azt higgye, ez a Telep a Földön van. - S rám nézett! - A Telep nem a Naprendszeretekben van, nem is a galaxisotokban. - Elhült nyögések. Senkinek nem jutott volna eszébe kételkedni a szavában. - Nem is a világegyetemben. Ama tér mindenfajta dimenzióin túl vagyunk. A világegyetem a Karma nevű szent játék helyszíne, amiben a Telep lakói csak korlátozottan vesznek részt. Ez itt eredetileg

nem katarzis-helyszín. Azzá tettük. A Golokán vagyunk, a fél-létezés világában, azon belül a legalsóbb szinten. Felsőbb szintre nem tudtok átlépni. Aki megpróbálná, dematerializálódna. A szintek közötti határt fel lehet ismerni... - egyenesen rám nézett, a szemembe mondta - ...jellegzetes szivárvány-csillogásáról. - Kicsit magasabbra emelkedett a hangja. - Aki hozzáér, annak ...kampec. - Kitörő röhögés. - Csak szóltam...

Végignézett a félszázadon. Csend lett.

- David Porter?

- I... i... gen... i...

Hirtelen nem tudtam szabályosan jelentkezni, de nem is kellett volna.

- Köszönd meg Poräxnak, David fiam.

Egy határozott mozdulattal balra fordult.

- Futtasd meg őket egy kicsit... - szólt oda Noxnak.

- Igenis. - Az angyal mosolyogva fordult el, hogy tovább vezesse a félszázadot. A Mester intett neki mintegy üdvözlésképpen, aztán lassú, végtelenül lassú léptekkel elindult a Barakk felé.

- Jobbraaaaa át! - csattant fel Nox kiáltása.

A Mester, anélkül, hogy megállt vagy hátranézett volna, az éles hangra végtelen finom mozdulattal a fülére szorította a tenyerét. A félszázad majdnem szétröhögte a parancs végrehajtását. Noxon már látszott, határozottan haladni akar a napi programmal - a Mester megjelenése tehát őt is váratlanul érte -, ugyanakkor velünk mosolygott...

- Gyorslépés... in-dull! Egy, kettő. Egy, két, egy, két...

Meneteltünk tovább az egyes főúton. Magamban próbáltam ôrizni a csodát, megtartani azt az emelkedett szellemiséget, amelyet a Mester sugárzott magából. Hiába. A Nox diktálta fegyelem lélekölő hatása alatt hamarosan eltűntek belőlem a rendkívüli találkozás nyomai. Mire lekanyarodtunk a Barakk körüli útra - ahogy sejtettem! -, már újra tele voltam negatív érzésekkel. A nyugalom és a boldogság eltűnt, nem csak belőlem, mindannyiunkból.

A kanyar után nem sokkal Nox futólépést vezényelt. Kíváncsi voltam, vajon most is velünk tart-e. Muszáj, különben nem tud ránk felügyelni; neki is futnia kell, gondoltam magamban vigyorogva. De egyszer csak elmaradt mögöttem. Ott állt az út szélén, már nem vezényelte az ütemet, csak nézte, ahogy elhalad előtte a félszázad, aztán magunk mögött hagytuk. Futottunk.

De egyszerre csak megint feltűnt előttem! Az anyját, gondoltam, már megint miféle trükk ez?

Ismét elrohantunk mellette. Aztán újra.

Hamarosan megláttam a cselt. Mindannyiszor balra állt az út szélén, de jobb oldalt tért vissza, magasan a fejünk fölött! Néhány kört megtett így, előrerepülve-hátramaradva, aztán állandó lebegésre kapcsolott, úgy követte a félszázadot. Mintha a semmin állt volna. A kabátját meglibbentette a menetszél, mikor felgyorsított. Ide-

oda röpködött mellettünk, aztán hátul maradt, és onnan figyelt. Nem nézhettem rá vissza, pedig lenyűgöző volt a látvány, ahogy a föld felett fél méterre állt, és ide-oda „csúszott”.

Szóval tényleg tud repülni. Vajon mit tudhat még? Teleportálni is? Arra számítottam, együtt fog velünk futni, szinte vártam, hogy ez okot adjon arra, hogy tiszteljem! Aztán eszembe jutottak az otthoni leírások, a szóbeszéd, hogy milyen rengeteg gyakorlás kell ahhoz, hogy valaki megtanulja a levitációt. Végül is - ez is tiszteletre méltó. Mégis, kíváncsi voltam, vajon milyen edzett és kitartó Nox. Sok esetben, bár le is ülhetett volna - sőt akármit megtehetett volna, mint a félszázad teljhatalmú ura -, mégis órákat állt végig teljesen mozdulatlanul, szinte vigyázzállásban.

Végül azért megkaptuk a szabadidőnket. Nem vettek el belőle semmit, a kung-fu oktatás helyett iktatták be a menetgyakorlatot. Mikor lementünk a sportpályákhoz, Wonn-toit is ott találtuk: másodévesekkel pingpongozott. Egész tömeg vette körül őket.

Aztán Wonn-toi, Ryan és Kahn hármast játszottak! Persze az öregnek drukoltam, de valami alamuszi csodálatot éreztem volna a két tavalyi fiú iránt, ha sikerül legyőzniük.

21-3-ra kikaptak... abból a háromból is akkor szereztek kettőt, mikor Wonn-toi Noxsszal és az egyik ötödévessel beszélgetett azon az ismeretlen nyelven, amit Poräx, Lambert és Wawer használtak az ezredparancsnokságon. Hangzása alapján már tudtam, nem szanszkrit. Csodálatosan mozogtak mind a hárman; főleg Wonn-toi célszerű koordináltsága bűvölt el. Elképesztően jól játszott, ránézésre akár melyik otthoni világbajnokot könnyen megverte volna. Az öreg később kifejtette, hogy a pingpong tulajdonképpen a kung-fu egyik formája.

Este Nox ágyba parancsolt minket; aztán nem ment ki rögtön, középen állt szótlanul. Végignézett rajtunk. Kicsit sötét hangon beszélni kezdett:

- Bár rohadtul nem érdemlik meg, hoztam valamit.

Rohadtul?! Ilyen indulatszót soha nem hallottam Noxtól, és el sem tudtam képzelni, hogy valaha elhagyhatja a száját; de most azon ritka pillanatok egyikének voltunk tanúi, mikor Nox részben, kicsit, emberré - legalábbis emberszerűvé - vált.

- Fisher. - Princs! - Oltsa le a villanyt.

Sötétségbe borult a hálóterem. Mindannyian a helyünkön feküdtünk, lezuhanyozva, alvóban, betakarózva, ahogy szoktuk. Nox a sötétség közepében állt, Collinssal majdnem szemben.

- Hallgassák - szólt komoran.

Valahonnan a sötétségből előkigyózott egy zene. Nem voltak hangszórók felszerelve a teremben, ezt biztosan tudtam; mégis, valahonnan jött az a zene, vagyis inkább mindenhol; betöltötte a hálótermet, mégsem volt különösen hangos. Olyan furcsa zene volt ez, amihez foghatót korábban nem hallottam. Az általunk megszokott skálára épült, mint odahaza bármelyik zeneszám, de néha indiai zenére emlékeztető vendéghangok tűntek fel benne, melyek keleties színezetet adtak neki. És a hangszerelése! Szintetizátor-hangnak mondtam volna - mi másnak? Minden hangja

éppúgy betöltötte az egész spektrumot, mint az angyalok beszéde; a hangok önmagukban is valami magas szintű harmóniát rejtettek. Váratlanul megindult egy dobkíséret, és a zene akadálytalanul gördült előre, olyan felszabadultság, szinte gátlástalanság érződött benne, mintha a szerzője ebben vezetett volna le bizonyos megnyilvánulásokat, érzéseket, amelyeket egyébként el kell fojtania. Az önkifejezés magasiskolája volt ez. A zene teljesen korszerűnek hatott, a dinamikája is olyannak tűnt, mint bármelyik technozenének akkortájt, a nyolcvanas évek végén. Mégis, az egész valamiféle szimfóniaszerű összetettséggel és lendülettel bírt, magával ragadott mindenkit, aki hallgatta - engem is. Nagy erőt éreztem benne, és világosan láttam a feszültséget, ami felszabadult a zene útján... a feszültség... Én sem tudtam már a feszültséget tovább tartani. Meg kellett könnyebbülnöm, feloldódva a zenében. A basszushangokról eszembe jutott a Mester beszéde - tényleg, teljesen olyan! -, a Mester... az arcom előtt megjelent, eszembe jutott a hirtelen nevetése, a szeretete, és már folytak is a könnyeim akaratlanul, lelkemben eggyéváltam a zenével, ahogy még soha életemben. Valami sötét, ragadós dolog áramlott ki belőlem, ami eddig belülről nyomott, és a helyére végre levegőt tudtam szívni. Határtalan megkönnyebbülést adott - már nem is értettem saját magam, miért is akartam megszökni. Azért, ami lesz, ami várhat még rám. De most nem érdekelt, mi várhat még; ez a zene örökké fog tartani, akkor is megmarad, mikor már nem fogom hallani...

Körülbelül öt percig tartott. A végén, mikor csend lett, akkor vettem észre, hogy Nox már az ajtóban áll. A félszázad halálos csendben feküdt, éreztem, mindenki befelé fordult. Nox kilépett a teremből, és nem túl erősen, mégis keményen, szinte keserűen csukta be maga mögött az ajtót.

Volt nálam egy kis vicckönyv. Szerencsére a hozott könyveinket nem cenzúrázták, mindet visszaadták. Volt egy - szánalmasan kicsi - hely elkülönítve a szekrényünkben, ahol efajta személyes holmikát tárolhattunk. Ott, és csak ott. Onnan kellett kivennünk, és oda kellett visszatennünk - máshol ezeknek a dolgoknak nem volt létjogosultsága. Egyszer, a harmadik héten Aron Roseberg levitt valamiféle könyvet a pihenőre. Fogalmam sincs, hol rejtegette, mert a könyve normál B/5-ös méretű volt - nyilván az inge alá dugta, a nadrág derekába. A kis domb aljában feküdtek Morrissal meg Younggal, és olvastak. Nox pedig egyszer csak odament hozzájuk és elvette Youngtól a könyvet. „Adja ide.” Kész. Semmi magyarázat, miért, és mikor kapja vissza, semmi. De az világos volt, hogy az ilyen holmikát nem szabad kivinni a hálóteremből. Wawer hozta vissza a könyvet körülbelül két hónap után. Az én vicckönyvem sokkal egyszerűbb eset volt - belefért a nadrágom hátsó zsebébe. Először ott tartottam, aztán rájöttem, hogy kiadta ez a vicckönyvet, egyenesen rám gondolt! Nagyon kicsi betűkkel nyomtatták, kereken ezer vicc volt benne, téma szerint csoportosítva. Mindig

magamnál hordtam, de csak kevés embernek mutattam meg; tudtam, ha Ryanék észreveszik, elbúcsúzhatok tőle.

Csütörtök délután volt, mikor váratlan fejleményként ismét Poräx vette át a szolgálatot - az első néhány hétben még számontartottam, milyen nap van. Mivel nem minden hétköznap vittek minket tanításra, de néha szombaton vagy vasárnap is volt néhány óránk, már a hétvégét sem éreztem. Amíg emlékeztem a besorozás napjára, addig az idő egyik partját láttam. Azután lassan szem elől vesztettem minden tájékozódási pontot; csak az időjárásból tudtam következtetni rá, körülbelül mennyi ideje vagyok a Telepen. Poräx teljesen váratlanul jelent meg az ebédnél. Örültünk is neki - aznap Nox volt szolgálatban. Ő hamarosan kiment a teremből, a hálóterembe már Poräx vonultatott fel bennünket.

Klubélet volt. Poräx még sokkal kisebb fegyelmet tartott, mint az első napokban. Az ő ritkán, nagyon ritkán közbeiktatott ideiglenes szolgálata a nyaralás netovábbját jelentette a félszázadnak. Később rájöttem, ezt azért csinálja, hogy lemérje, magunktól milyen fegyelmezettek vagyunk. Azon spekuláltam, ha Poräx szolgálata alatt a félszázad parancs nélkül is katonásan viselkedne, talán Nox kevésbé fogna bennünket. De a többiek, Collinsék hallani sem akartak róla, hogy a szükségesnél nagyobb fegyelmezettséget tanúsítsanak - még Singer sem. Ő is csak legyintgetett, a száját húzta, és kijelentette, ez egyáltalán nem így működik: a képzésnek előirányozott terve van, amit a századparancsnokok kötelesek betartani, mondta. Jó, vettem ellen, de akkor mégis hogy lehet Wawer kevésbé szigorú, mint Nox?

Így vagy úgy, Poräx szolgálata alatt gyakran úgy éltünk, mint a negyedévesek. Vacsora után hagyott nekünk teljes negyven percet, minden tanonc akkor zuhanyzott, amikor kedve volt. Persze, aki nem volt elég alapos, azt a szerváns, Knight szavaival élve, „úgy visszavágta a zuhanyba, hogy csak úgy csörgött”. Már eszünkbe sem jutott az ötven percet kettéosztani a lányok és a fiúk között - ezt a leckét is Poräxtől tanultuk. Collinsal, Queennel, Pilelal és Kinggel mentünk zuhanyozni. Amikor beléptünk, Banksék üvöltése felhangzott:

- Nahát, itt a királyi pár!
- A király, és a királynő!
- Ráadásul mindkettő ...transzszexuális!
- Áááá-háháháháá!!!
- Hódolatunk a királyi párnak!

Ehhez hasonló kiáltások záporoztak Kingre és Queenre a zuhanyzóból. Maria King sohasem volt szívbajos, lekapta a fogasról Banks ingét és teljes erőből belevágta a zuhany alatt álló Knight arcába. Ismét nagy röhögés. Érdekes módon Banks sem állt bosszút a ruhájáért, nevetve kurjantotta:

- A korona lovagja! Háhá! Mr. Knight! - Ha úgy adódott, a saját társaikat is éppúgy kinevették vagy megalázták, mint bárki mást a félszázadban, természetesen Ryan és Kahn kivételével, az ő személyük sérthetetlen volt. A többiek a zuhanyzóban pedig velük nevettek, attól függetlenül, valójában mi volt a véleményük. Egyedül Antler állt

a vízszugár alatt teljes komolysággal, Wilsonnak magyarázott valamit, szokás szerint ügyet sem vetett Knightékra.

A kurjongatás hirtelen elhallgatott, mintha kikapcsolták volna. Ők bent voltak a zuhanyzóban, mi pedig a külső helyiségben, a mosdóban, mégis ők vették észre hamarabb - azonnal -, hogy Poräx belépett.

- Valamit kezdeni is fog magával a társaság? Miss King? Nem kéne zuhanyozni? Igyekezzenek, mert aki elkésik, az felébreszti bennem Nox haragját! Höhö. Ez meg mi, Mr. Porter?

Odanéztem. Megdermedtem. Poräx a vicckönyvet tartotta a kezében, mintha most találta volna a földön, vagy ilyesmi.

- De... hogy... - habogtam.

- Viszlát, Mr. Porter. Integessen a könyvének!

- Hogy... de...

- Porter?

- ...ö...Parancs!

- Mit keres ez magánál? - mutatta fel a könyvet.

- Betettem a zsebembe. - Ez egyúttal szemrehányás is volt, nyilvánvaló neheztelő utalás arra, hogy onnan lopta ki Poräx.

- A zsebek tartalmával kapcsolatban határozott előírások vannak. Mint azt... mindenki tudja! - A szerváns kissé haragos arccal beszélt. - Én is. - A könyvet egy hirtelen és pontos mozdulattal a saját zsebébe sülyesztette. - Na. Zuhanyozni.

Mentünk be a hálóterembe. Banks haladt előttünk. Kinyitotta az ajtót, és hirtelen előreengedte Queent vigyorogva:

- Felső királyné asszony...

Queen kényszeredetten vele vigyorgott, tudtuk már, hogy Banksék kis játéka a tréfálkozásból azonnal átcsap brutalitásba, ha bárki ellenáll nekik. Az pedig csak a jókedvüktől függött, hogy a tréfáik mennyire voltak megalázóak vagy fájdalmasak. Banks Queen után azonnal belépett, enyhén félrelökve Collinsot. Odabent Poräx Jones ágyánál állt, és magyarázott valamit, kissé számonkérő vagy szidalmazó tónusban.

A szerváns felénk fordult.

- Nem fér a gatyájába - mutatott Jonesra. - Most mondjátok meg.

- Jones már csak ilyen; nehéz eset, szerváns úr. Hát igen - válaszolt vissza Banks szinte társalgási hangnemben.

- Banks, neked meg mitől csurog a víz az ingedből?! Nem foglak megtörölgetni, mint anyuci odahaza!

- Nem is, uram.

- Már első alkalommal megmondtam, hogy ne zuhanyozzatok ruhában. Tönkremegy a felszerelés, aztán nézhetek. Járhattok meztelenül! Mitől ilyen az inged?

Kíváncsi voltam King reakciójára, de nem néztem rá. Nem akartam elárulni.

- Véletlenül... összevizeztem - felelt Banks.

- Hát, ha kiteszed a napra, attól nem is lesz vizes! Ugye? ...Mielőtt felveszed az alvód, törölközz meg, mert ha csapzottan, foltosan állsz nekem a sorakozóban, az egész félszázadot visszaküldöm piperészkedni, és az alvásidőtök bánja!

- Igenis!

- A ruhákat terítsd ki száradni, nem érdekel, hogyan, vagy hova! Ha büdös lesz az a kurva ing, Wawer angyal úr azonnal megérzi holnap reggel, és akkor jól kinézell!

Aznap hordtunk először olyan inget, aminek csíkot tettek a vállára. Két naponta cserélték a ruháinkat - tulajdonképpen mindannyiunknak két inge volt, és felváltva hordtuk őket. Minthogy semmiféle egyéni jelzést nem tudtam felfedezni a ruhákon, el sem tudtam képzelni, hogy mosás előtt, után hogyan tudják megkülönböztetni, melyik kié. Márpedig mindig ugyanazokat kaptuk vissza, a saját nadrágjaimat felismertem az apró jelekből, amiket más nem vehetett észre. Mégis, a kiképzésünk alatt egyszer sem fordult elő, hogy összecseréltek volna két ruhadarabot. Aznap reggel is ugyanazt az inget kaptuk vissza, amit három nappal korábban mosásba adtunk, de valahogyan rátették a csíkot. Már feladtam: nem próbáltam a háttértechnológiát megérteni, nem néztem, mi hogyan működik, vagy miből van.

Átöltöztünk. Porax kint volt a zuhanyzóban, hogy a maradékot beterelje. Banks egyszer csak odakiáltott hozzánk:

- King!

King éppen meztelen volt. Ryan Banks ágyán feküdt, a két keze a feje mögött volt összekulcsolva. Banks mellette állva egy törölközővel dörzsölgette a tarkóját, miközben odaszólt Kingnek:

- Kiharapok egy darabot a nyakadból!

Ryan olyan egyenes, leplezetlen tekintettel bámulta Kinget, hogy a lány rögtön maga elé húzta az alvóját, holott még igazán nem sok bámulnivaló volt rajta. Én pedig eltűnődtem azon, vajon Banks miért „falazott” Kingnek. Nyilván nem személyes okból, hanem a belső kör példamutatásául.

Kahn elhaladt előttünk.

- Ryan! - üvöltött oda a cinkosának.

- Mi van, te buzi?

- Buzi a nagyapád, faszkalap. - Az „anyázás” csak alapiskola volt; egymásnak minden létező és elképzelhető rokonát szidalmaztuk, amennyire csak az ötletességünkből futotta. - Gyere.

- Minek?

- Gyere, vagy belédrúgok.

Ryan felkelt.

- Én meg ráduszítom Kinget, hehe.

Hátramentek a terem végébe, a tanyájukra, többet felénk se néztek.

Banksnek volt egy vállfája. Valahogy Ryan és Kahn bandájának a tagjai valami megfoghatatlan, de mégis érezhető gyakorlatias élelmességgel rendelkeztek; mint akik a jég hátán is megélnek. A játékos ruháinkat nem kaptuk vissza, de úgy látszik, a

vállfát nem tarották bent. Banks feltette rá az ingét, és az egészet felakasztotta a Green és Singer közötti ablakra. Egy pillanatra lenézett Singerre, aki az ágyán feküdt, és őt figyelte.

- Mi van, Singer?

- Csütörtök. - És valóban csütörtök volt. Sosem gondoltam volna, hogy a közönyös Singer számon tartja a hét napjait.

- ...csütörtök! Miféle válasz ez, öreg?

- Olyan színvonalú, ami a kurva fejednek megfelel.

- Anyád - válaszolt Banks, és belerúgott Singer ágyába. Aztán visszament a sajátjához. Singer volt az egyetlen, aki így mert beszélni Banksékkal. Meg alkalmasint King. Esetleg Sword. És Yards, amíg be nem szervezték őt is...

Másnap este, vacsora előtt, Wawer szolgálata alatt „pihenve”, először láttam hatodéveseket.

Éppen felvonultunk a Barakkba, szabadidő után, Wawer pedig otthagyt bennünket - pihenő a pihenőben. Egy angyal jelent meg az ajtóban, mikor Wawer oszolt vezényelt. Nem szólt semmit, csak állt, és Wawert nézte, Wawer pedig elindult felé, és együtt kimentek. Egy szót sem beszéltek egymással.

Én kimentem a zuhanyzóba, hogy kezet mossak, minthogy a pihenőidő alatt bepiszkolódtam. Same velem tartott, éppen a vicckönyvemét gyászoltuk, nevetve azokon a poénokon, amiket fejből újra fel tudtunk idézni. Beléptünk a mosdóba. Éppen néhány hatodéves zuhanyzott! Persze, a kétszázkilencvenegyes valójában nem a „miénk” volt, akárki használhatta, akit odavezényeltek. A hatodévesek akár anélkül is - ők már félig szervánsok. Nem csoportosan tisztálkodtak, és főleg, nem felügyelet alatt. Mindössze két fiú volt odabent és egy lány, aki éppen a külső helyiségben törölközött. Egészen megütköztem, mikor megpillantottam; mindenekelőtt hirtelen ért bennünket, hogy egyáltalán van itt valaki. Valamint, azt már ugyan megszoktuk, hogy a lányokkal együtt zuhanyzunk, de a kifejlett női test látványától hirtelen földbe gyökerezett a lábam - pláne, hogy ilyen váratlanul ért. Nem igazán láttam még így, szemtől szembe felnőtt nőt meztelenül, és hirtelen valahol a gyomrom alatt olyan dolgok mozdultak meg bennem, amiknek eddig csak félig-meddig érezve sejtettem a létezését.

Az egyik fiú kijött a zuhanyzóból. Ránk se nézett, mintha észre sem vett volna minket. Csúfondáros vigyorral szólt a lányhoz - világos volt, hogy ez egy hosszabb beszélgetés folyamánya:

- És akkor... te, és Black...

A lány feléje csapott a törölközővel, valami speciális technikával úgy használva azt, mint egy ostort - még csattant is egy nagyot a vége a levegőben.

- Menj az anyádba, te cérnafaszú!

Egy pillantást vettem a nevezett testrésze, és enyhe túlzásnak találtam a lány metaforáját. A fiú újra megszólalt:

- Nézzétek, itt az utánpótlás. - Ránk se nézett. A hangjával ránk mutatott!

Mi is ilyen mesterien fogjuk tudni a hangunkat használni, mire hatodévesek leszünk?!
A lány a társával ellentétben egyenesen ránk nézett, és megkérdezte:

- Nox emberei vagytok, mi?

Nox? Nem „Nox angyal úr”? Nocsak...

- Igen... honnan tudod?

„Igenis” lett volna a nyilvánvaló válasz, de hirtelen teljesen elfeledkeztem a rangkülönbségről - részben azért, mert nem volt a lányon egyenruha, a csíkokkal. Ő azonban nem törődött a tiszteletlenséggel.

- A nadrágotok - felelte. Meg az ingetek. Nox-szabású.

- A szabása? - kérdezte Same. - De hiszen tök ugyanolyan, mint mindenki másé a Telepen.

- Hát, ugyanolyan ruha nincs sehol... mindenkinek különbözik a ruhája, hiszen különben nem az övé lenne.

- Micsoda?

- Ti nem is tudjátok, hogy a ruhátokat rátok szabták?

- Alapiskola - szólt közbe a fiú, anélkül, hogy ránk nézett volna. Éppen borotválkozott; tükör nélkül! - A tanoncok ruházatát saját testükhöz méretezik, hogy az a lehető legcélszerűbb mozgást biztosítsa. Ezen túl ...minden tanonc ruházata jelzi azt, hogy milyen parancsnokság alá tartozik. - Végre ránk nézett. - Ez a szabás stílusán látszik. Ha nem lennétek vakegerek, akkor láthatnátok, hogy minden angyal úr, angyaltiszt úr, és Felső Úr ruházata különbözik. Ki a helyettes képzôtök?

- Az ki?

- A másik angyal! Akivel váltott szolgálatban van Nox úr.

„Nox úr”? Mi jöhet még?

- Wawer. A-angyal úr. Ő helyettes?

- Nox angyal úr vezeti a képzéseket. Tehát: a tanoncok ruházata az angyal urakét másolja. A nadrág szabása főleg. Jobb, ha tudjátok. - Hátraszólt a lánynak: - Tiszta újoncok, mi, Smith?

- Mi is ilyenek voltunk, emlékszel?

- Azok nem is mi voltunk. Nézz csak meg egy képet. Olvass el egy dolgozatot. Heh...

A lány folytatta a fiú helyett a magyarázatot:

- Mielőtt félreértések származnak belőle, jobb, ha tudjátok, hogy a nadrágot különböző módokon lehet viselni, és a viselet módja jelképezheti azt, hogy milyen személyes viszony fűz benneteket a parancsnok angyalotokhoz.

- És... hogyan?

- Egyszerű, meg kell figyelni, hogy ő hogy hordja a nadrágot. Minél inkább azt utánzod, jelen esetben annál inkább Nox-párti vagy. Ennyi.

Same kérdezett:

- De hogyan lehet... hiszen csak egyféleképpen tudom hordani. Felveszem, és kész.

- Mert szar vagy - felelt a lány -, de majd megtanulod. Csak kísérletezzetek velem.

- Veszélyes dolgot tanítottál nekik - szólt oda a fiú. - Ha most bedobják az ellen-Nox viseletet, annyi nekik. És még valami - fordult hozzánk -: a Felső Urak viseletét ne másoljátok. Illetlenség. Csak a tiszt urak szokták...

- Á, még nem is találkoztak Mesterrel - szólt közbe a lány. Először majd... tudod, mikor...

- De, már egyszer találkoztunk.

- Mi? - kiáltott fel szinte egyszerre a két hatodéves. A harmadik feje is megjelent az ajtónyílásban.

- Már találkoztunk egy Mesterrel - ismételt meg.

- Mikor?

- Hol?

- Menetgyakorlaton. Kint állt az út szélén.

- És... elvitt benneteket?!

- Hova?

- ...Bárhová - legyintett türelmetlenül a fiú. Szóval titok.

- Nem.

- Csak?

- Beszélgetett velünk. Elmondta a szintek határát, hogy hogy néz ki, és hogy nem szabad átlépni...

- Áh! - legyintett egy kis mozdulattal a fiú, és sokatmondóan nézett a lányra.

- Fegyelmi volt - mondta a másik fiú. - Biztos megint megszökött valaki.

Ettől egy kicsit összerezzentem. A három hatodéves azonnal és egyszerre rám nézett, de nem szóltak semmit.

- Minden évben legalább három újonc megszökök. Azt hiszik, a Földön vannak, vagy mit tudom én. Volt már egy gyerek, valami krisnás, aki aszitte, kijuthat a Hetesre!

- Hetes?

- A Goloka hetedik szintje, a Dévacakra-Loka. Persze fogalma sem volt az egészről. Aszitte a kis hülye, hogy már most is ott van, vagy mi!

A két fiú vigyorgott. Aztán az, amelyik először szólt hozzánk, ránk nézett, és nevetni kezdett.

- Na, majd ötödévben, kozmológia órán.

- És, izé, mindig olyan fegyelem lesz, mint most? - kérdeztem.

- Fegyelem? Relatív. Sőt szubjektív - válaszolta a lány. - Egy idő után megszokjátok.

Kedvetlen arcomat látva a fiú hozzátette:

- Na, azért negyedévtől már lazábbak a dolgok. Nézd csak meg, nekünk senki nem vezényli, milyen tempóban mossuk a tökünket. Főleg neki. - A lányra bökött fejével. - Szar se kíváncsi rá, mit a szart csinálunk. - Ezen muszáj volt nevetnünk, olyan hangsúllyal mondta. - Ha a tanórák fegyelmeire gondolnál, az meg tanártól függ. Nekünk például Lord Marasúdhana tanította a kozmót. Hasizomlázunk volt a röhögéstől, olyan dumákat nyomott. Mi összeszarjuk magunkat, ha találkozunk az Ő

Nagyszerű Erezjűkkel, de azt hiszem, ôk egyáltalán nem tisztelik saját magukat. Vagy mittedém.

Mikor visszatértünk a terembe, kiderült, lekéstük a vacsorát. Éhesen kellett lefeküdnünk, és Wawer kihallgatásra rendelt minket.

Nox bosszúja pedig azóta sem jött el, hiába vártam napokon át, semmi jelét nem mutatta annak, hogy meg akarja torolni a vasárnapi templom-incidenst. Én pedig kezdtem arra hajlani, jobb együttműködni Noxszal, mint ellenállni. A hatodéveseknek lehetett igazuk... megértettem a ruha szimbolikáját. Nox az alap. Hozzá kell viszonyítanom magam, és nem fordítva. Nem Nox az, aki „rossz”, hanem én.

A kihallgatáson Bowlel ismét elviccelte a dolgokat. Nem tudtunk eligazodni rajta. Néha ijesztően komoly és rémesen hivatalos volt a kihallgatások alkalmával, máskor meg össze-vissza bohóckodott - már amennyire egy angyaltiszt bohóckodhat -, könnyedén vette az egészszet. Ám lassan-lassan megtanultuk, mitől függ, hogyan áll a dolgokhoz. Egyáltalán nem az ô személyes hangulatától függött: a komolyabb helyzetekben kezdett viccelni, aki viszont kis vétséget jelentett, azt fapofával hallgatta végig, szigorú szemmel, aztán szárazon közölte vele a büntetést.

Mikor én eléálltam, így szólt:

- David Porter, aki ha egyszer szerváns lesz, biztos, hogy térképészként fog szolgálni.

Bent voltam a parancsnoki szobában, harmadmagammal.

- Ugye?

- Ahogy parancsolják, uram.

- Milyen készséges. Térképész úr. - Ránézett a szobája falán függő térképre. Az ebben a pillanatban leesett a falról, és ezer darabra tört a földön, holott én azt hittem, papírból van. A romokról visszánéztem a tiszt úrra. Ő egyenesen a szemembe nézett, kissé neheztelően, amiért még kihallgatás alatt is fegyelmezetlenül forgatom a fejem.

- Milyen nehéz dolgunk van magukkal! ...Csodálkozik, mi? A Telep egyik fő tanítása az - kinyújtotta a kezét a törmelék felé -, hogy ne csodálkozzon semmin.

A szilánkok a kezébe röppentek, mintha mágnes rántotta volna ôket oda. Bowlel a szemem elé emelve összezárta roppant markát.

- Fogja.

A fecniket a két tenyerembe szórta. Tényleg papír volt.

- Tudja, mi történt volna magával, ha Sañjei prabhu és Poräx nem lépnek közbe?

A fecnik a kezemben lángra lobbantak. Ijedten kaptam el a kezem alóluk, de mire megmozdultam, már nem is voltak ott; egy pillanat alatt füstté váltak, ami most ott gomolygott a fejem fölött, Bowlel arca előtt. Az ezredparancsnok komolyabbra vette:

- Fölösleges jelentenie, Porter. Tudom, mi történt. Késelt vagy öt percet a vacsora sorakozójáról. Három hatodéves miatt, akik viselkedésükkel feledtették magával a Barakk szellemiségét és az alapvetô fegyelmet. Ôket már megbüntettem. Maga letölti a száz órát. Mint derült égbôl agyoncsapás, egyszer csak jön magáért egy foglár

szerváns. És viszi... - Bowlel olyan kerek szemekkel nézett rám, hogy nem tudtam a nevetést visszatartani.

- Nevezzen csak. Sajnos a vicckönyvét nem fogja megkapni arra az időre, amíg a fogdában fog ülni. Azt akarom, hogy legyen ideje gondolkodni. Ha jó lesz, majd Nox visz magának zenét.

Többé már napok sem voltak. Azt sem tudtam, mi hány napja történt, mi volt aznap, és mi volt tegnap. Végtelen, sűrű tengerben úsztam előre érezhetetlen lassúsággal. A részleges megkönnyebbülést csak akkor éreztem, mikor Nox egy napjának végére értünk, és tudtam, másnap - valószínűleg - Wawer lesz szolgálatban. És Nox néha hozott zenét - nem, a fogdába nem, de talán hetente talán egyszer, szóval néha: nem ment ki a teremből, mikor lefeküdtünk. Ilyenkor már előre gyorsabban vert a szívem; tudtam, mi következik. A zenében soha nem csalódtam, mindegyik ugyanolyan jó volt, ugyanolyan felemelő és katartikus, mindegyiknek ugyanolyan hatása volt. És Nox soha nem játszott le egyet kétszer. Rájöttem arra is, nem azért hozza őket, hogy a kedvünkben járjon, hanem hogy épp ésszel kibírjuk az alapképzést.

A nappalok egyre rövidebbek lettek, mi pedig lassan katonákká váltunk. Már nem kellett tudatos erőfeszítés ahhoz, hogy a fegyelmi követelményeknek megfeleljünk, és hogy elviseljük azokat az apró, kellemetlen nehézségeket, amik a napjainkat kitöltötték. Mindez automatikussá vált. Bent ültem egy tökéletesen fegyelmezett katonában, és örök félálomban néztem, mit csinál. Hogyan válaszol Noxnak. Hogyan próbálja Knight, Green vagy akármelyikük támadását elütni valamivel - persze sikertelenül. Aki a bandához tartozott, az ellen nem tehettem semmit. Hiába rúghattam volna bele akkorát, hogy darabokra esik, utána mindenképpen megtorolták volna rajtam. Ryan és Kahn a személye elleni támadásnak vett minden ellenkezést, amit az embereikkel szemben tanúsítottunk; annál inkább, minél közelebb állt hozzájuk rangsorban az illető. Kialakult egy határozott rendszer, mindenkinek volt egy mérőszáma, hogy a centrumtól, Ryantól és Kahntól milyen messze található. Minél közelebb volt, annál nagyobb védelmet élvezett, annál több ember fölött volt hatalma, annál kevesebbet kapott magától a bandától és annál jobban kivételeztek vele az angyalok. A banda határát már nem lehetett volna egyértelműen meghúzni. Bekebelezte a félszázadot. Tulajdonképpen a belső kör mindössze négy tavalyi fiúból állt, végső soron pedig a félszázadból mindenki felsorakozott a hierarchiában. Csak Singer és Antler jelentettek valamiféle kivételt.

Azt hittem, a félálom örökké fog tartani. Aztán lassan, gondolatok nélkül rájöttem, hogy mi okozza.

David Porternek vége. Én meghaltam. Ő meghalt.

Ahogy ezt felfogtam, homályosan, de minden tiltakozásom ellenére kérlelhetetlenül felbukkant a felismerés: én vagyok a katona. Én engedelmeskedek Nox parancsainak gondolkodás nélkül, én állok fapofával az ordító Porax előtt és én zuhanok hasra, ha

Wawer két félmondat között megjegyzi: Fek. Nem tudtam pontosan - máig sem tudom -, miből következett az új azonosságom, az előző helyére született én-tudatom. Talán, talán abból, hogy a teste mindkettőnek ugyanaz volt. Csak évekkel később éreztem át a legmélyebb azonosságot David Porter és Porter szerváns között. De érteni még akkor sem értettem, és ma sem értem. Mégis, működött - ahogy eljött a tél, úgy ébredtem új tudatomra, és az első hó fehérségét már tényleg fehérnek láttam.

A köztes, átálmodott időszakból csak néhány emlékem maradt meg.

Egyik reggel Owen nem kelt fel. Nox volt szolgálatban. Felébredni, felkelni. Már visszaértem a mosdóból, mikor láttam, hogy Jessica Owen még mindig alvóban ül az ágya szélén, meglehetősen sápadtan. Ekkor Nox hangja a szokásos magától értetődő megfellebbezhetetlenséggel csapott le rá:

- Owen! Mi lenne, ha nem kéne maga miatt visszafektetnem és újra felkeltenem az egész bandát? Moccanjon meg.

Ez nem volt túlzás Nox részéről. Ha túl sokan és túl sokat késtek, néha visszacsináltatta a teljes ébresztőt, „ágyakat megvetni, alvót vételezni, ágyfelületre ráfeküdni”, aztán előlről az egészet, öltözést, mosdást, ágyazást, sorakozást. Az időt a reggelinkből vette el, ilyenkor még öt perccel a többiek után is kint csuklózunk az udvaron.

Owen pedig nem moccan meg. Nox megindult feléje. Én nem egészen öt méterre voltam tőlük, éppen ágyaztam, villámsebes kapkodással, ügyelve az élekre, a pontosságra, mint minden reggel. Az angyal megállt a lánnyal szemben.

- Álljon fel. Mi van magával?

Owen felkászálódott az ágyról.

- Alázatosan jelentem... beteg vagyok.

- Beteg. Beteg?! ...Szóval beteg. Üljön le. És ha szabad kérdezni, mi baja... álljon fel. Mi baja van?

Nox kicsit közelebb hajolt hozzá.

- Ah. Üljön le, nehogy itt nekem rosszul legyen. Szóval mi van magával?

- Jelentem...

- Jelenti? Álljon már fel.

Owen harmadszor is felállt. Nem is vette észre, hogy Nox máris tornáztatja. Az angyal a tőle telhető leggondterheltebb arccal nézett rá.

- Szóval, jelentem, beteg vagyok.

- Azt már mondta. Beteg. Sápadt is. Üljön le, nehogy összeessen.

A sorakozó már majdnem teljesen kialakult.

- De mégis, miféle betegsége van, ha meg szabad kérdezni, alázatos érdeklődéssel a lelkemben, vagy hogy szokta mondani Wawer?

- Jelentem, fáj a torkom. Biztosan...

- Álljon fel, ha hozzám beszél, látja, én is állok. Nem, inkább üljön le, még a végén összeesik.

Páran késtek a sorakozóból, de ezúttal megúszták. A terem közepén várakoztunk negyvenkilencen. Owen helye üresen állt, mintha centivel mérték volna ki.

- Szóval fáj a torka. Álljon csak fel.

Owen ebben a pillanatban vette észre, Nox hogyan játszik vele. Ült tovább, meg sem mozdult.

- Ha nem kel fel onnan, akkor elég nehezen fog eljutni a gyengélkedőre, Owen.

A lány ekkor mégis felállt.

- Jöjjön.

Nox megindult Owennel, de csak a terem közepéig mentek, ott megálltak.

- Ó, jaj. Milyen sápadt. Csillog a szeme, biztos lázas. Ez komoly ügy. Üljön le, pihenjen.

Owen már átlátott a trükkön. Meg sem mozdult.

- Aki beteg, az hogy tud még a parancs ellenére is állni?

A lány rogyadozott, de nem ült le.

- Ryanbanks.

- Parancsanscs! - visszhangzott a két egybefolyó kiáltás a teremben.

- Ültessék le, még mielőtt összeesik.

A két tanonc odaért. Banks balról, Ryan jobbról kapta el Owent. Ryan egyszerűen kitolta a lány alól a lábát.

- Látja, mennyivel kényelmesebb így? - kérdezte Nox. Most már éreztük a hangjában a gúnyos élt.

De hát mi ez a rettentő kegyetlenség, kérdeztem magamban; mit tehet Owen arról, hogy beteg?

- Na felállni.

Owen nem mozdult. Nox intett. Banksék felkapták a földről. Owen álltában hátrafele dőlt. Ryan kinyújtott karral nekitámaszkodott a lánynak, egy élő A betűt alkottak.

- Megfázott? - kérdezte Nox komolyan, szinte aggódva.

- I-igenis...

- Igenis. - Felénk fordult. - I-igenis... - ismételte meg, élethűen utánozva a lány bágyadt hanghordozását. - Látom, alig áll a lábán. Üljön le.

Owen tovább állt. Úgy látszott, eltökélte: mostantól minden parancsot megtagad.

- Vagy esetleg... feküdjön le a földre, ide a földre! - ordította hirtelen az angyal. - Pihenje ki a betegségét!

Owen elgyötört szemekkel nézett rá, mint aki kegyelmet kér.

- Leülni - szólt röviden, keményen Nox.

Ryan parancsra sem várva kirúgta alóla a lábát. Ezúttal sokkal keményebben. A lány a fenekére esett.

- Áh, menni fog ez. Felállni.

Persze nem mozdult. Banks egymaga nyúlt a lány hóna alá, és könnyedén álló helyzetbe rántotta, holott Owen nehezebb volt, mint ő maga. A mozdulat végén rögtön szólt az angyal:

- Leülni.

Banks pedig egyszerűen ledobta Owent. A lány elsírta magát.

- Na állítsák fel.

Ryan és Banks két oldalról megtámasztotta Owent, hogy mozdulni sem tudott.

- Ez itt nem színészsorozat. Katonai jellegű képzés, mint azt észrevehették mindannyian. - Nox a sorakozó felé beszélt. - Ha valaki színészkedni akar, kérje az ezredparancsnok úrtól az áthelyezését. - Owen felé fordult. - És most figyeljen. A Felső Úr - kimondhatatlan tisztelettel ejtette ki ezt a két szót -, a Felső Úr... személyesen mondta el maguknak, hogy nem a Földön vannak. Nem odahaza. - Nagyon halkán beszélt. - Ez egy másik világ. Más körülményekkel, nyilván. - Hirtelen felordított. - Ezen a helyen nincsenek kórokozók!

Owen összeresztette, aztán hirtelen átjárta a felismerés. Megértette Nox utolsó mondatát. A sírást is abbahagyta hirtelen, csak nézett döbbenetben, és kissé szégyenkezve.

- Megértette? - Nox ismét halkra váltott, lassan ejtette ki ezt az egy szót, kissé lehajolva a lány arca felé.

- Ige...nis...

- Ötözzön.

Ryan az ágya felé lódította Owent. Nox közben magyarázott, a félszázad előtt sétálva:

- Ezen a helyen... csak olyan baktériumok élnek, amelyek elfoglaltságot adnak az immunrendszerüknek. De megbetegedést nem okoznak. Egyik sem! A gyengélkedő a fizikai sérülést szenvedett tanoncoknak van fenntartva. Owen kihallgatásra.

Aznap éjszaka kezdődhetett meg az igazi átalakulásom. Emlékszem, mikor lefeküdtem aludni, arra gondoltam, két nap múlva lesz ...valami. Nox említette, talán. Holnapután. De hogy mi fog történni, azt persze ezúttal sem mondta el.

Egyszerre világos teremben találtam magam. Fáradt voltam, éreztem, hogy csak pár órát aludtam. A hálóterem helyett valamiféle megfigyelőszobában voltam. Egy asztal és két szék alkotta mindössze a berendezést, az egyik falba pedig egy óriási tükör volt építve - annak a túloldaláról néznek, a tükör mellett egy ajtó... számtalanszor láttam már ilyet filmekben. Az asztalon feküdtem és a tanoncruhám volt rajtam, csík nélkül! Felkeltem. A tükröt vizsgáltam. Természetesen egyáltalán nem lehetett átlátni rajta - saját sötét, krómos képmásommal néztem szembe. Ekkor vettem észre, hogy nincsenek a vállamon a csíkok. Visszaültem az asztalra, és azon gondolkodtam, hogy kerülök én ide egyáltalán.

Nem tudom, meddig ülhettem ott; órákig, talán egy fél napig is, álmatlan, mozdulatlan kábulatban. Mikor egyszer csak nyílt az ajtó, megörültem neki, hogy vége a várakozásnak, valaki végre gondolt rám...

Villámgyorsan angyalok rontottak be a szobába. Sokan voltak, és megijedtem, mikor láttam, milyen elszántsággal közelítenek felém. De már nem volt időm arra sem, hogy felugorjak az asztal széléről. Erős, nagyon erős kezek ragadtak meg, a kabátok

felkarján vékony fekete horogkeresztet láttam. Minden irányból megfogták kezem-lábam, és csak jöttek be a terembe az angyalok, csak jöttek, jöttek; előzönlöttek az egész helyiséget. Akik fogtak, elindultak velem kifelé a teremből. Az ajtón túl a sötétség várt. Semmit nem láttam ott, csak Noxot, amint a feketeségben áll, és egykedvűen int a társainak: hozzanak. Tudtam, a pusztulás vár rám ott, a sötétségben. Az angyalok kirohantak velem a teremből, a lábuk elhagyta a padlót, és a sötétben futottak velem tovább. Aztán futás közben hirtelen elengedtek, és én zuhanni kezdtem; alattam, valahol mérhetetlen messzeségben ott villódzott a szivárványos szürke pajzs...

- Felébredni, felkelni. Négy perc múlva felöltözve, beágyazva sorakozó - szólt Wawer hangja, kettéhasítva az alvó félszázad csöndjét.

Nem tudom azt mondani, hogy azon az éjszakán egyszerű álmot láttam. Mintha valóban ledobtak volna a sötétségbe valamiképpen; aznap reggel már nem ébredtem fel teljesen. Kezdett elborítani a köd.

Valamikor ekkortájt történt: egyszer arra ébredtem fel, hogy már egy ideje ébren vagyok... Világosság van a teremben. Nem érzékelek semmi mást, csak hogy ülök az ágyamon, a szemem kikerekedve, nehezen és mégis gyorsan veszem a levegőt, velem szemben Sword arca, és kérdezget, egyfolytában ezt hajtogatja ijedten:

- Mi van veled Porter? Hallod? Mi a fasz van veled? Válaszolj már valamit! Porter!

Emlékszem, nem mondtam semmit, csak gondolatban szóltam hozzá: „Menj a picsába, hagyj békén.”

De Sword mintha meghallotta volna, kilépett a látómezőmből. Aztán megint eljött a sötétség, és legközelebb reggel ébredtem fel, ezúttal valójában, már arra sem emlékszem, melyik angyal hangjára.

A különös álom, sötétségbe dobálásom után két nappal, Nox szolgálata alatt, bekövetkezett az esemény, amiről az angyal előzőleg szót ejtett. Azokban a napokban még nagyjából magamnál voltam, és kíváncsian vártam, mi fog történni. Mikor eljött a pihenőidő, Nox szokás szerint felsorakoztatta a félszázadot, és vonulni kezdtünk az udvaron át. Azonban hamarosan észrevettem, az angyal nem arra vezet bennünket, amerre szokott - nem a sportpályák felé. Meneteltünk tovább az Egyes Főút irányába. Mi ez, kérdeztem magamban, elveszik a pihenőidőnket? Láttam, hogy körülöttünk több félszázad is menetel ugyanabba az irányba, egyre többen és többen, az összes évfolyamból.

Végimentünk az Egyes Főúton, és kilométerek után rákanyarodtunk a Kettesre. Nyugat felé mentünk, a szervánsok, a mozi és a templom felé. Elöttünk is, mögöttünk is egy-egy félszázad menetelt. Ameddig elláthattam előre, végeérhetetlen sor vonult nyugat felé.

Bevonultunk a mozinak nevezett épület irdatlan kapuján. Odabent olyan látvány fogadott bennünket, amitől nyögések szakadtak ki a félszázad tagjaiból.

Az egész épület mindössze egyetlen, hat hektáros teremből állt, ami legalább ötven méter mélyen nyúlt a föld alá, a teljes magassága száz méternél több volt. És az

egész terem tényleg egyetlen mozinak adott helyet! Pont, mint ahogy odahaza, a Földön megszoktuk - de a méretek! Több tízezer ülőhely vette körül a vásznat, és egyik sem szorult a kép szélén túlra, mindenki szemből nézhette, amit vetítenek. Fent, magasan a fejünk fölött a terem végében észrevettem egy karzatot, rajta csuhákat láttam állni. Az alakok mérete elárulta, hogy angyaltisztek és Mesterek is vannak odafönt, legalább tízen. A most-jelenlét érzete megcsapott.

Nox felügyelete alatt elfoglaltuk a helyünket, valahol középtájt. A vászon kitöltötte a látómezőnket. Körülbelül harmincezer négyzetméteresnek becsültem; el sem tudtam képzelni, hogyan és mivel fognak erre vetíteni... Hátranéztem, és már láttam is a Mestereket: mozdulatlanul álltak a karzaton, kis bábukká zsugorította őket a távolság. Nox mellettünk foglalt helyet, nem ment előre az első sorokba, ahol több száz, vagy tán ezer angyal ült egymás mellett. Jobb oldalt, elöl-középen szervánsok ültek a legtarkább színösszeállításokba vegyülve. Úgy becsültem, tízezernél is többen vannak.

Tíz perc után távoli döndülés hallatszott, ahogy a kapu bezáródott. Körbenéztem a teremben. Az óriási tömeg moraja töltötte meg a levegőt. A teremben legalább hétezer tanonc ült összesen. Azonban még így is, a nézőtér legnagyobb része üresen állt.

A lámpákat lassan eloltották, a vászon pedig enyhén kivilágosodott, annak jeleként, hogy már vetítenek rá. Pár másodpercig ültünk a sötétségben, néztük a vászon halovány derengését.

Aztán megindult a vetítés. Az első, amit láttunk, egy „egyszerű” logó volt, amitől elszorult a torkom. Rettentő erőt éreztem ebben a képsorban, azt az erőt, ami a Mesterből is sugárzott. A hangerőt tökéletesen állították be, épphogy nem kellemetlenül erősre. Döbbsen tapasztaltam, hogy a terem hatalmas méretei ellenére egyáltalán nincs visszhang. A logó végén elakadt a lélegzetem; néhány mélyebb hangot is beleszórtak a zenéjébe. A basszustól megremegett alattam a szék. Odahaza, nyolcvannyolcban persze még nem hallhattam olyan minőségű hangosítást, mint abban a teremben. Később, mikor kilencvenhétben hazamentem, elhűlten tapasztaltam, az otthoni technológia mennyire előrehaladott - a földi mozikban is közel az ittenihez hasonló minőségű hang volt már.

Amit láttunk, az a Szolgálati Telep logója volt. A vászon ezután kivilágosodott, egy kék ruhás Mester jelent meg - háttérében a mozi fala. Megszólalt:

- Üdvözlöm a Szolgálati Telep bentlakóit. Aki még esetleg nem tudná, Viyen vagyok, a Telep gazdája. Persze az elsőéves tanonc kisasszonyokhoz és urakhoz szólok, ők még nem ismernek.

A Mester hangja már-már kellemetlen erősséggel rezgett a gyomrom tájékán.

- Amit most láttok, az élő vetítés, a karzatról beszélek.

Szinte az egész félszázadom hátranézett, felfelé. Egy kis fénypontot láttunk odafent, annak a lámpának a fényét, amivel rávilágítottak Lord Viyenre, hogy látható legyen. Dehát ez a kép... nem pontokból áll, nem videografika! Akkor meg hogyan.....?!

A Mester pár percet beszélt. Az összes mozizás hasonlóan zajlott később. Logó, beszéd, aztán egy film vetítése. A Mester előzetesen elmondott annyit a filmről, amennyit tudnunk kellett, felhívta a figyelmünket bizonyos dolgokra. Néha viccelt is, ilyenkor kísértetiesen morajlott a terem a húszezer fős közönség nevetésétől.

Egy olyan filmet vetítettek, aminek tartalma és mondanivalója különösen aktuális volt számunkra, az elsôévesek számára. A film elég régi lehetett, mert a Mester élôkivetítése után igen halványnak tûntek a színei. A hang is meglehetősen középsávúnak tûnt. A történetben egy fiatal egyetemista fiú meglátogatott egy vallási szektát, és soha többet nem tért haza - örökre ott maradt közöttük. Persze a szülei nem hagyták annyiban, és felbéreltek egy specialistát, hogy hozza vissza. Végül kitisztították az agyát, és visszatért a „normális” életbe. Érdekesen mutatta be a film a két fél, a szekta és a szülôk harcát; nem volt igazi, abszolút jó és rossz, mindkettô jó és rossz is volt egyszerre, a film címe is erre utalt talán... A férfi, aki a szektavezért játszotta, ismerôsnek tûnt. A vászon alján végig szanszkrit betűkkel feliratoztak.

Körülbelül két havonta egyszer mentünk moziba, szinte mindig Nox szolgálata alatt. Persze akkor két hónap meghaladta a felfogóképességemet, csak szerváns koromban tudtam meg, hogy így volt, és azt, hogy valójában gyakrabban volt vetítés, csak az angyalok nem mindig vittek el minket.

Később kiderült: mindkét emeleten, szinte közvetlenül az egyes hálóterem mellett van egy moziterem, persze sokkal szerényebb méretekkel, mint a Mozi. Ha Nox néha odavitt bennünket, csak mi ötvenen voltunk odabent. Kiszámítottuk, az a vetítôterem nagyjából századakkora, mint a nagy mozi terme, és megszámloltuk, összesen nyolcszázan fértek be; ez pedig azt jelentette, a nagy mozi legalább nyolcvanezer ülôhelyes! A „kis” teremben, mellettünk - még az is nagyobb volt, mint bármelyik moziterem, amit otthon láttam -, Nox mindig maga kezelte a vetítôgépet, és sokkal nagyobb fegyelmet tartott, mint a nagy moziban. Ott, mindenki elôtt nem állt neki szidalmazni minket, mintha szégyellte volna... de pontosan, halálos pontossággal számontartotta a fegyelmi vétségeket, és utólag mindenkit utólért a büntetés. A legtöbb fegyelmezés, amit a közös vetítéseken helyben alkalmazott, az az volt, hogy valamelyik „bizalmas emberének” halkan odanyögte: „Ryan”, vagy „Knight”, mire a megszólított személy észrevétlenül egy jó nagyott belerúgott a rendbontóba.

Novemberben, a hideg miatt volt úgy, hogy már nem a szabadban töltöttük a pihenôidôt, hanem bent a Barakkban - ilyenkor el lehetett hagyni a hálótermet, és bizonyos helyiségek látogatása megengedett volt: például az alagsorban volt néhány kisebb tornaterem, melyekben focizni vagy éppen pingpongozni lehetett.

A konyhára is többször ellátogattunk, megpróbáltunk valami ételt koldulni, de sajnos az ott dolgozó szervánsok hajthatatlanok voltak; ha már túl sokat könyörögtünk, egyszerűen bevetették a rangjukat és elparancsoltak minket onnan. Kahn egyszer

szerezett egy kötegni purít a konyhán (vagyis indiai kenyeret, a szó akkorra magától értetődő része lett a mindennapi szóhasználatunknak), valami sűrű vaníliás itallal. Nekik bezzeg mindig sikerült engedményeket elérni... Mi, újonnan sorozottak odahaza túltápláltságához szoktunk, az emésztôrendszerünk nehezen állt át a nagyobb hatásokra. Nox külön előadásokat tartott, hogyan kell megrágni az ételt, hogy maradéktalanul hasznosítsa a szervezet. Hiszen kiporciózták: annyit kaptunk, amennyire szükségünk volt.

Az egyik alkalommal Collins éppen egy ebédről tartalékolt kenyérszeletet rágcsált. Az ágya végében feküdtem, a lábam a padlón, és azt a kis darabkát ettem csipetenként, amit nagylelkűen nekem adományozott. Kahnék nem voltak bent a teremben, ezért mertük nyilvánosan elővenni a dugi-kaját. Egyedül Banks volt ott, aki az ágyán hasalt, és felénk se nézett - elmerülten olvasta a könyvet, amit két hónapja Jonestól raboltak. Éppen megettem a kis darabkámat, mikor belépett a terembe Poräx.

A szerváns megjelenése általában kétféle reakciót váltott ki: egyrészt egy hirtelen görcsöt, ami azonnal jelentkezett, ha valamelyik kiképzônk váratlanul feltűnt a színen, másrészt viszont reményt: lehet, hogy átveszi a szolgálatot, és legalább néhány óra „felhôtlen” szabadság jut nekünk...

Poräx megállt az ajtóban.

- Tanonc... - hosszú csend - Porter!

- Parancs! - szóltam, igyekezve eltitkolni, hogy valami van a számban, nem is Poräx, inkább Banks miatt.

- Tanonc... Banks! Hozzám.

Odamentünk a szervánshoz. Még Banksen is látszott a kíváncsiság, fogalma sem volt, mi lesz ebből. Pihenôidô alatt, és pont mi ketten? Ha engem szólítottak, vagy bárki mást a félszázadból, akkor általában valami fegyelmezéssel kapcsolatos dolog történt... Ha Banksnek szóltak vagy valamelyik tavalyi fiúnak, annak általában valami bizalmas munkát kellett elvégeznie, gyakran szintén valamelyik tanonc fegyelmezésével kapcsolatban.

- Utánam. - Poräx megindult a folyosón.

Szó nélkül követnünk kellett. Banks kivételes csodaként úgy nézett rám, mintha egyenrangú sorstársak lennénk. Hirtelen leláttam a szeme mélyére! Felfedeztem, hogy valójában egészen más ember, mint amilyennek végig mutatta magát. Persze, az ô álarca már év elején kész volt, sôt, félig igazi volt...

A szerváns levitt minket az alagsorba. Pile előkerült a tornateremből, és focizni invitált. Csak egy intéssel jeleztem, hogy éppen visznek, megtorpanás nélkül követtem a szürke hátat. A folyosó egy idô után lejteni kezdett. Poräx a leghátsó ajtót nyitotta ki. Még soha nem mentem ilyen mélyre az alagsorban. Az ajtó egy újabb folyosóra vezetett, ahol számozott, piros, márványszerű ajtók álltak azonos távolságra egymástól. Poräx a heteshez ment. Kinyitotta.

- Menjetek be.

Beléptünk. Egy teljesen üres helyiségben találtuk magunkat. Banksen láttam, hogy itt még ő sem volt soha. Szemben, a halványpiros falba vágva egy ugyanolyan ajtó állt, mint amin bejöttünk, 7/2 számmal. Az ajtó alján egy apró betűs szanszkrit feliratot pillantottam meg. Poräx becsukta mögöttünk azt az ajtót, amin bejöttünk. Kinyitotta a szemben levőt. Az a szabadba vezetett! Hogy lehet ez? Hiszen lent vagyunk a föld alatt!

Amint kiléptünk a szabad ég alá, rögtön láttam: nem ott vagyunk, ahol eredetileg voltunk. Nagyon messzire kerültünk a Baraktól. Mi ez, gondoltam, valami gyorslift? Persze nem kérdezhettem semmit, követnem kellett Poräxot. Lopva körülnéztem, és megdöbbenve láttam, hogy a kerítés-domb mögöttünk van!

A Barakk körüli területeket elhatároló száz méter magas gyűrődés túloldalán voltunk, legalább másfél kilométerre magától a Baraktól. Ezen az oldalon nem kísért a gyűrődést fekete kerítés, szabadon fel lehetett volna menni a dombtetőre.

És előttünk! Hirtelen meg sem tudtam állapítani, hogy mit látok. Egy hegy tornyosult előttünk, de mégsem lehetett hegy, ahhoz túlságosan szabályos volt. Egy nagyjából egy négyzetkilométer alapterületű épület emelkedett előttünk körülbelül kétháromszáz méter magasságba! Szóval ez volt az a sötét valami, amit korábban is annyiszor láttam. Banks láthatóan még mindig a gyors közlekedésen volt fennakadva, az irdatlan épületet figyelemre sem méltatta; nyilván itt már járt.

Még így, a szupergyors közlekedés után is, egy kilométer hosszú utat kellett megtennünk a Főépületig - merthogy ez az volt, a Szolgálati Telep Főépülete, melynek egyetlen sarkában elfért volna a barakkunk.

Poräx nem a főbejáraton vitt be bennünket, hanem az egyik „oldalajtón”. Mikor megálltunk eme kapu előtt, persze én méltán hittem, hogy ez itt a főbejárat. Tíz méter magas, legalább húsz méter széles hatalmas kétszárnyú kapu magasodott előttünk, rajta a mindenütt jelenlévő szanszkrit feliratok. Már ki tudtam betűzni: Tre sove in port dulkhe um. Tudtam, hogy ez nem szanszkrit, vagy legalábbis nem az a szanszkrit, amit nekünk tanítanak, és nem is az, amit a Földön ismernek, a Védák szanszkritja. Ez valami más...

A szerváns intett, a kapu magától kitárult. Nem nehézkesen nyikorogva, ahogy egy efféle tömegtől elvárta volna az ember, hanem olyan simán, hangtalan könnyedséggel, mintha csak két méter magas ajtó lenne. Poräx belépett, mi utána. Első ránézésre azt gondoltam, valami előcsarnokba léptünk - de aztán balra néztem, és láttam, hogy a csarnoknak abba az irányba nincs vége... Egy folyosó kezdődött itt, nem messze a kaputól, annak az elejében álltunk.

Az épület kisugárzása majdnem ugyanolyan volt, mint a Barakké, csak jobban lehetett érezni a Mesterek erejét - büszke voltam, hogy én már ismerem, sőt felismerem azt az erőt. A Főépület éppolyan templom-jellegű volt, mint a Barakk aulája. Cifra mintás kövezet borította a falakat és a padlót a lábunk alatt; a színek kellemes összhatással bírtak. A folyosó harminc méter széles volt, és legalább fél kilométer hosszú. A boltívek húsz méternél magasabba futottak. A fény a fejünk fölött elhelyezkedő,

díszes tejüveggel borított ablakokon jött be. A különböző színű üvegek (nagyraészt sárga és cián árnyalatok) megszűrték a fehér fényt, még inkább színesítve a falakat, a padlót, és az oszlopokat körülöttünk. Megilletődötten lépkedtem Poräx nyomában a tükörsima, kristálytisza kövezeten - mi is ebben a palotában fogunk majd lakni, ha szervánsok leszünk?

Egy idő után jobbra kanyarodva beléptünk egy újabb, kapunak is beillő ajtón, ami már nyitva állt. Odabent puha ibolyaszín szőnyegen vezetett az utunk, amelyet a sárga különböző árnyalataival festett szegély díszített. A folyosó, amin ez a szőnyeg végighúzódott, legalább tizenöt méter széles volt, és vagy száz méter hosszú. Száz méter után elkanyarodott. Jobbra és balra hófehér ajtók sorakoztak, mindegyiknek a szélén színes díszítés, és középen az elmaradhatatlan szanszkrit feliratok. Itt-ott cserepes növények álltak, kisebb-nagyobb páfrányok, egy-két csemete fa. Az épületben akárhová néztem, mindenfelé olyan gazdag díszítés pompázott, amihez foghatót meg sem közelítettek az eddigi földi tapasztalataim; pedig voltam már Európában, láttam ottani kastélyokat, de azok egyszerű viskónak tűntek a Főépülethez képest. Jó ég, micsoda élete van itt a szervánsoknak, gondoltam - bennünket tanoncokat meg abban a kirohadt barakkban rohasztanak. Sem kastélyok, sem templomok, semmi nem közelíthette meg a Földön ezt az igényességet. Itt a falak és a padló minden négyzetcentimétere egy gazdagságot sugárzó költemény volt.

Poräx pedig éppen olyanak tűnt, mint máskor; olyan léptekkel haladt, mintha a Barakk egyik „sivár” folyosóján vinne végig bennünket, nyoma sem volt a mozgásában ünnepélyességnek. Ebből megállapítottam, hogy nem különleges helyen vagyunk, az egész épület ugyanígy néz ki. Márpedig ha így van, akkor ez, összevetve a kint látott méretekkel azt jelenti, hogy ezt az egészet nem emberkéz alkotta. Lehetetlen; ha százezer szerváns száz évig dolgozna rajta, gondoltam, éppen csak elkezdenék. A falak festésének nem volt határozott mintázata, ami ismétlődött volna; minden négyzetcentiméter teljesen egyedi, soha nem ismétlődő mintával, amit néhány tizedmilliméter átmérőjű színes vonások és foltok kavalkádja alkot; ugyanaz a szín, de mindig más árnyalat és tónus.

Poräx bevitt bennünket az egyik ajtón. Olyan helyiségbe léptünk, aminek berendezése éles ellentétben állt a falak ünnepélyes díszességével. Vörös, fekete és kék dossziék álltak itt halmokban, egymásra dobálva. Néhány halom rendezve volt, szabályos rakást alkotva állt sokezer dosszié egymáson, de a berendezés legnagyobb része csak úgy össze-vissza volt elszórva a helyiségben. Nem csak dossziék voltak itt, hanem különféle kartonhoz hasonló anyagból készült dobozok, összefogott papírtömbök, könyvek és vékony fadeszkák, mindezek szintén egymás hegyén-hátán. Néhány kézikocsi állt a fal mellett, egyesek felborulva.

Attól tartottam, hogy esetleg Banksszel ketten kell itt rendet tennünk. Bár ezt lehetetlen lett volna belátható időn belül végrehajtani, lassan kezdtem Bowlel leckéjét megtanulni: ne csodálkozz semmin - készülj fel bármire. Poräx az egyik kis halomhoz vezetett bennünket. Kiadta a parancsot: az egyes és a kettős számmal

ellátott dossziékat kell szétválogatnunk, és bepakolni kézikocsikba. Aztán a szerváns távozott.

A dossziék gerincén látható kódszámban kellett megkeresni az egyest vagy a kettést, aztán a megfelelő kocsi-ra rakni őket. Viszonylag hamar kész lettünk. Három kocsit töltöttünk meg gyors szortírozással, aztán elfogytak a dossziék, mindössze egy tucatnyi maradt, melyek egyik kategóriába sem tartoztak. Mikor elkészültünk, Banks sóhajtott egyet, leült a földre, rám nézett, és kérdő mozdulatot tett a kezével. Mielőtt még bármelyikünk is megszólalhatott volna, Poräx visszatért.

- Ez az - mondta. - Két tanonc hamarabb elkészül valamivel, mint három, a tapasztalataim ezt mutatják. Hm. Igen. Na vigyük. Fogjatok egy-egy kocsit!

Elindultunk a három kocsival arrafelé, amerről jöttünk. Mikor húzni kezdtem a kocsit, arra számítottam, hogy nyikorogni fog a kereke - ez valahogy természetes lett volna -, de még csak magas hangon sem csikorgott, teljesen hangtalanul és simán gördült mögöttem. A dossziék így együtt valamivel nehezebbek voltak, mint számítottam. Bevonulásom előtt ekkora terhet elhúzni megerőltetés lett volna, de a Nox-féle csuklógyakorlatok megtették a hatásukat.

Mikor kiértünk a kinti folyosóra, Poräx nem balra indult velünk, amerről jöttünk, hanem jobbra. Két vörös ruhás szerváns jött velünk szembe. Intettek Poräxnak, de nem szóltak semmit. Mi Banksszel rutinos hanyagsággal tisztelegtünk. Alig száz méter után Poräx újra egy folyosóba kanyarodott be, ahol piros ajtók álltak szorosan egymás mellett - az alagsorból ismerős kép. Az elsőt a tizenötös sorszám állt, a többin utána egyesével növekedett. A tizenkilencesbe húztuk be a kocsikat. Az ajtó mögött a szokásos kis helyiség fogadott benünket; szinte úgy éreztem, be vagyok zárva és a plafon mindjárt összenyom, mikor beléptem - nagyon hamar hozzászóltam az irdatlan méretekhez. Poräx becsukta az ajtót. Banks szemben parancs nélkül kinyitotta a 19/2-est.

Ahogy számítottam. Az alagsorba léptünk ki. Erről nézve éppen az az ajtó viselte a tizenkilences számot, amin keresztül elhagytuk a helyiséget. Úgy éreztem, mintha hirtelen 180 fokot fordult volna a világ. Megkérdeztem Poräxot:

- Szerváns úr, mi történik, ha valaki nem csukja be az ajtót, mielőtt a másikat kinyitja? Hova vezet? ...És egyáltalán, hogyan...

A szürke ruha megtorpant előttem. Kár volt megint kérdezgetni, gondoltam. Poräx rám nézett. Aztán hirtelen megváltozott az arca, azt olvastam le róla: mindegy.

- Próbáld ki - mondta.

Újra kinyitottam a 19-es ajtót, és beléptem a helyiségbe. Meglepve tapasztaltam, hogy megváltozott a felirat: most már a szemben lévő ajtó a 19/2, és amin bejöttem, annak már a belső oldalára is 19 van írva. Banks nekitámaszkodott az ajtónak, hogy be ne csukódhasson, és várta, hogy kinyissam a másikat. Megtettem. Amit láttam, attól borsózni kezdett a hátam.

Az ajtó túloldalán az alagsor volt, ugyanaz az alagsor, mint ahonnan beléptem. Poräx velem szemben állt, keresztülnézett rajtam. Megperdültem. Mögöttem még egy

Poräx. Nem mégegy, ugyanaz. Felemelte a kezét, integetett. Visszanéztem a másolatra. Az is integetett. Mintha valamiféle tükör lenne, ami azonban nem fordított képet ad. Lassan kinyújtottam a kezem a tükör-folyosó felé. Az utolsó pillanatban visszakaptam. Poräx ezt látva megindult felém. Ahogy belépett volna az ajtón, hirtelen eltűnt! Mögöttem bukkant fel. Megragadta a vállam, és átlökött az ajtónyíláson.

Nem történt semmi különös, látszólag. Egyszerűen kiestem a szellem-folyosóra. Balra tőlem a közlekedőszobák folyosójának a kezdete a bejárati ajtóval, jobbra a vége. Mögöttem az ajtó, amin átlökött a szerváns. Mintha a „rendes” oldalon lennék.

Aztán rájöttem, hogy ott vagyok! Benézve a helyiségbe, magam előtt láttam Banks-et, amint támasztja az ajtót, a túloldalon pedig Poräx nézett... engem. Ott voltam, a 19/2 ajtó túloldalán, „másik” folyosón. Felemeltem a bal kezem. Meglepve láttam, hogy a „tükörképem” is felemeli a bal kezét: nem úgy, mint egy tükörkép, nem a szemben levőt, hanem az ellenkezőt.

Beléptem a szobába, Banks mellett, mire a „tükörképem” persze eltűnt. Elmentem Poräx mellett is. Egy pillanatra tétováztam, ránéztem a szervánsra, hogy meg tudjon állítani, ha szükséges, aztán újra átléptem az ajtón. Ugyanoda értem vissza.

Még mindig nem értettem a jelenséget. Banksre néztem. Láttam, hogy ő is le van nyűgözve. Újra átmentem a helyiségen. Megálltam Poräxszal szemben. Aztán kihátráltam az ajtón. Amint az ajtó vonalába értem, a kép villanásszerűen megváltozott előttem. Az ajtó hirtelen nem balra, hanem jobbra nyílt befelé előttem, Poräx „áttűnt” a helyiség másik végébe (háttal nekem), Banks megjelent előttem. Hirtelen arra gondoltam, hogy vajon hogyan fogok visszajutni, de aztán rájöttem, hogy már ott vagyok. A folyosón. A magyarázat tehát rendkívül egyszerű: nincs két folyosó, mindkét ajtó ugyanarra az egy folyosóra vezet. Banks elindult a szoba végébe, hogy maga is kipróbálja ezt a csodát, én addig megfogtam az ajtót, bár nem volt szükséges, magától is nyitva maradt. Átlépett a másik ajtón. Ebben a pillanatban balra tőlem, a folyosón jelent meg, befejezve a mozdulatot, amivel kilépett a folyosóra. Persze eközben a „másik” folyosóra is kilépett.

- Na jó, elég volt a jutalomjátékból - szólt ránk Poräx.

Elindult kifelé - persze a rövidebb utat választotta, és a 19/2 ajtón hagyta el a helyiséget. Be is csukta maga után az ajtót: egyszerűen megrántotta, aztán elugrott a becsapódó ajtó elől. Elindult a kijárat, az alagsori külső folyosó felé, hanyagul maga után rántva a kézikocsiját. Intett, hogy kövessük.

A külső folyosón Pile és Same éppen nagy hangon üvöltött, és nevetve birkóztak. Rögtön elcsendesedtek, amint Poräx megjelent. Mikor elmentünk mellettük, Same egy apró mozdulattal bokán rúgta Pilet, mire az fojtott hangon újra nevetni kezdett.

A folyosó végében megálltunk.

- Ööö, mindegy, tegyétek csak le ide, majd... lesz velük valami - szólt Poräx, aztán elindult a lépcső felé.

Félúton visszafordult.

- Tovább - szólt oda nekünk, aztán továbbindult, és eltűnt a lépcsőn.

Beálltunk focizni. Kahn, Andrews, Grigg, Yards, Wilson - az egyik csapat. Mi Banksszel Knight, Morris és Fisher oldalán játszottunk. A közönségben ült Singer, Collins, William és Owen is. A terem épphogy elég nagy volt ahhoz, hogy játsszunk. Eszembe jutottak a főépület méretei...

A foci a Telepen furcsán népszerű játék volt. Nálunk elsősorban Kahn és Ryan propagálták, ami nem is csoda, hisz mindketten európaiak voltak, angolok, pontosabban Kahn skót. Mi többiek pedig főleg jobb híján fociztunk, még amerikai focipálya sem volt, nemhogy baseball- vagy kosárlabdapálya, illetve ha volt is, eddig még nem találkoztunk egy nyomorult palánkkal sem.

A játékunkat váratlanul megzavarták. Egy csapat másodéves jelent meg, át akarták venni a termet - talán az idősebb jogán. Csak egy év volt közöttünk, és éppen ez volt a probléma. Ha idősebbek lettek volna, egyszerűen elparancsolnak bennünket onnan, de a másodévesek ezt nem tehették meg. Mindenesetre lenézően, semmibe vevő tekintettel pillantottak ránk, aztán az egyikük odaszólt:

- Hé! Lejárt az időtök!

Persze nem foglalkoztunk vele, mindenkit a játék kötött le. Éppen Kahn vitte a labdát.

- Halljátok? Húzzatok a picsába.

A fiú, aki beszélt, bevonult a pályára. Kahn ebben a pillanatban úgy fékezett le, mintha az egyik talpa a padlóhoz, a másik pedig a labdához ragadt volna hozzá. Ránézett a másodévesre.

- Hogy az időnk mikor jár le - halkán, lassan beszélt -, azt az angyal úr mondja meg nekünk. Pattanjál a pályánkról, öreg.

A másodikos elhűlve nézett Kahnra.

- Nekem ugatsz, kis pöcs? ... Na takarítsuk el őket! - szólt oda a többieknek.

Négyen megindultak felénk. Én jobbnak láttam visszább vonulni - a másodévesekkel szemben semmi esélyünk nem volt nekünk, újoncnak. Majd Kahnék. Kíváncsi voltam, mi fog most történni. Megverik a másodévesek az eddig sérthetetlen személyű Kahnt? Meg fog rendülni a tekintélyük, mindannyiuké...

Az a tanonc, aki először lépett be a pályánkra, egyenesen Kahn felé indult. Felismertem, hogy a szabályos küzdőtávolságban áll meg. Kahn abban a pillanatban előrelépett, és a másodéves tanonc kirepült a teremből. A társai egyszerre indultak meg, mintha jelre tennék. Legalább tizenöten voltak. Kahn széttárt kezekkel, megprödülvé ugrott közéjük, és négyet kapásból szétlökött. Három ütést irányoztak felé egyszerre, egyetlen ívelt mozdulattal mindhármat kivédte, aztán az egyik támadó alól kirúgta a lábát, a másik kettőt szétlökte. Signernek igaza volt Kahnék képességeivel kapcsolatban. Hiába vették körül őt a másodévesek, nem bírtak vele. Banks és Knight persze rögtön a segítségére sietett.

Harcoltak a másodévesekkel. Az egyiküknek sikerült egy ütést bevinni Banksnek, aki ettől hátratántorodott. Egy másik elkapta hátulról, és ellökte a csata színhelyéről. Singer felállt a padról, és elindult, hogy ő is közbeavatkozon.

- Singer! Ne! - szoltam ezúttal én őfeléje... Úgy gondoltam, jobb nekünk, ha Kahnék most vesztenek. Ördög bánja a termet, a pályát. Ha legalább Bankset vagy Knightot padlóra küldik, még az is nagyon megcsonkítja a tekintélyüket a félszázad előtt. Elég sok szemtanú volt.

Singer csak egy pillantást vetett felém, de nem szolt semmit. Közbeavatkozott. Négyen pillanatok alatt elverték a tizenöt másodévest. Persze Andrews is besegített, meg alkalomadtán Singer védelmére Yards és én is.

A legtöbben már nem mertek közbeavatkozni a másodévesek közül, visszavonultak a folyosóra. Az bírta közülük a legtöbb ideig, aki először támadott Kahnra. Végül ő is a földön feküdt, a nyakán Kahn lába. Végigmértem saját „veszteségünket”. Yards a hasára szorította a kezét, kapott egyet. Collins a karját dörzsölgette egy ütés helyén. Banks, Knight és Singer úgy néztek ki, mintha semmi sem történt volna - még csak meg sem izzadtak. Singer az egyik másodévest tartotta hátulról, Banks a térdével nyomott le egyet a földre. Ryan még csak jelen sem volt...

Még jóformán be sem fejeződött a harc, mikor belépett Nox. Azonnal csend lett. Feltűnt, hogy a tavalyi fiúk nem engedik el a foglyokat. Az angyal végignézett a termen. Tett egy lépést, a focilabda előtt állt meg.

- Vigy... - szolt szinte suttogva.

Most azok a másodévesek is felugrottak, akiket senki nem fogott le, csak tehetetlenül feküdtek a földön, és vigyázzállásba pattantak utolsó erejükből, bár a tartásukon látszott, hogy fájlalnak valamilyen sérülést.

A másodéves, aki először támadott, megszólalt:

- Angyal...

- Mit angyal urazik itt?! - szakította félbe Nox váratlan hangerővel. - Úgy viselkedik, mint az újoncok. Mi történt itt, Kahn?

- Alázatosan jelentem, ezek a másodéves tanoncok el akarták foglalni a pályát. De az már foglalt volt, angyal úr. Mi játszottunk itt.

- És miért verték meg őket?

- Jelentem... megtámadtak minket. Mi csak védekeztünk.

- Ki kezdte?

Csend.

- Ki volt az első, aki erőszakos megnyilvánuláshoz folyamodott?

- Én - szolt az, aki benyomult a pályára.

Az angyal odafordult.

- Mindazok... - majdnem egyenesen a fiú szemébe nézett, úgy beszélt -, akik részt vettek ebben a verekezésben a másodévesek közül, kihallgatásra jelentkeznek. Kahn vacsora előtt jelentkezik nálam.

Az egyik másodéves megszólalt az ajtóban:

- De angyal úr, én nem tehetek róla, hogy...
- Majd kihallgatáson - szakította félbe erélyesen Nox, de nem nézett a hang gazdájára. - Majd ott előadja a védőbeszédét. És... - ismét odafordult az előbbihez -, maga is jelentkezik nálam vacsora...

Elhallgatott. Az ajtóban egy másik angyal jelent meg teljesen hangtalanul. Nox nem nézett oda, de nyilvánvaló volt: valahogyan érzékelte a társát.

Egy pillanatig csend volt.

- Szóval jelentkezik nálam vacsora előtt. Lelépni!

A másodéves hirtelen nem tudta hogyan értelmezni ezt a parancsot. Hova lépjen le? Hiszen pihenőn van, és ezt a helyet választotta... tétován elindult, aztán az ajtóban megállt.

- Menjen fel a terembe! - kiáltott rá a másik angyal. - Vacsoráig ott marad, és gondolkodik rajta, mit kellett volna másként csinálni. Pont Nox tanoncait kell megtámadni, mi? Na tűnés! Oszoljon innen.

Mi elsőévesek mosolyogtunk. A másodévesek unott arccal álltak, hozzászokhattak már ehhez a szófordulathoz; nyilván ez az angyal az ő kiképzőjük.

- Az enyéme: fölfelé a terembe - szólt Nox.

Mozgolódás. Megindultunk. Nox ellépett a másik angyal mellett. Az felemelte a kezét, és hosszú orrot mutatott a mi angyalunknak. A jelen lévő tanoncokból kitört a nevetés. Nox ellépett mellette egy Poräxot idéző félmosollyal, majd egy cseles mozdulattal villámgyorsan hátrarúgott egy kicsit a társa felé. Az meg sem rezzent: láthatóan tudta, hogy Nox lába meg fog állni egy-két milliméterre a ruhájától. Úgy is lett. Aztán a nagy fehér kabát méltóságteljesen libegve kísértál a teremből.

Észrevettem, hogy már hátulról is könnyedén meg tudom különböztetni Nox ruháját a többi angyalétól.

A legnagyobb sötétség volt, mikor az eső esni kezdett. Egyrészt már teljesen elszakadtam korábbi önmagamtól, fekete kásában úsztam, mikor a felhők megjelentek az égen, és onnantól kezdve rendszeresen megeredt az eső egy-két órára. Másrészt az első esőre éppen az éjszaka közepén riadtam fel. Hirtelen azt hittem, a Földön vagyok, hiszen furcsán ismerős volt ez a hang. A Telepen korábban soha nem láttunk esőt, ez a jelenség a Földhöz tartozott. Azt hittem, itt soha nincs csapadék, hiszen szeptemberben még nem láttam egy foszlányi felhőt sem az égen. Később azonban megjelent a felhőzet, csak én nem vettem észre - nem volt gondom az égre, mikor éppen Nox felügyelete alatt meneteltünk, kilométereken át. Akkor éjjel még nagyobb sötétség volt, mint a szökésem éjszakáján, hiszen az ég halovány szentjánosbogár-derengését eltakarták a felhők. (Mikor szökni próbáltam, akkor csak úgy hittem, hogy felhős az ég - csillagok hiánya miatt. Valójában akkor az üres szimulált égboltot láttam.)

Mikor felébredtem, nem láttam semmit, csak az eső hangját hallottam, ahogy záporozott az udvarra - a földet érő vízcseppek kopogása elnyomta a hálóterem éjszakai neszeit.

Ezután következett a nehezített pálya, a pokoli gyötretés, ami megmutatta, milyen is valójában a tanoncok élete a Telepen. Eddig még könnyű dolgunk volt, melegben, csapadék nélkül. Nem sújtottak bennünket az időjárás viszontagságai. Nem izzadtunk a hőségtől a tűző napon menetelve, nem dideregtünk a jeges szélben vigyázzállásban, és nem zuhogott a fejünkre az eső a reggeli csuklógyakorlat közben. Ideális világban éltünk, a Mesterek által megálmodott tökéletes környezetben, ahol nem merültek fel ilyen problémák. De az évadkezdő időjárás - így nevezték a Telepen a szeptember tökéletes havát - lassan véget ért, jött a hideg, az eső, és megdöbbenve vettük tudomásul, hogy különféle terheink megsokszorozódtak, különös tekintettel a ruha- és cipőpucolásra. Már nem sarut hordtunk, hanem csizmát, melyet minden nap hosszú félórán keresztül pucolgattunk, dörzsöltünk, a fölösleges munka keserű érzésével, hiszen amint kimentünk a fűbe, rögtön újra sáros lett a lábunk. Már értettem, miért építettek utakat, amelyek átszelték a Telep végtelen gyeptengerét, s magamban hálát adtam a Mestereknek érte. Így ha lassabban is, de tiszta lábbal lehetett közlekedni a Telepen, oda-vissza a sportpályákra vagy a moziba.

Vagy éppen az autópályára! Nox az ősz végén vitt bennünket először a pályára. Szinte az összes új dolgot Noxszal tapasztaltuk meg először, hogy kapásból kellemetlen érzések társuljanak hozzá. Nox nem hagyta, hogy bármiben örömmel leljük a Telepen. „A kiképzés nem majális”, mondta egyszer.

A pályán beültünk a lelátó aljára, Nox pedig kihasználva rettentő erejű hangját, könnyedén magyarázott nekünk akár ötven méteres távolságból is.

- Most meg fogják tapasztalni a pontszerűség élményét. Itt az ideje! Vezetés közben az elme leáll, a múlt és a jövő lényegtelenné válik. Aki nem a jelenre koncentrálna, az balesetet szenvedhet. Wilson, maradjon nyugton. Be fognak szállni a kocsikba, és itt, a lelátó előtti egyenes szakaszon fogunk gyakorolni.

Úgy lett. Nox ötösével szólított minket. Természetesen először a tavalyiak kerültek sorra, ők mutatták be, mi lesz a dolgunk.

Kis versenyautó-szerű gokartokba kellett beszállnunk. Az első gondolatom az volt, mikor ezeket a járműveket megláttam, hogy nem lesz nehéz dolgunk. Szemlátomást nem komoly kocsik, nem képesek túl nagy sebességre... Aztán Singer nyomott egy „gázt”. Villanymotor hajtotta a kocsit, és olyan hirtelen gyorsult fel, hogy egészen megdöbbsentem. Mint valami sportautó. Pillanatok alatt felgyorsult százra, aztán talán már százötvennel is ment, mikor Singer fékezni kezdett; megállt, és visszafordította a kocsit, aztán ugyanolyan tempóban visszajött. Nox a pálya betonján állt. Singer az utolsó pillanatban kezdett fékezni, és mintha tudomást sem vett volna arról, hogy Nox előtte áll, változatlanul egyenesen az angyal felé hajtott! Nox mintha szándékosan állt volna a kocsi útjába. Intett, hogy Singer álljon meg. A kocsi alig egy méternyire Noxtól állt le... Az angyal szemlátomást egyáltalán nem neheztelt ezért a

manőverért, mellyel majdnem elütötték. Persze, az a trükk. Singer valószínűleg keresztülhajtott volna Noxon, és kész.

Vártam, hogy mikor fogok sorrakerülni. Sabrina Howarddal, O'Malleyvel, Listtel és Tigerrel együtt indulhattam el, a negyedik turnusban. A feladat annyiból állt, hogy felgyorsultunk 15 méter/másodperc sebességre - a kocsi műszerfalán ilyen mértékegységben látszott a pillanatnyi sebesség -, aztán be kellett venni az első jobbkanyart, ami észak felé volt.

Kissé ijesztő volt ekkora erővel bánni. A pedál legkisebb nyomására is roppant lendülettel ugrott meg alattam a jármű, pillanatok alatt elérte a tizenöt méteres sebességet, aztán túlmént a mutató, és már húszon voltam. Fékezni kellett, persze elsőre azt is túl erősen csináltam. Ha nem lettem volna beszíjazva, fejjel előre kirepülök a nyitott kis kocsiból. A kormányzás egész jól ment, én vettem be a leggyorsabban a majd kétszáz méteres kanyart. A parancs szerint meg kellett várnom, míg a többiek utólérnek - nem hajthattam velük szemben -, aztán együtt megfordultunk, és visszamentünk, bal felé kanyarodva. A pályára felfestett ezüst színű csíknál kellett megállnunk. Nox a jelzés előtt ötven méterre állt, Howard útjában. A lány megzavarodott a „váratlan” akadálytól, fékezni kezdett, persze túl későn és túl hirtelen, List majdnem belerohant hátulról. Nox azután egyszerűen felröppent a kocsi útjából, a levegőben állva megvárta, míg elhaladunk alatta, aztán megfordult, hogy ismét szemben legyen velünk, és visszaereszkedett a földre; illetve csak én láttam úgy, hogy a betonra ért a lába, valójában néhány centiméterrel magasabban lebegett és így indult felénk a semmin állva, a kocsijainkat is megszégyenítő sebességgel. Egyetlen másodperc alatt ott termett mellettünk és gyakorlatilag nulla idő alatt fékezett le. Instruált bennünket, hogy hova álljunk a kocsikkal. Át kellett adnunk őket a következő csapatnak.

Nox kifejtette, hogy az ő jelenlétével nem kell törődnünk a pályán - tekintsük egyszerűen levegőnek, hajtsunk neki bátran. „Nekem úgyse lesz semmi bajom”, így mondta.

Ettől az alkalomtól kezdve hetente kétszer-háromszor is lejárunk a pályára. Nox vezetni tanított bennünket. Decemberre már harminc-negyven méteres sebességgel tudta bármelyikünk körbeszáguldani a nyolc kilométeres pályát.

Nox furcsa módszerrel növelte a bátorságunkat. Egyik alkalommal, délelőtt nem volt tanítás, az angyal otthagyt bennünket a teremben, elment az öt tavalyi öreggel és Yardsszal; akkor már közönyösen fogadtam mindenfajta eseményt, nem érdekelt, mi lehet vajon emögött. Nox hamarosan visszatért, és elvitte Eatont. Aztán később egyesével Antlert, Fishert, Ironst, Collinst. Egyre csak fogyatkozott a félszázad, és senki nem jött vissza.

Egyszer azután én is sorrakerültem. Nox kivitt a kapuhoz. Az egyik kocsit kihozták a pályáról, ott állt az udvaron. Az angyal parancsára beszálltam, és elindultam az Egyes Főúton. Tudtam, hogy a Kettes Főút a pálya melletti hangárban ér véget. Gondoltam, oda megyünk. Nem gyorsulhattam húsz méter fölé, vigyáznom kellett a

gyalogosforgalom miatt. Nox pedig mellettem repült. Úgy állt a levegőben, mintha hozzá lenne csavarozva a kocsihoz, akárhogy változtattam a sebességemen, ő azonnal alkalmazkodott hozzá, és hozzám képest folyamatosan egy helyben lebegett. Akármilyen hirtelen fékeztem, egyetlen centit sem mozdult el mellőlem.

Nem mentünk be a hangárba. Egy oldalsó úton felhajtottam a pályára, aztán ott haladtam tovább, Noxszal az oldalamon, balra, majd jobbra kanyarodva. A hangár előtti pályaszakaszon álltunk meg.

Az úton, háromszáz méternyire előttem, egy hatalmas betonfal állt keresztben, a következő kanyar előtt teljes szélességben lezárva a pályát. Ahogy elengedtem a „gázt”, a motor rögtön csendben maradt. Mikor leálltam, Nox intett, hogy maradjak a kocsiiban. Leereszkedett a földre, és odalépett hozzám.

- Na Porter, most megmutathatja! Látja azt a blokkot ott előttünk?

- Igenis.

- Mit gondol, ki tudja kerülni úgy, hogy a pályán marad?

- Ööö, nem tudom, angyal úr. Úgy látom, hogy lezárja a pályát, nem lehet továbbhaladni.

- Az egyik gondolat nem szükségszerű folyamánya a másiknak. Mindjárt meglátja. A feladata nagyon egyszerű: hajtson a blokk felé. Az itt következő métereken gyorsítsa fel a járművet a végsebességre, aztán tartsa ott, és várja meg, amíg az érintkezik a blokkal. Amint odaért, kezdjen fékezni. De nem előbb! Világos?

- Ho-hoho... hol fékezzek?

- Megmondtam, az után a vonal után, ami a lezáró elem kezdővonalát jelenti.

- Nem értem.

- Majd megérti, ha odaért. Az a tömb három méter vastag. Ilyen sebességnél egyetlen nulla vastagságú vonalként is felfogható. Igaz?

- Igen, angyal úr.

- Ezt érti?

- Igenis.

- Hihetetlen. Na mármost, ezután a vonal után kell fékeznie. Megértve?

Nox már indult volna tovább, előre a pályán.

- ...De... bele fogok szaladni a tömbbe.

- Már megint ez a *de*, Porter. Mikor ezzel kezdi a mondatait, az nem szokott jóra vezetni, tudja. Nincs *de*. Hajtsa végre a parancsot. Megértve?!

- I-geni...

- Nem hallom!

- Igenis.

Mást nem válaszolhattam. Nox gyalogszerrel elindult a pálya szélén, a tömb felé. Én meg azon gondolkodtam, mi lesz ebből. Mi lesz velem? Nem értettem egészen, mit is jelent az, ha én beleütközök abba a tömbbe, nem láttam tisztán a különbséget a valóság és a képzelet között. Nem tudtam, mekkora a jelentősége. Nem tudtam, mit jelent az, ha én meghalok. Én? Mi is az a halál tulajdonképpen? Nem akkor haltam meg

valójában, mikor Koledö behozott ide, mikor aznap szétégtem abban a fényességben? Talán akkor már meg is haltam. Vagy akkor, mikor az angyalok ledobtak a sötétségbe. Még egy halál mit számít?

Elindultam a kocsival. Egy-két másodpercig tétováztam, csak enyhén gyorsultam, aztán nekilendültem. Tíz méter másodpercenként. A fal közeledett. Húsz. Harminc. Negyven. A mutató pillanatok alatt felszökkent, hátranyomott az ülésben a gyorsulás. A kocsi végsebessége száz méter volt, de ezt nem tudtam ilyen rövid távon elérni. A fal olyan hirtelen ugrott elém! Már ott is magasodott előttem, én pedig a fékre léptem. Az utolsó pillanatban álltam meg, a fal előtt. Aztán észrevettem Noxot. A pálya szélén állt, a fal mellett, kabátját lengette a szél. Úgy nézett rám, mint első nap.

Hirtelen odaröppent hozzám.

- Jaj, Porter. Így aztán soha nem lesz magából szerváns. Így soha. Emberelje meg magát. Gondoljon csak a Felséges Urakra! ...Vagy gondoljon, akire akar, de hajtson vissza a pálya elejére, és vigye véghez a feladatát!

Az angyal egy heves mozdulattal a pályaszakasz eleje felé mutatott, aztán hátat fordított nekem, és sétálva indult vissza a falhoz. Én megfordultam egy Y-nal, és hamarosan újra ott álltam a gyorsítószakasz elején, szembenézve a fallal, a halállal. Mi lesz velem? Meghalok. Félig-meddig ugyan sejtettem, hogy Nox valami trükkre készül, de nem bíztam az angyalban. S ha meghalok - akkor mi van? Tudtam már, éreztem a csontjaimban, a gyomromban, hogy Koledöknek igazuk van. A halál nem a vég. Itt a bizonyíték, körülöttem. Most majd meglátjuk. Haloványan valami kíváncsiság derengett fel bennem, kíváncsiság, amit már régóta nem éreztem, és a semmit nem bánás keserűségével nyomtam le a gázt. A kocsi meglódult alattam. Felismertem, így nem lehet élni. Vagy bízok Noxban, vagy jobb is, ha meghalok. Ez a felismerés adott erőt, és ez jelentette számomra a fordulópontot. A hozzáállásom megváltozását. Elkezdtem akarni bízni, és ezzel együtt elkezdtem kilábalni a sötétségből. Mintha saját magát megtört, összegyűrődött énem elől kéne menekülnöm, olyan határozottam, majdnem szenvedélyesen nyomtam a gázt.

De hiába akartam figyelmen kívül hagyni a falat, az elém ugrott, és hirtelen minden figyelmemet magára vonta. Neki a falnak! Méghogy mögötte fékezni... fel fogok rá kenődni. Illetve nem. Tudtam, hogy Nox közbe fog avatkozni. Vártam, hogy mikor történik meg a csoda, de a fal csak jött...

Nem én rántottam félre a kormányt. Én nem akartam. Egy olyan, nagyrészt tudattalan mechanizmus csinálta, amivel tizenkét éve éltem együtt, és aminek a jelenléte eddig olyan természetes volt, hogy észre sem vettem: azonosultam vele.

Márpedig most lelepleződött.

Ellenem fordult! Meghiúsította a szándékomat. Ebben a pillanatban felismertem, és elkezdtem - csak elkezdtem - megtanulni irányítani. Az állat. Az állat hátrált meg. És mégis, utat talált az emberhez, az emberi elméhez, ami a megoldást szolgáltatta: félrerántani a kormányt.

A kocsi két bal oldali kereke nyelte le a mozgási energiát. A kocsi jobb oldala többször is felugrott a betonról, azzal fenyegetve, hogy a következő pillanatban felborulok, és esetleg többször is átpördül a jármű a saját tetején - meg az én bukósisak nélküli fejemen. Végül nem billentem fel, csak a megállás pillanatában dőlt meg a kocsi majdnem kilencven fokban; aztán magától visszaborult az útra. Jókora ütést éreztem. Tőlem jobbra, amerről jöttem, vastag fekete csíkpár húzódott az úton, örök emlékként hirdetve gyávaságom - illetve önuralmam hiányát. Balra, alig egy méternyire, ott magasodott a fal.

Nox gyors léptekkel indult felém. Ismertem már ezt a fajta rohanását - akkor láttam először, mikor Sword azt a zuhanyzós cirkuszt csinálta. Próbáltam neki kiáltani, de nem tudtam hangot adni; alig kaptam levegőt. Kiszálltam a kocsiból. Hirtelen megszédültem, a falnak támaszkodva nyertem vissza az egyensúlyom. Semmi kétség: igazi, és betonból van! A hangomat még mindig nem találtam. Nox odaért hozzám.

- Hát Porter, ha nem képes...

Végre sikerült megszólalnom. Az angyal szavába vágtam, életemben először.

- Megcsinálom, angyal úr. Meg fogom csinálni.

Az újonnan meglelt tiszta tudatosság szólt belőlem. Nox pedig természetesen hallotta ezt. Úgy csengett a hangom, mint a szervánsoké, ugyanazzal a kemény bizonyossággal. Később hiába próbálkoztam vele, ezt a hangot jó ideig, évekig nem sikerült újra megtalálnom. Ha sikerült volna, Kahnékat megeszem reggelire - vagy bármelyik tanoncot. Rettentő hatalmat nyertem volna az emberek fölött.

Nox hirtelen megállt és egészen nyugodtan bólintott egyet. Aztán lendületesen megpördült, hátat fordítva nekem. A kabátja nagy ívben libbent mögötte. Elindult vissza, az előző helyére. Én pedig beszálltam a kocsiba, és visszamentem a pályaszakasz elejére. Meg akartam csinálni. Már nem is éreztem a veszélyt. Tiszta sor volt: nekimegyek, és kész. *Parancs.*

Ezúttal a falra koncentráltam. Nem próbáltam nem gondolni rá, mert tudtam, akkor kudarcot vallok, amint ijesztő hirtelenséggel elém magasodik. Az utolsó pillanatokat egészen lassan láttam; csodálkozva észrevételeztem, hogy a Telepen egyébként is felgyorsult tudatunkat még nagyobb sebességre lehet kapcsolni, hihetetlenül lelassítva az időt. Belementem a falba. Kitöltötte az egész látómezőmet, egy pillanattal olyan közélről láttam, mint az előző fékezésnél, aztán *eltűnt.*

Egy-két pillanattal eltartott, mire rájöttem, hogy átmentem rajta. Egyszerre kezdtem nevetni és fékezni. Nox trükkje, hát persze! Kissé lassan álltam meg, már kanyarodnom kellett az utolsó ötven méteren, követve a pálya vonalát.

Nox odarepült hozzám. Újra nevetni kezdtem, mikor megláttam. Úgy feküdt a levegőn, mintha egy láthatatlan nyugágy lett volna alatta. Mikor fölém ért, állásba fordult, aztán kikapcsolta a levitációt, és a földre „ugrott”, egy laza térdmozdulattal puhára fékezve az esést. Ekkor jutott csak eszembe: lehet, hogy a hanyattfej-effektust is levitációval szokta csinálni?

- Nos, ember, milyen érzés legyőzni a szivacsállatot? - kérdezte.

Ott álltam vele szemben, a szívemet hirtelen elöntötte a csodálat és a hála, abszolút magasabbrendűnek elismerve a Telep összes fenntartóit, az angyalokat és a szervánsokat, mindannyiukat. Csak annyit mondtam:

- Köszönöm...

- Na, na. Emlékezzen Ottawa tanonc leckéjére: nem szoktunk kérni és megköszönni. Menjen be a hangárba. - Hirtelen megértettem, Nox számára semmi rendkívüli nem történt: unalmas és egyhangú munkáját végzi, ugyanúgy, mint bármikor az elmúlt évtizedek során.

Bent a hangárban harsány társaság fogadott: a félszázad eltűnt tagjai. Mint kiderült, Nox egyesével csináltatta végig mindegyikkükkel ezt a gyakorlatot, és mindannyian végignézték a bemutatót, sikertelen próbálkozásaimat. Én kissé szégyenkezni kezdtem, de ők egyáltalán nem cikiztek, sőt szinte hősként ünnepeltek, gratuláltak, hogy már én is átestem a halálpróbán.

Körülnézve láttam, hogy nem csak a kis autók vannak itt, hanem repülőgépek is! A sci-fi filmekben látott „űr-vadászgépekre” hasonlítottak. Egyszerű fekete, kék, sötétvörös színű, műanyaghoz hasonlatos, ám a fémnél is hidegebb tapintású, néhány négyzetméteres lapok voltak, középen alacsony pilótafülke domborodott ki. A gépek valamiféle állandó levitációra állítva a föld fölött lebegtek, mintha fel lettek volna függesztve - de nem tartotta őket semmi. Még a hajtóművük sem járt; hang nélkül, élettelenül feküdtek a levegőn, félig átlátszó buboréktetejük lezárva. A félszázad tagjai közül többen a szárnyakon álltak, és közelről tanulmányozták a pilótafülkéket, a műszereket.

- Szopok, mint az állat - mondtam Singernek. - Jó nagy szivacs voltam, hogy nem tudtam elsőre megcsinálni.

- Áh, senki nem csinálja meg elsőre! - válaszolt a tavalyi tanonc. - Te még viszonylag jó voltál, keveset ellenkeztél az angyal úrral. Láttad volna a lányokat: Brown, Owen, Irons, Tiger... Sword!

Sameből kitört a röhögés.

- Az jó volt! Hozta a formáját.

- Senki nem csinálta meg elsőre? - kérdeztem bambán.

Singer válaszolt:

- Á, kizárt! Az ember azért élni akar, nem?

- Te sem?

- Mi?

- Te sem csináltad meg elsőre?

- ...Nem hát. - A hangja hirtelen lehalkult. - Persze idén nem kellett, Nox angyal úr jutalom szórakozásra hozott le minket. Mi már tavaly megcsináltuk, és csak egyszer kell az életben, másodszor már úgysem félnél.

- De végül mindenki megcsinálta, aki itt van?

- Persze. Ha egyszer az angyal úr azt mondja... sokáig úgysem lehet vele ellenkezni.

Levelet írtunk parancsra. Koledö szavai a szokott ferdeséggel valósultak meg - azt mondta, a Telepen működik posta, és én ezt persze úgy értettem, hogy bármikor bárkinek küldhetek levelet kedvem szerint. Természetesen ez közel sem így volt, a levélírás is vezényszóra zajlott, mint minden más a Telepen. A szeptember kivételével minden hónapban kötelező levelet írtunk a szüleinknek.

Mikor bevonultam, én személy szerint már alig vártam, hogy ha ilyen nehézkes módon is, de felvehessem a szüleimmel a kapcsolatot, elmesélhessem nekik az itteni élményeimet... könnyítve terheimen azáltal, hogy megosztom velük azokat legalább lélekben - egy mindenkor beváló módszer. Persze újoncként nem tudtam a módját, hol és mikor keríthetnék sort levélküldésre, később pedig már az eszeveszett hajtságban, a kemény parancsuralom alatt el is feledkeztem az egészről. Mire odáig jutottunk, hogy írhattunk levelet - sőt muszáj volt -, addigra hidegen hagyott az egész. Hiába írnék bármit is, mostanra nem beszélünk egy nyelvet, a szüleim egy szót sem érthetnének meg abból, ami itt velem történik, nyilvánvalóan képtelenek saját körülményeiken túllátva ezt a másik világot elképzelni, felfogni, és azzal a kevéssel, amennyit megértenének belőle, csak fölöslegesen megijeszteném őket, aggódhatnak értem addig, amíg viszont nem látjuk egymást - talán életük végéig.

Mindannyian teljesen üres és tartalmatlan, semmitmondó levelet írtunk, afféle kedvetlen képeslapot - mint utóbb kiderült, ez is éppen eléggé megrémisztette szüleinket. A művelethez minden alkalommal levonultunk a tanterembe, és mindig Nox szolgálata alatt történt. Az angyal kiosztott ötven papírlapot és borítékot. A papírra legalább fél oldal hosszúságú levelet kellett írni, aztán belehelyezni a borítékba, amire feladóként mindenki ráírta a saját nevét. A borítékot nem zárhattuk le, módunk sem volt rá megfelelő eszközök híján. Nox a kész műveket összeszedte, és a tanári asztalban elhelyezte őket. A további sorsukról sejtelmünk sem volt - azt tudtuk, hogy végül célhoz értek, hiszen válaszleveleket kaptunk, valami Jersey-i postafiókra címezve: szüleink aggódalmasan kérdezték, mi ez a nyomott hangulat, és miért nem írunk bővebben az „élményeinkről”. Na hiszen, gondoltam, ha hazaengednek valaha nyári szabadságra, tartok én nektek olyan élménybeszámolót, hogy összeszarjátok magatokat...

Az elsők között adtam be borítékomat, benne egy levéllel, ami szándékosan került egy bizonyos témát - a kiképzést. Nem mondta senki, mégis nyilvánvaló volt, hogy a leveleinket cenzúrázzák, és bizonyos dolgokat nem írhatunk meg. Azt hittem, egyébként tévesen, hogy a tabu témák közé tartozik a kiképzés pontos módszertana is, Noxék nem teregetik ki a „szennyesüket”. Valójában ők ezt egyáltalán nem tartották szennyesnek és nyugodtan leírhattam volna a bármilyen részletet. Azt tudván tudtam, hogy ha a Telep létéről szerezhetsz is valaki „odakint” információt, a kiképzésről semmiképpen, mivel ha egy kintről bekerült újonc előre tudja, mi vár itt rá, a módszerek nem érnek el megfelelő hatást. Nyilvánvaló volt az is, hogy valahogyan

védekezni kell az ellen, hogy a játékosok között elterjedjen a Telep híre. Hogy a szüleinknek ettől még nyugodtan megírhattunk volna bármit, mivel az ő szájukra lakatot tettek, arról sejtelmem sem volt.

Kivitem Noxnak a borítékot, aki szoborként állt a tanári asztal és a hozzá tartozó szék között, aztán visszaültem a helyemre. Magam elé néztem, mint mindig ilyenkor - mikor Nox áll előttem valahol, és nincs semmi dolgom. Sokáig, nagyon sokáig nem mertem ránézni; és nem csak én, a többiek sem. Egyedül Singer volt az, aki miután nagy gyakorlat birtokában hamar megírta a levelét, nyugodtan nézett maga elé - eszébe sem jutott volna beszélgetni a szomszédjával -, nem lefelé, hanem előre. Félelem nélkül pillantott Noxra, aki általában amúgy sem viszonzta a pillantásainkat, mivel vándorolt a tekintete, mindannyiunkat szemmel kellett tartania.

Az angyalok egyébként sem néztek soha az ember szemébe, mindig a homlokunkra pillantottak, mikor ránk néztek. Mikor néha mégis egyenesen ránk tekintettek, akkor sem a szemünkbe néztek, hanem valahova mögénk, el a messzeségbe, vagy valamiféle idegen dimenzióba révedve. Tanoncéletem alatt egyetlen egyszer fordult elő, másodévben, hogy Wawer a szemembe nézett. Egészen megdöbbsentem és megzavarodtam attól, amit láttam. Egy másodpercig sem álltam a tekintetét, rögtön félrekaptam a fejem; mozdulni sem tudtam hirtelen, és a kezem még két perc után is remegett. Hatalmas erő volt a szemében, de nem olyan, mint a Mestereknek, nem az akkor már egész jól ismert végtelen fekete örvénylés, ami szinte vonzza az ember szemét, sőt beszívja az egész lelkét, amolyan mindennek-a-foglalataként, a vonzáson túl felébresztve a felismerést, hogy már eleve ott vagyok a szemében. Wawer pillantása nem volt ilyen univerzális, nagyon is sajátos hatása volt. Akkor elsőre hirtelen egy macskára emlékeztetett, művészi érzékenységet láttam benne, és valami hiányzott - a pajzs, aminek szűrésén át szoktak az emberek szemem keresztül kapcsolatot teremteni. Wawernél semmi ilyet nem láttam; főleg ezért volt sokkoló a pillantása, egyenesen és nyíltan nézett a szemembe, majdnem szerelmes közvetlenséggel - szerváns koromban meg kellett tanulnom megszokni az angyalok pillantását, ami akkor már naponta többször is kijutott nekem.

Singerrel tétlenül ültünk, King közöttünk még javában írt, mikor nyílt az ajtó. Nox nem nézett oda. Egy idegen angyal lépett be; illetve nem is olyan idegen, felismertem: az volt, akivel először beszéltem mindannyiuk közül! Be sem csukta maga mögött az ajtót. Gyorsan körülnézett, Noxot azonban nem méltatta egy pillantásra sem. Megszólt:

- Porter tanonc!
- Parancs.
- Hozzám!

A csodálkozást ilyenkor félre kellett tenni, odafigyelve a felettes minden parancsára. Különbösen is előfordult nagyrítkán, hogy egy-egy embert mindenféle magyarázat nélkül elvitt egy, néha két idegen szerváns vagy angyal, aztán egy óra múlva visszahozták, és soha nem beszélt arról, hol volt és mit csinált ez idő alatt.

- Kövessen - szólt rám az angyal, aztán elindult a folyosón.

Parancsot kaptam - nem kellett semmiféle engedélyt kérnem Noxtól a távozásra. Elméletileg minden angyal ugyanolyan ranggal bírt, mint Nox, ugyanolyan erős prioritású parancsokkal. De ennek nem volt jelentősége: a Telepen soha nem kaptam két ellentétes parancsot.

Az angyal a lépcsőig kísért, ahol egy másik angyal várt rám - csodálkozva láttam, pont ugyanúgy néz ki, mint akivel eddig jöttem, mintha ikertestvérek lennének.

- Jöjjön - intett a „második”, aztán elindultunk lefelé az úgynevezett egyszerű kíséret formában, azaz egymás mellett, az első angyal pedig továbbhaladt a folyosón. Nem tudhattam, valójában melyikükkel találkoztam bevonulásom napján az Egyes Főúton.

Kimentünk a Barakkból, végig az Egyes Főúton, aztán jobbra a Kettesen, nyugatra, a szervánsok épülete és a Mozi felé. A lábam alatt ropogott az első hó - szerencsére csak pár centi magas volt, különben pucolgathattam volna a csizmámat utólag. Az angyal végig az úton haladt, pedig nyugodtan letérhetett volna, minthogy a hótakaró még nem volt magas - mindössze egy kis szintkülönbség és a széleken egy apró egyenetlenség jelezte, hol vannak az utak. A hó még teljesen friss, érintetlen volt - észre sem vettük, mikor esni kezdett. A reggeli csuklógyakorlat még a nedves és hideg álbetonon zajlott. Mikor először megláttam, örültem a fehér tájnak, a sárkorszak végének - nem tudtam, milyen kellemetlen lesz majd a hóban tornázni, különös tekintettel az olyan gyakorlatokra, ahol a kezünket le kell tennünk, esetleg le kell feküdnünk a földre. Kesztyűt persze nem kaptunk.

Túlmentünk a mozin. Gondoltam is, hogy nem oda visznek egyedül, a többiek nélkül. Még majdnem fél kilométert gyalogoltunk, aztán odaértünk a Templom kapuja elé. Az angyal mondott valamit, egy parancsot, nagyon halkán.

- J - nyögte alig kinyitott szájjal, erre úgy álltam meg, mintha falba ütköztem volna. Ő is megállt, sokkal megfontoltabban.

Egy pillanatig csak állt mozdulatlanul, közben a fejét forgatta, és egyszer felemelte, mintha az égre nézne. Aztán megfordult, és bement a templomba, engem ott hagyott a hidegben.

Belestem a templom kapuján, de semmit nem láttam - *semmit*. Feketeségbe lépett be az angyal, olyasmibe, amibe ledobtak engem annak idején. Eszembe jutott az az álom, és megborzongtam. Nem tudhattam, mi következik most, de már eléggé határozottan élt bennem a vágy, az akarat, hogy bízzak a Telep fenntartóiban - az a vágy, ami akkor ébredt bennem, mikor Nox megparancsolta, hogy rohanjak bele a falba. Bár már sokkal jobban éreztem magam, mint egy hónappal azelőtt, még mindig nem tudtam pontosan, hogy ki vagyok, hol kezdődik az, hogy „én”. A mindennapos rutinnal nyugalmat kényszerítettem magamra, és mozdulatlanul állva vártam, mi fog történni. Már kezdtem megszokni a mozdulatlanságot, kezdtem megérteni, miért nem izegnek-mozognak fölöslegesen az angyalok, szervánsok. Tulajdonképpen sokkal kevésbé

fárasztó, majdnem pihentető dolog szoborként állni. Eszembe jutott Ottawa megjegyzése: „Nem tud állni se. Vigyázz.” Mostanra megértettem, mire gondolt.

Kis idő múlva visszatért az angyal, aki idáig kísért: kilépett a kapun, és nyitva hagyta azt. Intett, hogy menjek oda hozzá. Mikor megálltam előtte, felhangzott a parancs, amire tulajdonképpen számítottam is:

- Menjen be.

Farkasszemem néztem a feketeséggel. Úgy tetszett, valamiféle függöny van előttem, hiszen az ajtó vonalán túl semmiféle padlót nem lehetett látni. Ha volt is bennem bizonytalanság - hiszen még csak elsőéves voltam -, kiképzésem eredményeként ez már nem készítettett tétovázásra. Azonnal beléptem a sötétségbe. Olyan érzés volt átlépni az ajtón, mintha valami rugalmas, nagyon sima felületnek mentem volna neki. Mikor a felület megfeszült előttem és már nem tudott jobban elhajolni, abban a pillanatban úgy éreztem, mögém került, és hátulról kezdett nyomni, szinte belökve a templomba. Egy pillanatig álltam ott a sötétben - nem tudtam biztosan, van-e alattam padló. Aztán látni kezdtem. Megint az a képernyő - megborzongtam. Zöld feliratok szántották végig nem a szemem előtt, csak a gondolataimban a sötétséget, aztán felderengett előttem egy kereszt. Először minden színben egyszerre világított; nem fehér volt, de kék, zöld, piros, narancs, ibolya, barna és türkiz és fekete egyszerre. Aztán az összes szín eltűnt, csak a piros maradt, enyhe kék árnyalattal. A kereszt lassan térbeli formát, pozíciót, sőt anyagot kapott, olyan volt, mintha neoncsőből vagy valamilyen fluoreszkáló anyagból készítették volna. Újabb egy tonnányi zöld szöveg zúdult át a fejemen, és valami fél-világ jelent meg előttem. Hirtelen megjelent a testem, amitől egészen megijedtem - hamarjában nem tudtam, milyen fehér dolog tűnt fel villanásszerűen a látómezőm aljában. Aztán rájöttem: most már látom saját magam! Padló is termett a lábam alá, zöldes színe a főépület díszítéseit idézte. Horogkeresztekből összeszótt, minden irányban végtelen, tetszetős mintát formázó kék erezet a zöld alapon. Vörös csillogás, ahogy a kövezet a kereszt fényét visszaveri. Akármelyik irányba néztem, a padló a végtelenbe nyúlt, a sötétséggel együtt, amely fokozatosan elnyelte a kék-zöld mintát. Mögöttem semmi nyoma nem volt kapunak. A kereszt körülbelül öt méter magas volt, és húsz méterre előttem állt.

Váratlanul megjelent egy hatalmas szellemalak a kereszt előtt. Először megijedtem, de aztán felismertem - egy Mester. A csuhája ezúttal nagyrészt átlátszó volt, éppen csak ki lehetett venni a körvonalait. A Mester legalább hat-nyolc méter magasra nagyította fel magát.

- David - szólt a Mester mély és sejtelmes, félig suttogó hangon. A sötétség vég nélkül visszhangozta szavát, amely egyre jobban elmosódott, végül egy víz alatti mormogássá tompulva.

- Felséges Uram? - Az én beszédemet persze nem „effektezték meg”, nevetségesen vékonyan és nyersen szólt a Mester átható hangja után.

- Az út, amin elindultál az előbb, nagyszerű cél felé vezet. De... meg kell adnunk neked a végső lökést.

Csend, pontosabban basszus neszezés-zuhogás a végtelenből. Mondanom kellett volna valamit.

- Az előbb? ...Mikor idejöttem...

- Nem, az idő téged rettenetesen lenyom. - A Mester hangjában most mintha vidámság csengett volna. - Az előbb, nekünk lehet akkor is, mikor a Föld, a te bolygód létrejött.

- Akkor... mikor...?

- Nox téged a mi parancsunkra a fekete kénköbe helyezett. Mikor az lemarta rólad a hamis egó fölösleges részét, a tehetlenséged lecsökkent, és belecsúsznál a réteghatárba. A szivárvány pajzs az álmodban, emlékszel?

- De akkor az álom volt?

Csend. Semmi válasz.

- Álom volt, Uram, vagy valóság?

- Mit gondolsz, David?

- Én ...nem tudhatom, azért kérdem...

- Azt kérdeztük, hogy te mit gondolsz?

- Kérdeztétek? Többen... hányan vagytok?

- Mindannyian. Álmodtad, vagy nem?

- Sokszor... gondolkodtam rajta, de nem tudtam rájönni, Uram. Azt reméltem, talán Te megmondod...

- Hm...

A mordulást kissé fenyegetőnek éreztem, úgyhogy gyorsan hozzátettem:

- Abban biztos vagyok, hogy nem csak egyszerű álom volt, nem képzelet. Valami történt velem akkor.

A Mester alakját egyre kevésbé tudtam kivenni, már alig tudtam eldönteni, hogy odaképelem-e, vagy tényleg látom a körvonalát. A jelenlétét nem határozott helyről éreztem: végig a kereszt előtt és magasan fent is.

- Elmondtuk, hogy mi történt. Álmodban és valójában. Mi hát a különbség?

Kezdett elfogni a kétségbeesés. Idehoznak, és ahelyett, hogy elmondanák, mi a helyzet velem, lehetetlen kérdéseket tesznek fel. Honnan, azt kérdeztem magamban, honnan kéne nekem ezeket a dolgokat tudnom? Ők sokkal jobban tudják!

- A saját véleményedre vagyunk kíváncsiak! Persze, hogy jobban tudjuk.

Gondolatolvasás. Sejthettem volna. Szerencse, hogy legalább Noxék nem képesek rá...

- Sőt, csak Ti tudjátok!

- Hm, hm...

Ez most leginkább nevetésnek tűnt.

- Folyamatosan azon vagyunk, hogy megtanítsuk nektek. Megállás nélkül ezt tesszük, ember által számlálhatatlan évmilliárdok óta.

- Miért olyan fontos ez?

- Aki megérti az álmokat, az felébredhet. Ez az élet célja.

- Miért, mi lesz akkor? Mi történik azzal, aki felébred? Az „megvilágosodik”, ez ugyanaz? Erről beszélsz, Uram?

- Igen.

- Mi lesz akkor, ha megvilágosodik valaki?

- Semmi.

- Semmi... semmi?! Akkor miért törekszik mindenki erre, az összes vallás, és... nincs is célja az életnek?

- De igen. A megvilágosodás. A Nirvāna.

Igyekeztem megőrizni a türelmemet és a kellő alázatot.

- De azt kérdezem, Uram, hogy az mire jó?

- Semmire. Értsd meg.

- Akkor miért kell megvilágosodnunk?

- Nem kell.

- De azt mondtad, hogy... megbocsáss, Uram, miért beszélsz össze-vissza? Azt mondtad, hogy ez a Nirvāna az élet célja.

- Ez így is van. Nincsen ellentmondás, csak a te gondolataidban.

- Egy fölösleges dolog az élet célja?

- A Nirvāna, mint cél soha nem fölösleges.

- De minek?! Ha egyszer...

- Mert a cél mozgatja a karmát.

- Hh...

- Ezt majd később megérted. - Pedig valójában szinte „értettem”...

- Mikor szerváns leszek? - kérdeztem mégis.

- Nem, majd hét-nyolc évezred után. Legkésőbb. Leghamarabb két-háromezer év múlva. A kérdésünkre most válaszolj. Mi a különbség?

- Én nem tudhatom, Uram, én még csak egy elsőéves vagyok, nem tanultam szinte semmit a...

- Kössünk egyezséget, még mielőtt visszaúszol a kénköbe - szólt a Mester. Úgy láttam, felemelte a kezét. - Te elmondod, hogy szerinted mi a helyzet az álmokkal, aztán mi is elmondjuk, hogy szerintünk...

Elmosolyodtam. Méghogy szerintük. Ők pontosan tudják! Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat.

- Az álom... izé, az álom a valóságra épül. Mikor alszom, akkor álmodok valamit, de közben fekszek valahol a valóságban, és a valóság képeiből rakom össze az álmat. Szóval, nem úgy van, hogy „vagy itt vagyok, vagy ott”, hanem az álom a valóságban valósul meg. Eggyel magasabb szint. ...Így jó?

- Elégséges.

- És Te mit mondasz, Uram?

- ...Számít az?

- Igen! Azt mondtad, megegyeztünk!

- Hmhm, fiatal, türelmetlen - és persze nem tud semmit a Szerződésekről. A mi variációkat kérded? Ugyanaz, amit már huszonötezer éve hajtogatunk nektek ott a Földön.

- De...

- Mi az álom, David? Azt kérdezed, mit mondunk róla? Azt mondjuk, ez most álom, ahol vagy.

Gyorsan körülnéztem. Az egész sokkal valóságosabbnak tűnt, mint az a szoba, ahonnan az angyalok kirohantak velem a sötétbe. Teljesen magamnál voltam, hétköznapi értelemben véve.

- Ez álom? - kérdeztem vissza hitetlenül.

- Igenis.

Nevettem. Utólag felfedeztem a kérdésemben a Nox-féle kétkedő-értetlenkedő hangsúlyt, melyet ő kötekedő jelleggel használt; a Mester pedig engem utánzott a válaszával.

- Akkor én alszok valahol. Hozzuk össze a két elméletet.

- Hahaha, a te eszed és a miénk együtt, mi? David, David! „Lucifer” kezdő hozzád képest! Haha... hol alszol?

- A tanteremben? Leborultam a padra levélírás után és...?

- Hideg, hideg.

- A hálóteremben! Az egész napot csak álmodtam, és most...

- Hideg.

A következő feltevéstől megborzongtam.

Elszoruló szívvel kérdeztem:

- Otthon? Az egész Telepet csak...

- Langyos.

- Ennél tovább nem terjednek az ismereteim. Hol alszom, Uram?

- A Nirvában.

- Hogy... hol...

- Itt vagy velünk, a Nirvában, és álmodsz. Mi nem, mi már nem. Mi itt ülünk az ágyad szélén, és beszélünk hozzád.

- Akkor ...mennyi az, amit álmodtam?

- Minden. Ami csak létezik, beleértve minket is.

Erre már nem tudtam mit mondani. Csend volt. Ezret kérdezhettem volna egyszerre.

- Persze ezt ne értsd szó szerint. Nincs ágy, se ülés, se fekvés. A Nirvában nincs semmi.

- Semmi?

- Semmi. Túl van a létezésen. Nir-dvanda, kettősség nélküli. A kettősség pedig mindenfajta létezés alapja, a szétválás egyre és nullára. Csak így jelenhetnek meg numerikus mennyiségek, hozzárendelve a dimenziókhöz, és így polinomok tagjait létrehozva. Ezeket a polinomokat hívjátok ti kvantumoknak. Másfelől - pozitívok és

negatívok sorozata az egész világ, és ez is a különbözőségekre épül. A Nirvánában nincs egy és nulla, nincs pozitív és negatív se. Ott nincs semmi.

Széttártam a kezem.

- Miért mondjátok el nekem ezeket a dolgokat? - kérdeztem halkán. - Hiszen majd ötödévben...

- Ötödév, ötödév. Nekünk nem számítanak az évek. Szükséged van erre a tudásra, hogy megtanuld a leckéket. Ne erről beszéljünk. Mi a helyzet Noxszal?

- A helyzet?

- Még mindig nem bízol benne...

Nem tudtam eldönteni, ez kérdés volt, vagy kijelentés.

- De... próbálok, Uram.

- Gyűlölöd Noxot?

- Nem, Uram! - válaszoltam teljes meggyőződésemből.

- Szereted?

- ...I... hát... nem...

- A legrosszabb helyzet. Ha legalább gyűlölnéd... hiszen az is szeretet. De te félsz tőle. Így soha nem fogsz benne bízni. Tiszteled?

- Hát... igen, valahol...

- Ez nem elég! Félelemmel vegyes tisztelet - ez vezetett a hamis istenképeitekhez, a vallásháborúkhöz, a szeretetbe vetett hit visszájára fordulásához. A föld lakói ezt nem tudják kinőni. Akik nem élnek elfordulva Istentől, tőlünk, még azoknak is tönkreteszi hitét a félelem. Miért félnek az emberek Istentől?

- Félnék? Én nem tudom, hogy tényleg...

- Félnék, David! Tőlünk félnek a leginkább! És miért?

- Tőletek, vagy az Istentől?

- Az ugyanaz. Miért félnek?

- Ugyanaz?

- Kedvenc szavaid: „Majd ötödévben.” Ne bennünket próbálj megérteni most, hanem az embereket: Miért félnek az Istentől?

Tétováztam. Aztán rögtönözni kezdtem, az első dolgot mondtam, ami eszembe jutott:

- Mert hatalmas, és...

- Nem.

- Mert tőle függ, hogy mikor halnak...

- Nem.

- Mert ő teremtette a világot, és félnek, hogy el is pusztul...

- Nem. Nem csak a hatalmától félnek, hanem Tőle. A kettő összefügg: mondd, hogy hatalmas, és ezért félik. A hatalmától félnek: ez volt az első válaszdod, ami a többit is magába foglalta. Jó, félnek a hatalmától. Miért?

- Mert bármit megtehet... és...

- Mi az a bármi?

- Hát, mindenható, és tényleg bármit... amit csak akar... és nem tudják, hogy mit...

- Kissé körülményes megközelítés, de kimondtad a lényegét. Azért félnek tőle, mert nem ismerik.

Csend. Hatásszünet.

- Az ismeretlentől félnek az emberek. Te is attól félsz. Nem ismered Noxot?

- Nem.

- Miért nem? Nem láttad még elégszer? Nem beszéltél vele? Hallgattál rá és ellenkeztél vele, szeretted, gyűlölted, csodáltad és szolgáltad. Együtt dolgoztál vele. Mi kellhet még, hogy megismerj valakit?

- Nem tudom, milyen valójában. Mindig álarcok mögé bújik, és...

- Valójában? Az álarc csak látszat. Ez a bajod?

- Igen.

- Mi az, ami nem látszat?

- Hát, ha az igazi arcát meg...

- *MI AZ, AMI NEM LÁTSZAT?!*

Megremegett alattam a föld. A Mester meguntta, hogy körbe jár az elmém egy vakvágányon.

Megértettem, arról van szó, hogy minden, amit érzékelünk, csak látszat.

- Az ember valós természete.

- Óóóóó! Azt akarod ismerni? Hét lépcsőt megmászni? Akkor már csak magadban fogsz bízni!

- Nem értem.

- Majd fogod. Van valaki, akinek a valós természetét ismered?

- Hát... van.

- Mondj valakit.

- Hát, most így...

- Nevezd meg! Ismerünk mindenkit.

- A szüleim...

- Gondolod, hogy az igazi? Te egészen másnak ismered őket, mint a munkatársaik, a nagymamád megint más emberként látja őket, és ők is egymást! Mikor „igazi” az arcotok?

- Ők egymást, gondolom, tényleg ismerik...

- Felejtsd el! Szerepet játszanak!

- Mi... miért?

- Mert élnek, és mert félnek. Ez a két szint, a kettős álarc kettős oka.

- Nem értem! ...majd ötödévben?

- Aki él, annak hamis egója van. Aki fél, az még a hamis egót is meghamisítja.

- Nox angyal úr is...

- Mire mész az igazival? Az is csak hamis!

- Az igazi hamis még mindig jobb, mint a hamis hamis, nem? - kérdeztem vigyorogva.

- Semmivel. És Noxnak csak egyszeres álarca van. Ő nem fél... Ő az igazi hamis egóját mutatja nektek. Akkor hát ismeritek.

- Akkor miért más mindig?

- Mert változtatja a hamis egóját. Ő nincs beszorítva, nincs nyomás alatt. Szabadon irányítja a hamis egóját, az elméjét és az energiáit. Ezért angyal.

- De neked ugye nincs álarcod, Uram?

- Én egy álarc vagyok.

- Hogy...

- Amivel beszélsz, az egy illúzió. Azért kell, hogy szólni tudjunk hozzád. Mi nem létezőnk. Ami megnyilvánul belőlünk, az létezik. Azt nevezik Igének.

- A szavaitok? Ez az Ige?

- Nem. Maga a Teremtés az Ige.

- De az álarcotok! Ahhoz is kell, hogy beszélhessek hozzátok?

- Nem. Nem hozzánk beszélsz, hanem minket. Azonosak vagyunk a szavaiddal. De beszéljünk Noxról! ...Bele tudnál rúgni egyet abba a fodros fehér kabátjába?

- Nem! - kiáltottam, elképedve az ötlettől.

- Miért nem? Mi tart tőle vissza?

- Mert ő mégiscsak... valahogy annyira...

- A félelem tart vissza.

- Nem csak az, Uram! Ő annyira... ők, az angyalok olyan tiszták, olyan... - Fújtam egyet. - Nem tudom. Ha megtehetném, mert Te parancsolnád, akkor sem tenném meg.

- Ha mi parancsolnánk, akkor megtennéd.

- Lehet, hogy ha eléggé erélyesen...

- Nincs erély. A mi akaratunk a te akaratod. Miért akarsz te mindenáron rólunk beszélni?

- Én nem akarok, csak...

- De akarsz. Miért?

- Hát, az ismeretlen...

Óriási erővel hatott a felismerés. A Mester persze rögtön tudta, mi zajlik bennem.

- Mondd csak hangosan! Mondd!

- Az Istentől való félelemről beszéltél, Uram. Azt mondtad, hogy Te vagy az Isten, illetve ti együtt, de én... nem félek tőletek, hanem...

- Mit érzel, ha nem félelmet? Mi van benned?

- Csodálat?

- Nem ez a lényeg. Mi van benned?

- K... k... kíváncsiság?

- Ez az! Ötvözd a csodálattal, és tüntesd el a félelmet. Bízz Noxban. Ha ő azt parancsolja, akkor ugorj le a tetőről, vedd magad a lángok közé. Miért tiltakozol magadban? Hiszen csak mese az egész! Miért ne halhatnál meg a színpadon? A függöny mögött újra élni fogsz.

A Mester szavaiból határtalan bölcsességet éreztem. Megértettem, milyen hatalmas távlatokban látják ők a létet, mennyire jelentéktelenek a mi kis problémáink. Megrendülten, könnyekig hatódva álltam ez előtt a felfoghatatlan nagyság előtt.

- Bízok Noxban - szóltam halkán, majdnem suttogva. - Hiszek Nox Angyal úrban.

- Ki vagy te akkor?

- Én?

A kérdés, mint a tűske. Fájt, visszazökkentett a hétköznapi érzéseimhez. Rossz hangulat vegyült a csodálatba.

- Én nem tudom...

- „Nem tudom, nem tudom.” Ki vagy te?

- NEM TUDOM! - üvöltöttem bele a sötétségbe. Meglepődtem, most mennyire erősen visszhangozta a szavaimat.

- Nox embere vagy.

Hiába akartam hinni mindenben, amit a Mester mondott, valahol legbelül úgy éreztem, ez hazugság. A hatalmas alak határozott testet öltött, fokozatosan elveszítve átlátszóságát, egyben emberi nagyságra zsugorodva lépkedni kezdett felém. Mire a közelembe ért, teljesen láthatóvá vált. És az alakja! A piros-kék csuha fokozatosan kifehéredett, a kerekded arc elvékonyodott, fekete haj tűnt elő a sötétségből, mintha mindig ott lett volna. Pár másodperc múlva Nox állt előttem.

- Angyal úr... - hebegtem.

Tudhattam volna, gondoltam magamban. Becsaptak. Ilyen könnyű volt átverni, elég csak egy kis illúzió, hatásos látvány, effekt, és máris megeszem, amit Nox mond. A Mesterrel való beszélgetés alatt megnyugodott idegeimben váratlanul a szokásos ellenállás-feszültség jelent meg. Ez a feszültség folyamatosan ott volt bennem, az első nap óta, és csak most, az elmúlt percekben engedett ki. Hiába, hogy nem lehetett ott velünk folyton, Nox mégis szünet nélkül jelen volt mindannyiunkban, mentálisan. Mikor beléptem a templomba, azt hittem, őt odakint hagytam. De itt van. Itt áll előttem. Visszaélt a Mesterek nagyságával, gondoltam, Mestert játszott nekem.

És a feszültség visszatért belém.

- Jajj, David - sóhajtott Nox. Csodálkoztam, hogyhogy „David”. Biztosan gúnyolódik. - Miért hagyod magad megtéveszteni?

Hagyta a fene, gondoltam. Ez túl jó trükk volt.

- Bevágok egy alakváltoztatást, erre rögtön elrontasz mindent. - Nox szavait sokkal erősebben visszhangozta a sötétség, mint az én hangomat, de közel sem annyira, mint az ál-Mesterét.

Csendben álltam. Nem kérdeztek.

- Ó, David! Fordítva gondolkodsz! Miért hagyod, hogy megtéveessenek a formák? Felveszem Nox alakját, mire te... nézz csak magadba.

Lassan felfogtam - ez nem Nox. Hát persze. Egy Mester tudja Noxot utánozni, de fordítva...!

- Azt hittem, Uram, hogy Nox angyal úr megtévesztett, és ő áll most előttem.

- Ez így is van. Ő áll most itt előtted. Talán nem én vagyok? - A fantom angyal széttárta kezeit. Nagyon meggyőző volt: Nox külseje, mozgása, hangja...

- Uram, jól tudod utánozni az angyal urat, tökéletesen, de Te mégis Te vagy...

- Ki vagyok én?
- Hát, nem tudhatom.
- Akkor honnan veszed, hogy nem én vagyok Nox? Hiszen az érzékeid azt súgják!
- De az eszem viszont az súgja, hogy...
- Azt mondtad, nem tudod!
- Azt nem tudom, valójában ki vagy, Uram. De azt tudom, hogy nem Te vagy Nox.
- Ellentmondás. Gondolj bele.

Csend. Belegondoltam. De nem láttam az ellentmondást.

- Ezzel kezdte Koledö a tanításodat! Én vagyok te, te vagy én. A Szfinx első fokozata.

Furcsa volt magam előtt látni Noxot, amint a Mester szavaival beszél.

- Én ezeket a dolgokat nem tudom, Uram.
- De Koledö mókájára emlékszel. Én vagyok Nox angyal, értsd meg!
- Nem értem. Miért? Miért vagy Te Nox angyal úr? Hogyhogy?
- Én vagyok *minden*.
- Öh...
- Ennyi. - A Mester visszaváltozott. Felismertem. Lord Viyen volt az.

Valami mocorogni kezdett bennem.

- Hogyha mindent magamba foglalok...
- Csss... - intettem óvatosan a Mesternek, minden tiszteletről megfélelkezve.

Valami előjött. Kitöltötte a fejem, belülről szinte nyomta, de nem tudtam vele mit kezdeni. A nyomásnak engedve lassan átadtam magamat neki. Nem tudtam, most mit fogok tenni, de az nem is én leszek, aki azt teszi. Valami idegen irányítás... És megszólaltam.

- Én vagyok Te?

A Mester alakot váltott.

Saját magammal álltam szemben.

Nem tükör volt. Én megmozdultam, a másom egy helyben maradt.

- Hát persze - válaszolt a Mester a képmásom által, saját hangomon.
- Mit szólsz ehhez? - kérdezte, illetve immár én kérdeztem magamtól.

Ahogy saját szemembe néztem, hirtelen rájöttem, ez nem a másolatom: az ott tényleg én vagyok. S ezzel egyidőben fokozatosan az „ő” szemeivel kezdtem látni. Megijedtem, mert már nem tudtam, melyik vagyok én, de a kíváncsiság erősebb volt bennem. Észrevettem, hogy már kétszeresen látom magam, az egyik én mögött ott világít a kereszt, a másik mögött sötétség van. A kereszt által tudtam megkülönböztetni őket. Saját szemembe néztem. És megértettem. Ez vagyok én. Az vagyok én, aki kitöltötte az előbb a fejem. Illetve akinek a fejét kitöltöttem - az voltam. A kereszt lassan eltűnt, velem együtt. Én maradtam ott; a perspektíva egyértelmű lett, mögöttem van a kereszt (ezért tűnt el), előttem az az én, aki nem én vagyok. Már nem. És nem látok a szemeivel.

Aztán egyszer csak eltűnt ő is. Úgy tetszett, mintha elolvadt volna, összesett, belefordult saját magába, összeborulva a padlón. Semmivé lett.

Megértettem. Én vagyok a Mester - a Mester pedig Nox.

Is.

Önbizalom - bízok Noxban, Nox angyal úrban. És egyszer csak megpillantottam a templom kapuját, messze előttem...

Odakint a hó újra esni kezdett, fehérén szikrázott, egészen elvakítva engem. A kapu mellett állt az angyal, aki idehozott, mozdulatlanul várakozva. Láttam az arcát, ahogy első nap, láttam rajta a kifejezéstelen, unott maszkot, ami mögött - már tudtam -, nincs semmi igazibb. Ráismertem a világra, ez a Telep, a Szolgálati Telep - ahogyan első nap is láttam.

Felébredtem.

Arra ébredtem, hogy Ryanék uralják a félszázadot. Ők rendelkeztek mindannyiunk felett, Nox akaratának fizikai végrehajtóiként tulajdonképpen az angyalokéhoz hasonlatos hatalomra tettek szert. Nem volt határa az utasítási jogkörüknek, illetve azt a kevés esetet, amikor óvatosan kellett eljárniuk, alig tudta néha egyikünk-másikunk a saját hasznára fordítani. Antler például bizonyos mentelmi jogokkal bírt. Íratlan, sőt soha ki nem mondott megállapodás volt ez. Egyik fél sem akart megküzdeni a másikkal - nem értettem, miért, hiszen már felismertem, hogy Antler nem jelenthet komoly ellenfelet Ryannek és Kahnak. Mégis, Kahnék békénhagyták Antlert, cserébe ő hallgatólagosan elismerte az uralmukat. Néhányan ellenkeztek. Többek között Sabrina Howard, Joseph Wilson és Catherine Sword. Wilson egyszer odáig ment, hogy összeverekedett Fisherrel, aki a második körbe tartozott, de Fisher egymaga is elintézte, a többiek segítsége nélkül. A bandatagok azonnal tettlegességhez folyamodtak, ha valaki - alacsonyabb rendű tanonc - a legkisebb ellenállást fejtette ki. Csak a rang számított, sem az erőviszonyok, sem a nem, semmi. Egy törött, felkötött kar sem mentesítette Jayt attól, hogy egy alkalommal hárman megrugdossák, pedig ő elég hamar behódolt Ryanéknek, szinte bandatagnak számított. Nem voltak éles határok. Ryan és Kahn voltak a főnökök, az első körbe tartozott Banks, Knight és talán, félig-meddig Andrews. A második kört alkotta Andrews, Fisher, valamint szégyenszemre Kovach és Green, később pedig már Yardsot is ide sorolták. Korábban vele együtt alkotta Jay, Randall és Vallerie, valamint a kis tekintélyű, de buzgó talpnyaló, Loung harmadik kört; meg néhány alkalmi tagja volt, például első év végétől kezdve egyes lányok. A többiek mind a pillanatnyi helyzettől függően részben áldozatok, részben a hatalom haszonélvezői voltak. A körökön belül sem volt egyenlőség, mindenkinek megvolt a maga helye és pozíciója, sőt a körökön kívül is, az egész félszázadban. Egyedül a Ryan és Kahn közötti reláció felállítására nem merészkedett volna senki - ők maguk sem. De az ő erejük együtt hatott. Nem sokszor láttuk őket vitatkozni; ügyeltek, hogy a nézetkülönbségeket a színpalak

mögött rendezték, vagy este a hálóteremben félrevonulva, vagy a „tárgyalásokon”, mikor az első kör és néhány ideiglenes kegyelt bevonult az árnyékszékre, és valamilyen tekintélybeli vagy taktikai kérdést tárgyaltak meg, miután az összes illetéktelen első- és másodévest kirugdosták onnan. Akinek alacsonyabb volt a prioritása, annak engedelmessé válnia kellett. És mindenkinek volt egy prioritása, szinte sorszáma a félszázadban, bár nyílt összehasonlításokra soha nem bátorodott senki. Antler és Singer álltak kívül a rendszeren, a három körön kívüliek számára ők Kahnnal és Ryannel egyenrangúak voltak, a bandatagok nem mertek velük ellenkezni, az „elittel”, tehát a tavalyiakkal pedig gondosan kerülték egymást.

Nox angyal urat megpróbáltam más szemmel nézni. Eleinte sikerült, mikor még intenzíven élt bennem a találkozás emléke Lord Viyennel, de később lassan akaratlanul is visszasüllyedtem a hétköznapi tudatosságba - az elmém mechanikusan reagált Nox angyal úr könnyörtelenségére. De a tisztelet, az megmaradt, és ahogy kimondhatatlanul lassan telt az idő, egyre csak fokozódott bennem. Mikor reggel Nox angyal úr ébresztett bennünket, az ágyon fekvé alulról láttam őt. Ránéztem a lábára, a végtelen esztétikai érzékkel kiszabott csizmára, és átéreztem a *jelenlétet*. Nox angyal úrban valahol ugyanaz az erő megvolt, mint a Mesterekben, Isten itt-most jelenvalósága; valami olyan érzést keltett bennem, amit korábban csak bizonyos zenék hallgatása közben egyszer-egyszer tapasztaltam. Most már csak rá kellett néznem az agyal úrra, és erőt merítettem belőle. Örültem a jelenlétének. Az egész lény tisztaságot és jóságot sugárzott; és ezzel szöges ellentétben volt a stílusa, szavai, a tettei, a parancsai. Borzasztóan rosszul esett, amikor a szokott durvaságával megnyilvánult - arra gondoltam, ez nem lehet, ez éppen az ellenkezője annak, ahogy Nox angyal úrnak viselkednie kéne a megjelenése, a kisugárzása alapján. Wawer angyal úr ilyen szempontból hálásabb célpontja volt a csodálatnak. Ő nem sugározta azt a bizonyos jelenlétet olyan intenzíven és határozottan, mint Nox angyal úr, viszont a megnyilvánulásai sem voltak olyannyira durvák. Nem, nem tudtam szeretni a kiképző angyalainkat, de... korábban csak kényszerből tiszteltem őket, azért, mert muszáj volt, a tél közepére viszont már valódi tekintélyt szereztek a félszázad összes tagja előtt. Lassan, óvatosan elkezdtem Nox angyal úréhoz hasonlóra igazítani a nadrágomat.

Az összes harci gyakorlatot, amiben az első félév alatt részünk volt, a szabadidőnkben az udvartól keletre vívott hócsaták jelentették, amelyek gyakran nélkülözték a határt az ártalmatlan játék és a durva tréfák, többé-kevésbé brutális megnyilatkozások között - ezért hát ezektől legtöbbször távol tartottam magam. Néhányszor Collinsékkal hógolyóztunk, aztán később már velük sem, mivel egyrészt Banks és Knight rossz szemmel nézték a mi kis magánpartinkat, másrészt pedig Collins neheztelni kezdett rám, mikor felfogta a nadrágom jelentőségét. „Nox-párti lettél?”, kérdezte hitetlenül és majdhogynem undorral, én pedig nem tudtam neki megmagyarázni...

Tavasszal azután igazi gyakorlatban is kipróbálhattuk magunkat. Márciusban, miután az összes hó nagyjából elolvadt, de még elég hideg volt ahhoz, hogy az egész akció kellemetlen legyen, Nox angyal úr fogta magát, és kivitt bennünket a Telepről!

- Felébredni, felkelni. - Az angyal úr a két ágy sor között sétált viszonylag gyors lépésekkel. Aki mellett elment, az mind rögtön magához tért. - Négy perc múlva beágyazva, felöltözve sorakozó.

Megállt Deep és Yards ágya közt, Ryanék felé fordult. Ránéztem a csizmájára, és erőt merítettem...

- Porter! - szólt rám úgy, hogy felém se nézett. - Ha szabad kérnem, ne a lábamban gyönyörködjön, hanem keljen fel. Mert ugye nem túl kellemes dolog két ébresztő egy nap. Ugyebár? - Erre aztán ugrottam, nem hiányzott egy rúgdosás a bandától.

Levonultunk reggelizni, utána vissza a terembe. Nox angyal úr hagyott nekünk öt percet, és csodák csodájára előre közölte, hogy hosszabb időre távozni fogunk a Barakkból. Mikor visszatért, kiosztott ötven darab zsákot, amelyek kézben tartva formátlannak tűntek, viszont ha a hátunkra vetettük, elég kényelmesen lehetett cipelni őket hosszabb időn keresztül is. Az angyal úr kiosztotta a másik váltás ruhánkat is, meg egy nagy adag élelmet. Szerencsére ez utóbbit ő maga porciózta, mert ha nekünk kellett volna elvenni a magunk adagját, Ryanék lefoglalták volna a készlet nagy részét. Persze utólagos „újraelosztási” akciókra így is számítani lehetett.

Menetlépésben távoztunk a Barakkból. Mindenki a vállára vetve cipelte a zsákjában a maga ruháját és ennivaló készletét. Észak felé haladtunk, nagyjából arra, amerre szokásom éjszakáján indultam. Így utólag már tényleg viccesnek tűnt az a próbálkozás. Megszökni... Egész nap gyaloglottunk, csak egyszer álltunk meg pihenni és enni. Keresztülmentünk az erdőn, aztán az azt követő síkságon nyugat felé haladtunk. A félszázad tagjai hüledeztek, milyen óriási a Telep, egyedül én tudtam - meg talán a tavalyiak -, hogy északon nincs kerítés, tehát már valószínűleg rég elhagytuk a Telepet.

Késő délutánra értünk a kijelölt célponthoz. Egyszer csak a távolban feltűnt egy három-négy méter átmérőjű, halvány narancsszínű kerek tárgy, egy talpára állított, körülbelül két méter magas műanyagyszerű henger. Ahogy közeledtünk, ki tudtam venni a többi részletet. A henger mibenlétét továbbra sem sikerült megfejtennem, viszont megpillantottam mellette egy rakás durva vászonszerű sötétzöld anyagot. A leginkább épület benyomását keltő henger mögül egyszer csak előbukkant Wawer angyal úr és egy angyaltiszt. Egymás mellett mentek szótlantul; miután kiérték a henger mögül, felénk indultak. Ekkor ismertem csak meg az angyaltisztet, Tawazel volt az. Nox angyal úr sorakozót vezényelt és ismertette a helyzetet.

- Itt vagyunk az eddigi menetelésünk célpontját képező táborhelyen. Most megtanulhatják, milyen az igazi katonaélet! A nyugatra-északra lévő erdős területek nagyszerű helyszínül fognak szolgálni a különféle gyakorlatok számára. Persze ne a Földről ismert hadgyakorlatokra számítsanak. - Az angyal úr sétálni kezdett az

arcvonal előtt. - A képzés ezen szakaszában egyszerre leszünk jelen Wawerrel és Tawazel tiszt úrral.

- Háromszoros terror - vetette közbe derűsen Wawer angyal úr, mire Tawazel vigyorogni kezdett.

Nox angyal úr egy taglózó mozdulattal leintette a társát.

- Mindenki kap egy hálóságot. Meg fognak tanulni sátrat állítani. Főleg, akik nem tudnak. Van egy jó hírem meg egy még jobb. - Hatásszünet. - A jó hír az, hogy nem fogom megszabni a sátorbeosztást. - Itt Tawazel sokatmondó vigyorral bólogatott, bár nem tudtam megállapítani, mire gondolhat. - A még jobb hír az, hogyha egy társaság nem bír magával, akkor azt szétszatom, felbontva a többit is.

Szokás szerint mindaz valóra vált, amit Nox angyal úr elmondott. Az angyalok nemigen mondtak olyat, ami nem volt igaz, vagy nem vált igazzá. Minden szavuk érezhetően a tömör valóságot hordozta. Nagyon keveset beszéltek fölöslegesen - sőt, szerváns koromban megértettem, hogy az sem volt fölösleges, amit korábban annak hittem. Mint valamiféle művészi alkotásban, a helyén volt minden szavuk, határozottan hordozva a maga jelentőségét és jogosságát.

Öt darab sátrat állítottunk fel, nem egészen egy vonalban, kicsit kanyarodó ívben. Mindegyikben tíz-tíz fő kapott helyet. Középen állt Kahnék sátra, velük lakott Banks, Knight, Loung, Kovach és *hihetetlen* módon Antler Wilsonnal, valamint három lány: Brown, Hills és Newell. Jellemző módon különkődtek, tizenegyen voltak - Nox angyal úr mégsem szólt rájuk. Nem az volt a legmeglepőbb, hogy Antler velük tartott, őt valószínűleg Brown, Wilson és Kovach jelenléte csalta oda. A leghihetlenebb az volt, amikor Ryan bennünket is hívott! Miután felállították a sátrat, odaszólt Singernek, aki éppen velem beszélt:

- Singer!

- Miva? - fordult oda Singer bosszús képpel. Ilyen hányaveti stílusban csak ő mert beszélni Ryanékkal.

- Gyere te is baz!

- Minek?

- Buli van, öreg...

- Kik vannak?

Bár már nagyjából megtanultuk a Telep stílusát, ezt a velős megfogalmazást csak a tavalyiak tudták produkálni, csak amikor egymáshoz beszéltek. Hangulatok, érzések, gondolatok, remények és ezernyi feltétel-kitétel egy-két szóban. „Kik vannak” - ezzel nemcsak a sátorlakók névsorát kérdezte, hanem azt is, hogy milyen hangulat várja ott, milyen időtöltésre, „programokra” számíthat - és egyáltalán, mi lesz a „buli”, amiért érdemes odamenni.

- Mi - hangzott a teljesen kimerítő válasz Singer körkérdésére. - Antlerék is baszki! ...Na! Gyertek!

„GyerTEK!”, azt mondták! Tehát engem is hívott; persze nem közvetlenül, per te, az messze a rangjához méltatlan lett volna - de hívott!

- Á - vetette ellen Singer.
- Gyertek má bazmeg! Miér' nem?
- Magánbuli lesz apám.
- Akkor szopjatok. - Ryan ezzel távozott.

Jobb is volt, hogy Singer nem fogadta el a meghívást; nem szívesen tartottam volna a bandával, köztük legfeljebb a kutya szerepét tölthettem volna be. És tulajdonképpen nem is az lett volna a csoda, ha valóban Ryanékkal sátorozhatok (ezt a helyzetet az angyalok parancsa is létrehozhatta volna); az volt a csoda, hogy meghívtak a sátrukba.

Nem fogtam fel azonnal, hogy Singer nem az ő „bulijukra” gondolt, hanem a miénkre, magyarán, mi magunk alapítunk sátor-társaságot. Collins persze rögtön jött velünk, hozta magával O'Malleyt, akivel egy idő óta haverkodott. Pile is megjelent, hogy vicces kiszólásokkal kommentálja a sátorállítás körüli szerencsétlenkedést. A művelet Singer vezetésével zajlott, közben a csapat kiegészült Judy Deeppelel, aki Ironsot hozta magával Collins nagy örömeire, bár Irons inkább Singer és Deep társasága miatt csatlakozott. Hozzánk szegődött King is, és már nyolcan vesződünk a sátorállítással, de szerencsétlenségünkre mi kaptuk a legrosszabb állapotban lévő, legöregebb és legelhasználtabb sátrat. A dolog vége az lett, hogy O'Malley és Pile nagy egyetértésben lehordták a lányokat, hogy rosszul próbálkoznak, akik erre sértődötten távoztak egy időre - pedig az ő kezügyességük inkább csak lendített a dolgon. Később aztán visszatértek, egyesült erővel magukkal rángatva Taylort és Swordöt, akiknek a mi társaságunkba nemigen akarózt beszállni. A sátor elképesztően rossz volt, tízen szenvedtünk vele, mikor odajött Tawazel Nox angyal úrral, aki rögtön ráripakodott Singerre, hogy mit szerencsétlenkedik már annyit - neki tudnia kéne, hogyan kell sátrat állítani!

- Ennek a felső rúdnak el kéne érnie a másikig, angyal úr, hogy össze lehessen őket meghívjákolni - mondta Singer.
- De nem érnek össze - tette hozzá O'Malley.

Tawazel egy-két jószándékú és hasztalan tanácsot adott, aztán Nox angyal úr átlátta a probléma lényegét. Felrepült, és fentről megfogta a sátor tetejét, fél kézzel tartva az óriási, nehéz ponyvát. Így aztán már boldogultunk.

Az estét a szabadban töltöttük, nem sokan maradtak a sátrakban. Az angyalok nem adtak újabb feladatot, legfeljebb annyit, hogy valakik főzzék meg a vacsorát. Volt vizünk egy óriási hordóban - ki tudja, hogy került oda -, és különféle nyersanyagokat bocsátottak a vállalkozó szellemű, elsősorban lányokból álló főzőcsapat rendelkezésére. Gyanítottam, hogy a műanyag-henger valamiféle „Belépő”-szerűség, a dolgok gyors továbbítását szolgálja.

Volt egy tűzrakóhely, ahol egy nagyobb körben nem nőtt fű. Ezt a kört székként funkcionáló farönkök vették körül. A lányok valamiféle mindent-bele levesszerűséget főztek. A művelet úgy kezdődött, hogy Sword összeveszett Owennel, Hillsszel és Howarddal a felhasználandó nyersanyagokon. A heves karmozdulatok kíséretében tárgyalt nézetkülönbséget észlelve megjelent Kahn, és személyesen eldöntötte a

kérdést, azután letelepedett az egyik farönkre, és onnan figyelte a dolgok alakulását. Jelenléte feszélyezte a többieket, a hangulat nehezen oldódott. Tawazel megjelent Wawer angyal úr társaságában, hogy kéretlen tanácsaival még jobban megnehezítse a dolgot... Valójában azonban segítettek. Wawer angyal úr elkezdett humorizálni, ezzel oldva a hangulatot, Tawazelről pedig kiderült, roppant sok főzési és konyhatechnikai ismerettel rendelkezik. Korábban csak matematikáról hallottuk beszélni, így furcsán hatott, hogy miközben Howard a főzési tervet előadta, az ősz borostás kopasz fej komolyan bólogatott a koromfekete csuha fölött, s néha kommentárt is fűzött hozzá, a lányok által sem ismert szakkifejezésekkel tarkítva. Tawazel azzal is megtoldotta a hangulatot, hogy mikor Hills odahívta a kondérhoz valamit megmutatni neki, az angyaltiszt minden ok nélkül, pusztán a látványosság kedvéért teleportált egyet. A sátrakból a bent maradtak is kiszaladtak, mikor a közelben levő húsz tanonc egyszerre kiáltott fel; a teleportáció már hirtelenségénél fogva is egészen sokkolóbb látvány volt, mint a levitáció. Wawer angyal úr úgy állt köztünk karba font kézzel, mintha előre tudta volna, mire készül a felettese. Aztán megtanított bennünket tüzet rakni. Odahívott mindenkit, és megmutatta, hogyan kell a fát feltornyozni, hogy egyenletes lánggal égjen - közben Tawazel folyamatosan bólogatott -, majd azt magyarázta el, hogyan kell az egészet könnyen és gyorsan meggyújtani.

- Tételezzük fel, hogy van valami kis teljesítménnyel égő tárgyunk, például öngyújtó, gyufa, egy darab papír, ilyesmi. Ezzel lángra lobbantjuk ezt a gyújtóst.

Wawer angyal úr jobb tenyerét odatartotta a bal kezében tartott ágacskához, mire az váratlanul lángra lobbant. Álmélkodó hangok hallatszottak, nekem pedig eszembe jutott, amit Koledő mondott: „Ennél sokkal többet is tudnak”

Az angyal úr ezután a kis ágat úgy tartotta, hogy az égő vége lefelé álljon. Mikor így lassan az egész lángolni kezdett, bedugta a farakás alá a végét, és lassan tolni kezdte befelé. Közben az ágon folyamatosan terjedt a tűz. Elérte Wawer angyal úr kezét.

- Igen, ha ezt jól csináljuk, akkor nem égetjük meg a kezünket. Most mondjuk, hogy kesztyűben vagyok, vagy valami hasonló - szólt az angyal úr, miközben a lángok nyaldosták az ujjait. Lassan az egész farakás égni kezdett, ekkor otthagyta a gyújtóst, felegyenesedett - de nem lépett el a farakástól. Hátat fordított a tűznek, és magyarázni kezdett.

- Mint láthatták, mindenkor a láng tetejével gyújtom meg a további éghető anyagokat; ezért is tettem a farakás aljára a gyújtóst, olyan mélyre, hogy még éppen elég levegőt kapjon: mint tudjuk, Arkhimédész törvénye alapján mindig a láng teteje a legmagasabb hőmérsékletű, és a tűz felfelé terjed leginkább. Jövőre megmutatom azt is, hogyan lehet a tűz erősségét folyamatosan szabályozni a fadarabok mozgatásával. Tudják, az indián módszer. - Szavai közben a tábortűz egyre erősebben lángolt, hajának és kabátjának már régen meg kellett volna gyulladnia. - Azt még hagyjuk; nehéz. A következő napokban egyelőre arra lesz alkalmuk, hogy gyakorolják, amit én most itt bemutattam. Na. Lehet a főzési küldetés végrehajtását kezdeményezni az arra vállalkozott tanoncok által.

- Engem akar parodizálni - szólalt meg mögöttünk Nox angyal úr. - Mindjárt megmutatom én, hogyan kell tüzet gyújtani.

Felemelte a kezét, mire egy hosszú láng csapott ki belőle, és alig néhány centivel a fejünk felett átívelve eltalálta Wawer angyal urat, akinek erre meggyulladt a kabátja. Ordítani kezdett, a lángoló kabátot csapkodta.

- Áááá! Hááá! Elégek! Jááááá!! Segítség! Ooaaaa!!!!

Pár másodperc alatt az egész félszázad felbolydult, többen az angyal úr segítségére akartak sietni, de ő hirtelen abbahagyta az üvöltést, és azt mondta:

- Na jó, elég volt. - Felemelte a kezét, intett egyet az égő kabát előtt, mire a lángok kialudtak. A hófehér szövet a szokott tökéletességgel ragyogott az alkonyati fényben, semmi nyoma nem maradt a - most már világos volt - tettetett balesetnek. Ránéztem Tawazelre. A tiszt félmosollyal csóválta a fejét. Singer és Kahn unott arccal ültek egymás mellett.

Ezután mind a három angyal elvonult, átadva a terepet a vacsorát készítő lányoknak. Többet nem beszéltek, de ebben semmi rendkívüli nem volt - már rájöttem, miért tűnt az angyalok egymással szembeni viselkedése mindig is olyan ridegnek és távolságtartónak. Soha nem szóltak egymáshoz. Talán fölöslegesnek tartották a beszédet - mintha az egyes angyalok ugyanannak az egy élőlénynek a kezei lettek volna. Ha beszéltek is egymással, úgy tűnt, csak a mi kedvünkért teszik.

A vacsora - mit ne mondjak - pocsék lett. Talán csak hozzászoktam a Barakk konyhafőnökének tökéletes főztjéhez, mindenesetre biztos, hogy a lányok közül egyiknek sem volt különösebben nagy gyakorlata és tapasztalata a főzésben, meg persze egyáltalán nem tudtak bánni a Telepen használatos, korábban teljesen ismeretlen fűszerekkel; ráadásul a vacsorafőzésnél nem volt főszakács, és ez a gasztronómiai anarchia meg a pontos recept hiánya együttesen egy meglehetősen rendezetlen, ötletszerű ételt eredményeztek. Természetesen nem válogathattam, hiszen előzőleg rendes meleg ebédet sem kaptunk, ráadásul egész nap gyalogoltunk - még a szokottnál is éhesebb voltam.

Körbeültük a tüzet, akinek nem jutott hely a rönkökön, az kihozta a hálósákját, és arra telepedett. Naplemente után meglehetősen lehűlt az idő, úgyhogy igyekeztünk minél közelebbi helyet foglalni a tűz mellett. Itt, igen látványosan, nagyrészt geometriailag is kirajzolódott a félszázad belső hierarchiája. Furcsán nyugodtnak tűnt nekem az éjszaka, valami hiányzott, amit az iskolai kirándulásokon megszoktam. Azok a kirándulások... az osztálytársaim! Hogy röhögnek most rajtuk, ha... elképzelttem, milyen lenne, ha valamelyikük most idecsöppenne közénk. Lehetetlen. Nem is tudom, mi történne vele, benne; úgy éreztem, meg is halna, belepusztulna a mentális nyomásba, a félszázad és az angyalok „közösségi” energiájába, abba a remegésbe, ami akkor megcsapott, mikor először beléptem a Barakkba, és amit ma már szinte észre sem veszek, annyira megszoktam, sőt beleolvadtam. Ha valamelyik régi osztálytársam itt lenne, tényleg nem tudna ebbe a légkörbe alapszinten sem beleilleszkedni. Velem sem tudna kapcsolatot teremteni, úgy beszélhetnék csak

hozzá, mint apa a fiához, naiv képet festve, eltakarva a valóság kegyetlenségének süket közönyét.

Mi hiányzik? Talán a csillagok? Nem. Vagy a szél? Igen, lehet, hogy a szél... Mi más?... Aztán rájöttem. A szúnyogok! Ezen a helyen, amit még mindig nem tudtam megnevezni, ezen a rejtelmes, mindenén túli senki földjén, melynek közepén áll a Szolgálati Telep, úgy tűnt, nem élnek szúnyogok.

Howard kiszedett a „levesből” az egyik tányérba, és az angyalokat kínálta vele, akik pár méterre a tűztől egymás mellett álltak szótlanul, és úgy nézték a lángokat, mintha valami érdekeset látnának ott, mintha egy tévé lenne a tűz közepén, vagy ilyesmi... Tévé! Mióta nem láttam már televíziót! A kedvenc sorozataim már talán mind véget is értek, lemaradtam róluk. De ha majd szerváns leszek, esetleg pótlólag megnézem őket. Nox angyal úr egy alkalommal említette, hogy a Telep könyvtárában többszáz ezer film található archiválva.

- Angyal urak? Nem akarják megkóstolni?

Tawazel nevetni kezdett, majdnem emberien.

- Angyaltiszt úr?

- Áh, mi nem eszünk; maguknak nagyobb szükségük van rá.

Soha nem láttunk angyalt enni, aludni, az árnyékszékre menni vagy tisztálkodni. Kezdtém gyanítani, egyáltalán nincsenek is ilyen vegetális szükségleteik vagy legalábbis nem az összes.

- De legalább megkóstolhatnák, milyet főztünk.

- Nem. Nem eszünk - utasította vissza Tawazel kereken.

Eszerint lehet, hogy nem is tudnak enni? Erre Singer sem tudott válaszolni, mindenesetre később megemlítette, hogy az angyalok bizonyára már az étel illata alapján is jobban érzik az ízt, mint mi, ha megkóstoljuk.

Vacsora után bevonultunk a sátrakba. Az angyalok a tábortűz romjai körül álltak. Nem tudtuk, beszélgetnek-e, egyáltalán kommunikálnak-e telepatikusan vagy valamilyen módon, vagy csak néznek maguk elé; senki nem mert, illetve nem is akart a közelükben maradni. O'Malleyvel, az ideiglenesen hozzánk látogató Same-mel és Pile-lal beszélgettünk. O'Malley valahogy furcsának tűnt nekem... A mozgása, a beszéde, az egész viselkedése és főleg a hanghordozása emlékeztetett engem valakire vagy valakikre, talán valamiféle embertípusra, amit nagyon gyakran éreztem és mégis, egyetlen példát sem tudtam volna megnevezni.

- Á, én nem hoztam alvót - mondta Same, O'Malleynek válaszolva. - Mi a faszomnak? Azt is cipelhettem volna egész nap, és még ki tudja, mennyit fognak gyalogoltatni minket.

- Nem hiszem, hogy tovább megyünk! - szólt O'Malley. - Elhoztam idáig az alvómat, és túléltem, nem? Öh-ö. És most itt van.

- És mi az anyámra mész vele? - vágott vissza Same. - Nem is tudod használni, olyan kurva hideg van éjszaka.

Pile közbeszólt:

- M'ér', a Barakkban sincs fűtés, aztán mégis... - De a szavába vágtam:
- Hogy a valagamba ne lenne már? Szétfagynánk, öreg. Elfagyott volna a tökünk is télen.

- Miért, hallod, te hoztál alvót, Pile? - kérdezett rá Same.

- Most miért...

- Na. Közvéleménykutatás. Hoztál?

- Én nem.

Same odaszólt a közelben ülőknek.

- Deep! Ti hoztatok alvót?

A lány hátrafordult. Singer is odanézett ránk.

- Én nem - felelte Deep.

Singer pedig úgy bámult ránk, mintha jelenést látna.

- Alvót? Mi a szarnak? - kérdezte csodálkozva. - Gyakorlaton vagyunk, apám, nem otthon, puha ágyikóban! - Otthonon természetesen a Barakkot értette.

- Látod? - nézett Same O'Malleyre, aki savanyú mosollyal rángatta a vállát. - Na... Sword! Ti hoztatok alvót?

Két körben ültek a sátor lakói, alkalmasint egymás hálósákján és egyéb cuccain fetrengve. Az egyikben Pile, O'Malley, Same és én, a másikban Singer, Deep, Collins, Irons és King. Taylor és Sword éppen elmentek a mi csoportunk mellett, a sátor belseje felé tartottak. Sword ránézett Samere. Ők „ismerték” egymást, vele többet beszélt Sword, mint mondjuk velem vagy Pilel, hiszen egymás mellett volt az ágyuk a hálóteremben.

- Te hoztál alvót?

- MÉR?

- Na. Most felmérést végzünk. Hoztál?

- Minek? Nem. Nem is mondta Nox.

- Látod? - kérdezte újra O'Malleyt Same.

- Miért, ki hozott? - kérdezte Sword. Taylor leguggolt közénk.

- Ez a barom - Same a fejével O'Malleyre mutatott.

- Ó baja baz - mondta Taylor.

- Hozzon ha akar - szólt Sword. - MÉR ne.

Erre már nem mondtunk semmit. A lány éppen továbbindult volna, csak azért tétovázott, mert a pótanya rendíthetetlenül ott guggolt mellettünk, mintha már letáborozott volna közöttünk. Megszólítottam. Utolsó lehetőség a kapcsolatteremtésre; ha megint bunkó lesz, gondoltam, akkor szopjon lovat, én többet nem beszélek vele, fogok itt szarozni...

- Azér' gratulálok, hogy lenoxoztad Nox angyal urat.

Sword egészen elcsodálkozott.

- Miért? - nézett rám kikerekedett szemmel, furcsa félmosollyal. - Máskor is úgy...

- Hát itt ácsorognak a tűz mellett - feleltem monoton, csendes hangon, úgy talán nem hallják meg -, és tudod, milyen kurva jó a hallásuk, te meg ordítasz, mint a meglőtt állat, na ná, hogy meghallotta. Megnézheted majd magad...

- Én miért ordítok? - szólt Sword még mindig csodálkozva. - Egyébként nincsenek itt kint.

- Nin...? - megdőltem oldalra, hogy kinézzek a sátorból, de a tűzhelyet nem láthattam.

- Nem, elmentek afelé a műanyag bigyó felé. - Sword olyan furcsán beszélt. Nem úgy, mint ahogy általában szokott, hanem egy furcsa, zavart félmosollyal, ami valahonnan ismerős volt, de nem tudtam, mit jelent. - De nem ordítok.

- Hát azért hangosabban beszélsz, mint...

- Mint kéne - folytatta helyettem Same. - Ő már csak ilyen.

- A félszázad élharcosa, az angyalok első áldozata - tette hozzá Pile, mire Sword vigyorogni kezdett; mintha év elején nem halálosan komolyak lettek volna azok a dolgok...

Másnap kezdődtek az igazi gyakorlatok. Reggeli után Nox angyal úr felsorakoztatta a félszázadot.

Taylorék felől indulva végighaladt előttünk, aztán megállt Yardsszal szemben, aki a második helyen állt a sorban. Megszólalt:

- Most pedig egy játéknak is beillő akcióban lesz részük. Természetesen kéretik komolyan venni.

Közben láttam, hogy Wawer angyal úr - akit az előbb még nem láttam sehol - elindul a sor másik végén, mindenkihez egyenként odalép, és átad valamit.

- Porter nem bámészkodik. Meg Goldberg sem. Egységekre osztom a félszázadot, melyek a gyakorlat keretein belül és szabályai szerint meg fognak küzdeni a mögöttem látható kis erdő, valamint az erdő és a táborhely közötti füves terület által képzett kijelölt gyakorlóterepen. Mindannyian kapnak Wawertől egy agyagkorongot, amelyet a nyakukba kell akasztaniuk. Ez jelképezi az életüket. Akinek ez eltört, az meghalt, és távoznia kell a gyakorlótérről, visszatérve ide, a táborhelyre. Wilson feküdj.

Wawer angyal úr odaért hozzám. Átadott egy közel tíz centiméter átmérőjű, egy-két centi vastag szürke agyagkorongot, aminek az egyik végét átfúrták, és egy vékony zsinórt fűztek át rajta. A zsinór két végét a tarkómon összekötöttem, így az életkorong a mellemen feküdt.

- A gyakorlatot az az egység veszíti el, amelyiknek a tagjai leghamarabb elfogynak. Wilson fel. Ebből a győztes értelemszerű. A kung-fu gyakorlatokon megszokott harci eljárások megengedettek, azonban ezek célja ezúttal nem a halálos csapás imittálása, hanem az ellenfél életkorongjának összetörése. Egyéb szabály nincs, szabadon lehet támadni, tetszés szerint túlerő vagy megosztott erő stratégiát alkalmazni, cselt bevetni; mint egy igazi ütközetben.

A tél közepe óta körülbelül hetente egyszer tanultuk az alapvető ütközet elméletet, így tudtuk, miről beszél az angyal úr. Ezeket az órákat ő tartotta nekünk.

- Tanonc... Ryan!
- Princs!
- Lépjen ki. Tanonc... Kahn!
- Parancs!
- Lépjen ki. Maguk ketten lesznek az első egység. *Elite* szerkezetű csapat. - Ez azt jelentette, hogy nincs parancsnok.
- A többiek együttesen képezik a második egységet. Singer lesz a *gore*, Knight a *major*.

A *gore* a csapat „esze”, a stratégiai vezető, a *major* a taktai főnök, vagyis az instruktor. A Telepen sokkal fejlettebb hadászati ismereteket oktattak, mint a Föld bármely harci iskolájában. Legyen szó bár stratégiáról vagy hadosztályozási rendszerről, néhány alaptípusra és kombinációs mintára bontottunk szét mindent. Ezeket itt nem ismertethetem, nem kívánok egyetlen háború értelmi szerzője sem lenni. (Elég legyen példának, hogy nálunk Nox angyal úr volt a *major*, Bowle angyaltiszt a *gore*. Persze ez nem azt jelenti, hogy Singer Knight felettese lett volna a gyakorlaton; ezek a kifejezések nem rendfokozatokat takarnak, hanem szervezéselméleti fogalmakat.)

- Oszolj, Ryan és Kahn, maguk bemennek az erdőbe, kiépítik a stratégiai vonalukat, elfoglalják rajta a taktikai pozíciójukat. Collins, meg fogom futtatni. A másik egység vezetői rangjai mostantól *sisyagran-valítok*. A gyakorlat megkezdődött. Tovább.

Ez a kifejezés, amit tréfásan „sistergő vadállatoknak” neveztünk, azt jelentette, hogy a vezetői jogkör érvényes, és a beosztottnak részben áthadható a felelősség átruházása nélkül. Tehát a parancsnok továbbra is felelős marad a jogkörének megfelelően, és a saját rangját, megbízatását nem ruházhatja át másra, csak például annak egyes részeit. (Nox angyal úr is *sisyagran-valít* parancsnoka volt a félszázadunknak.)

Ryan és Kahn egy szó nélkül elindultak az erdő felé. A többiek szétszéledtek, nem tudván, mi a teendő. Singer és Knight felé nézegettek tétován. Én rögtön odamentem Singerhez, aki egy kicsit visszafelé indult, pár métert tett meg a sátrak felé, aztán megállt. Odaszólt nekem:

- Na, most meglátod. Ryan és Kahn.
- Knight és Banks egyenesen felénk tartottak.
- Na Singer, meglátjuk, hogyan nyomod majd - szólt oda gúnyosan Banks. Hirtelen rájöttem, arra számított, hogy Nox angyal úr őt teszi meg az egyik főnöknek.
- Knight megállt Singerrel szemben, aki kérdően nézett rá. Knight határozottan bólintott egyet. Erre Singer elbődülte magát:

- Egység, körgyűléés!!
- A félszázad tagjai azonnal tudták, mi a teendő. Teljes kört alkotva a szokásos sorakozó sorrendjét vettük fel, csak Singer és Knight álltak más helyen, a legnagyobb Antler és a legkisebb List között. Ryanék felé néztem, láttam, hogy már eléggé messzire jutottak, az erdő szélén mozgó azonosíthatatlan kis fehér alakok voltak

csak. Egyúttal azt is észrevettem, hogy Nox angyal úr a közelünkben áll, és nyilván mindent hall.

- Na mi legyen bazmeg? - kérdezte Knight Singertől.

- Asszem, hogy kurvára meg vagyunk szopotva - felelte Singer -, ez olyan, mint mikor tavaly az ötödévesek ellen kellett játszánunk. Vesztettünk is százezerrel. Csakhogy most... Ryanék nem rangidősök, nem szervánsok, nem angyalok - ezt kéne kihasználni. Lehet, hogy jól harcolnak, de az érzékelésük sokkal durvább. Mivel jól harcolnak, ezért falanxban megyünk, aranyapám, mivel szar az érzékelésük, ezért átkúrjuk őket. Szóval, vagyunk csakpakk negyvennyolcan. Negyvenhat közarc. Belőlük hatot kijelölünk mint elterelő csapatot. A többiek egy ötször nyolcas rejtett falanxot alkotnak. Az elterelők elhitetik Kahnékkal, hogy szétszóródtunk bazmeg. Felébresztik bennük a vadászösztönt, és amikor rájuk indulnak, akkor meglepetésszerűen lecsap rájuk a falanx.

- Fasz. Csak nyolcszor ötösnek kéne lennie. Ha ötször nyolcas, túl könnyű kitérni.

- Gondolod, hogy Kahnék kitérnek? Ismered őket. Egyébként nyolcas elől is ki tudnak térni. De nem fognak. És ha velük szemben csak öt oszlop van, és hosszában nyolcas, úgy szemből kevesebbnek tűnik. És ha kevesebb, akkor biztosan nem ugranak meg. Vagy meglepetésből nyerünk, vagy kurvára sehogy.

- Oké. Kik legyenek az elterelők?

- Ők a felderítők is, ezért jó érzékelésüknek kell lennie. Zenon és List, minthogy kicsik, menekülő alapmotivációjúak, alkalmasak lesznek.

- Akkor a többi kicsi is.

- Nem. Ryanéknek van agyuk. Nem sok, de azért... - Vihogás a körben. - Ha látják, hogy csupa kicsi, rájönnek, hogy felderítők. Élharcos-szerű, de mégsem igazán élharcos arcok kellene. Yards, Jones és ...Fisher. Úgyis megszokta már a lesést. - Kuncogás. - És Banks jó lenne.

- Nem. Mi vagyunk bazz a főnökök, az angyal úr jól kitalálta: emiatt aztán Banks az egyetlen nagygágyunk. Ő a falanx második vagy harmadik sorába kell.

- Oké. Akkor... O'Malley. Neki viszonylag kifinomult érzékelése van.

A nevezett tanonc kicsit zavart mosollyal megrántotta a szemöldökét, maga is csodálkozott ezen a kijelentésen.

- Na, öreg, elmehetünk sárkányok ellen - mondta Banks.

- Ja, elitek vagyunk öcsém - válaszolta Knight. - Akkor Yards, List, Jones, O'Malley, és... ja, és Zenon álljanak ki. Fisher is. Készüljetez fiaim, súlyos menet lesz.

A többiekből összeszervezték az ötször nyolcas rejtett falanxot. Rejtett - ez azt jelentette, hogy a sorok egy kis lemaradással és oldalirányú elcsúszással állnak fel, amit azonban támadás esetén elég gyorsan össze lehet zárni.

- Ha ezt a jelet halljátok, akkor kezdjetez el visszavonulni lassan. - Singer a szája előtt tölcserít formált a kezével, és olyan hangot adott, mintha egy vastag ággal megütötték volna az egyik fa törzsét. - Ha sokszor halljátok egymás után, akkor szétoszlás és gyors visszavonulás. Banks. Te adod meg a támadásra a jelet. Ha azt

halljátok, hogy Banks azt mondja, „Nokibu”, akkor rohamra mentek Ryanék ellen. - Nox angyal úr hangtalanul Singer háta mögé lépett. - Mindenkinek minden világos? ...Kérdés? Angyal úr, szakvélemény? - kérdezte anélkül, hogy megfordult volna.

- Ügyes munka, Singer. Látják, ez a tehetség. Ha rajtam múltott volna, nem is ismételné ezt. Egy gyenge pont van, azt hiszem.

- Mi az, angyal úr? - kérdezte Singer lelkesen. Ritkán volt ilyen, a legtöbbször kedvetlen faarccal láttam.

- Majd meglátja. Én nem szólok bele. Amit tőlem tanult stratégiából, az alapján rájöhet. Reménykedjen, hogy Ryannek nem jut eszébe a dolog. Elgondolta, maga mit tenne a helyükben? ...Sword és Morris, nem pihenőn vagyunk!

- Természetesen végiggondoltam, angyal úr. Úgy kezdtem.

- Emlékezzen a negált trükkökre. Sok szerencsét a félszázadnak, Ryan és Kahn tanoncok mostanra már bizonyosan el is aludtak, úgyhogy jó eséllyel indulnak ellenük harcba. Ha engem, Wawert vagy a tiszt urat látják, ne törődjenek vele. Mi csak közönségnek megyünk, meg alkalmasint bírónak. Induljanak.

Knight Singerrel elénk állt.

- Akkor megcsináljuk azt az inicet? - kérdezte Singert.

- Naná.

- Indulás utánam - adta ki a parancsot Knight, és vonulni kezdtünk...

Én a harmadik sorban kaptam helyet, Banks mellett - magam is csodálkoztam. Singer egyáltalán nem kivételezett senkivel, csak a harci képességek számítottak. A második-harmadik-negyedik sorba kerültek a legjobbak. Tőlem balra kettővel Antler haladt öles lépésekkel, az élet-korongja előre hátra lengett, neki-nekiütődve hatalmas mellkasának. Az elterelők mellettünk haladtak szétszórt alakzatban.

- Tehát - kezdett Knight hátrafelé magyarázni. - Hátsó sor, Nicol, Taylor, halljátok ti is, amit mondok?

- Igen!

- Na, bazmeg. Most szépen bemegyünk az erdőbe. Ryanék nyilván figyelik, mikor bukkanunk fel! Két különböző ponton őrködnek. Amikor valamelyikük meglát, jelez a másoknak, és elfoglalják a legjobbnak ítélt helyet. Ott várnak bennünket. Lehet, hogy meg is mutatják magukat, odacsálnak bennünket. Illetve megpróbálják. Szóval. Mikor felfelé lendítem a kezem, akkor mindenki hátraarcot csinál bazmeg, és halálos csendben elkezd kifelé szaladni az erdőből, de mint az állat. És teljesen hangtalanul! Mi ketten előrerohanunk és mutatjuk az utat.

Ezt akkor nem értettem, de később világossá vált a csel. Beérve az erdőbe, Knight fojtott hangon hátraszólt:

- Ne pofázz! Innentől kuss és dögbűz!

Ahogy negyven-ötven méter hosszan elnyúlva haladt a félszázad, a sorok hátrafelé egyre kisebb távolságot tartva, egyszer csak valami madár kerregése hallatszott. Nem is figyeltem fel a hangra, de Singerék mulatni kezdtek.

- A csóró, bazmeg - suttozta Singer. Ilyen madár nem is él erre.

- Valahogy csak meg kell különböztetni - válaszolt Kahn, miközben felfelé-előre lendítette a karját, mintha kosárlabdát dobna be. Azonnal megtorpantam és megpördültem. Előttem Elam már futott is, óvatos lépésekkel. Singer és Knight elsprinteltek mellettem.

Mikor kiértünk az erdőből, majdnem oda jutottunk, ahol bementünk. Látszott a táborunk melletti műanyag henger. Knight felemelte a kezét, ami megálljt jelentett. Singerék újra hátraarcot vezényeltek, aztán futólépést. Végigrohantak a félszázad mellett, és balra vezettek minket, nyugatra, megkerülve az erdő egy részét.

Egyszerre minden érthetővé vált. Ha mindjárt az elején megkerüljük és oldalbakapjuk őket, az úgy nem elég trükkös, arra számítanak. Bevonultunk tehát az erdőbe, megmutattuk, hogy elől megyünk be, délről, ott, ahol ők. Mikor visszább vonulnak, hogy a pozíciónk meghatározása után a legalkalmasabb helyen várjanak minket, hirtelen csinálunk egy nagy kanyart, és így támadunk oldalról. Ez így tökéletesen meglepő lesz. Már csak azt nem tudtam, mire jó tulajdonképpen ez a meglepetés, hiszen úgyis csalival dolgozunk.

Később megértettem. Singer terve roppant agyafúrt volt.

Fél kilométert futottunk feszített tempóban, a gyorsaság nagyon fontos volt a terv kivitelezésében. Alig bírtam tartani az iramot Singerék nyomában, de minden erőm megfeszítettem; ritkán voltunk ennyire motiválva a kiképzés folyamán, mindannyian nagyon szerettük volna Kahnékat legalább egyszer, legalább ilyen formában legyőzni. Nox angyal úr nyilván pontosan tudta ezt, a félszázadnak ez az egyszerű kettéosztása nagyon ravasz szándékokat rejtett magában.

A tervezett belépési pont előtt nem sokkal végre lassíthattunk, mert a lányok hátul kezdtek lemaradni. Singerék nem akarták őket teljesen kifárasztani, mert akkor nem tudnának majd gyorsan felzárkózni Banks „nokibu“-ját hallva.

Bent az erdőben Knight rendelkezett:

- Elterelő különítmény! Mi itt lassítunk, majdnem leállunk, ti rohantok legalább százszázötven métert keletre, aztán megfordultok, és újra nyugatra haladtok, őrizve az illúziót, hogy az egész félszázad délkelet felől jött be, és szétszóródva, gyors ütemben fésüljük át az erdőt. - Gyorsan és halkán beszélt. - Fisher a parancsnokotok. Ryanék ne lássák rajtatok, hogy futottatok! És legyetek óvatosak, biztosak vagyunk benne, hogy egyszerre támadnak. Egymás mellett vállvetve fognak harcolni egy szárnyformában, szétválva nem bírnának el ekkora túlerővel. - Singer bólogatott. - Ha valamelyikőtök látja őket, ordítva szálljon harcba, csatakiáltásnak álcázva a jelzést, hogy megvannak. És ne sajnáljátok saját életeteket! A csapat győzelme számít, titeket valószínűleg mind kicsinálnak egyből. Ja, és hogy tudjátok, mi klasszikus helyzetben leszünk. Indulás!

Ez a klasszikus helyzet az jelentette, hogy a két vezér a csapat mögött fog elhelyezkedni. Nyilván nem a saját életüket féltették, hanem valamiféle ravasz stratégiai ok miatt maradtak hátul, amiről egyelőre sejtelmem sem volt.

- Mi meg nyitódunk! - szólt hátra Knight, és az első sorok elindultak. A hátsók erőt gyűjtöttek a nagy rohanáshoz.

Csicalassan haladt a falanxunk, a sorok is szétnyitódtak, véletlenszerű távolságokat vettünk fel, nehogy alakzatnak látsszon az alakzatunk. Körülbelül hetven méter hosszan nyitódtunk szét, hátul harminc, elől tíz méter széles trapézformában. Ahol a trapéz szárainak a meghosszabítása összeért, az volt a „célkereszt”; mikor Ryanék várhatóan azon belülre, akkor jött Banks a támadási paranccsal.

Egyszer csak, nem is olyan messze, halálkiáltásnak is beillő ordítás hallatszott. Sietni kezdtünk, a hátsók már felzárkózni készültek. Előttünk feltűnt Ryan, körülötte négy halott felderítő. Még ketten voltak életben, az egyiket nem láttuk, a másik hátrálva távolodott - ugyanis feléje indult Ryan. Kahn seholl! Banks ordított:

- Nokibu!

Mi egyelőre nem rohantunk, a hátsókat vártuk, aztán ahogy a tömeg sűrűsödött mögöttem, egyre gyorsabban futottam. Láttam, hogy Singer, Knight és még ketten észak felé rohannak, el a falanxunktól. Csak bámultam kerek szemekkel, mindenfelé pislogva, nem értettem, mi történt. Banks magyarázta meg, futás közben beszélni kezdett:

- A picsába! Nincs meg Kahn! Erre aztán baszottul nem számítottunk!

Odaértünk Ryanhez, aki szinte csak az utolsó pillanatban vette észre, mi történik.

Egyszerre csak negyven tanonc volt a nyakán.

Láttam, hogy egyetlen pillanatra megingott a rendítetetlen nyugalma, de aztán egyenesen szembefordult velünk, és gyorsan hátrálni kezdett, mintha a tarkóján is lenne szeme. Kihasznlva, hogy nem egyszerre érünk oda hozzá, legalább hat embert megölt már a falanxból, valamint az utolsó felderítőt, Zenon személyében, aki hátba akarta támadni. Ryan menet közben egyszerűen elsodorta őt, villámgyorsan odakapott a korongjához és összeroppantotta. Zenon csalódott arccal indult a társai után, markában szorongatva azt, ami az életkorongjából megmaradt.

Ryan mindazonáltal szorult helyzetben volt. Ha megáll, vége van egyedül, ha továbbmegy, előtt-utóbb megbotlik. Öten rohantunk rá egyszerre, köztünk Banks, és ekkor persze már lassításra kényszerült. Végre bekerítettük, és éreztük, hogy őt már legyőztük. Ha Banks nem esik el, akkor biztosan. Éppen rárohantunk minden irányból, mikor felhangzott a visszahívó jelzés. Paff, paff, paff, valaki a fa törzsét ütögette - vagy Singer utánozta élethűen a hangot a szájával.

Megfordultunk, és futásnak eredtünk. Banks közben felkiáltott:

- Mi a picsa!! Normálisak ezek?

Futás közben teljesen szétrázódott a falanx, de ennek már nem volt jelentősége. A terv elbukott. Arra gondoltam, Nox angyal úr biztosan erről a gyenge pontról beszélt, de nem tudtam, mi lehetett valójában a hiba; nem is értettem, miért kellett visszavonulnunk - senki sem értette, még Banks se.

Futottunk visszafelé, mögöttünk egyre jobban lemaradtak a sétáló halottak. Már majdnem kiértünk az erdőből, száz méter hiányzott mindössze, mikor feltűnt előttünk Knight, a két kezét felemelve.

- Állj!! - ordította. - Barmok! Megállni!

Singer is megérkezett, észak felől jött, ki volt fulladva. Knight felé tartott, utolsó szuszával tántorogva üvöltötte:

- A kibaszott Kahn!!! Honnan a tetves faszomból tudta?!?! Basszameg!

- Mi van?

- Mi ez?

- Mi volt?

- Mi van?

- Mi történt?

A félszázad tagjai értetlenül kérdezgették, mi játszódott le az imént, és miért kellett visszavonulni.

- Nem mi csináltuk! - mondta Knight. - Nem mi adtuk le azt a rohadt buzi szar jelzést!

Felzúdulás. Megértettük, mi történt. Kahn mentette meg Ryant, valahonnan tudta, mi a titkos jel a visszavonulásra - és mintha a távolból látta volna, mi történik, pont a megfelelő pillanatban avatkozott be.

- Ryan? - kérdezte Knight rosszat sejtve.

- Él és virul a mocsadék, pont rosszkor állított le a jelzés - válaszolt Banks előresántikálva. Úgy tűnt, megsérült a harcban.

- Baszódna meg. De ha kiderül, hogy az angyal urak kavartak be, akkor én több ilyen nem csinállok!

A két főnök gyors haditanácsot tartott, benne néhány olyan szóval, amiket még nem értettünk. Egyedül Banksen látszott, hogy tudja, miről van szó, de nem lett lelkesebb attól, amit hallott. Aztán Knight rendelkezett. A falanxnak annyi, öt-hat fős csoportokra osztottunk. Engem Singerrel, Banksszel, Antlerrel, Andrewssal, és Pilelal osztottak egybe - az elitcsapatba. Csodálkoztam is...

Az egységek szétszóródtak, úgy kezdtek vadászni Ryanékre. Mint Singer elmagyarázta, a fő trükk most az volt, hogy nem volt trükk, tehát pontosan azt csináltuk, amire a látszat alapján következtetni lehetett, amit épp ezért Ryanék gondolatban eleve kizártak.

Csendben, óvatosan haladt előre különítményünk az erdőben, Singernek és Banksnek ezer szeme volt, mindenre odafigyeltek, nehogy meglepjenek bennünket. A fák koronája között egyre jobban átsütött a nap, jelezve az idő múlását. Bankset láthatóan feszélyezte egy kissé, hogy Knight egyedül hagyta Singerrel, akinek ily módon gyakorlatilag teljes hatalma lett fölötte. Singer minden kis madár csipogásra odanézett, de egyelőre semmi nyoma nem volt a két „elit” tanoncnak. Aztán egy madár károgása hallatszott valahol a távolban, három rikoltás azonos időközönként. És északról, nem messze tőlünk ugyanolyan három-rikoltásos válasz érkezett... Singer

hang nélkül arra mutatott két ujjal, és mind a hatan megindultunk a „madár” irányába. Átlátszó trükk, gondoltam, ennyi erővel szavakkal is üvöltözhetnének egymásnak az erdőn keresztül. Ennyire kezdőnek néznek minket? Rózsaszín-sárgás lombú fák csoportja közé lopakodtunk be. Éreztem az emberi jelenlétet, a frissen feltámadt rejtőzködési vágyat, valahol nem messze előttünk. Ezek között a fák között egészen sűrű aljnövényzet burjánzott, nyilván ezért választotta Ryan vagy Kahn taktikai pontnak. Most már tudtuk, hogy szétváltak. Az egyikük valamerre dél felé bújkál, a másik itt lapul előttünk...

Pár lépés... és megpillantottuk őket - mindkettőjüket! Egymástól két-három méterre két, nagyjából ember alakú fehér foltot láttunk az aljnövényzetben. Singer lehethalkan szól hozzánk:

- Az igazi madár volt! - A feje mögé mutatott dél felé.

Mindannyian értettük, megfejtette a cselt. Ryanék hallottak egy madarat, és „válaszoltak” neki, azt a látszatot keltve, hogy két távoli ember kommunikál egymással. Láthatóan most egyikük sem vett észre bennünket, hiszen a lábukkal felénk voltak, és nyilván hasaltak. A trükkjük tehát lebukott - egyiküket egészen beborította a növényzet, nyilván a másik takargatta be ilyen alaposan, aztán lefeküdt a földre, elég jól láthatóan - ő volt a csali. Logikus lépés volt nem a csalit, hanem a másik alakot megtámadnunk - azonban ő volt a távolabbi kettejük közül. Lopakodtunk tovább. Singer intett Antlernek, hogy maradjon. Bár meglepetésszerű támadástól nem kellett tartanunk, mivel mindkét ellenfelünk a szemünk előtt feküdt, de Antler súlya alatt recsegett az aljnövényzet, akármilyen óvatosan is lépkedett. Singer jobbnak látta hátrahagyni őt, tartalékol a rohamhoz, amire készültünk. Körülöttünk csend uralkodott mindenütt az erdőben, a többi csapat is némán keresgélt, nem harcoltak - nem volt kivel. Magamban örültem, hogy pont a mi csapatunk találta meg Kahnékat. Szép eredmény lesz legalább az egyiküket megölnünk, akár mindannyiunk halála árán is.

Távolról, dél felől az aljnövényzet ropogása-suhogása hallatszott, mintha sok ember haladna együtt az erdőben. De nem törődünk vele - sőt kifejezetten kedvezett nekünk ez az erősebb zaj, palástolta a mi lopakodásunk neszeit. Singer felemelte a kezét - amikor int, ugrunk. Már csak három méter volt hátra a célpontig. Két és fél méternél a tavalyi tanonc leejtette a kezét. Ő és Banks az egyik fekvő alakra, Andrews, Pile és én a másikra rohantunk rá, Antler is felénk lódult.

Mint az Isten tüzes nyila, úgy vágódott közénk a semmiből, az égből Ryan. Meztelenül! Közben a másik alak, Singerék ruhakupaca megelevenedett. Az én korongomat Ryan kapásból három darabra törte, hosszan kinyújtott lábával pedig az épp odavágódó Antler korongját rúgta szét. A következő áldozat Pile volt, közben Kahn Bankset hatástalanította. Meg sem vártam a küzdelem végét, csalódottan indultam dél felé, ki az erdőből. Mögöttem egyszer csak öt torkú ordítás. Odanézve nem láttam semmi mást, csak amire számítottam: Mindannyian meghaltunk. Ryanék továbbindultak keletre, Kahn éppen az ingét vette magára. Mint később megtudtam,

az ordítást az okozta, hogy Singer majdnem eltörte Ryan korongját, nem sok hiányzott hozzá.

A tisztáson a korábbi halottak fogadtak bennünket: a hat felderítő-elterelő, az a négy tanonc, akik Ryan össznépi ostromakor haltak meg, és mint kiderült, Kahn még három embert megölt Knight csoportjából, aztán elfutott. Ryannel egyesült, és ketten megcsinálták a ruhás trükköt.

A félszázad két ura nagyot nőtt a szemünkben aznap. Kiderült, hogy sokkal okosabbak és leleményesebbek annál, amit előzőleg feltételeztem róluk. Utánunk egy-két perccel újabb halottak érkeztek, akiktől megtudtuk, hogy egyedül a mi csapatunk indult a válaszoló madárhang felé, az összes többi afelé ment, amelyik az első jelzést adta - az igazi madár felé. A hang forrása körül összetalálkoztak, ezt hallottam, mielőtt Kahnt megrohmoztuk. Knight, felismerve, hogy a válaszoló madárhang volt Ryan hangja, határozott parancsokat adott nekik új útirányokkal, melyek esélyt adtak arra, hogy bekerítsék Ryant. A csoportok ismét szétváltak.

Azonban Knight minden igyekezete ellenére újabb és újabb halottak jöttek, akik hősiességéről számoltak be. De hiába... Ryan és Kahn pedig körülbelül ugyanolyan jól teljesítettek. Aztán előkerült Knight is, nyomott hangulatban. Szórakozottan pörgette a feje mellett azt a felét a korongjának, amelyik a zsinóron maradt. A másik fele elveszett az erdőben.

Az angyalokat nem láttuk sehol. Nyilván az erdő fölött lebegve figyelik a félszázad előmenetelét. Az utolsó két tanonc, List és Mikalsen a szemünk láttára halt meg. Kirohantak a fák közül a tisztásunkhoz legközelebb eső ponton, és ordítva menekültek... A nyomukban Ryan, mögötte Kahn. Listet elkapta hátulról Ryan, korongja a földre esett. Mikalsen Ryan lemaradását kihasználva megpördült, harcra szánva magát. Ryan egy tőle megszokott, rándulásszerű mozdulattal odaugrott hozzá, oldalról elkapta a két karját, és az alacsony tanonc testéhez szorította. Mikalsen mozdulni sem tudott. Kahn mögéje lépett, a két karját át dugta Mikalsen vállai allatt, és a kezét összekulcsolta az áldozat tarkóján. Ryan ekkor elengedte. Kahn a táborhely felé indult a fogollyal. Mindannyian láttuk a távolból, mi történt. Tawazel egyszer csak közénk lépett, oldalán két beosztottja.

- Bizony ám - mondta. - Van mit tanulniuk.
- Angyaltiszt úr, hogyan csinálják? - kérdezte Sword Tawazel felé fordulva. - Hogy lehetnek ennyire gyorsak és erősek? Hiszen ők is csak egy évet végeztek, mint Singer. Meg Knight.
- Jól értem, hogy elő akar fizetni egy kérdésre, Sword? - kérdezte Nox angyal úr.
- Csak tudni szeretném, angyal úr...
- „Szeretné”. „Szeretné”. - Nem szólt többet. Sword pedig jobbnak találta, ha nem játszik az angyalok türelmével.

Kahnék odaértek hozzánk a fogollyal. Megálltak a táborterület szélén, ami a küzdőtér határát jelentette Nox angyal úr parancsa szerint. Ryan a tehetetlen Mikalsen elé lépett, a kezébe fogta az életkorongját, tüntetőleg felemelte, amennyire a madzag

engedte, aztán a hüvelykujjával könnyedén összeroppantotta és színpadias mozdulattal leejtette. Az angyalok megtapsolták őket, a félszázad átvette tőlük. Mikalsent persze elengedték, aki rögtön közénk indult. Szégyenkezést láttam az arcán - pedig ő élt a legtovább. Igaz, ez szerencse dolga volt, mindenki akkor halt meg, mikor a csapata összeakadt Kahnékkal.

Nox angyal úr sorakozót vezényelt, és elénk állt.

- Nos, az egész félszázad jól szerepelt, megdicsérem a két hadvezért: Singer és Knight tanoncokat a nagyszerű munkáért, Banks tanoncot a maximális teljesítményért, amit a gyakorlat alatt nyújtott, és a meglepően magas motivációért. Azért nem csak őt, hanem mindenkit. Külön kiemelem, hogy rajta kívül még Brown, Randall, Porter, Same, Vallerie, Newell, King és Taylor tanoncok teljesítettek szépen. Antler és Elam, ha jól láttam, eléggé félvállról vették az ütközetet, ugyebár? Az a megfutamodás csúnya volt a végén, List... és Mikalsen. Mert gondolom, nem taktikai okból választották az erdő ordítva történő elhagyását jelentő manővert. Ryan és Kahn, mint gondolom mindenki észrevette, nagyszerűen harcoltak és szerveztek, a stratégiájuk első osztályú volt. Külön díjazom azt a faágról leugrós, ruhás trükköt. A lehető legjobb helyszínt választották a növényzet jellege és színei miatt, az egész akciót pontosan és hibátlanul vitelezték ki. Ryan ugrása kicsit merész lett, túl közelire sikeredett, ebben látom az okát, hogy az erők nem pontosan a terv szerint oszlottak meg, és majdnem elesett Singer kezétől. A visszavonulást jelző hang kicsit túl triviális választás volt: az egyetlen szóba jöhető hangjelzés, amely egy nagyobb összezapás alatt sem kerül el senki figyelmét, így Kahn tanonc könnyedén ráhibázott. Egy teli torokból ordított vezényszó sokkal célszerűbb volna, urak - Singerre, majd Knightra nézett - amúgy sem volt szükség rá, hogy a major hallótávolságon kívül kerüljön az egységtől.

Egy hétig maradtunk a táborhelyen.

Az angyalok valahonnan mindig tudtak szerezni élelmet. A ruhánkat viszont nem cserélték, így az egyre koszosabb lett. Végül a lányok kértek Tawazeltől három nagy dézsa vizet, és mosást rendeztünk. Az ebéd-vacsora ellátás nem sokat javult a napok folyamán, matematikus angyaltisztünk minden jószándékú igyekezete ellenére. Úgy éreztem, csak azért nem fogyok le ezen a koszon élve, mert már nincs mit leadnom. Mindannyian lefogytunk a Telepen, még azok is, akiknek a szervezete hajlamos volt a zsírhalmozásra - sőt azok a leginkább. Antler gyakran szerzett másoktól plusz ételt minden tekintélyét bevetve - ő elkérte és nem elvette. Egyszer én is adtam neki egy szelet kenyeret. Mégis legalább tíz-tizenöt kilót fogyott szeptember óta. Úgy gyanítottam, hogy én nagyjából öt-hat kilóval vagyok könnyebb, mint bevonulásomkor; sejtelmem sem lehetett, hogy valójában legalább öt kilóval nehezebb vagyok, mivel pár centit nőttem azóta, és a leadott zsír helyére nehéz, szálkás izomzat került.

A táborban töltött napok alatt az angyalok megtanítottak bennünket célozni, és akadálypályán is gyakorlatoztunk. Mindenhez elő tudták teremteni a megfelelő

eszközöket a narancssárga varázshengerből. Tawazel általában nem volt velünk délelőttönként, gyanítottam, hogy ilyenkor visszateleportál a Barakkba, tanítani.

A célzás megtanulásához fegyvert egyelőre nem kaptunk, csak kést; Nox angyal úr felsorakoztatott bennünket, megállt középen - velem szemben -, tíz méterre az arcvonaltól, egyenként sorolta a nevünket és a szólított személynek odadobott egy kést. Ez volt az első gyakorlat: el kellett kapni. De nem ám ívelten, passzolásszerűen dobta - hanem mintha bele akarná állítani az ember fejébe! Az angyal úr persze nyelével előre dobta el a késeket, így ha valaki nem tudta elkapni, azt legfeljebb megütötte a markolat, de nem sebezte meg. Nekem sikerült két kézzel megállítanom a felém dobott kést.

- Felhívom a figyelmüket több dologra. Most kell megtanulniuk a különféle fegyverekkel célozni. Ha az idén sikeresek a késekkel, jövőre kaphatnak lőfegyvert is! Nem csak a célzást kell megtanulniuk, hanem a fegyver használatát, általában. A fegyverhasználati szabályokat, a tárolást, a karbantartást. Ismétlem, most fegyvert kaptak a kezükbe, amivel élőlényeket lehet *kiléptetni*. Ez nem játék. Tehát. Gyakorolni fogják a célzást célbadobás segítségével. Kovach! Feküdj. Ehhez először is meg kell tanulniuk úgy eldobni a kést, hogy az hegygel előre beleálljon a célpontba. Most ezt fogom bemutatni. Fel. Kedvcsinálólul közlöm, hogy aki megfelelően tud bánni a késével, attól nem veszem vissza azt, hanem nála maradhat év végéig, gyakorolandó a fegyvertartást.

Ez hatott. Innentől kezdve örültünk a késeknek, a magunkénak éreztük ezt az egész dolgot és lelkesen gyakoroltuk a célzást. Soha nem gondoltam volna, hogy pisztollyal lényegében ugyanúgy kell célozni, mint késsel. De az angyal úr bemutatta: Úgy emelte maga elé a kést, mintha pisztoly lenne, csak elsütés helyett egy kicsit behajlította a könyökét, aztán előrelelendítette, és a megfelelő pillanatban elengedte a kést. Persze nekünk ahhoz, hogy öt méterről beledobjuk a szemben felállított cél-deszkába a kést, sokkal jobban be kellett hajlítani a könyökünket. Kahn egyszer huszonöt méterről is bemutatta a gyakorlatot, aztán az angyal úr magyarázott:

- Látják, a lényeg az ívelt mozdulat, mint a kung-fuban. Akkor jó, ha nem éreznek rándulást a könyökükben, amikor elengedik a pengét. Nem kell a kés eleresztése után rögtön lefékezni a mozdulatot, mehet tovább a kezük ugyanúgy, mintha még nem is engedték volna el a pengét. Így. - Nox angyal úr felemelte a bal kezét, három ujjja közé szorított egy kést, aztán húsz centiméternyit visszahúzta a kezét, és intett egyet villámgyorsan - úgy tűnt, nem is előre dob, inkább lefelé. A kés rezegve állt bele a távolban a cél-deszkába.

A hét végére mindannyian megtanultunk célozni. Nox angyal úr már a második nap után nálunk hagyta a késeket, mondván, majd a végén meglátjuk, kik tarthatják meg őket állandó jelleggel.

Titokban persze ökörködtünk a késekkel, de vigyáztunk, nehogy az angyalok észrevegyék. Andrews és Kovach a két karjánál fogva kifeszítette Loungot, Fisher pedig rá célozgatott a késével. Aztán repült a hegyes fém, egyetlen ezüstös csillanás

látszott a levegőben. A megrettent Loung feje fölött fél méterrel szállt el a kés. Same fulladozott a röhögéstől, aminek az lett a következménye, hogy Andrews és Kovach másodszorra őt feszítették ki, hiába tiltakozott. Csak a kezeit fogták, bele tudott volna rúgni a fogvatartóiba, viszont nem mert, hiszen mindketten Ryanék külső körének tagjai voltak. Egyébként is tovább nevetett, még akkor is, mikor Fisher rá kezdett célozgatni. Tudta, hogy nem lesz semmi baja, Fishernek elég jól ment a dobás - Kahn maga tanítgatta -, ilyen távolságról legfeljebb tizenöt-húsz centit hibázott, és vagy fél méterre az áldozat feje fölé célzott. Same-re nem csak Fisher dobott, hanem Jay és Yards is, aztán Queen is megeresztett egy kést, és akkor már én is. Hogy Same-re egy kicsit ráijesszek, nem úgy céloztam, ahogy tanultuk, hanem csípőből dobtam felé, egy magas ívben. Persze a késem messze a feje fölött szállt el. Mindez Fisherék sátrában történt. A mulatságnak az vetett véget, hogy Nox angyal úr közeledett.

Ez a játék ártalmatlan tréfa volt csak, amin mindenki derült, még az áldozatok is - viszont Kahnék és a közvetlen udvartartásuk szokásba vették, hogy gonoszságból, unalomból, vagy a hatalmuk éreztetéséből néha egyikünknek-másikunknak a nyakába bökték a késük hegyét. Ez persze nem okozott komoly, vagy egyáltalán látható sebet, de mivel hátulról közelítették meg az áldozatot, az önkéntelenül felkiáltott és megrándult a hirtelen fájdalomtól, ami szórakoztatta a banda tagjait, mivel egyéb kínzásait általában faarccal, különösebb reakció nélkül nyelték le a félszázad tagjai. Aztán az első körtől átvette a játékot a második is. Arra gondoltam, ha számítok rá, hogy váratlanul nyakonszúrnak, és nem produkálok semmilyen reakciót, a kedvét szegem a támadónak. E taktika kipróbálására egyszer sor is került. Szabadidőnk volt, kint álltam a sátrak előtt, a körünyéken lézengett még vagy tizenöt-húsz tanonc. Akkor már harmadszor szúrtak meg hátulról. Ezúttal nem mozdultam, nem szóltam semmit. Fisher volt az. Rosszul gondoltam előzőleg - mivel nem reagáltam, nemhogy elment volna, hanem még egyszer szúrt. Erre már nem számítottam. Felkiáltottam.

- Bazd meg! Anyádat már! - és félrelöktem a kezét.

Az arca felderült, itt az alkalom, hogy valakibe belekössön, itt egy ellenálló. A kés eltűnt a farzsebében. Csípőre tette a kezét, és éppen kezdett volna körbejárni körülöttem. Egyesek közülük gyakran kerülgették az áldozatot folyamatosan egy irányban körbejárva. Ilyenkor az illető idétlenül forgott körbe, hogy mindig arcával legyen a ragadozó felé. Az is hozzátartozott ehhez a rituáléhoz, hogy a támadó mindig nagyon közel volt az áldozathoz, olyan közel, ami már idegesítő volt - ilyen közelre az ember nem engedne egy olyan személyt, akiről tudja, hogy árthat neki. Elsőnek ütni persze senki nem mert volna. Vagy egy helyben maradt, beengedve a védelmi körébe a támadót, vagy hátrálni kezdett, ilyenkor a másik ment utána, míg az falhoz nem szorult. Fisher is közel lépett. Én nem hátráltam, így keringeni kezdett volna. Lassan indult jobbra, közben halkán, gúnyosan kérdezte:

- Mi van, Porter? He? Na mi van?

Saját, egyéni szokása szerint ilyenkor gyors kis pofonokat osztott az áldozatnak, amit az illető nem tudott szabályosan kivédeni Fisher túlzott közelsége miatt. Így a betanult kung-fu technika elhanyagolásával csak ügyetlenül tudta védeni magát, a kezét a feje elé téve. Én azonban éberem vártam az első ütést; mikor az megindult, hátraléptem az egyik lábammal a szabályos küzdőtávolságba, miközben elkaptam Fisher karját és azonnal oldalra csavarintottam, amennyire csak erőmből tellett. A közelebbi lábammal Fisher kifeszített karja alatti hónaljába rúgtam. Amikor a lábam célba talált, abban a pillanatban elengedtem Fisher karját, amire a tanonc hátraesett. Én gyorsan elléptem. Számítottam rá, hogy felpattan és újra támad, de csak lassan felkelt, és nem szólt semmit. Rám se nézett, balra fordította a fejét. Én is odanéztem.

Kahn figyelt bennünket az egyik farönkön ülve. Legalább tízen tanúja voltak a jelenetnek.

Vártam, mi történik most, de Kahn nem mozdult, nem adott jelt támadásra. Én megfordultam, és a többiek felé indultam. Mikor Fisher elesett, a körülöttünk lévő felkiáltottak, Queen pedig nevetni kezdett. Csak nem hagyta abba a röhögést, mikor felé indultam, még néhány, Fishert becsmérő megjegyzést is tett.

- Mi van bazdmeg, Queen, de kurva jól érzed magad - szólalt meg halkán, szinte sziszegve Kahn. Halálos csend lett körülöttünk. De aztán Kahn elfordult, a jobbján ülő talpnyalókhöz kezdett beszélni halkán, nem hallottuk, mit mondott. Loung idétlen vigyorral válaszolt is neki valamit, mire Kahn nyakon legyintette. Loung tovább vigyorgott, még idétlenebbül.

Fisher megindult felénk. A kung-fu oktatásokon tanult légzőgyakorlatokat végeztem, készültem az újabb harcra - de hamarosan láttam, hogy nem én vagyok a célpontja, hanem Queen. Azon gondolkodtam, hogy segítsek-e, vagy mára már túl sok lesz belőlem így Kahn előtt...

- Na gyere, Queen. Megnevettetek én.

- Mi van, bazdmeg? - Queen felállt. - Nem veszed észre, hogy mindenki szarik a pofádra?

Queen hihetetlenül ostoba, öngyilkos viselkedése valójában egy hirtelen ötlettől vezérelt, ravaszul kiszámított trükk volt. Fisher ugyanis begurult. Ez volt a hibája; nem számított ilyen nyílt, sőt pimasz ellenállásra, és nem tudta higgadtan kezelni a dolgot. Haragosan lendült Queen felé, aki egy jól időzített fordult rúgással egyenesen gyomron találta őt. Fisher elfeküdt a földön, összegörnyedve. Levegő után kapkodott.

Kahn felállt a farönkjéről. Maga elé nézett, a földre, szemöldökét felhúzta. Mögöttünk Knight, Yards és Green keltek fel, ők eddig egy kupacban ültek, és úgy tettek, mintha észre sem vennék, mi történik Fisherrel. De most Kahn felkelt.

Én is felálltam, úgy, mintha észre sem venném a készülődést, csak valami apró, de roppant sürgős teendőm lenne valahol másutt, mondjuk egy sátor mélyén. Szépen nyugodtan elsétáltam Fisher és Queen közeléből, mint akinek semmi köze az egész dologhoz. Queen kapcsolt, hogy mi történik. Ő is lelépni készült volna, egy másik

irányba, de Kahn rámutatott, és csettintett egyet. Az ujjja kifejezően azt mondta: maradj ott. A szeme még mindig lefelé nézett, a szemöldöke még mindig felhúzva. Furcsa, szinte táncos lépésben indult Queen felé, minden lépés után csettintve mindkét kezével. Az utolsó lépéssel egy időben csettintett, mikor megállt Queen előtt. Még egy utolsó „pergetést” csinált két kézzel, aztán ránézett Queenre. Abban a pillanatban Knighték elkapták hátulról Queent, és lefogták. Knight egyik oldalról, Yards és Green a másik oldalról tartották. Tehetetlen volt. Kahn lassan kinyúlt, és mintegy ötletszerűen befogta Queen orrát. A tanonc kinyitotta a száját. Így álltak egy fél percig, közben Fisher felkelt a földről, és összeszedte magát. Aztán Kahn megcibálta Queen orrát, majd elengedte, és hátrább lépett. Fisher állt meg a fogollyal szemben. Ütésre emelte a kezét, de feltűnt nekem, hogy a bal kezét. Lassan előre legyintett Queen felé. Végül az arcához ért, és két kis pofont adott rá, vagy inkább csak megpaskolta. A következő pillanatban ököbe szorított jobb kezével teljes erejéből gyomron vágta Queent, aki persze nem tudott összegörnyedni, sem a hasára fogni a kezét, pedig Wonn-toi elmagyarázta, mennyire szükséges a gyors és hibátlan regenerációhoz a sérült testrészt kézzel érinteni. Aztán Knight egy hatalmas pofont lekent hátulról Queennek, ezzel egyszersmind föllökte. A többiek némán nézték végig, ahogy Queent négyen megrugdossák a földön - Kahn mozdulatlanul, a szokásos faarccal nézte végig az eljárást. Az áldozatuk csak a teste elülső részét és az arcát védte a kezével, igyekezett a hátát a támadói felé mutatni. Egyszer csak Kahn odaugrott Yardshoz, és iszonyú erővel pofonvágta.

- Ne a veséjét, te fasz! Bányászni akarsz fél vesével?

Ezek után a verés üteme lankadt, még pár határozatlan rúgást kapott Queen, aztán otthagyták fekve. Kahn megfogta a két lábát, és a földön vonszolni kezdte a sátrak felé. Egy pillanatra megállt, felém fordult, és két ujjal rám mutatott. Yardsék futni kezdtek felém. Én megfordultam, és a sátrak felé rohantam - nem tudtam, merre meneküljek.

Elrohantam két sátor között, és a délre levő erdős területek felé vettem az irányt. A mező közepéről hátranézve láttam, hogy az üldözőim harminc méterre mögöttem állnak. Lefékeztem. Kicsit tétováztam, aztán visszafelé indultam. Knight előkapta kését, és teljes erejéből rohanni kezdett felém. Ez nem vicc, gondoltam, és ismét futásnak eredtem.

Csak az erdőben néztem vissza. Sehol senki - rég visszamentek a táborba. Elgondolkodtam, mit tegyek. Csak vissza kell mennem, még akkor is, ha szembe kell néznem Knightékkal! Elvégre nem maradhatok itt az erdőben a végtelenségig, nem válhatok egy idegen világ Robinsonjává csak azért, mert két „bajtársam” el akarja látni a bajom... Egyszer csak füttyjeleket hallottam a távolból. Csip-csicsip-csip-csicsip-csip-csip. Aztán megint csip-csicsip-csip-csicsip-csip-csip. Engem hívnak!

Rohanni kezdtem, vissza a táborba. A sátrak közé érve sorakozót pillantottam meg, a helyem kimérve Same és Collins között. A sorakozóval szemben ott állt a három

angyal. Queen felé néztem - ő is a helyén állt, mintha semmi sem történt volna vele. Beálltam a sorba.

- Merre járt, Porter? - kérdezte Tawazel.
- Kedvenc magánpassziójának hódolt. Nevezetesen az erdőben bolyongásra gondolok - válaszolt rá helyettem Wawer angyal úr. Tehát ő is tud a szökésemről valahogyan. Én pedig még mindig nem tudtam, ki hozott vissza...
- Szeret az erdőbe futkosni, meg vissza? Teszünk róla - rendelkezett Nox angyal úr.
- Ma takarodó után ötször elfut az erdőig és vissza.

Fogalmunk sem volt, hogy a tanulmányi eredményeinket hogyan értékelik. Ugyan a tanáraink rendszeresen kérdéseket tettek fel nekünk - általában az órák elején -, hogy ellenőrizzék, mire emlékszünk a korábbi tananyagból, de soha semmilyen osztályzatot vagy más minősítést nem kaptunk. Mégis tanultunk szorgalmasan, mert tudtuk, hogy valamiféleképpen ez alapján fognak értékelni bennünket a tanév végén. Néha egyes témákból tanáraink dolgozatokat is írtak. Ezen dolgozatok számára egyetlen témát jelöltek meg, néha a címet is megszabva; a tartalom természetesen a tananyaggal állt összefüggésben. Ezeket a dolgozatokat általában utáltam, csak a Mői óráján írandó műelemző fogalmazásokat szerettem, és a Nox angyal úr által megkövetelt stratégiai tervezéseket. De fogalmam sem volt, valójában milyen eredményeket érek el, nem tudtam, ezeket a tantárgyakat csak szeretem-e vagy jeleskedem is belőlük, minthogy a dolgozatok eredményéről csak elvéve kaptunk visszajelzést, rövid szóbeli értékeléseket. Azt észrevettem, hogy Mői felfigyelt rám, és talán jó diákjának tart. Ha a félszázad csődöt mondott valamilyen kérdésben, nem egyszer engem hívott segítségül - de sokszor hiába. Rajtam kívül Deep, O'Malley, Sword, Vallerie és hihetetlen módon Kahn jeleskedett irodalomból, meg Singer és Pile is valamennyire. Antlert is megszállta néha valami irodalmi zsenialitás, és egészen értelmes hozzászólásokat produkált.

Nox angyal úr óráin általában lehetett tudni, ki milyen jól szerepel, mivel ő gyakran kommentálta, bírálta, minősítette vagy kijavította a válaszokat. Megfigyeltem, hogy mióta stratégiát tanulunk, az angyal úr egy kissé másképpen áll hozzám - mintha eddig csak egy rakás szerencsétlenségnek tartott volna, aki fölöslegesen növeli a félszázad létszámát, azonban az első hozzászólásaimtól kezdve mintha megbecsült volna, mint diákot. Az első stratégia órákon mindenki feszélyezett volt és lapított, mivel (az egyébként engedékenyebb) angyaltisztekből álló tanári karhoz szoktunk. Az, hogy Nox angyal úr jelen volt egy órán - sőt, ő tartotta! -, ijesztően hatott kezdetben. Először csak a tavalyi fiúk adtak önként válaszokat az angyal úr felhívására, de ez őt nem igazán töltötte el elégedettséggel, hiszen Kahn, Singer és a többiek egyszer már megtanulták ezeket a dolgokat. Aztán, az első óra vége felé, én is hozzászóltam a felvetett problémához (éppen valami szurdokot ostromoltunk). Az angyal úr érdeklődve hallgatta elmés megoldásomat - végre valaki, aki nem a korábban tanultak

alapján, csak logikával cselekszik! Aztán elmagyarázta, hogy az általam bevetett taktika esetén miért halna meg az összes katonám... de onnantól kezdve néha engem is kérdezett, nem számonkérő jelleggel, hanem egyszerűen megoldást várva tőlem. Néha úgy nevezett bennünket - az öt évismétlőt, Grigget és engem - tréfásan, hogy a Hét Géniusz. Mikor csend lett egy „de vajon”-nal kezdődő fogas kérdés után, az angyal úr gyakran így szólt:

- Senki. Na? A Hét Géniusz? Ők sem adnak megoldást? Grigg? Banks? ...Porter?!

Ezt a viccet persze még nem értettük, hiszen a Hét Géniuszról csak évekkel később tanultunk, akkor, amikor már tényleg nem csodálkoztunk semmin, és amikor már kezdtünk képet kapni annak a seregnek a méreteiről, amelyben szolgálatot teljesítettünk.

Tawazelnél értelemszerű volt, mikor szerepel jól az ember. Verielnél is. Összességében úgy éreztem, hogy nagyjából teljesítem a kívánt szintet, de ez nem jelentett semmit, mivel mindenki így érezte saját magáról. Ki tudja, mi lesz a végén...

Már három hónapja sarut hordtunk. Július végé felé járhatott a naptár az időjárás alapján. A Telep időjárása nem volt olyan bonyolult és változatos, mint az otthoni. A napok egyenletesen hűltek ősszel, következetesen melegedtek tavasszal. Soha nem volt bolond időjárás. Singer egyszer azt mondta, azért, mert nincsenek óceánok. Csakhogy nem értettem: ha nincs se tenger, se óceán, honnan jönnek a felhők, a csapadék?

Délutáni pihenők volt. Feküdtünk az ágyakon, nem is tanultunk, hiszen már nagyjából a végére értünk az éves tananyagunk minden tantárgyból. Hamarosan kezdhetjük a másodéves anyagot, a másodéves képzést, amiben az angyalok szűkszavú előrejelzései alapján új és meglepő elemek jelennek meg majd. Éppen Taylorrel és Kinggel beszélgettünk, akik a szomszéd ágyon feküdtek, gyakorlatilag egyikük a másikon - Taylor nagyrészt King hátán hasalt. Rettenesen hosszúnak tűnt az az idő, amit a Telepen töltöttem. Arra gondoltam, már nem is tudnék visszamenni a Földre, teljesen elfelejtettem, hogyan kell ott élni. A szüleimre sem nagyon emlékeztem. Az osztálytársaimra, a tanárainra egyáltalán nem. Sokuknak már a nevét is elfelejtettem. Magamban próbáltam egyszer felsorolni őket, de nem sokáig jutottam...

És az arcok. Emlékeztem, Maria Jones mennyire tetszett nekem annak idején. Most a Jones névről már csak Paul Jones tanonc jut eszembe. A Maria pedig nem mond semmit, legföljebb Maria Kingre emlékeztethet. King már-már olyan volt, mintha a testvérem lett volna. És az asztalunknál ülő fiúk is. Singer pedig mindig is olyan volt, mint a bátyám. Nehezen tudtam volna elhagyni ezt az új családot; de tudtam, nem is fog rá sor kerülni egyhamar. „Nox apánk” - alkalmanként így emlegettük viccből a századparancsnokot egymás között.

Csip-csip. Álsaru talpa csikordult a kövezeten. Nox angyal úr megállt az ajtóban, és vigyázzt vezényelt. Mögötte Wawer angyal úr. Aztán a két kiképzőnk odalépett az ajtóhoz, és kitárták mind a két szárnyát - erre még egyszer sem volt példa. Váratlanul belépett a hálóterembe Bowlel. Furcsa látvány volt, vele még sosem

találkoztunk a tantermen és az ezredparancsnokságon kívül. Wawer angyal úr sorakozót vezényelt; közben eszembe ötlött, talán azért nyitották ki az ajtó másik szárnyát is, hogy Bowlel beférjen.

Fegyelmezetten álltunk, az arcvonalunk már rég igazi volt, pontos, egyenes. A félszázad tagjai már réges-régen megtanultak mozdulatlanul állni. Igazi katonák voltunk, tizenhárom évesen, egyetlen tanév után. Elszörnyedve gondoltam néha arra, mi következhet még a hátralévő években. Már kezdtem érteni, mitől olyanok a szervánsok, amilyenek.

Bowlel megállt középen - tehát velem szemben! - és beszélni kezdett:

- Az első tanévnek vége van. A Barakk működési szabályzatával összhangban a Szolgálati Telep négyszázharmincharmadik évadját ma éjfélkor lezárjuk. Számítok a töretlen kitartásra, lelkesedésre, a Legfelsőbb Úr iránti változatlan, sőt egyre gyarapodó feltétlen odaadásra és hűségre az előttünk álló szolgálati évadban is. Jó hírekkel tarkítom az eligazítást: mindannyian elégséges teljesítményt produkáltak az első tanévben, így a félszázad minden tagja a második tanévben folytathatja tanulmányait. Ebből következően második jó hírem, hogy a félszázadot egy az egyben, bontatlanul kinevezem a négyszázharmincnyedik évad kétszázegyedezes számú félszázadává, megtartva azt a saját parancsnokságom alatt; maradhatnak a bajtársaikkal. Jövőre is ugyanez a névsor lesz tehát. Harmadik jó hírem, hogy az önök által megszokott és megszeretett századparancsnoki apparátusnak adom át ismét a *sisyagran-valít* századparancsnoki jogokat. - Nem tudtam, mit kéne éreznem, vagy gondolnom, ahogy megértettem e szavak jelentését. Jövőre is Nox angyal úr lesz a felettesünk. Erre számítani lehetett... egyúttal, így értelmeztem a közlést, Wawer is marad, és a tanáraink sem változnak.

Bowlel folytatta:

- Negyedik jó hírem, hogy mint a Szolgálati Telep Központi Kiképző Barakkjának megbízott helyettes főparancsnoka, elrendelem a Barakk törzsállományának a jövő évad tanítási időszakának megkezdéséig tartó ideiglenes feloszlását, az állomány tagjainak saját szülőbolygójukon történő szabadságolásával.

A félszázad tagjaiból örömujjongás tört ki. Én is velük örültem, de valójában kétségek gyötörtek - hazamenni? Én itt lakom...

- Akarnak egy kis búcsúfektetést? - kérdezte Wawer angyal úr, mire csend lett.

- A félszázadot lakóhely szerint fogjuk szétszítani - folytatta Bowlel -, mindenki egy adott angyallal vagy szervánssal tart, aki visszakíséri a Földre. Szeptember elsején, az ottani, helyi idő szerint reggel nyolc órakor minden tanonc köteles megjelenni azon a helyen, ahová átléptetjük majd a szabadság kezdetekor. Nox mindjárt kiosztja a civil felszereléseket, amelyeket lefoglaltunk az évad kezdetén. Ezeket a holmikat nem szeretném jövőre itt látni, ne hozzák magukkal őket feleslegesen, ha kérhetem. Mindenki gyűjtse össze a nála maradt játékos tárgyakat és készüljön fel az indulásra. A termet rendben, tisztán hagyják el - ha kell, most még takarítunk egy kicsit. Tovább.

Bowlel nem távozott, szigorú szemmel figyelte az előkészületeket. Csendesen, faarccal, de belül izgalommal pakoltunk.

Kellett is takarítani! Wawer körbejárt, és több helyre odamutatott:

- Disznóól. ... Trágyahegy. ... Ott is. Szégyellem magam. Az ott meg mi? Hm? ... Mi ez a hányadék, Banks? Nem a játékosok egyik hadseregnek nevezett összeverbuválódott öldöklő falkájának a kaszárnyájában vagyunk! Kéretik méltónak lenni az Isten szolgálatára, sírva fetrengve kérelmezem! Attól még, hogy megkapták a jogot a második év megkezdésére, nem jelenti azt, hogy el is végezhetik. Menet közben is érhet valakit váratlan és hátrányos átvezényelés. Szabad legyen alázatosan rimánkodnom, hogy viselkedjenek úgy, mintha a Szolgálati Telepen lennénk, és tartsák tisztán, rendben a környezetüket.

Elég nehezen férték bele a holmijaim a kis szürke bőröndbe, amit emberemlékezet óta nem vettem elő az ágyam alól. Wawer rám is szólt, mikor meglátta, mekkora kosz közül húzom elő azt. Bele kellett tennem mindent, amit magammal hoztam, plusz még azt a ruhát, amiben jöttem. Azt nem vehettük magunkra, a Szolgálati Telep egyenruhájában távoztunk, többek között azért, mert már fel sem tudtuk volna húzni a ruhákat, kicsik voltak ránk, különösen vállban, derékban pedig lötyögtek volna. Amellett a Telepen használatos ruhához képest azok kínzóeszközöknek tűntek. Nehéz, rosszul szabott, szoros, mégis elcsúszkáló, a bőrünket kidörzsölő őskori rongyok voltak. Ráadásul hosszú álltukban kissé meg is bűdösödtek.

Kiürültek a szekrények. Csak a csizmánkat, a kabátunkat, meg a tankönyveinket hagytuk ott. A késeinket is magunkkal vittük. Mikor kész lettünk, és mindannyian ott álltunk a sorakozóban, egy piros inges szerváns lépett be.

- Antler, Howard!

- Parancs!

- Parancs.

- Hozzám.

Szó nélkül távozott velük. Újabb szerváns lépett be.

- O'Malley, Irons, Tiger! Hozzám!

Ők is elmentek. Rögtön újabb szerváns jött, ezúttal egy idősebb nő, lila ingben.

- Uno! Hozzám!

Rájöttem, mi folyik. Ezek a szervánsok fogják az adott személyeket elkísérni. Azokat szólítják együtt, akik egy településen laknak, vagy legalábbis egymás közelében, és együtt fogják őket kiteleportálni. A teleportáció. A gyomrom hirtelen megrándult. Vajon most is olyan lesz, mint annak idején? Minden alkalommal el kell szenvedni ezt, oda és vissza?

A neveket sorolták piros, barna, sárga, néha kék, zöld, vagy lila ruhás szervánsok. Egyszer egy szürke ruhás szerváns is megjelent... Szólított valakit, aztán felénk fordult, és azt mondta:

- Jót ne halljak rólatok! De rosszat se! - Ezzel kiment.

Egyre kevesebben állunk a sorban. Egyszer csak nem jött következő szerváns, hanem Nox szólalt meg:

- Tanonc... - Máshogy nem tudja kezdeni, gondoltam... - Banks! Tanonc... Porter! Tanonc... Young! Hozzám! Utánam!

És kimentünk a kétszázegyenes hálóteremből. Jövőre a félszázadunk is kétszázegyenes lesz... reménykedtem, újra megkapjuk ezt a termet. Sokszor tanúi voltunk, ahogy más termek lakóinak a folyosón zajló üzelveit félbeszakította egy váratlanul megjelenő szerváns vagy angyal. Hallottuk az ordítást, „Mit csinálnak idekint?! Feküdj!”, és örültünk, hogy arany életünk van a sarokban, messze a kiképzés zajától.

Nox levitt bennünket a lépcsőn. Lent az előcsarnokban egy utolsó pillantást vettem az „üveges fölkéregre” és a képekre, melyek alatt ezerszer elmentem. Kimentünk az udvarra. Kiderült, hogy akiket eddig szólítottak, csak idáig jöttek. Nem viselkedtek különösen fegyelmezetten, a szervánsok közül többen egymással beszélgettek, nem foglalkoztak a tanoncokkal.

Folyt a búcsúzkodás. Tőlünk távolabb még három félszázad gyülekezett hasonló módon, mind elsőévesek. Jövőre még nem, de azután már nekünk is lesz egy kis parancsnoki jogkörünk, az elsőévesek felett. Magamban mulatni kezdtem rajtuk, aztán megosztottam a gondolatot Collinsékkal:

- Hehe, gondold bele, az elsőévesek!

- Milyen elsőévesek? - kérdezte Queen.

- A kis hülye újoncok! Mit fognak szopni! Kár, hogy nem láthatjuk, röhögnénk.

- Nem-e? - kérdezte Pile. - Hátha mégis.

- Saját magán bezzeg nem röhögött, Porter - szólt oda nekem több méterről Nox angyal úr. Persze, az angyalok hallása... - De még bepótolhatja! - És az ujjával fenyegetett. Most olyan volt, mint a pihenőidők alatt. A jobbik Nox angyal úr, akivel néha még beszélgetni is lehetett.

Möi is ott állt a közelben, egyenesen, elől összekulcsolt kezekkel, összezárt csizmasarokkal. Poräxszal beszélgetett, és hallottam őket.

- Mit csinálsz most? - kérdezte Möi.

- Nemtöm - felelt Poräx. - Asszem hazamegyek, ha még él valaki a családból. - És nevetett. Nem értettem, mire gondolhat.

- De jó neked, bazmeg. - *Hihetetlen* volt! Ilyen szót hallani Möi szájából! Amellett nem is tudtam, hogy ilyen jó viszonyban vannak Poräxszal.

- Persze, jó nekem, mi? Egész évben a kölykökkel szarakodok, és van egy hónapom. Te meg lógatod a töködet naphosszat, két órában két századot tanítasz, és ezért más munkád sincs.

- No, azért a szünetre az Urak rendeltek egy háromszáz oldalas regényt, az egyik földi író nevében. És most görnyedhetek amellet a Főépületben, amíg a többiek kint élveznek a parton. Ez kurva jó. De hát bazmeg mit csináljunk, ez az odaadó szolgálat. Megírom azt a szart, aztán majd szeptemberben lemegyek a tóhoz.

Poräx váratlanul felemelte az ujját figyelmeztetőleg. Möi elkomolyodott, aztán azt mondta:

- Kéivacs-su weühi se budba luo, e wuwo z' hal.

- Soi. Zo hur wew o - válaszolta Poräx, aztán vállat volt. Kezet nyújtott Möinek, aztán odalépett egy másik, barna ruhás szervánshoz.

Nem tudtam, mit jelent a ruhák színe. Nem szolgálati beosztást, ez biztos. De azt már a moziban megfigyeltem, hogy az egész Telepen csak Poräxnek van szürke ruhája.

Aztán a szervánok egyszerre, mintegy jeladásra, elindultak a Belépő felé. Minden tanonc követte azt, akihez tartozott. Előttünk vagy száz méterre már egy másik félszázad vonult, ugyanolyan rendezetlen alakzatban, mint mi. Láttam, ahogy az egyik angyal kinyitja az ajtót, és bemennek a Belépőbe. Nem sokkal később odaértünk mi is. Elöl álltam, Nox angyal úr háta mögött. Tudtam jól, mi történt odabent, de furcsa volt látni, hogy teljesen üres a helyiség, holott az előbb ötvenen bementek. Hirtelen eszembe ötlött a kérdés: miért nem így próbáltam megszökni, a Belépőn át, miért a saját lábamon? Nyilván, mert ha a Belépő nyitva is volt, nekem nem működött volna. Ki tudja, hogyan kell...?

Nox angyal úr megállt az ajtónál, és nyitva tartotta azt, amíg mindenki be nem ment, azután becsukta. Kissé szűkösen voltunk, legalább hatvanan abban a kis helyiségben. Ha most mindenki innen indul, és saját helyére érkezik, tűnődtem, vajon miért kell ehhez egy kísérő szerván vagy angyal? Nem tudtam, pontosan mi fog történni. Már kicsit felgyorsult a pulzusom, ahogy vártam a jól ismert érzéseket, az átlépést a két világ között.

- Na, búcsúzkodást befejezni! - szólt erélyesen Nox angyal úr. - Teljes nyugalmat kérek, gondolom senki nem szeretne útjelző táblává válni a két világ között félúton. - Erre aztán csend lett.

- Eszt-ná hij-há - mondta Nox angyal úr, és felemelte a kezét. Aztán mormogott valamit, pont mint Koledö annak idején. Koledö. Azt reméltem, ő fog hazavinni.

Úgy tűnt, Nox angyal úr koncentrál. Aztán hirtelen megnyugodott, és a keze elindult lefele. Ezt már ismertem. Tudtam, mi következik most.

Sötét lett. Éreztem magam körül a félszázad tagjait, mint kis gyöngyöket. A szervánok és angyalok ékkövekként ragyogtak közöttük. Aztán jött a képernyő, ezúttal még kegyetlenebb sebességgel, mint a belépéskor - talán, mert többen voltunk, több útiránnyal. Rettentő gyorsan jöttek a feliratok, úgy éreztem, szétroppan a fejem. Aztán megint csak az üres sötétség következett, és észrevettem, hogy már nem a Belépőben állok, hanem valahol a semmiben, test nélkül, és a többiek is csak lelkileg vannak körülöttem. Ezt az érzést már ismertem. Itt nem lehet mozogni. Most jön a fény.

Nem. Újabb képernyő következett, először csak mérsékelt sebességgel jött a szöveg, úgy, ahogy akkor, mikor beléptem a templomba. De gyorsulni kezdett. Gyorsult, gyorsult, egyre jobban. Ne tovább, gondoltam. Nem bírom ki.

...Aztán végre megállt a szöveg két sor között - mégsem tudtam elolvasni egy szót sem -, egy pillanatig megint tovább folyt a kiírás - úgy tűnt, most már valamivel lassabban -, aztán megjelent a fény, a szöveg egészen lassú lett és halvány. A fény fokozódott, a zöld szöveg minden egyes újabb sorával erősebbé vált. A képernyő végül eltűnt, és jött a robbanás, a felfoghatatlan sebességű, tehetetlen zuhanás a fénybe. Olyan volt, mintha én magam tágultam volna ki, valahogyan a saját belső összetartó erőm csökkent le ezáltal. Félelmetes érzés volt, ami azzal fenyegetett, hogy megfelelő nyomás híján bármelyik pillanatban szétfoszolhatok, semmivé enyészhetek a fényben. Észrevettem, hogy már nincsenek körülöttem sokan. Meg is tudtam számolni őket. Hárman voltak. Gyanítottam, hogy az angyal úr, Banks és Young maradtak körülöttem. Azután becsapódtunk. Óriási robbanás volt, és én nem küzdöttem tovább. Elégtem a fényben.

Az utca kövén fekve tértem magamhoz. Banks balra, Young jobbra. Nox angyal úr sehol. Éppen levontam a következtetést, hogy ő nem jöhetett velünk, az angyalok testi formájukban soha nem lépnek be ebbe a világba - de aztán megpillantottam őt is! Felettünk állt, szokott méltóságával, úgy, mintha nem is élte volna át az előbbieket velünk, csak egy teherautó platójáról ugrott volna le az imént - és most tiszta fehér ruhájában, talpig úriemberként fölényesen nézi a lába előtt heverő csöveseket. Feltápázkodtam. Youngba belerúgtam egyet, Banksbe nem mertem. Bár most nem voltak itt a társai, hogy megvédjék, a tekintélye valahogy mégis megvolt. Belém ivódott, nem számított semmit, hogy a Telepen vagyunk, vagy odahaza.

Odahaza! Ez hát a Föld! Úgy néztem körül, mintha egy idegen bolygóra léptem volna, pedig ismertem is ezt az utcát. Mégis, úgy éreztem, nem is a Földön vagyok. Nem erre emlékszem. A Föld olyan... olyan semilyen volt, nem bírt semmilyen különös kisugárzással. Ez a hely viszont határozottan a rohadás érzését keltette, valahol mélyen, az alsó régiókban gonosztságot éreztem, bomlasztó erőket, amik szétrohasztják az egész bolygó auráját.

Mi ez? Mi történik itt?! Meg kellett kérdeznem.

- Angyal úr? Ez azóta lett ilyen? Úgy értem...

- A Földön vagyunk. Ilyen ez a bolygó már évszázadok óta, és egyre inkább; ez törvényszerű. Csak elszokott tőle. ElszokTAK tőle! - A „tak”-ot megnyomta, hogy felriassza az ájult Bankset. Úgy tűnt, az alacsony tanoncot nagyon megviselte az utazás.

- Felébredni, felkelni - mondtam halkán, az angyal urat idézve. Eszembe sem jutott, hogy ez esetleg gúnyolódásnak, kifigurázásnak tűnhet.

Nox angyal úr azonban szerencsére vette a lapot, és ki tudja, hány tízezredszere újra a saját szájába adta az általam idézett ébresztő szöveget.

- Négy perc múlva felöltözve, beágyazva sorakozó.

Köhögni kezdtem. Banks kinyitotta a szemét. Young nevetett.

- Már két perce magára várunk. Ne most aludjon nyári álmot, majd otthon.

- Otthon - mondta Banks a fejét fogva, miközben felült. - Ez még szarabb volt, mint a tavalyi.

- Ne a panaszkönyv hasábjaira fogalmazzon, hanem keljen fel! Na. Itt vagyunk az önök lakhelyén. Viselkedjenek ezen a bolygón is a Szolgálati Telep szellemiségéhez méltóan, uraim, mutassanak példát a játékosoknak, tanítsák őket türelemmel és erélyesen. És persze pihenjék ki a fáradalmaikat, már amennyire egy ilyen szemétdombon pihenni lehet. - Körbemutatott a fejével. - Ha túlságosan rosszul éreznék magukat a levegő miatt, akkor se menjenek orvoshoz, az orvos sem tud mit kezdeni a problémával. Majd kiheverik. Na akkor, szeptember elsején, helyi idő szerint nyolc nul nullakor itt találkozunk, ha addig esetleg elkerülnénk egymást.

Tisztelegtünk, ő hátat fordított, és gyors lépésekkel elindult az egyik irányba. Furcsa látvány volt: Nox angyal úr az utcákon. Hogyhogy a többi ember nem érzi rajta, hogy ő *különleges*? Hogyhogy nem kelt feltűnést az utcán? Micsoda bolygó!

- Na. Merre laksz, Porter? - kérdezte Banks.

- Arra. - Jobb felé mutattam.

- Én arra - mutatott Young a másik irányba, megfélelkezve a szokásokról. Banks a belső körhöz tartozik, és nem kérdezte.

De az alacsony tanonc nem szólt semmit, csak kezét nyújtott a még kisebb Youngnak.

Ketten indultunk hazafelé. Kissé feszélyezetten lépkedtem Banks mellett. Néha köhögtek - a levegő határozottan fojtogató volt. Banks beszélni kezdett.

- A sok proosztó, bazmeg. Nézd meg. Ezek a tirpák parasztok. Ezeket kéne nekünk tanítani, meg szolgálni, mi? - Muszáj volt nevetnem, olyan hangon beszélt Banks. - Sutttyó szarok bazdmeg. Asziszik, hogy erősek. Asziszik bazmeg, hogy nehéz az életük. A faszomat. - Itt már kis híján elgyengültem a röhögéstől. Banks még megtoldotta. - Szopjanak le bazmeg. Szarjancsik. - Rám nézett. - Mi a szar van, bazmeg? Mi a picsát röhögsz? - Erre én még jobban nevettem. - Á, bazd meg - legyintett. Elhallgattam. Aztán újra kitört belőlem a nevetés. - Mi van már bazmeg, talán nem igaz? Talán nem húgyos kis pöcsök ezek itt mind? ...Ne röhögjé má, mer lebaszok egyet! Heh. Játékosok, mi bazmeg...? Miféle játék ez, he? Ha legalább szórakoztatná őket! De ezek... á, bazmeg. - Egy kis szünetet tartott. - ...Ne röhögjé' má'!!

Fulladoztam a nevetéstől, mivel közben köhögőrohamok jöttek rám. Hirtelen az jutott eszembe, lehet, hogy egy év képzés után Bankset már meg is tudnám verni. Ám igaza volt, tényleg nem lett volna szabad nevetnem. Utána még órákig nyilallt a tüdőm, nehezen bírta a hirtelen megerőltetést ezen a mérgezett levegőn.

Nemsokára a mi útjaink is szétváltak.

- Na csá, én megyek arra. Te arra laksz, baz?

- Ja. Majd találkozunk az angyal úrnál, ha addig nem.

- Ki kéne má' menni bazmeg egy baseball-meccsre. Olyan kurva régen nem láttam már, hogy a szemgolyóim meglilultak azóta. Maj' ha lesz, akko' én kimegyek. Te nem jössz, baz?

- De, de igen. Majd megnézem, mikor lesz, aztán megyek én is. Aztán majd ott biztos találkozunk. Vagy nem. - Pontosan a szokott protokoll szerint jártam el. Nem voltam lekezelő, de túlságos érdeklődést sem mutattam.

- Na csá! - Banks kezét nyújtott.

Elindultam hazafelé. Ahogy Banks otthagyt, váratlanul megérintett a félelem. Eddig a bajtársaim közelsége biztonságérzetet adott - sosem hittem volna, hogy Banks jelenléte használhat nekem... -, de most, hogy egyedül maradtam, erőt vettem rajtam a bizonytalanság, és határozottan félni kezdtem az utcán. Idegen emberek szaladgáltak körülöttem minden irányba, szemből és a hátam mögül is jöttek. Eddig idegenekkel - ismeretlen tanoncokkal - általában csak fejlődött alakzatban vonulva találkoztam, és az ő erejük árnyékolva volt, az őket kísérő angyal vagy szerváns mentálisan szinte pórázon tartotta őket. Itt viszont szabadon áramlottak körülöttem az indulatok, a fékezetlen, kontrollálatlan szándékok, érzések és gondolatok, amelyek bármelyik pillanatban ellenem fordulhattak. Korábban ez nem zavart, hiszen a többi játékoshoz hasonlóan én sem éreztem ezeket a dolgokat. Megfoghatatlan, misztikus csodának tűnt, hogy az ember durva testi érzékein kívül más úton is tud információhoz jutni. Korábban úgy képzeltem, hogy a „hatodik érzék” felébresztéséhez jógázni kell, sokat meditálni, vagy ilyesmi. De mostanra megértettem, hogy a szükség és-vagy a megfelelő kisugárzás (a Telep kisugárzása) felébreszti az emberben ezeket a képességeket. Korábban azt hittem, hogy „megérezni” például valakinek a rossz szándékát, vagy azt, hogy hazudik, valamiféle különleges érzés, amit elképzelni sem tudok - ahogy a született vak sem tudja elképzelni, milyen a látás. Mostanra megértettem, hogy ezekben a „megérzésekben” semmi különleges nincs, egyszerűen egy megmagyarázhatatlan meggyőződésként jelentkeznek. Megtanultam felismerni és felhasználni ezeket, és soha nem gondolkodtam rajta, vajon mikor és hogyan alakult ki ez a képesség. Az első tanévben február vége felé kezdtem ráébredni, hogy bár gyengébben, de mindig is jelen volt bennem ez az adottság, csak észre sem vettem.

Óvatosan haladtam az emberek között, de megnyugtató volt érezni, hogy engem mentálisan egyáltalán nem közelítenek, úgy csinálnak, mintha ott sem lennék. Lassan kezdtem visszaemlékezni, hogy a Földön ez így működik. A Szolgálati Telepen elképzelhetetlen volt, hogy két ember tudomást se vegyen egymásról, ha találkoznak. Mikor szembejött egy félszázad a folyosón, a lépcsőn, annak minden tagját megérintettem mentálisan, és éreztem a visszajelzést. A játékosok azonban semmilyen visszajelzést nem produkáltak, vakon rohantak el mellettem az utcán, a legdurvább érzékelésük börtönébe zárva. Elértem az utcánk sarkára, arra a helyre, ahol annak idején először láttam Koledöt. Megmagyarázhatatlan és illogikus módon valahogy arra vártam, hogy most is szembe fog jönni velem. Egy év távlatából már éreztem, hogy az a találkozás és a belőle következő események szükségszerűek voltak. Talán, talán nem is én döntöttem el, hogy be akarok volnuli a Telepre, nem is

én akartam az egészet. Eszembe jutottak Lord Viyen szavai: „Nincs erély. A mi akaratunk a te akaratod.”

Koledő láma persze nem jött szembe, hiába vártam megmagyarázhatatlan módon a tavalyi események újbóli megelevenedését. Tavalyi? Hirtelen rádöbbsentem, hogy már 1989 van, és nemsokára 13 éves leszek. Ez eddig egyszer sem jutott eszembe.

Mikor már majdnem a kapuhoz értem, rájöttem, miért érzem úgy, hogy Koledőnek itt kéne jönnie. A legelső találkozásunk óta nem is léptem át ezt a kaput, hiszen a szobából indultunk! A legutolsó belépésem ebbe a házba pedig az összes korábbiak az emlékét elhalványította. Életem fordulópontja.

Koledő. Úgy tűnt, évszázadok távlatából emlékezem vissza erre a kapura. Megelevenedett az akkori életem, és furcsán idegennek éreztem az egyenruhámat. Ez egy végletes összeférhetetlenség. A két dolognak mintha soha nem lett volna szabad találkoznia. Úgy éreztem, a két világ léte teljesen kizárja egymást, egyszerre nem lehet mindkettő valóság; és mégis, itt vagyok. A tanoncruhám ellenkezett a környező világ természetével, játékos ruhát viszont nem húztam volna - az már az én természetemmel ellenkezett.

Beléptem az udvarba. A lakásunk ajtaja itt már nem volt különösebben csodálatos látvány - kezdtek visszatérni a régi emlékek. Mechanikusan indult be a kulcskeresés a fejemben - hová is tettem? Aztán kapcsoltam: nincs kulcsom. Az én lakáskulcsom ott lóg a bejárat mellett, legalábbis ott hagytam, mikor Koledő visszaadta.

Csöngettem. Ahogy meghallottam saját csengőnk hangját, egy kis idegesség futott át rajtam. Olyan furcsa - becsöngetni a szüleimhez, mint egy idegen lakásba. Szerencsém volt, hogy otthon voltak - sőt, hogy nem költöztek el!

Apám nyitott ajtót. Megdöbbsentem. Tulajdonképpen most láttam először őt; előtte csak a külsejét érzékeltem. Az is változott, mintha egy kicsit öregebb lett volna, a szeme körül a ráncok mélyültek. Főleg a perspektíva módosult, korábban lentebbről néztem fel rá. Most már egy fejjel sem volt nálam magasabb. Természetesen én a Nox angyal úron és a Kahnékon edződött érzékeimmel egy fél másodpercen belül teljesen felmértem őt.

- Tessék - szólt.

Nem volt bántó vagy egyáltalán különös a tény, hogy nem ismert meg. Egyszerű tény volt, logikus esemény, számíthattam volna rá. Persze én sem láttam magamat, mióta eljöttem otthonról: a Telepen semmilyen tükröző felületet nem találtam, pedig eleinte kerestem.

Apám egy másodpercig nézett rám, várva, hogy közlöm, mit akarok itt - aztán éreztem a hirtelen gyanút, az egyre bizonyosabb döbbenetet, és tisztán láttam, ahogy fél másodperc különbséggel ezek az arcán is megjelennek.

- David...?

Aztán látta a szememen a választ, én vagyok az. Világosan éreztem mindent, ami benne zajlik. Tudtam, hogy először meg akart ölelni, aztán mint egy visszaigazolásként - igen, tényleg! - láttam az apró, tétova mozdulatot is. A különös ruha és a még

különösebb kisugárzás visszatartotta. Magamban örültem ennek - ezzel a gesztussal nem tudtam volna mit kezdeni. Beléptem a lakásba, és kezet fogtunk - ez már sokkal igazibb, használhatóbb és érthetőbb megnyilvánulás volt a számomra; de nem olyan érzés volt, mint a Telepen kezet fogni valakivel. Egészen más személyiséget éreztem a kéz mögött, inkább szívó, mint kifelé nyomó jelleget, amellet pedig majdnem összeroppantottam apám gyenge, edzetlen játékos-kezeit. Felrémlett bennem, hogy apám még talán soha nem fogott velem kezet. Döbbenet, és kicsit mulatva gondoltam arra, hogy én, a kis elsőéves neki olyan különleges vagyok, mint nekem Nox angyal úr.

Nox angyal úr. A szívem belenyilallt, ahogy rá gondoltam - két világ között őrlődtem. Mindkettő nagyon igazi volt, de egyik sem teljesen.

- Mi történt veled, kisfiam? - kérdezte halkán, elhúltan az apám.

Kisfiam? Persze, hiszen nem tudja, mi történt velem időközben; azért kérdezi. De nem tudtam, mire gondolhat, mitől van úgy megrökönyödve. Én nem válaszoltam semmit: hirtelen zavar támadt körülöttem, mentális közelítés. Beazonosítottam: az anyám, a szobában. A gyanú. („Csak nem David?”) A kétség. A szándék, hogy utánajár; mindezt világosan éreztem.

Nyílt a szobaajtó. Először éreztem boldogságot, mióta eljöttem a Telepről. Nem azért, mert viszontláthatom anyámat, hanem mert örömet okozok neki a jelenlétemmel. Kinézett a szobából és megpillantott engem. Az arcán a boldogság mellett ugyanaz a döbbenet jelent meg, amit apámon láttam. Odafutott hozzám, és a nyakamba borult. Csodálkozva vettem észre, hogy kicsivel magasabb vagyok, mint ő.

A konyhában ültem, az asztal mellett, apám velem szemben. Már mindannyian túl voltunk az első döbbeneten - én is. Anyám előzőleg odavezetett a tükörhöz és belenéztem. Olyasmi volt az élmény, mint amikor valaki egy súlyos baleset után először nézi meg az összeégett arcát; a sebészek már végigmentek rajta, ez a végleges állapot, amellyel együtt kell élnie. Én azonban nem éreztem úgy, hogy tragédia történt volna, inkább egy semmit nem bánó vidámsággal készültem megpillantani, mivé lett az arcom az elmúlt év alatt. A legfőbb változást már úgyis ismertem és elfogadtam: a lelkem változását. Az arcom tulajdonképpen ennek megfelelően módosult, és elégedetten láthattam, hogy saját énem fizikai kivetülése néz rám a tükörből. Igaz volt a kép, és ezt tartottam a legfontosabbnak.

Furcsán néztem ki - se nem felnőtt, se nem gyerek. Tanonc. Az orrom vonala megkeményedett, és lefelé görbült, mintegy horgasodott. Az állam keményen előre ugrott - ez lett a megszokott fejtartásom -, és a közepén egy vékony kis bemélyedést vettem észre; ilyet eddig csak felnőtt férfiaknál láttam. Az összes vonásom megkeményedett, az egész arcom vasakaratot sugárzott; ezt tulajdonképpen mókásnak találtam. Jobban hasonlítottam a szervánsokra, mint hittem. A szemem volt az egyetlen, ami kissé megijesztett. A két szemgolyómat már nem csak két barna korongnak láttam, hanem *mélységet* kaptak, és valami rémítő sötétséget láttam

bennük, ugyanazt, amit az angyaloknál vettem észre az első napokban. A sötétség mélyén pedig valami céltudatos, majdhogynem megszállott tűz lobogott. Az egész pillantásom ismerős volt valahonnan - de nem régről. Pár másodperc után fel is ismertem. Nox angyal úr! A szemem az övére hasonlított.

Összességében engem egyáltalán nem borzasztott el úgy a látvány, mint szüleimet. Persze, ők a fiukat várták vissza, erre egy vadidegen kadét állított be nem egészen egy év elmúltával. Gyanítottam, hogy a félszázadban mindenki megváltozott, de ezt év közben nem vehettem észre, hiszen nap mint nap láttam mindannyiukat, utólag pedig képtelen voltam visszaemlékezni, hogy néztek ki a bajtársaim, amikor tavaly bevonultunk.

Szótlanul ültünk a konyhában - én megpróbáltam valami barátságos maszkot varázsolni komor, szigorú arcomra, hogy ne sokkolja annyira a szüleimet. Anyám balra tőlem állt, háttal nekem, és valamiféle vacsorát rögtönzött; nem tudhatta, hogy haza fogok jönni, arra pedig egyáltalán nem számíthatott, hogy leszoktattak a húsevésről.

- Egy éve várunk, fiam, hogy megtudjunk valamit - szólt apám. - A leveleidben sosem részletezted a történeteket. Vagy bármit. Legalább most mesélj arról, mi történt veled!

- Mit mondott nektek Koledö Láma?

- Miért kérdezel vissza?

Egy pillanatra megtorpantam apám számonkérésén, hiszen a Telepen egészen másmilyen íratlan szabályok működtek a társalgásban, nem voltak ilyen éles határok kérdés és kijelentés között; de nem jöttem zavarba:

- Nem kérdeztem vissza. Te nem kérdeztél semmit. - Apám értetlen arcát látva megmagyaráztam. - Két kijelentő, egy hiányos és egy felszólító mondatot mondtál. - Halványan elmosolyodtam. - Kicsit megtuningolták az érzékelésem. Mit mondott Koledö láma?

- Azt, amit neked... állítása szerint. Mesélt nekünk a Telepről. Bizonyosságot adott, mert persze nem hittünk neki.

Egy pillanatra megragadta a figyelmem a kifejezés: *bizonyosságot adott*. Mennyire egyszerű-keresztény-csodaváró-játékos színezete van!

- Hívni akartuk a Rendőrséget; azt hittük, valami pszichopata... vagy valami szélsőséges ál-buddhista szekta elrabolt.

- David, légszíves add ide a nagy kést az asztalról - szólt anyám.

Felvettem a kést, de fölöslegesnek tartottam úgy sétálgatni vele, ahogy azt annak idején tettem volna. Egy mozdulattal beleállítottam az őszöreg húsvágó deszkába, mely a konyhapulton támaszkodott a csempének, anyám könyökétől nem messze. Apám összerezzen. Félig rosszállóan, félig döbbenően nézett rám. Tudtam, hogy mire gondol, de nem volt kedvem magyarázkodni. Úgy sem tudja... úgysem tud semmit.

- Mit mondott Koledö láma a Telepről?

- Hogy katonai jellegű képzés. Jellegű. Persze. Tiszta katonai iskola volt, ugye? Csak eltitkolták?

- Méghozzá elit - feleltem.
- Az öreg szélhámos meg azt mondta, első osztályú ellátás van, meg minden...
- Igaza is volt. Az ellátás viszont nem minden.
- És még a képünkbe vágta, hogy nekünk...! Nekünk, nincs semmi beleszólásunk az egészbe! Csak rád tartozik, meg rájuk...
- Mhm, ezt nekem is mondta. És igaz is. A szülőket egyszerűen félreállítják a Telep fenntartói. Csak egy apró kellemetlenség nekik, hogy olyan korban levő embereket kell sorozniuk, akik a szüleiktől függenek, mielőtt bevonulnak.
- Anyám megfordult.
- Egyébként Koledő láma nagyon kedves volt - mondta. - De figyelmeztetett minket, hogy nem beszélhetünk a dologról senkinek. Azt mondta, hogy ha kell, segít kitalálni valami mesét... egy mesét, hogy hol vagy, mi van veled. A többi embernek.
- És? - kissé derült arccal néztem rá; megfékeztem a Telepen szokásos túláradó jókedvet, mely erőt vesz rajtunk, ha néha-néha valami igazán szórakoztató dolgot hallunk.
- Megmondtam neki, hogy egy hazugságért nem megyünk a szomszédba. Van a háznál több is, mint kéne... De gondolhatod, a mi szüleink mit szóltak. Még nekik sem mondhattuk el - ez volt talán a legnehezebb.
- Ugye elmondtátok?
- Tessék?
- Értetted, amit kérdeztem. Elmondtátok valakinek, mi történt velem! ...Egy papnak, mi? Gondolván, hogy „cégen” belül marad!
- Ezt honnan tudtad? A láma mondta neked...?
- Nem. Azt éreztem a hangsúlyból, hogy beszéltél róla valakinek. Azt meg gondolom, hogy papnak. „Gyónás”, mi?
- Jaj, David. Koledő azt mondta, hogy vele beszélhetünk.
- Igen? Azt mondta, hogy a papokat be lehet avatni? Nem hiszem, hogy...
- Ugyan, fiam! Nem bárkit! Nem bármelyiküket. Csak... Koledő láma megnevezte az egyik papot, aki... tudja a dolgokat. És vele. Jaj! Ne erről beszéljünk! Hát velünk nem történt semmi érdekes, csak vártuk haza a fiunkat! Veled mi történt? Te mesélj az élményeidről!
- Nevettem.
- Hát ezt úgy mondtad, mintha nyári táborban lettem volna. Élmények?! Na jó. Elhallgattam. Anyám feltálalta a vacsorát, és várták, hogy mondok valamit. De nem szóltam semmit.
- Jaj, hát mondj már valamit, Dave - kérlelt anyám.
- Ezt nem lehet. Értsd meg. Nem, nem tiltották meg - tettem hozzá, mikor leolvastam a kérdést az arcáról (amivel láthatóan ismét meghökkentettem) -, de lehetetlen *elmesélni*. Talán egyszer leírom az egészet, vagy nem tudom. De így nem megy. Nem érthetnétek meg.
- Apám válaszolt:

- Azt értjük, fiam, hogy senki nem láthatja úgy ezeket a dolgokat, mint aki keresztülment az egészen. Az élményt... jobb szót nem tudok rá! ...nem tudod megosztani velünk. De az érzésektől függetlenül, csak az események tényszerű leírása lehetséges!

Vártak. Hallgattam.

- Nem biztos - feleltem végül. - Minden szónak van érzelmi töltése. Több szónak egymás után feltétlenül. Mi a mesterei voltunk ennek... mármint a szavak teljes kihasználásának. Átvettük egymástól a helyi nyelvezetet. Egy mondatot egy szóba sűríteni.

- Na, ez egy dolog, például.

Igaza van. Egy dolgot ezzel tényleg elmondtam - illetve megemlítettem. De nem is jelentett az egész semmit. Nem tudták meg, hogyan beszéltünk, gondoltam, meg kell, hogy értsék, semmi értelme... biztosan el lehet mesélni az első képzési év eseményeit, de én nem vagyok rá képes.

- Miért van az, hogy mindenki hallgat, aki tud valamit? A láma, az atya, és most te!

- Talán, mert nem tudunk beszélni. Vagy nem tartjuk érdekesnek. Túl kevés, amit el tudunk mondani, hiányos, és hamis.

- Az öreg... - apám megrágott egy falatot - ... a láma, mennyit tud az ottani dolgokról?

- Mindent. Ő bejáratos a Telepre.

- De nem volt ott veletek? Nem ő tanított benneteket? Vagy igen?

- Nem; összesen egyszer találkoztam vele. A fegyelmi tárgyalásomon.

Egyszerre szólaltak meg a szüleim:

- Hú!

- Fegyelmi tárgyalás?

- Hát persze. Ha egyszer fegyelmet kell tartani.

- És pont téged kellett fegyelmezni, kisfiam? - kérdezte anyám.

- Á, mindenki volt... legalábbis kihallgatáson. Sokszor. Ez volt a büntetés. Hogy kihallgatásra rendelték.

- Miért volt az olyan rossz? Ki hallgatott ki, és mit?

- Bowllel angyaltsit úr, az ezredparancsnok... hát... csak oda kellett állni, és elmondani egy betanult szöveget, hogy mit vétett az ember.

- És? Szörnyű büntetéseket adott? - így anyám.

- Nem, nem maga a kihallgatás volt rossz, az szinte szórakoztató volt - feleltem. - A tiszt úr viccelt néha. De a kihallgatáson úgy kellett megjelenni, hogy... rendesen, kitisztított ruhában, meg minden. És akit oda rendelték, annak legalább egy fél óráig kellett csiszatolnia a ruháját. Vagy még tovább.

- Olyan koszosak...

- Nem volt olyan koszos, bár néha sáros volt, az időjárástól függően. De teljesen tisztának kellett lennie. És meg kellett tanulni a szöveget. Aki nem tudta, azt megfektette az ügyeletes fegyelmi vigyázó. És akkor megint koszos lett a ruhája. Akkor megint kezdhette pucolgatni.

- Hogyhogy megfektette? - kérdezte anyám rosszat sejtve, valami brutalitásra gyanakodva. - Az mit jelent?

Magyarázat helyett inkább bemutattam. Felkeltem a székről. Elkiáltottam magam:

- Feküdj!

És hasravágódtam. A konyha tiszta volt - a hálóteremhez képest. Fektemben rikoltottam:

- Fell! - És felugrottam, ahogy mindig.

Félig álmélkodva, mosolyogva, félig elborzadva néztek rám.

- Ezt hogy csinálod? - kérdeztem anyám.

- Mit?

- Hogy ilyen gyorsan...

Válasz helyett még egy feküdj csináltam, majd azonnal felpattantam. Persze az egész egyetlen másodpercig tartott.

- Ez tényleg tiszta katonaság - szólt apám. Aztán ötletszerűen megkérdezte: - Mikor volt ébresztő?

- Fogalmam sincs. Tizenegy hónapja nem láttam órát.

- De hisz magaddal vitted a...

- Úgy kezdődött, hogy a második napon bevonták az összes cuccunkat, mindent, amit hoztunk, és kiosztották az egyenruhákat, ilyesmiket.

- Hát miért nem hagyta a karodon az órát...! - mondta anyám kissé dorgáló-okító hangon, mintha most találta volna fel az agyalok elleni csodaszert.

- Kicsit más volt ott a fegyelem, a hangulat, mint ahogy elképzeled. Amikor teljesen levetkőztünk, egy óra azonnal feltűnt volna. A hajunkat is akkor nyírták le először ilyen rövidre. Gondoskodtak róla, hogy igazán semmi ne maradjon nálunk, a termet is átkutatták. A cuccainkat gondosan kiválogatták, egy részét visszatartották, a másik részét egy pár hét múlva visszaadták. Ha jól emlékszem. Nem tudom, mikor hány nap vagy hét telt el, nagyon lassan telt az idő.

- Aztán jártatok-e rendszeren misére? Úgy értem, valahol egy közeli településen a templom...

A szó közepén szakítottam félbe: felröhögtem. Kicsit vadul, ijesztően, úgy ahogy a haverok között a Telepen.

- Alapvető dolgokat sem mondott el Koledő láma. Persze, hogy nem, nekem sem, mikor besorozott. Úgy képzelitek a Telepet, mint valahol a világ egy rejtett zugában, öt-tíz kilométernyire a legközelebbi lakott településtől egy pár hektáros lebetonozott területet, amin különböző épületek állnak, gyakorló pályák, satöbbi. Mint a hadseregnél. - Megint nevettem. - Nem tudom, én mekkora részét láttam, az angyal úr azt mondta, csak egy sarkát; azt a kis területet, ahol a Barakk áll, de az is vagy ezer hektár volt. A Telepet több száz kilométeres körzetben minden irányban pusztaság veszi körül. A terepet mintha mesterségesen alakították volna, tökéletesen sima, egyenletes. Még az időjárást is a fenntartók irányítják. - Nem hagytam tovább bizonytalanságban őket, eloszlattam a rejtélyt. - A Szolgálati Telep nem a Földön van,

anya. Még csak nem is egy idegen bolygón. Az valamiféle... másik világ, nem tudom; csak az ötödéves tananyagban szerepel ennek az egésznek a magyarázata. Én is azt hittem, hogy a Földön vagyunk, egy szigeten, vagy ilyesmi. Ki is hívtam magam ellen a sorsot, mert mindenáron el akartam menni misére vasárnap. Hehe. Persze lehetőség sem volt rá - ugyan van templom a Telepen, de az... az valami egész más. Egyszer voltam ott, a többiek nélkül; az valami trükkös dolog. Szóval az angyal úr nem engedett bennünket misére. Aztán még egyszer megkaptam a magamét emiatt a tévedés miatt: azt hittem, meg tudok szökni a Barakkból, felszállok valami hajóra vagy ilyesmi, aztán hazajövök.

Apám egy pillanatra abbahagyta az evést, és rám nézett.

- Meg akartál szökni?

- Igen, mert azt hittem, nem bírom ki tovább ott. Koledö láma nem készített fel erre az egészre. Vasfegyelem, levegőhöz sem jutottunk napokig. Vissza akartam kapni a szabadságom. Kiszöktem a Barakkból és elindultam északnak. Egész éjszaka mentem, hajnalban értem a füves-erdős „senkiföldje” határára. De csak egy végtelen hosszú szivárvány falat láttam, ami az égig ért. Később megmagyarázták, hogy meghaltam volna, ha hozzáérek. Könnyelmű voltam. Be kellett látnom, hogy a kiképzőink élet és halál urai a Barakban, és nem tehetünk semmit... Le kellett mondanom a szabadságomról.

- De most visszakaptad - mondta apám komolyan.

- Persze. Egy hónapra.

- Ha már egyszer kijutottál, akkor fityiszt mutathatsz nekik, és nem kell...

Tudom, hogy apám nem a szolgálat folytatásáról akart lebeszélni, csak logikázott. Én pedig válaszoltam:

- Vissza kell mennem. A parancs szerint szeptember elsején reggel visszavisznek.

- Hozzászoktál a parancsuralomhoz. Ugyan mit tehetnek, ha nemet mondasz?

Sóhajtottam.

- Akkor még mindig nem érted a kiképzés lényegét. Az hiszed, ez olyan, mint a Földön. Itt egy hadseregben a parancsuralom annyit jelent, hogy a tetteit irányítják az embereknek. Erős fegyelem esetén minden tettét. Hogy belül mi zajlik benne, azt ráhagyják. De a Telepen ez másképp volt. Azt hiszem, a lelkemet uralják, érted? Képtelen vagyok megtagadni egy parancsot. Olyan, mintha az egyik végtagja lennék Nox angyal úrnak. Ő volt a kiképzésünk vezetője. Egyébként meg bármit megtehetnek. A hatalmuk ugyanúgy kiterjed erre a világra is, mint arra. Nem érted, apa? Én az Isten szolgálatára jelentkeztem. Ahogy a Telepen mondják, a Legfelsőbb Úr szolgálatára. Az Ő parancsának pedig tényleg senki nem mond ellent. Ez matematikai képtelenség, ennyit már tanultunk kozmológiából: az ő akarata a valóság. Vissza kell mennem.

- Milyenek hát azok az angyalok, akik ...képeznek benneteket? - kérdezte anyám. - Az ember az angyalokat szárnyakon repkedő, jóságos lényeknek képzelné, nem pedig gonosz szörnyetegeknek, akik megtörik az akaratot, és rabszolgává tesznek a...

- Nem olyanok. Kár, hogy nem találkozhattok Nox angyal úrral. Persze - kicsit nevettem -, semmi szárnyak, vagy ilyesmi; teljesen közönséges embernek néz ki. Külsőre. Nagyon barátságos, és kulturált, sőt egyfajta nemesi benyomást kelt... illetve keltenek mindannyian. De az akaratuk nagyon erős. Nem is volt semmilyen testi kényszer vagy fenyegetés. Nem kellett! Sokáig senki nem tud szembeszegülni az akaratukkal! - Lelkesen magyaráztam. - Még az angyalok is csodálatra méltóak, de a tiszték... Valami egészen földöntúli hatalmat lehet belőlük érezni, olyat, amit önerőből lehetetlen megszerezni.

- ...Vissza akarsz menni? - kérdezte apám.

- Tulajdonképpen... nem gondolkodtam rajta sohasem. Nem volt kérdéses, mivel nem tőlem függ.

- A kiképzés végén visszajössz majd végleg... a Földre? - kérdezte anyám reménykedve, kissé aggódva.

- Nem tudom. Attól függ, hogy hova vezényelnek. Ez az egész rendszer óriási. Azt ugyan nem tudom, hány lakott bolygó van az Univerzumban, de már maga a Telep is ijesztő méretű. Minden évben ezerötszáz újoncot soroznak. És csak a Földről! Nem tudom, hogy a többi bolygóhoz is tartozhat-e hasonló Telep, de valószínű. A központi épület, a Főépület van vagy egy négyzetkilométeres. Hatalmas tömb, és Singer azt mondta, ő azt hallotta, hogy állítólag egy jelentős része a föld alatt van. Legalább negyvenezer szerváns él ott. Negyvenezer! El sem tudom képzelni, mit csinálnak. Lehet, hogy én is ott fogok lakni.

Láttam, hogy apámat nagyon meghökkentette, mikor azt mondtam, a lelkeket uralják. Éreztem, hogy e felett nem tud napirendre térni.

- Aztán nem volt-e sok kellemetlenséged a többiekkel? - kérdezte. - Tudom, hogy az ilyen bentlakásos fiúiskolákban a légkör nagyon... szóval durvábbak a kapcsolatok, és a megnyilvánulások; különösen a katonai akadémiákon.

- Háááát... ez nehéz kérdés. Ez volt az egyik legnagyobb gondunk, mindannyiunknak. A nehézségeknek csak egy részét jelenti az alkalmazkodás a kiképzőkhöz. A másik része az „elit” klikk elviselése. Arról a bandáról van szó, ami, gondolom, minden félszázadban megvan. A magját a tavalyról bukott tanoncok adják. Néhány buzgó kis kegyencet maguk köré gyűjtenek, aztán basáskodnak az egész félszázad felett. Esélyünk sincs győzni ellenük.

- Hát az angyaloknak nem lehet szólni... - kezdte anyám. (A tipikus játékos reakció!)

- Ha valamelyik kiképzőnek szóba hoztam volna ilyesmit, engem büntettek volna meg. Egymás között kell elintéznünk a dolgokat. Árulkodni nagyon nagy bűn. Csak egy nagyobb bűn van.

- Mi? - kérdezték egyszerre.

- Az engedetlenség... - tette hozzá apám. - „Függelemsértés”, igaz...?

- A nemtetszés kinyilvánítása. Ellenkezéssel vagy bármi módon. Egyébként... - Elmosolyodtam. - ... azt mondtad, fiúiskola. Nem ám! Nők is vannak a szervánsok között. Őket is ott a Barakkban képzik...

- Vannak lányosztályok?
  - Nem ám! - Még szélesebben mosolyogtam, előre tudtam, hogy meg fogom döbbsenteni őket. - Vegyes „osztályok”.
  - Külön hálótermekben... - kezdte volna anyám, de úgylis ismertem a gondolatmenetüket.
  - Aha, én is azt hittem először. „Női WC”, meg „férfi WC”... meg zuhanyzó... hihí! Az igazság az, hogy szinte egyáltalán nem számított a neme senkinek. A lányokat egy kicsit többet hagyták ellógni a dolgokat, mert különben nem bírták volna. A mentális nyomás viszont ugyanakkora mindenkinél. Semmi különbség. Legfeljebb olyan apróságok, mint például a haj. A lányoknak három centis haját engedtek. Nekünk levágták hét milliméterre. Ugyan fogalmam sincs, nekik miért nem; ez az apró dolog még csak megaláztatásnak se számított volna.
  - De hát hogy volt ez, kisleány? - szólt közbe anyám. - Az osztály...
  - Na először is: nincs olyan, hogy osztály. Évfolyamezredek vannak, mindegyik valahány félszázadból áll. A miénk harmincból. Egy félszázad: egy „osztály”, egy csoport, egy banda, akármi. A félszázad tagjai mindig együtt vannak, együtt alszanak, ébrednek, tanulnak, esznek, tornáznak, akármi. Minden félszázadnak van egy tanterme meg egy hálóterme, ez az életünk bázisa volt. Ötven ágy, ötven szekrény. Nekünk szerencsénkre a sarkon jutott hely, távol mindentől; csak az látott benűnket, aki ténylegesen hozzánk jött. És volt egy közeli zuhanyzó, mosdókkal, meg minden; azt csak néha használták mások, legtöbbször a sajátunk volt. Na. A mi félszázadunkban harminchat fiú és tizennégy lány volt. Van. Mert jövőre is ugyanez a beosztás lesz.
  - És akkor együtt aludtatok a...
  - Nem csak hogy együtt aludtunk, teljesen együtt éltünk, mindenfajta nem szerinti megkülönböztetés nélkül! Az első este, amikor felügyelet mellett zuhanyoztunk, persze probléma volt belőle, mert működtek a régi megszokásaink. De aztán Poräx szerváns úr észhez térítette az egész félszázadot. Egy kivétellel... - tettem hozzá vigyorogva.
- Vacsora után éreztem, hogy milyen gondolatok töltik meg a levegőt - apám a lélek hatalombakerítésén, anyám pedig tán a koedukált félszázadokon rágódott. Még lefekvéskor is keveset szóltak, elgondolkodóak voltak. Persze, emészteniük kellett azt a kis dózist, amit átadtam nekik a Telep kegyetlen életéből.
- Nem tudtam aludni. Eszembe jutott egy letűnt történelmi kor, az első éjszakám a Telepen. Poräx viccelődése. Nem szoktam hozzá, hogy egyedül aludjak egy szobában, a nagy csend közepén; majdhogynem félttem egyedül. Az ágy is furcsa volt, kényelmetlen, túlságosan puha, és bűdös. Én magam is bűdös voltam, előzőleg csodálkozva tapasztaltam, hogy a hazai tisztálkodószerek használhatatlanok. Épp csak a nagyját szedik le a kosznak, és nehéz, otromba szagukkal elfedni hivatottak a megmaradt kellemetlen testszagot. De az én megedzödött érzékeimet nem tudták

becsapni. Büdös voltam én is, és szinte minden a környezetemben. Amikor lefeküdtem, a levegő újra fojtogatni kezdett.

Úgy gondoltam, megtámasztom a hátam, és fokozatosan jutok el ülő helyzetből fekvőbe; így talán fogok is levegőt kapni. A művelet idejére bekapcsoltam a kistévét.

Tévél! Egy éve nem láttam ilyet.

Először is éktelen bűzt csináltam a szobámban, az ablakot ki kellett nyitni, mivel a por égni kezdett a készülékben, minthogy az hónapok óta nem volt bekapcsolva. Másodszor is megrökönyödtem - furcsa látvány volt az icipici képernyő, a kockás felbontásával, elmosódott képével, a pontatlan színhűséggel és a dobozhanggal. Három hektáros vászonhoz szoktam... Harmadszor pedig az új-régi ismerőst megcsodálni sem volt időm, ugyanis észrevételeztem, hogy a tévé elromlott. Vibrált a képe.

Szóltam apámnak. Ő bement a szobámba, ránézett a kis tévére, és csodálkozva kérdezte:

- Mi baja van? Én nem látok semmit.

- Hát nem látod, apa? Villog a képe. Nem egyenletes.

Apám nem tudta mire vélni a dolgot. Pár pillanatig gondolkodott, és megjegyezte:

- Hát ha a szemem sarkából nézem, akkor persze nekem is villog, de...

Faképnél hagyva kifutottam a szobából. Volt egy sejtelmem. Bevágódtam abba a fotelba, amiben annak idején ültem, Koledövel szemben, és bekapcsoltam a nagy tévét. Éppúgy villogott az is. Aha. Szóval tévét többet nem tudok nézni, ebbe bele kellett törődnöm. Valami történt a szememmel; annyira megnövekedett az érzékenysége, hogy már a középső receptorokkal is láttam a képernyő villogását.

Az éjjel nyugtalanul aludtam. A vacsorához evett kelesztett kenyér nyomta összeszűkülte gyomrom falát. A szokatlan zajok jelenléte és az ismerős zajok hiánya folyton felébresztett. Egy óra ketyegése. Érdekes. Sokkal gyorsabbra emlékeztem. Nem is tudtam, hogy ilyen hosszú egy másodperc. ...Persze, én gyorsultam fel. Az autók az utcában, a ház előtt. Ilyenfajta hangok soha nem fordultak elő éjszaka a Telepen - legalábbis a Barakk környékén. Lehet, hogy a túlfelén nehézágyúval lőttek, gondoltam fél kettőkor, ki tudja...

Reggel pontosan hatkor keltem. Lehetséges volna, kérdeztem magamban, hogy földi időhöz, ráadásul pont a mi időzónánkhoz igazított órája van a Telepnek, és pontban hatkor keltettek minden nap? Ezt alátámasztotta, hogy előző este pontban tízig teljesen éber voltam, aztán hirtelen elálmosodtam. Most ugyanilyen hirtelen tértem magamhoz, és kimondhatatlanul hiányzott egy hang, ami parancsba adja az ébredést. Hirtelen rájöttem, hogy a szabadság félelmetes is tud lenni. Sőt, tulajdonképpen az is. Félelmünk elvesztését a Telepen jórészt annak köszönhetjük, hogy a szabadságunkat elvesztettük. Hiszen nem félelmet éreztem-e, mikor először maradtam egyedül az utcán?

Felvettem a tanoncnadrágot. Az alsónadrágtól már rég elszoktam, és különben is kinőttem mindet. Anyám bekopogott, aztán kinyitotta az ajtót. Újabb csodálkozás az arcán, ahogy rám nézett. Sőt, inkább elszörnyedés.

- Mi az? - kérdeztem.
- Semmi, csak... még mindig nem tudom megszokni az új formádat. Váááh... rémesen nézel ki! Agyon fogyasztottak. Rossz volt az étel?
- Nem, a kaja tulajdonképpen tökéletes volt, csak nagyon kevés. Pontosan annyit adtak, amennyire szükségünk volt. Szóval tulajdonképpen teljesen mindegy lett volna az is, ha szar kaját adnak. Megeszem vagy meghalok.
- Hogy megvállasodtál, kisfiam. Apád sosem volt ilyen izmos, még fiatal korában sem.
- Soha nem szolgált a Telepen.
- Olyan lettél, mint egy szöcske. Hosszú, vékony karokkal, meg lábakkal; és olyan gyors is vagy. - Nevetett. - Egy csepp zsír sincs rajtad!
- Jaj, anya, dehogynincs! Hiszen nem látszanak külön a bordáim...
- Persze, mert az izomkötegek eltakarják.
- Izom-kötegek? ... Nem, nem is izmosodtam annyit - nevettem -; te mondtad, hogy úgy nézek ki, mint egy szöcske.
- De az izmok maguk is tudnak erősödni... hogy mondjam. Mikor valaki edz, akkor növekszik az izmok mennyisége. Érted? De nagyon kemény megterhelésnél nem a mennyiség növekszik, hanem a meglévő izomzat... - Ökölbe szorította a kezét. - Megerősödik. Maguk a sejtek, vagy nem tudom.
- Persze - feleltem. - Minden harcművésznek ilyen izomzata van. Egy hústömeg nem tud gyorsan mozogni. - Felvettem az ingem. - Elmegyek, körülnézek a világban.
- Ebben a ruhában mész ki?
- Mi másban? Az összes ruhám kinőttem. Azok különben is kényelmetlenek.
- Mit találsz ki! Soha nem volt velük semmi bajod.
- Mert még nem ismertem ezt. - Meglebegtettem az ingem szélét.
- Úgy nézel ki benne, mintha szárnyaid lennének. Egy-két számmal nagyobb, mint kéne...
- Nem, nem! Ennek ilyen a szabása! Külön nekem csinálták. Mindenki személyre méretezett ruhát hord a Telepen. Persze először tényleg nagyobbak tűnt egy számmal, vagy inkább kettővel. Lötyögött a vállamon. Most már nagyjából jó. - Kiléptem a szobából. - Sőt május óta kezd kicsi lenni.
- Köhögtem egyet.
- Tényleg, hogyan ünn...
- Sehogy - feleltem menet közben. - Nem is tudhattuk, milyen hónap van, csak becslés alapján.
- Anyám utánam jött a konyhába. Halkan szólalt meg:
- Honnan tudtad, mit akarok kérdezni?
- Gondoltam. Biztos a karácsony... eszedbe jutott a hónapokról. Mert azt mondtam, május.
- Kitalálsz a gondolatainkat. Ez ijesztő.
- Nem látok bele senkibe. Legfeljebb érzem... - Nem fejeztem be. Nem tudtam megmondani, pontosan mit érzek.

A kakaónak, amit reggelihez ittam, olyan íze volt, mintha savanyodott tejből készült volna, amit vízzel hígítottak. Meg egy kicsit műanyagyszerű volt. Mikor megkóstoltam, emlékegyek zuhantak rám. Szóval ilyen a hazai kakaó. Már el is felejtettem.

Sétáltam az utcákon. Nem sokat változott a világ egy év alatt. Eszembe jutott a Barakk: Milyen lehet most, üresen? Vagy éppen felújítják? Nehezen tudtam elképzelni, amint sárga vagy vörös inges szervánsok, magas létrákon mászkálva, nagy ecsetekkel festik a falakat. Nem. Nem így csinálták. Valahogy újnak tűnt az egész tavalay. Mintha akkor épült volna. Valószínű, gondoltam, hogy véletlenül pont egy újjáépített vagy legalábbis alaposan felújított Barakkot fogtunk ki a négyszázharmincharmadik évad elején, és nem lesz ilyen minden évben, csak nagyon ritkán...

Megpillantottam Youngot! Nem is ismertem fel azonnal; úgy nézett ki, mint akit összeverték, a betonon fetrengett, és épp most kelt fel, összeszedvén magát. A benyomásom okára is rájöttem: nem a tanoncing volt rajta, hanem a helyi viselet, igaz, fehér pamuting. Határozottan idétlennek tűnt a felemás ruhában. De ha rendes farmernadrágot viselt volna a tanoncnadrág helyett, akkor is idétlennek tűnt volna. Csak egyszer láttam civil ruhában - tavalay év elején. Hozzászóltam, hogy tanoncruhában van.

Már majdnem odaértem hozzá, mikor megszólaltam.

- Hé, Young!

Egy pillanatra odanézett rám, aztán elkapta a fejét. Sietni kezdett a másik irányba. Hát ennek meg mi baja van, tűnődtem magamban.

Utánaugrottam. Könnyedén elértem, hiszen egészen civilesen járt. Hirtelen arra gondoltam, ez talán nem is Young, összetévesztettem.

De ő volt - amint a nadrágja is mutatta. Mellé léptem.

- Mi van?

- Hagyjál - szólt. Még gyorsabbra vette az iramot.

Éreztem, hogy nem velem van baja, nem sértődött vagy haragos. Egyszerűen ideges volt - kicsit olyan, mint egy újonc a Telepen.

Na lássuk. Elindultam utána. Bár sietett, továbbra is nagyjából a régi játékos mozgással haladt, így könnyedén lépést tudtam tartani vele. Ha én is úgy mentem volna, mint ő, hamarosan elfáradtam volna. De a Telepen megtanultunk járni a félnapos menetgyakorlatok alatt. Szabályos menetlépésben haladtam öt-tíz méterre Young mögött. Engem nem zavart, hogy kitűnik a tömegeből különös járásom. Talán már nem is tudtam volna úgy mozogni, mint egy hétköznapi ember, hiszen a Telepen a legtöbb változásunk kényszerű-önkéntelen volt.

Rendőrség!

Young felment a lépcsőn, és belépett a kapun. Én utána. Egy évvel korábban biztosan félénken követtem volna valakit egy rendőrkapitányságra, azon gondolkodva, mit mondjak, ha megkérdezik, mit csinálok itt... Most azonban semmi különbséget nem

éreztem az utca vagy egy épület belseje között, és mindegy volt, hogy milyen célt szolgál az épület. A rendőrök is játékosok - nekem csak civilek.

Azon tűnődtem, mi történt Younggal. Most teljesen olyan volt, mintha visszaváltozott volna civillé, mindenben teljesen úgy viselkedett és úgy nézett ki - leszámítva a tanoncnadrágot és a katonás testtartást, laza és energikus mozgást, amit már nem tudott volna elvetni.

Odabent a portással beszélt egy pár mondatot. Nem vette észre, hogy ott vagyok mögötte! Aztán bentebb egy rövid folyosón odament egy ablakhoz, ami mögött valamiféle ügyeletes tiszt ült. Lassan közelítettem, hogy ne vegyen észre. Ő pedig egyre hangosabban beszélt, így többet kezdtem érteni abból, amit mond. Az ügyeletes szavait viszont egyáltalán nem hallhattam az üveg mögül.

- Mondom! (...) Egész mostanáig ott voltam. Soha, senki! ... nem mondta, hogy mi lesz ott. És nem engedtek hazá! (...), mert azt mondták, hogy nem a Földön vagyunk; de minden pont ugyanolyan volt. Az viszont biztos, hogy különleges képességeik voltak a... (...) értse meg! Én csak elmondom, ami velem történt. (...) Látja itt rajtam ezt a nadrágot? Megvizsgálhatják! Biztos vagyok benne, hogy valami olyan anyagból van, amit még korábban nem látott senki. (...) Mégis mit tehetnék ebben a helyzetben?! Vissza fognak vinni, és... (...) de akkor már késő lesz.

Úgy láttam, az ügyeletesnek nem elsősorban azzal van problémája, amit Young mond, bár azt is sületlenségnek hiszi, amit eddig felfogott belőle, hanem az a baj, ahogy mondja. Zagyván. Egy játékos számára érthetetlenül - mert nem készült fel, hogy pontosan mit fog mondani.

Egyáltalán, mit csinál ez a szerencsétlen fasz! Képes, és a Telepről beszél?! Ez meg van örülve! Egyrészt egy szavát sem hiszik, másrészt Nox angyal úr, ahogy Singer és a tavalyiak mondták volna, „letépi a tökéet és a kezébe adja”, ha ezt megtudja. Márpedig valahogyan meg fogja tudni, ezt éreztem.

Évekkel később értettem csak meg a kiképző szervánsok között meglepően elhíresült „Young-affér” indítókait és pontos működését. Mint megtudtam, nem ez volt az első eset, hogy valaki megpróbálta feloldani a titoktartást és játékosoknak beszélni a Telepről; ez mindannyiszor a Telep jellegének - hozzáteszem, meglehetősen jogos - félreértéséből adódott...

Két egyenruhás rendőr lépett be az épületbe. Bevágtam a láthatatlanságot, amit akkor használok, mikor azt akarom, hogy Knight vagy éppen Kahn figyelme ne terelődjön rám. Elmentek mellettem egymással beszélgetve, rá sem hederítettek ácsorgó jelenlétemre.

Az ügyeletes felemelte a két karját, a levegőben lóbálta, és így magyarázott valamit Youngnak, felhúzott szemöldökkel. A hangsúlyt is hallottam, ami egyszerre kérdő és felkiáltó volt, de nem értettem egy szót sem.

- ...Nem az a lényeg, hogy nagy fehér kabátban! Hát miért nem érti meg, amit mondok, és ha megérti, miért nem hiszi el?! - kérdezte Young nagy hangon, enyhén hisztérikusan.

Egy határozott fellépésű, ötven év körüli, hátrafésült fekete hajú férfi lépett be a bejáraton, sötétkék farmernadrágban és színes, „Hawaii-turista” virágmintás ingben. Napszemüveget viselt. Az ügyeletes idegesen kiabált valamit, de csak egy „miért”-et értettem belőle. Nem akartam közelebb menni, attól tartottam, hogy Young észrevesz.

- De hát én... - kezdett valamit mondani Young sírós hangon, kiborulva, de az ügyeletes megint közbevágott, aztán eltűnt az ablaktól.

A turistakinézetű férfi egyenesen odament az ablakhoz, átkarolta hátulról Youngot.

- Semmi gond. Az én fiam - szólt oda magyarázólag az ügyeletesnek, aki éppen kijött egy oldalsó ajtón. - Nagyon megijedt a doktor úrtól. ... A pszichiátertől - tette hozzá magyarázólag. Ölbe kapta Youngot. - Ne félj, kisfiam, nem lesz semmi baj. Most szépen hazamegyünk.

Young arca háttal volt az ügyeletesnek, én azonban láttam. Falfehér volt, és rendkívüli döbbenetet fejezett ki. Talán ez nem is az apja?

- Szóval a doktor volt a fehér kabátos szörny, vagy angyal, vagy ki? - kérdezte vigyorogva az ügyeletes. - Hehe. Semmi probléma, uram. Elbeszélgettünk itt egy kicsit. Hihi.

- Visszontlátásra - szólt Young „apja”, és elindult kifelé a tanonctársammal.

Egy pillanatra odanézett rám. Alig észrevehető, a Szolgálati Telepre illő apró mozdulat volt, ahogy felém fordulva intett a fejével - játékostól soha nem láttam ilyen finom jelzést. Mégis egyértelmű volt, hogy nekem szól: menjek ki utánuk! Hirtelen nekem is elállt a lélegzetem, ahogy Youngnak - de ő csak azon csodálkozott, hogy az idegen az apjának nevezte magát, valószínűleg nem ismerte fel a „turistát”.

Nox angyal úr volt az.

A számra tapasztottam a kezem, és gyorsan utánuk futottam. Azért kellett befognom a saját szám, hogy fel ne röhögjek - ezzel a figyelmet magamra irányíthattam volna. Mindeddig ugyanis „láthatatlan” voltam, nem vett tudomást a jelenlétemről senki a közelemben, az angyalt kivéve, természetesen.

Nox angyal úr rettentő viccesen nézett ki a játékos ruhákban! El sem tudtam képzelni, hogy ilyesmit magára tud venni egyáltalán. Odakint Young a földön feküdt, ötven méterre a rendőrőrstől, mellette állt Nox angyal úr - még mindig abban a komikus öltözetben -, és Banks. Ő vajon hogy került ide, kérdeztem magamban.

Odasiettem. Young arca halálsápadt volt, a szeme könnyes, a keze remegett. Banks fintonogva, az angyal úr pedig a szokott nemesi méltóságával nézett le rá.

Odaértem hozzájuk.

- Porter kétszegy szolgálatra angyú - hadartam oda egy rövidített, formális jelentkezést. Ebben a helyzetben bőven elég volt. Az angyal úr rám se pillantott.

- Ha megpróbálja áttörni a titoktartást, abba bele is halhat, Young. Sosem gondoltam volna, hogy egyáltalán megpróbálja valamelyikük.

Lehajolt, és a kezét odatartotta Young nyakához.

- Haaaaaa...- A tanonc a nyögés és a sóhajtás keverékét produkálta belégzéssel. - Forró...!

- Majd mindjárt életre kel tőle - felelt szokásos józan, szigorú, magyarázó stílusában az angyal úr.

Tulajdonképpen nagyon örültem, hogy látom őt, főleg most, hogy nem fog - valószínűleg - sem megfektetni, sem semmilyen más parancsot kiadni. Most „gyönyörködhetek a lábában”, ahogy annak idején mondta, azaz felhőtlenül élvezhetem a jelenlétét.

A személyisége új értelmet kapott ebben a ruhában. De nem tudtam pontosan megragadni magamban, hogy milyen benyomást kelt Nox angyal úr embernek álcázva. Olyan... olyan... nem bírtam kifejezni. Talán olyasmi volt, mint ha egy híres ember lenne, valami sztár, akivel az ember összefutott az utcán. Külsőre, civilben, teljesen átlagos - mégis sugárzik belőle valami. Rájöttem, hogy nem is áll neki olyan rosszul ez az öltözék. Sőt. Az egyenruha most valahogy erőltetett külsőségnek tűnt.

Az angyal úr elvette a kezét Young nyakától, és megfenyegette őt az ujjával.

- Megálljon... - Most nem mosolygott, mint máskor, mikor ezt a szót mondja. Aztán újra felnyalábolta a tanoncot, és odaszólt nekünk:

- Leléphetnek.

Azzal elindult tovább az úton, a kezében Young, mintha csak egy kupac ruha lenne.

Banksszel jártuk az utcákat.

- Tavaly bazmeg aszonta Kahn - magyarázott -, hogy kinyírja Ryant.

Miket tud meg az ember, gondoltam. Banks folytatta:

- Ehhez képest most olyan kurva jól megvoltak év elején, mintha semmi se történt volna. Úgy kezdtek. Odamásztam év elején Ryanhez, emlékszel, mikor annak a fasz Jonesnak a könyvét elvittük, aztán rögtön Kahnt is beszerveztük mindenbe. Lehet, Knight aszitte, hogy jó lesz nélküle is, de ő nem dumálhatott, mikor bazmeg Ryan megtervezte a dolgokat. És ő kapásból bevette a buliba Kahnt. Nem akart konkurrenciát! Vó't esze. Tényleg, bazmeg, mi volt az a szar balhé, amit te csináltál?

- Én? Milyen balhé?

- Há' ősszel. Jött a sok kis hülye pöcs, hogy lezúzzanak bennünket, hehehe, erre nem te is odajöttél pattogni? Mintha te is ilyen kis nagyokos fasz lettél volna, aki rendet akar csinálni, vagy mi. Aztán később meg már te is benne voltál mindenben. Hogy volt ez...

- Milyen mindenben voltam én benne? - kérdeztem meglepetten. Méghogy én...!

- Jaj, ne legyél má' fasz! Mindig tudtad, hogyan kell helyezkedni. Annak a kis szaros Fishernek jól szétvágtad a pofáját - arra gondoltam, hogyan mondhatja Banks a fejjel magasabb Fisherre, hogy „kis szaros”. -, mikor baszakodott, de Ryannek meg leadtad a jattot a kajában ha egyszer kérte, soha nem szóltál be neki szarul, érted? Tudtál élni má' télen.

- Hát csak élni akartam. Nem voltam én benne semmiben.

- Jaj bazmeg, most nem kell itt játszani a hőst vagy mi a szar! Ha te is mittudomén úgy a jobbkeze lehetnél Ryanéknek, mint Knight, biztosan nem gondolkodnál egy másodpercig se; rögtön csicskáznál is, csak hogy bevágódjál nekik... szóval benne vagy te mindenben. Aki nincs benne semmiben, annak van elég tekintélye, hogy kimaradhasson, mint Antler, vagy mindig kurvára megkapja. Mint Wilson. Meg ez a fasz Young. Má' aszitem, kezd normális lenni.

- Erre most meg tök olyan volt, mint egy szar újonc.

- Ja tényleg, tök olyan volt! - Banks arca felderült. - Újonc. Mehetne vissza elsőbe - mondta gúnyolódva. Aztán összeráncolta a szemöldökét. - Bár nem. Azok, akiket elsőbe küldenek, tökök csávók kell, hogy legyenek, hogy megtanítsák az újoncokat. Young meg... - legyintett.

- Visszafogná őket.

Banks felröhögött.

- Jaj! Kurva jó! Tényleg, Young visszafogja az újoncokat a fejlődésben. Hát mi ugye nem fogtunk vissza titeket? Rendesen megtanultátok tőlünk a leckét.

- Főleg én. Nekem még Singer is ott volt.

- Mákod van, hogy a kis pöcs Singer is hiába idősebb egy évvel, alacsonyabb mint te. Aszt' ott áll melletted sorakozóba' és haverkodhattál vele! Ő a nagy dumájával tanított titeket, mi meg ökölrel bazmeg. Nézd má', lejjebb ment a videók ára tavaly óta! Nézd meg bazmeg, ott a kirakatban.

Megálltam, és megnéztem az árakat. Valóban, kezdett állandó jelleggel esni a műszaki cikkek ára, igaz, akkor még lassú volt ez a folyamat. Banks egy kicsit odább tanulmányozta a kínálatot. Egyszer csak figyelmes lettem arra, hogy egy játékos mintha összeszólalkozott volna Banksszel.

Magamban mulattam a helyzeten. Harminc év körüli felnőtt férfi állt a félszázad egyik kulcsfigurájával szemben, aki flegmán, fölényesen kérdezte:

- Mit ugatsz nekem, kisfiam?

Közelebb léptem, Banks oldala mellé.

- Te kis szarjankó! - kiáltott rá felháborodva a férfi, és megragadta Banks állát „kemény” kézzel. Ezzel egyidőben közelebb léptem, Banks oldala mellé. A tanonc könnyedén fordította felém a fejét, mintha nem akadályozná semmi, és a szokásos vagány-fölényes mosolyával mondta nekem:

- Mondtam bazmeg, hogy azt hiszik, erősek, meg ilyenek! Mi van, kis gecí? - fordult oda újra támadójához, és egy villámgyors mozdulattal elütötte, inkábbis ellegyintette a férfi kezét az arcáról. Az nem kapcsolt, hogy miféle ellenféllel áll szemben, hanem lekent egyet Banksnek. A kezét félúton akasztotta meg a tanonc egy hanyag mozdulattal, aztán könnyedén hasbarúgta.

- Asziszed, tudod, mi a fájdalom, mi? - kérdezte, az összegörnyedt alak fölött állva, aki levegő után kapkodott. - Valószínűleg ez a legnagyobb fájdalom, amit életedben éreztél, kis hugyos. Ez. Ez a kis semmi. - Egy legyintéssel leterítette a földre a játékost.

- Martin! - kiáltott valaki nem messze tőlünk, és két másik, hasonló korú férfi futott oda hozzánk. Atlétatrikót viseltek, amely látni engedte dagadó izmaikat. Az egyikük, kék trikós, borotvált fejű, vastag aranyláncot hordott a nyakában. Valószínűleg nem egy irodában dolgozik, állapítottam meg magamban. Kissé aggódtam, hogy mi fog itt történni. Túlerő? Fogalmam sem volt, mire megyünk felnőtt játékosokkal szemben. Az a férfi nem számított a hirtelen támadásra, talán ezért győzte le ilyen könnyen Banks.

A kék trikós egyenesen rám nézett, és odaszólt nekem:

- Mit csináltatok vele?

Közben a másik a földön fekvőt kérdezte:

- Mi van veled, Martin? Rosszul vagy?

- Eeeeezek... ezek a kis gecik voltak - nyögte.

Banks tudta, mi következik, ezért jobbnak látta elsőnek támadni. Hanyag, nem is különösebben gyors rúgást küldött a közelebbi ember állára, amitől az hátraesett. A másik, a kék trikós nekem ugrott, felém lendítette az öklét. Iszonyúan lassú mozdulat volt. Meg tudtam volna tekerni a füleit, mielőtt félreugrok. Tényleg ennyire lassúak a játékosok, kérdeztem magamban döbenten a kéz lendülését szemlélve, mindig is ennyire lassúak voltak?

Oldalra léptem, és a kék trikós álla alá, a nyakába nyomtam az ujjaim. Egyúttal a másik kezemmel enyhén, mintegy barátságosan rácsaptam arra a karjára, amelyikkel felém ütött. Azt reméltem, hogy nem kell fasírttá vernem, elég lesz egy kis demonstráció. Az izmai olyanok voltak, mint... mint a zsír. Puhák, enyhén rugalmasak, nevetséges párnák a tanoncok acélsodrony-szerű izmaikhoz hasonlítva.

Ellenfelem a még meg nem ütött kezét a torkához kapta, és hörgő hangot adott ki, enyhén összegörnyedve. Már rég a földre küldhettem volna, de gondoltam, ennyi elég lesz.

Időközben Banks ellenfele felpattant. Kissé görnyedten mozgott, szédelő fejjel. A kék trikós már nem a torkát fogta, hanem a karját. Csak nem fáj neki, kérdeztem magamban. Hiszen csak egy kicsit megzsibbasztottam.

Ismét támadott. Nem volt neki elég. Felém rúgott, de elkaptam a lábát, és felrántottam a fejem fölé, közben jobbra-előre léptem kissé balra fordulva, és bal felé löktem a harcias játékost. Lerepült a járdáról.

Valaki elkapta a lábam, és lerántott a földre. Kicsit megijedtem, de a szégyenem nagyobb volt - csak nem elbánnak velem ezek a lajhárok? Az a férfi kapott el, akit először rúgott meg Banks. Egy rúgást éreztem a csipőmben. Csak a cipő anyagán éreztem, hogy rúgást kaptam, egyébként ütésnek is gyenge volt. Könnyedén felpattantam, szembefordultam az új támadóval, és igyekeztem gyorsan - de kíméletesen - elintézni, mivel mögöttem volt a másik. Bár biztos voltam benne, hogy egyáltalán nem vagy legalábbis egy ideig nem fog felkelni. Úgy néztem, agyarázkódást kapott, mivel a rendelles testhelyzet miatt nem tudta kivédeni az esést. Fejberúgtam a Martin nevezetű játékost, közben magamban egy hálás meghajlást küldtem Wonn-

toi felé; nagyszerű mester. S amíg haladt a lábam a levegőben, azon tűnődtem, vajon mit csinálhat Banks ennyi ideig a harmadikkal. Martin elesett. Fél térdre támaszkodva próbált felállni, de újra megrúgtam, ezúttal egészen gyengén, csak hogy visszaessen. Tudtam, hogy nem fog többször felkelni.

Hátulról két kéz ragadott meg meglepő gyorsasággal, két kar lendült át a vállaim alatt, és a tarkómon összekulcsolódtak a kezek. A kék trikós volt az, valahogy mégis fel tudott kelni. Gyakorlott bunyós lehetett, mert a lábait összezárva, kicsit elfordítva tartotta szorosan az enyémeik mögött, hogy ne tudjak hátrarúgni. Kiderült, hogy a férfi ugyan sokkal lassabb, de erősebb nálam. Nem tudtam kiszabadulni. Ugyan hátralökhettem volna magunkat, de féltem, hogy fogvatartóm betöri a fejét vagy eltöri a gerincét. Helyette a Wonn-toi által tanított technikával elengedtem magam, teljes súlyommal ránehezedtem a férfi karjára, hogy fáraszam. Mindez csak egy pillanatig tartott. Közben odaszóltam Banksnek:

- Ne szarozz már annyit Banks, üsd szét az agyát annak a kis parasztnak!

Banks ellenfele meglepően gyors és láthatóan gyakorlott volt valamilyen harci technikában. A mozgásán láttam, hogy már kapott néhányat. Banksnek viszont, úgy néztem, nem volt még semmi baja.

A látómezőm sarkában megvillant valami csillogóan fényes szövet. Iszonyú durva, brutális erejű rántást éreztem, és a férfi bal karja leszakadt rólam. Fájdalmasan felkiáltott. Én azonnal megpördültem. A kék trikós bal csuklóját Nox angyal úr fogta úgy, mint egy szülő az engedetlen gyerekét. Az arca ugyanolyan volt, mint bármikor. A férfi belerúghatott volna, de nem mozdult. Valahogy elég volt a csuklóját szorítani három ujjal, már ettől teljesen megbénult - a térd is beroggyant, annyira elhagyta minden ereje. A jobb kezével bágyatagon Nox angyal úr karja után nyúlt, mintha ki akarná szabadítani magát, de amint megérintette felettesünket, rögtön el is rántotta a kezét: „megcsípte” a szokatlan energiaáram.

Banks egy gyönyörűen ívelt rúgással végleg padlóra küldte ellenfelét. Mindketten tétlenül álltunk, mostantól csak parancsra cselekszünk.

- Mi a probléma? - kérdezte az angyal úr a kék trikóst úgy, ahogy bennünket szokott a Barakkban.

- Áááááh! Ezek a kis seggfejek... leütötték a haverunkat.

- Mert az baszakodott velem - tette hozzá Banks.

- Kuss - vetette oda neki Nox angyal úr.

Elengedte a férfi csuklóját. Az hátraugrott, és támadásba lendült! Ez teljesen hülye, gondoltam megrökönyödve. Nem lát a szemétől?

Nox angyal úr unott arccal állt, és tétován lépkedett jobbra-balra. Az ütések kerülgette. Vigyorogni kezdtem, aztán nevettem, látva ezt a hihetetlen, zseniális technikát. Van még mit tanulnunk! A férfi iszonyú hévvel ide-oda ugrálva csépelte a levegőt. Minden ütése melléfogott, az angyal úr az utolsó pillanatban lépett egy aprót, kicsit elhajtotta a fejét, hátrább húzta a csípőjét, összébb zárta a lábait, és így tovább. Én is meg tudtam volna csinálni azt egy játékossal, hogy csak a levegőt

csépelje körülöttem, de ez a mutatvány semmiképpen nem ment volna ilyen könnyedén és ennyire kevés mozgással.

Az angyal úr karba fonta a kezeit. A férfi kezdett fáradni. Eddig a kezeit használta többet, most áttért a lábmunkára. Persze hiába. Nox angyal úr az egyik lépésnél oldalvást fordult, aztán háttal, és úgy kerülgette a rúgásokat. A férfi megállt. Csodálkozva nézte a fehér hátat. Hirtelen egy gyors ütést küldött a közepébe. Nox angyal úr előrebillent a csizmáján. Aztán vissza. Mi Banksszel kórusban röhögtünk. A férfi a szemöldökét ráncolta.

- Banks - szólalt meg a különös fehér kabátos idegen, aki hátrafelé látott. A játékos persze nem értette, mi az, hogy „Banks”. A nevezett tanonc igen: odalépett a férfi mögé, és hátulról megrúgta. Az előreesett - Nox angyal úr félreugrott, vagy inkább félreröppent -, és nem mozdult többet. Martin ájultan feküdt, Banks korábbi ellenfelének nyitva volt a szeme, de nem kelt fel. Nyilván nem tudott - vagy látta a kéktrikós és az angyal úr „összecsapását”, és csodák csodájára fel is fogta, amit lát...

- Muszáj rögtön balhét csinálni? - kérdezte előljárónk.

- De angy... izé, uram - Banks idejében észbekapott, nem leplezte le az angyal urat -, én nem tehettem róla, hogy...

- Különben mindegy. Rájuk fért; ezen majd elgondolkodnak - körbemutatott a fejével az áldozatokra. Aztán odalépett a kék trikóshoz, és finoman belerúgott az arcába.

- Ébresztő. Ébredj, fiam, mert elvérzel. - Aztán ellépett a játékos mellől. - Négy perc múlva felöltözve, beágyazva sorakozó - tette hozzá viccből.

A kék trikós megmozdult. Megfordulva felült. Az orrából dőlt a vér. Összemaszatozta vele a jobb kezét, amivel aztán bepiskázta a nadrágját, amikor zsebkezdőt keresett a zsebében. A bal kezét alig tudta mozgatni. Késleltetett zsibbadás, tűnődtem, vagy arra esett, mikor Banks megrúgta?

Az angyal úr úgy csinált, mintha ott sem lenne a három játékos, és már el is felejtette volna őket.

- Jöjjenek velem.

- Ööö, uram, én szeretnék hazamenni - válaszolt Banks.

- Hát menjen! Porter, maga velem tart?

- Igenis, uram - feleltem lelkesen. Fogalmam sem volt, hova akart vinni minket Nox angyal úr. Kíváncsivá tett.

Lement az aluljáróba. Én utána; aztán egyszerű kíséretben mellészegődtem. Mikor bementünk a földalatti állomásra, nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy az angyal úr oda van montírozva. Tudtam, hogy csak a két világ - a Telep és a Föld - közti durva kontraszt miatt érzem így, mégis legszívesebben megérintettem volna, hogy meggyőződjek róla, tényleg ott van mellettem.

A bejáratnál bedobtam egy érmét, hogy átjussak a forgóajtón; aztán hátrafordultam, hogy megnézzem, Nox angyal úr hogyan jut át! Vajon a mindenekesetülhaladó trükköt fogja bedobni, itt mindenki előtt, vagy pedig ő is aprópénzt hord a zsebében? Mindkét feltevés teljesen valószínűtlen volt... Az angyal úr pedig

nem dobott be semmit, és nem csinált semmilyen látványos fogást, hanem egyszerűen keresztülsétált a forgóajtón, éppúgy, mintha pénzt dobott volna be. Aztán anélkül, hogy hátrafordult volna, intett nekem, hogy kövessem már - ugyanis természetesen földbe gyökerezett a lábam a trükkötől, amiben nem volt semmi trükk, és éppen ezért még hihetlenebb volt, mint az összes eddigi produkció. Még egy pillanatig álltam bambán bámulva, aztán sietve a felettesem után indultam.

Menet közben az angyal úr odabólinott valakinek. „Szolgálati” gesztus volt, játékos számára észreveghetetlen. Odanéztem, kit üdvözölt. Nem volt ott senki.

Kézenfekvő volt a következtetés, hogy valaki áll a lépcső mellett, a sarokban, ahova nem lép szinte soha senki - csak éppen nem lehet látni! Talán, talán egy másik angyal?! Eszembe jutott, amit Koledö mondott valaha régen a finomtestről. Érzékelhetetlen. Lehet, hogy bizonyos angyaloknak csak finomtestük van, sőt esetleg a legtöbbüknek, és csak néhányan viselnek látható durva testet is, mint például Nox angyal úr - az olyanok, akiknek érintkezni kell az emberekkel.

Az angyal úr egy katolikus templomhoz vitt engem. Megálltunk a kapu előtt, körbenézett, mintha keresne valamit - pont mint az angyal, aki bekísért a Telepen működő templomba! -, aztán belépett. Én utána.

Elcsodálkoztam. A templomban is kissé földies-rohadás aura volt, azonban nagy mértékben gyengült a kintihez képest! Egészen halványan emlékeztetett a Barakkra; csak persze nem vibrált akkora erő a levegőben, és valami furcsa dolog lengett körülöttem, ami meggátolta a magasabb energiák szabad áramlását. A félelem. A félelem nyomait éreztem.

Tétováztam. Végrehajtsam a formális gyakorlatokat, vagy ne? Egyrészt mit szól az angyal úr? Játékos dolognak tartaná. Másrészt mit „szól” az Isten? Harmadrészt viszont én már sokkal többet jelentek, mint egy egyszerű ember, aki csak hetente jár templomba. Én az életemet adtam a Legfelsőbb Úr nagyobb dicsőségére, mit számít hát akkor egy mozdulat?

Nox angyal úr úgy nézett rám, mintha tudná, min gondolkodom. Egy idősebb pap lépett ki az egyik mellékhajóból.

Nem. Addig nem teszem meg, amíg az angyal úr látja. „Leszedtük magukról a keresztvizet”, azt mondta. De talán mégis meg kéne tennem, hiszen most...

- Nox! - szólt hirtelen felderülve az atya.

- Paul fiam.

Azt mondta, „fiam”. Egy papnak. És én még keresztet akartam vetni...

- Dicsértessék a Jézus Krisztus!

- Hát bizony - szólt Nox válasza.

- Ezer éve nem láttalak!

- Tudod is te, mennyi ezer év - válaszolt félmosollyal az angyal úr.

- A te fiad? - kérdezte a pap, a fejével rám mutatva.

- Igen. Az volt; és az is marad.

- Dicsértessék... - szóltam tétovázva.

- Hát Nox angyal nem tanította meg nektek, hogyan működik a vallási protokoll a szervánsoknál? - kérdezte az atya.

- Lehetőleg minél kevesebb vallási szokást mutatni; mindig csak annyit, ami a beépüléshez feltétlenül szükséges - mondta az angyal úr. - Na befelé. - Előretaszított engem a kezével, a főhajó közepe felé. - *In sale sapientae aeternae...* - Szinte durvának éreztem, ahogy beszélt; mintha megsértette volna a templom szentségét. Úgy tűnt, semmiféle tiszteletet vagy alázatot nem tanúsít.

Bementünk az oltár elé. Vezetőm megállt a feszülettel szemben.

- *Tibi sunt Malchut et Geburah et Chesed per aeonas* - mondta, miközben a kezét a homlokához, a melléhez, majd két vállához érintette, azonban a szokásostól eltérő sorrendben! A végén összekulcsolta a kezeit. Aztán lehunyta a szemeit, és halkán, suttogva kiejtett egy szent szót, amit most nem kívánok megnevezni. (A jin-jang egyik analógja.) Persze nekem ez az egész akkor még egy érthetetlen hadova volt. A szent szóval egyidőben mintha felragyogott volna a fehér angyalkabát.

Egy pap, fiatalabb, mint akivel odakint találkoztunk, megállt nem messze tőlünk, és odaszólt az angyal úrnak:

- Rosszul vetted a keresztet, fiam. Fordítva kell. Így. - Megmutatta.

- Az a laikusok keresztje, fiam. Mellesleg a keresztény tau jelzése.

A pap csodálkozva nézett, és kicsit közelebb lépett.

- Miért szólítasz engem „fiamnak“?

- Amiért te engem.

A pap ekkor úgy gondolhatta, valami rossz tréfát űznek vele, szándékos megbotránkozást akar kelteni a fehérkabátos idegen, vagy ilyesmi. Mindenesetre szelíden felelt:

- Ha nem vagy katolikus, ugyan akkor is szívesen látunk, de jobban tennéd fiam, ha...

- Hagyd csak. Ne erősködj Noxszal, Joseph testvér - szólalt meg mögöttünk az a pap, akivel a bejáratnál beszéltünk.

Joseph atya szemlátomást meglepődött azon, hogy Paul atya ismeri az angyal urat.

- De Paul, én a... - hebegte.

- Felkerested már Rebecca nővért, ahogy megbeszéltük?

- Nem, csak...

- Hát akkor menj, Joseph testvér! Noxszal majd én beszélgetek.

A fiatalabb pap távozott, az idősebb pedig mégsem beszélgetett az angyal úrral, hanem elment a gyóntatószék irányába.

- Angyal úr - kezdtem -, tényleg, miért úgy vetette a keresztet?

- Jól hallom, Porter, hogy elő akar fizetni egy kérdésre?

- Igenis.

- De bevasalom ám a Barakkban...!

- Rendben!

- Ha egy kicsit figyelt és gondolkodott volna, megspórolhatta volna ezt a kérdést. Az előbb mondtam: az a laikusok keresztje, amit Joseph bemutatott. Az egyszerű hívők

használják. Amit én rajzoltam, az a beavatottak és misztikusok keresztje. Ennyi az egész.

Elfordult tőlem, az oltár felé. Felemelte a jobb kezét, kinyújtotta, és a homloka és a feszület közti vonalon rajzolt a levegőbe egy félméteres pentagramot.

Levegőhöz sem jutottam a döbbenettől.

Az angyal úr elindult a gyóntatószék felé.

- De hát ez a...!! Ez a sátán...

- Fejjel lefele! - szólt hátra Nox angyal úr és belépett a fülkébe.

Nyilván nem gyónni fog, gondoltam magamban mulatva, hanem beszélgetni Paul atyával.

Leültem az első padba. Régen ilyenkor imádkoztam. Most nem tudtam. Hiszen a Telep... Felnéztem Krisztus megfeszített alakjára, és eszembe jutott Lord Viyen. Ő van ott megfeszítve. „Egy Mester - az összes Mester.” És valamiféleképpen a Mesterek mind egyenrangúnak számítottak Jézussal. Azt ugyan nem értettem, hogyan, hiszen Jézus az egy Isten megtestesülése volt - a keresztény tanítások szerint. Lehet, hogy tévednek? Hiszen eredetileg nem így szólt a dogma... Arra gondoltam, a Möitől tanultak szerint szinte az összes vallás Istenné teszi a legfőbb tanítóját. Jézus, Krisna, Buddha, Lao-ce. Mohamed talán nem. Bár Buddha sem. Bár Krisna sem mindenképpen, hiszen... olyan bonyolult ez az egész. Reméltem, hogy ötödévben minden világossá válik.

A levegőben még mindig ott láttam a pentagramot. Nem a szememmel - de valahogy ott vibrált. Ahogy egy pillanatra becsuktam a szemem, tisztán láttam magam előtt a Szentháromságot jelképező arany színű háromszöget - és Lord Viyen szemei néztek le rám a háromszögből. Nem a közepéből, egyáltalán: nem egy meghatározott helyről, csak úgy általában. Felnéztem, de már nem láttam ott semmit. Ám éreztem, hogy az a háromszög valahogy összefügg a Mesterek pillantásával. Nem csak Lord Viyenével, hanem annak a Mesternek a tekintetével is, akivel először találkoztunk. Vagy bármelyikükével.

Újra a feszületre néztem. *Lord Immanuel* - így nevezte Nox angyal úr Jézus Krisztust. Egy a Mesterek közül? Akkor miért pont ő...

- Ezért kár volt elkísérnie - szólalt meg Nox angyal úr mögöttem. Nem éreztem meg a jelenlétét, teljesen észrevétlenül tudott mozogni, kisugárzását is leplezve.

- Mit kéne tennem, angyal úr? - kérdeztem.

- Ne kelljen mindent megparancsolni maguknak, tehetetlen szivacsállatok! Jöjjön rá magától.

Egy kicsit gondolkodtam.

- Fogalmam sincs - mondtam egyszerűen. - Most menjek be gyónni, vagy mi?...

- Ne a megszokásokban gondolkodjon!

Újabb rövid szünet.

- Akkor nem tudom.

- Mindenesetre ne suttogjon úgy! Nem fogja a Legfelsőbb Urat felébreszteni, ne féljen.

- De a tisztelet...

- A tisztelet nem ott kezdődik, hogy halkán beszél a templomban. Maga úgylátott többet tett már egy év alatt, mint amennyit egy átlagos lélek áldoz a Legfelsőbbre egy egész karmaciklus alatt. De azért ne dicsőítse magát túlságosan; a maga kis évecskéje még mindig semmi ahhoz képest, amit... egyesek megtesznek.

Úgy éreztem, magára gondol. De mire céloz? A hetvenvalahány év képzésre a Telepen? Úgy gondoltam, szívesebben lennék hetven évig kiképző, mint egy évig tanonc. Mennyivel egyszerűbb azt mondani: „Feküdj! Fel!”, mint hasravágódni és felpattanni!

- Akkor így beszéljek? - kérdeztem valamivel hangosabban.

- Nem az számít, hogy hogyan beszél, hanem hogy belül mit érez. Ez a suttogás egyfajta gátlásból fakad, nem pedig a tiszteletből. Érti, mivel van átszöve a templom légköre?

- ...Félelem?

- Miért ilyen bizonytalan? Ha tudja, akkor mondja ki! Félelem! Ezt le kell győzni. A félelem a tudat tébolya, az erő visszaesése önmagába, a sátán, az örök sötétség; az Élet legfőbb ellenpontja. Azért van rá szükség, hogy fékezze a mozgást, különben véget érne a világ. Hmhm, na mindegy. Majd a későbbiekben tanulni fog erről is.

- De ha szükség van rá, akkor miért olyan rossz?

- Önmagában nem rossz, csak az a rossz, ahogy megnyilvánul az emberekben. A félelem nem arra való, hogy uralja a tudatot.

- Ő, nem ér... illetve nem egészen értem.

- Majd. Most inkább azt mondja meg, mitől jobb itt a benti levegő, mint a kinti az utcán.

- Nem tudom. Jobb és kész. Tisztább.

- De mitől tisztább? Hogyan írná le az érzést?

- Nem... nem tudom.

- Ez a kedvenc szavajárása. Nem tudom, nem tudom. Figyelje csak meg!

Az angyal úr úgy csinált, mintha hallgatózna, valamit figyelne a levegőben. Várt egy kicsit, de nem szóltam. Színlelt elgyengülést csinált, a vállait kissé megroggyantva, aztán ahogy beszélni kezdett, újból felvette a szokott egyenes tartást.

- Vonalak. Érti, hogy vonalak veszik körül? Rendezett vonalak. Odakint össze-vissza futnak a vonalak. Itt rendszeresség van bennük.

A homlokomat ráncoltam, majd lassan megértettem.

- Tényleg... Tényleg!!

- Na látja. Pont olyan, mint odahaza. A Szolgálati Telepen.

- De messze nincs annyi erő - tettem hozzá. - És több a félelem.

- Bizony. És a félelem majdnem olyan ragályos, mint a lelkesedés. Járt már buddhista sztupában?

- Miben?
- Sztupa.
- Nem, uram.
- Nem. - Az angyal úr fel-alá járkált, mintha csak a kétszázegyenes hálóteremben lennénk. - ...Ez a baj. Ott érezne olyasmit, mint a Telepen. Bár az kocka alakú, és a Föld Ereje dominál. Meg a *Sale Ëternäis*. Nincs olyan harmónia az elemek között, mint nálunk.

Most ébredtem rá, hogy beszélgetünk az angyal úrral. Most szóba hozhatnék esetleg olyasmit is, amit máskor nem lehet. Valamit a kiképzéssel kapcsolatban. Egyébként nehezen tudtam elképzelni, hogy szabadságom második napján, itt a templomban megfektetne. Bár előfordulhat... Wawer angyal úrral talán jobban járnék, gondoltam. Nem tudtam még, hogy valójában ez nem igaz; épp ellenkezőleg!

- Angyal úr - szólítottam meg végül.
- Mi van...
- Öhhhh... Ugye tud Ryanékről?
- Tudok róluk.
- Mármint... hogyhogy?
- Maga kérdezi, hogyhogy? Azt akarta megtudni, hogy „tudok-e” Ryanékről. Maga tudja, hogy értette, nem én. Én tudok róluk. A tanítványaim. Bár a Ryanék elég sok mindenkit magába foglalhat; például magát is.
- Ryan, Kahn és az embereik terrorizálják a félszázadot.
- Ezt meg sem hallottam. - Megállt velem szemben. - Ryanék, akárkiket jelentsen is ez pontosan, szintén az én parancsaim szerint élnek és halnak. Mint maga. És mindenki más a félszázadban.

Feltettem a kérdést magamban: lehetséges volna, hogy Nox angyal úr tényleg nem tud semmit az egészeiről?

Annyira biztos saját teljhatalmában, hogy eszébe sem jutnak a kis kibúvók, és fogalma sincs Ryan és Kahn üzelmeiről?

Nem, valószínűbbnek látszott, hogy ha a részletekkel nem is, magával a félszázadon belüli terror tényével tisztában van, de nem akar tudomást venni róla.

Kérdés, hogy ez hiba a részéről - vagy ez az ignorálás legális, a felettesei tudtával és beleegyezésével csinálja...

Szeptember elsején, nyolc óra nulla perc tíz másodperckor annak szokott menetrendje szerint lezajlott az átlépés a Szolgálati Telep világára, amelyről még mindig nem tudtam semmit - még a nevét sem ismertem. Ezúttal négyen voltunk induláskor: Nox angyal úr, Banks, Young és én.

Magamban arra vártam, hogy egy, a Barakkon belüli csoportos röhögésekre okot adó jó kis botrány következik, ugyanis Young nem jelenik meg a kihirdetett időpontban az átlépési helyszínen. De jött - már negyed órával nyolc előtt ott álldogált a kis utca egyik búzló kukája mellett.

Az átlépés után, ahogy számítottam, csak hárman érkeztünk meg. Persze idén ez már nem számított, csukott szemmel is odataláltunk volna a Barakkhoz. A legnehezebben megint Banks ébredt fel, a leghamarabb pedig én. Kikászálódtunk a Belépőből és elindultunk a Barakkba.

Meglehetősen nagy forgalom volt, tanoncok igyekeztek különböző irányokból a Barakk felé. Ahogy egy-egy kisebb csoporttal találkoztunk, szégyenkezve gondoltam egy csíkos ingemre. Én már másodéves vagyok! Bár nyilván minden tanonc tudja, mit jelent az egy csík így év elején. Az újoncok még civil ruhában vannak ilyenkor; sőt, elsején még egyáltalán nem is voltak a Telepen.

Kis fekete táskával érkeztem, a szürke bőrönd kétszer akkora és tízszer olyan öreg volt, mint ez. Csodálkoztam is, miért adta oda nekem apám, hiszen most egy évig biztosan nem fogják viszontlátni; de az is lehet, hogy soha, sőt lehet, hogy engem sem látnak viszont soha többé.

Young nagyon hallgatag volt - igaz, a helyében nem is beszéltem volna egy szót sem, félttem volna, hogy Banks oldalba rúg. Az alacsony tanonc, aki mostanra már harmadéves is lehetett volna, ha a négyharminckettesben jobban igyekszik, láthatóan egyáltalán nem gondolt az otthonára, a szüleire vagy ilyesmi, úgy tett, mintha most érkezett volna haza, és megkönnyebbülne honvágya enyhülését érezve. Tudtam, hogy ez azért nem így van, Banks sem mazochista, ő is nehezen veszi az akadályt, csak nem mutatja, nem mutathatja a „rangja” miatt. Vannak hátrányai is a félszázadon belüli pozíciónak, ez kétségtelen.

Odabent az ügyeletes már elfoglalta a helyét, de nem az ő felkeresése, vagy egyáltalán ennek a ténynek az észrevételezése volt az első dolgom. Először is újfent leesett az állam.

Ez minden évben megismétlődik? A Barakkot láthatóan teljesen felújították, minden ugyanolyan szépen, újonnan, tisztán ragyogott, mint tavalyi bevonulásomkor. A falon lévő képek egy részét kicserélték. Schwarzenegger eltűnt. Egy buddha-szoborról készült fényképet vettem észre az újabbak között, bal oldalon, fent. Körbesétáltam, és megcsodáltam a vadonatúj dekorációt - még megengedhettem magamnak ezt a luxust. Később már csak egyszer-egyszer pillanthatok oda.

Az ügyeletes már megkapta a rangjelzését, öt csík futott a vállán. Bár a kis fekete sávok nagyon vékonyak voltak, és sűrűen helyezkedtek el a ruhán, már nem kellett számolgatnom, első ránézésre meg tudtam különböztetni az ötöd- és hatodéveseket is

- pedig nem sokszor láttam őket eddig, parancsot csak elvétve kaptunk az első év folyamán magasabb rangú tanoncoktól.

Az idei ügyeletes éppen olyan idegen írással teli könyvet olvasott, mint az előző évben Aron - csakhogya az idén már egy pillantással le tudtam olvasni a könyv címét: „Mahā Bhārata.”

- Banks, Porter, Young kétszázegyes félszázad szolgálatra jelentkezünk, uram - szólt be Banks a fülkébe.

Az ötödéves felnézett.

- Foglalják el a tavalyi rend szerinti helyüket...

Magamban már örültem, hogy megkaptuk a régi termünket.

- ... a száztizennyolcasban.

Banks nem lépte át azt a bizonyos határt, csak mérsékelten adott hangot a nemtetszésének.

- Phu - fújt egyet. Én szólni sem tudtam a hirtelen csalódástól.

Az ügyeletes tudomást sem vett reakciónkról. Folytatta:

- Honfoglalás után közvetlenül keressék fel Aront a hatszázhármast, valahol itt kóricál a földszinten, az ebédlő táján. Majd ő eligazítja magukat, kiadja a rangjelzésüket, s a többi. „Hosszú”, szőkésbarna haja...

- Ismerjük, uram - szólt Banks.

- Akkor leléphetnek - válaszolt az ötödéves, és visszaült a helyére.

Aron az egyik vezéralakja volt annak a negyed-ötöd-hatodéves tanoncokból álló csapatnak, ami az alsóbb osztályokkal foglalkozott. Tavaly már néhányszor meglepetésszerűen megjelent a termünkben, és valamilyen parancsot kiadott, például magával vitt egy-két embert valamilyen rejtélyes célból. Év elején ő volt az ügyeletes, aki helyreigazított. Nem tudtam mire vélni a nevét. Aron. Úgy hangzik, mint egy keresztnév, pedig biztosan nem az, nem lehet az.

Felmentünk az első emeletre. Azzal próbáltam vigasztalni magam - kevés sikerrel -, hogy legalább nem kell naponta ötször hatszor felmászunk a másodikra; de minden megmaradt reményem szertefoszlott, látva, hol helyezkedik el a száztizennyolcas terem: szinte pontosan a folyosó közepén volt, ráadásul ijesztően közel az ezredparancsnokságunkhoz.

A teremben Hills, Owen, Irons, O'Malley és Tiger feküdtek az ágyakon. A terem beosztása éppolyan volt, mint a kétszázegyesé, ugyanolyan hosszúkás folyosót formázott, az egyik végében az ajtóval, így azonnal megtaláltam az egyémnek megfelelő ágyat - az ágyamat. Persze a többiek felugrottak, mikor megjelentünk, hogy - kissé erőltetett jókedvvel - üdvözöljenek bennünket, bár az eltelt egy hónap nem tűnt olyan nagy időnek (odahaza repült az idő); egyedül O'Malley látszott valóban lelkesnek, valamiért nagyon örült nekünk - hogy miért, arról fogalmam sem volt -, olyannyira, hogy azt vártam, Banks mindjárt a kedvét szegi valamivel. Banks azonban elnézőbbnek bizonyult, mint máskor, talán mert nem voltak jelen a társai. A

legnagyobb kiáltozásra az adott okot nekünk, hogy a korábban érkezett társaink vállán két csík feketéllelt büszkén.

- Honnan szereztétek? - kérdeztem nagy hangon.

- Aron adta, a hatodéves csávó - felelt O'Malley. - Majd keressétek meg, azt' ad nektek is új ingeket.

Adott. Miután megkerestük, levitt bennünket az alagsorba, jött a szokásos vetkőzés, ellenőrzés, hajvágás, zuhanyzás. (Milyen jó volt újra tényleg tisztára mosdani!) Angyalt nem láttunk messziről sem. Összesen a két piros szervánssal találkoztunk, odalent, az egyik a hajunkat nyírta, a másik a tavalyról ismerős módon behajlíott ujjal nézett át rajtunk.

Ezúttal a hozott cuccaink egy részét azonnal visszakaptuk. Leadtuk az összes tavalyi ruhánkat, megkaptuk az ideieket, és büszkén feszítettünk a másodéves korcsoportot jelző ingekben a folyosón. Azt hittem, Banks a szokásos nemtörődöm lazaságával fog felmenni a lépcsőn, mint akit a világon minden hidegen hagy, de tőle egészen idegen módon adott hangot érzéseinek. A folyosón menet végig kurjongatott:

- Na hallod, öreg! Há' ezt is megértük! Háháháhá! Végigszenvedtünk mindent, de most! Hú! Végre! Hihíjj!

Hirtelen rájöttem, Banks kétszer annyit küzdött ezért a két csíkért, mint mi. Már egy éve várta fogcsikorgatva, hogy megkapja őket és végre másodéves legyen. Innentől „csak” három év és szervánsok leszünk... vagy ötödévesek.

A nap folyamán lassan megérkeztek a többiek is, és a dolgok visszatértek a régi kerékvágásba. Délben megjelent Poräx, ebédelni vitt bennünket. Az ebédlőből kifelé jövet találkoztunk Wawer angyal úrral, de nem foglalkozott velünk, valami más dolga volt. Este hat körül megérkezett az utolsó három tanonc is: Queen, Sword és Nicol. Akkor már kissé feszültebb volt a légkör, nem olyan oldott hangulat uralkodott, mint korábban, mivel időközben megérkezett Ryan egy másikkal és Kahn egyedül. A délután folyamán, amikor csak tengtünk-lengtünk és szerencsétlenkedtünk a hálóteremben, Kahn egyszer rá is ripakodott valakire, amitől szabályosan megfagyott a levegő - és nem is engedett fel többet. Nem tudtam, miért kiáltott:

- Hé! Anyád!

De nem is volt fontos, ahogy az sem, hogy kinek üvölt, a lényeg a figyelmeztetés volt: vissza kell szoknunk az itteni életbe. Szinte örültem is annak, hogy Kahnék ízelítőt adtak a szokott hangulatból - így nem esett annyira nehezünkre ráhangolódni az angyalok hullámhosszára, első parancsukra ugyanúgy ugrani, mint majd az ezredikre.

Queen, amint megérkezett, odajött hozzánk, a mi klikkünkhöz, és beszállt a klubéletbe, ami az érkezésétől új lendületet kapott. A vele együtt érkező Nicol nem kapott akkora figyelmet, csak egy-két barátnője üdvözölte - figyeltem, először Anita Goldberghez ment oda. Az utolsó hármas érkezésekor a figyelmet Sword vonta magára, akinek megjelenésekor Fisher egy tréfás pi-pi-pi-piiúúú! füttyöt hallatott. Mindenki odanézett, és a félszázad sok tagja egyszerre kiáltott valamit, amitől csak egy nagy felzúdulást lehetett hallani. Sword a szokásos kissé mosolygó szégyellős

arcot vette fel, amiről viszont már tudtam, hogy csak egy ügyes maszk. A megjelenésében volt valami zavaró... elég sok embert üdvözölt. Nekem a közelemben sem jött, hiszen a kapcsolatunk ezt nem is indokolta, semmilyen körbe nem tartoztunk mindketten. Valahogy mégis úgy éreztem, mintha mentálisan közelítene, a figyelme felém fordulna. Ezt viszont lehetetlennek gondoltam, hiszen egyáltalán nem is törődött velem, rám se nézett.

Az utolsó tanoncok megérkezése után nem sokkal megjelent Nox angyal úr. A harsány kaszinó egy pillanat alatt megszűnt, mindenki nyugodtan és közömbösen állt az ágya mellett, kissé túlfeszített fegyelmezettséggel, mintha meg akartuk volna mutatni, hogy méltóak vagyunk a második csíkra - vagy inkább mert mindannyian tudtuk, nagyon is fontos, ki lesz az első áldozat!

- Sorak. - Amint kimondta a parancsot, rögtön megindult előre. Mire odaért a harmadik emberhez, már készen is álltunk.

Nox angyal úr ellépdelt a sor mellett, végignézett mindannyiunkon. Már nem voltunk teljesen magasság szerint rendezve, egyesek túlnőtték a szomszédjukat; Collins is ugyanolyan magas volt, mint én, Same pedig egy kicsivel magasabb! Arra számítottam, hogy átrendeznek bennünket, de erre nem került sor.

Az angyal úr megállt a sorakozó szélén, megfordult, és lassú lépésekkel indult visszafelé.

- Tanonc... Young!

- Parancs!

- Na mi ez. Pa-raancs... - utánozta olyan elhaló hangon, hogy kitört a nevetés. - Elszokott a *parancstól*, ugyebár? - Az angyal úr bal csizmasarka keményen koppant a kövön, ahogy megállt.

Nagy csend. Lentről távoli zsivaly hallatszott; majdnem a kapu fölött voltak az ablakaink.

- Kihallgatásra.

Nem hallottam semmi reakciót, egy pissenést vagy egy rándulást sem kockáztatott volna meg senki, mégis éreztem a meghökkenést. Az angyal úr csodálatos módon magyarázattal szolgált:

- Ő tudja, miért. - Bólogatott. - Bizony, hogy tudja. ...vagy nem tudja?!

- De... igenis.

- Úgy ám. Hm, ja, és még valami. Tanonc... Porter! - Libbent a fehér kabát, ahogy felém fordult.

- Parancs!

- Feküdj. Ugye tudja, mi ez?

- Igenis, angyal úr.

- Jó. Fel! ...Na mi az, berozsdásodtunk? Hm? Fek. Ééés fel. És fekédj.

Valóban „berozsdásodtam”, se fektetés, se csuklógyakorlat egy hónapig, zavaró lomhasággal engedelmeskedett csak a testem a parancsoknak. Az angyal folytatta, miközben a padlón hasaltam:

- Most hivatalosan is megkezdődött a négyszázharminchégyes képzési évad. A századparancsnok: még mindig én vagyok, az ezredparancsnok: Bowlel angyaltiszt úr, a Barakk megbízott főparancsnoka: ...is ő. Lord Viyen Felséges Úr a Szolgálati Telep gazdája. - Ismét gyalogolni kezdett; a kezét hátul kulcsolta össze, és enyhén behajlította a hátát, ami leginkábbis tréfának látszott az ő részéről. - És persze a Legfelsőbb Urat sem cserélték le azóta. De ne menjünk messzire. A helyettesem még mindig Wawer.

Megint semmi reakció, de éreztem az elfojtott ujjongást. Wawer angyal urat mindenki szerette.

Nox angyal úr megállt.

- Na és mit szólnak az új termünkhöz? - Széttárta a karját, teátrálisan színlelt jókedvvel körbemutatva. - Ugye tetszik?

Végignézett rajtunk. Elkomolyodott.

- Mert eléggé biztos, hogy negyedik végéig maradunk. Majdnem ilyen biztos, hogy én is maradok mindvégig. - „Szégyelljétek magatokat”, sugalmazta a hangja, nyilván alaptalanul. - Wawert a tizenegyes szintre akarják áthelyezni, de még nem biztos, hogy lesz belőle valami. Attól függ, a Föld lakói hogyan muzsikálnak majd a következő évben. Hm. Porter fel. Tantermünk ugyanaz. Tanárokat meglátják. Jaj, teremtők. Nem tud, nem tud olyan szorult helyzet lenni, hogy bírjon magával, Pile! Fekü. Fel. Mit vétettem én, hogy kiérdemeljem magukat?

És én mit vétettem, hogy kiérdemeljem őt, kérdeztem magamban, persze sokkal inkább viccből, mint komolyan.

- Örömmel látom, hogy Sword egészen más stílusban kezdi az idei évet, mint a tavalyit. Nagyon örvendetes. Még talán harmadéves is lesz belőle valamikor az elkövetkező évtizedben.

Kahn nevetett; és vele nevetett a félszázad. Volt, aki szívből, és ráadásul túl hangosan.

- Lowe. De jó kedve van. Lesz ám... lesz ám... - az ujjával fenyegette a tanoncot.

Újabb nevetés. Ezúttal Same csapott túl nagy zajt. Nox angyal úr megjátszott megdöbbenéssel fordult felé, a kezét csípőre tette - ilyen mozdulatot talán még nem is láttunk tőle.

- Szóval így állunk. ...Hogy is állunk? Mindjárt meglátjuk. - Hirtelen teljesen elkomorodott, balra fordult, és kiment a teremből. Otthagyott bennünket sorakozóban.

Negyed órával később nyílt az ajtó, és megjelent Nox angyal úr feje, hátradöntve.

- Oszolj - mondta.

Aztán otthagyott bennünket. Megindult a „klubélet”, ahogy mondtuk, a balhézás, beszélgetés, aztán kiabálás - mint mindig, mikor egyedül hagytak bennünket. Azonban nem a régi termünkben voltunk. Nem sokkal Nox angyal úr távozása után benyitott hozzánk egy kék ruhás, idősebb szerváns.

- Mi ez? - kérdezte meglehetősen öblös torokhangon, mikor bedugta a fejét.

A hangszíntől rögtön megbénultunk mindannyian. Én éppen Ryant és Knightot néztem, amint labdáznak Nicol otthonról hozott narancsával, és röhögnek azon, ahogy a lány tehetetlenül ugrál közöttük. A terembe bekiáltó szerváns hangjától Ryan is összerezett. Villámgyorsan eltüntette a gyümölcsöt az ágyneműje között, és fegyelmezetten, faarccal megállt az ágya előtt; de mikor felcsattant a szerváns hangja, egy pillanatra elárulta magát.

- Helyére mindenki! - mondta olyan hangsúllyal, mintha fegyelmezetlen játékosgyerekek lennének valami iskolában, és most kéne bennünket megtanítania viselkedni. Már rég a helyén állt az összes tanonc - valahogy azonban mégsem a szerváns saját parancsa vált nevetségessé, hanem a mi rossz érzésünk fokozódott, hogy a kemény hangra meg sem mozdultunk.

Azt reméltem, hogy a következő pillanatban kihúzza a fejét, és továbbmegy, de bejött a terembe, egészen bosszantó és mégis rémisztő érzetet keltve. „Enyém a világ”, ezt sugározta minden mozdulata.

- Mi történik itt? - kérdezte veszekedő, nyugös-unott, haragos-határozott, és továbbra is számonkérő hangon, miközben a jobb tenyerét ütögette a bal kézfejével.

- Elkezdnek őrjöngeni, mint akik otthon vannak, és kész?

Határozottan nem olyan benyomást keltett, mint egy szerváns. Valahogy hiányzott belőle a tanoncokra, szervánsokra, angyalokra és tisztekre egyaránt jellemző alázatosság és az abból következő igazi keménység. Olyan volt, mint egy öntelt játékos, aki csak erősnek hiszi magát, és mégis, erősebb volt, mint bármelyik szerváns, akit eddig láttunk - illetve Poräxszal nem lehetett összehasonlítani, Poräx inkább már-már angyalszerűen kemény volt, és soha nem mutatta meg, hol vannak a képességeinek határai. Gyanítottam, hogy sokkal magasabban, mint amennyit eddig láthattunk.

- Hát mit...? Másodévesek, nem? De le lehet ám fokozni egy tanoncot és egy egész félszázadot is! - rikácsolta. - Bizám! Hát nem tanultak semmit abban az első évben, he? Mehetnek vissza! Kezdhettek előlről! Álljanak vigyázzba! - Ez utóbbit is ugyanolyan hangsúllyal mondta, mint az előző mondatokat, így újabb bosszúságként nem tudtuk eldönteni, hogy parancs volt, vagy csak a szidalom része.

Az első évben felépített minden keménységem és határozottságom lassan szétolvadni éreztem, és tudtam, nem csak én vagyok így. A többiek is - minél több ideig volt jelen ez a szerváns, annál jobban elgyengültünk. Mint valami szupererős fordított kiképző, aki elszívja minden erőnket, amit összegyűjtöttünk, hogy aztán végül ő maga is gyenge maradjon. Rettenetes érzés volt.

- He...? - szólt a terem elejéből egy gyenge hang. Nem fordítottam oda a fejem, megvártam, hogy a szörny-szerváns csapjon le a fegyelmezetlenre. A hang újra szólt:

- Menjén le Kkamael angyaltiszt úrhoz.

A szerváns hátrafordult, így én is oda tudtam pillantani. Egy fiatalos, szőke hajú angyal állt az ajtóban. A kék ruhás alacsonyabb hangon folytatta:

- Ezek itt ordítanak, mint az örültek, dühöngenek jobbra-balra, én...

- Ismérteld a parancsot.
- Lemegyek Kkamael angyaltiszt úrhoz. - Az öreg szerváns összecsapta a bokáját, és elindult az ajtó irányába. Az angyal belépett.

- Kifelé - szólt oda újra a szervánsnak, látszólag fölöslegesen. Az kilépett a teremből.

Az erőnket hátrahagyta.

- Feküdj - mondta egészen szokatlanul lassan és kimérten az angyal. - Fel. - Aztán bólintott, és kiment a teremből.

Legalább egy óráig felügyelet nélküli klubélet folyt, aztán felhangzott a cipőtalp, és mindenki a helyén termett. Én éppen az ágyamon ültem, úgyhogy csak fel kellett állnom - egy-két másodpercig figyelhettem az újonnan érkezett alakot, amíg a többiek elfoglalták a helyüket; néztem, hogyan reagál a kavargásra, mi ragadja meg a figyelmét. Semmi. Teljesen közömbösen tekintett maga elé a levegőbe, nem is volt szigorú az arca; úgy állt ott, mintha egyedül lenne a teremben.

Aron volt az.

- Ez jó - szólt oda szinte kedélyesen Fishernek -, ügyes találmány. A mi ajtóügyeletesünk általában az ágy lábát vágta oda a kőhöz, amiért néha kapott is Twiuwee angyal úrtól. De most már... - Megindult közöttünk, kétfelé pillantgatott ágysorainkra. - ...senkit nem érdekel, mit csinálunk, és hogyan sorakozunk. - Folyamatosan halkította a hangját, elmerengő színezetet adott neki. - Hatodévesek vagyunk. Vigyázz!! - Hirtelen keményen csattant a hangja, valószínűleg valaki mocorgott; utólag végiggondolva lehet, hogy éppen én voltam az. Aron végigfuttatta a szemét a fél termen, csinált egy szabályos hátraarcot, végignézett a terem másik felén is, amit az előbb a háta mögött hagyott, aztán halkabban azt mondta:

- Pihenj. Sőt. Sorakozó.

„Sőt”? Ez Nox angyal úr stílusa. Először arra gondoltam, talán helyi jellegzetesség, mindenki használja a Barakkban, de végül valószínűbbnek találtam, hogy Nox angyal úr is részt vett Aron képzésében; ott voltak a rangidős tanonc viselkedésében, mozgásában az apró nyomok, a finom kis utánzások.

- Lemegyünk vacsorázni - mondta nagyon halkán Aron, miközben mindenki rohanást sietett a helyére.

Mikor kész lett az arcvonal, végignézett rajtunk Listtól Antlerig, és azt mondta:

- Indulj.

Antler kihúzta magát és igyekezett határozott hangon kérdezni, mint a sorvezető:

- Hova, uram?

Aron felvonta a szemöldökét, és a legtermészetesebb módon válaszolt. Szóvá sem tette, hogy meg kell ismételnie a parancsot, holott ez fegyelmezetlenségre vallott, és mindig kaptunk érte az angyaloktól vagy Poräxától - leggyarkabban visszakoztattak bennünket, és az elmúlt két-három percet meg kellett ismételni.

- Hát vacsorázni - felelt halkan a hatodéves. - Persze - tette hozzá, miközben a félszázad kifelé haladt a teremből. - Nem ismerik a *promugran* halmozási rendszert, még nem tudnak cselekvés közben parancsot fogadni!

Fölösleges lenne részletesen ismertetnem a másodéves életünket, mivel Nox angyal úr előrejelzése ellenére majdnem teljesen olyan volt, mint az elsőéves, és majdnem olyan hosszúnak is bizonyult. Néhány különbség és jeles esemény akadt, amelyek említésre méltóak. Poräx hiánya. Aron jelenléte. Mintha kicserélték volna őket: amilyen sokszor láttuk az első év folyamán Poräxot, majdnem olyan sokszor jött most Aron felügyelni bennünket. Poräx csak három-négy hetente egyszer bukkant fel. Persze soha nem tudtuk a beosztás okát, és azt sem sejthettem, hogyan jut Aronnak ennyi ideje foglalkozni velünk és a többi másodévesrel, miért nincsen egyéb dolga, például miért nem kötik le a tanulmányai, a képzése, mint minket. Mindenesetre jól jártunk vele, ő elnézőbb Wawernél, sőt sok szempontból Poräxnél is. Alig fordult elő, hogy megfektetett volna valakit; leginkább csak akkor, ha ő volt az ügyeletes fegyelmi vigyázó, és ő vitte az áldozatokat kihallgatásra, de ez volt a legritkább eset. Inkább csak néha egy-egy elszigetelt cselekményt vezényelt le, vacsorázni vitte a félszázadot, mosdani, ilyesmi. Kihallgatásra egy új szerváns vitt bennünket, aki meglehetősen fiatal volt - mint Poräx -, és sárga egyenruhát viselt. Jonesnak hívták. Egészen kellemes kisugárzása volt, mérhetetlenül szigorú, de ugyanakkor könyörületes és türelmes, nem olyan kegyetlen, mint Poräxnak. Alig hallottunk tőle hangos szót. Mindent egybevetve azért nem lett könnyebb az életünk, mert nem tudtunk teljesen felügyelet nélkül maradni: akkor is vigyáznunk kellett a hangerővel, mikor magunkra hagytak bennünket - hiszen már első nap is származtak ebből problémák. Ráadásul a mosdón is gyakrabban osztoztunk több félszázaddal, másod- és harmadévesekkel is, akikkel néha meggyúlt a bajunk, és verekedések törtek ki, akár az árnyékszéken is. Nem mindig voltak ott Kahnék, hogy szétcsapjanak a harmadévesek között, így az effajta harcok gyakran problémát jelentettek, és volt, hogy alul is maradtunk.

Mindjárt a harmadik napon egy csapat harmadéves ki akart bennünket hajítani, hogy szabadon használhassák a mellékhelyiségeket - és *dohányozhassanak*. Elképzelni sem tudtam, honnan szereztek cigarettát! Egy fekete hajú, visszataszító küllemű, valamiféle madárra, talán szarkára hasonlító arcú fiú volt a vezetőjük, akinek csodálatos módon nem vágta le teljesen a haját. Kócolt, torzonborz „frizurájának” szabad növése még jobban kihangsúlyozta a szarka-küllemet; persze fésülködésre neki sem volt módja. Mint később kiderült, ezt a tanoncot Perrynek hívták, a félszázada a háromszáztizennégyes volt, és három teremmel odébb laktak; Perry személyében pedig pont egy „főnököt” kaptunk ki a félszázadon belül. Mikor beléptünk, egyetlen pillanatra persze ötödévesnek néztem Perryt, de aztán kora

mellett szemembe ötlöttek a rangjelzések, és rájöttem, a saját korcsoportunkkal állunk szemben.

- Fooooglalt! - kiáltotta nekünk oda egy szőke fiú az ablakból, Perry mellől.

- Most ne gyertek ide - legyezett kifelé bennünket lekezelően egy lány, aki Perry másik oldalán állt, és egy cigaretta füstölt a kezében.

Mi természetesen benyomultunk, ügyet sem vetve a felszólításokra. Legalább heten voltunk, a harmadévesek csak hárman. Igaz, a tavalyiak közül senki nem volt velünk... Perry egyáltalán nem tűnt olyan fegyelmezett, méltóságteljes és mindent egybevetve tiszteletreméltó főnöknek, mint Ryan vagy Kahn, egészen közönséges mozdulattal hessegetett minket a kezével, és azt mondta:

- Tűnés.

A szőke fiú bal keze előkerült, amelyben eddig egy cigarettát dugdosott a háta mögött. Ekkor vettem észre Perry kezében is. De hát honnan szedték? Elbizonytalanodtam. Ezek bennfentesek, dörzsöltek, vagy mi, gondoltam, olyan luxust engedhetnek meg maguknak, amire láthatóan még Ryanék sem képesek. De Perry nem volt elég karizmatikus, mondhatni csapnivaló vezérnek látszott Kahnéhoz képest: leereszkedett a mi szintünkre azzal, hogy egyáltalán hozzánk szólt. Ilyesmi nálunk soha nem fordult volna elő, legfeljebb Banks vagy Knight dobta volna ki az elsőéveseket hasonló helyzetben, de ők is csak akkor személyesen, ha épp nincs ott egy-két csicskásuk. Akkor még nem is gondoltam, hogy Perry vezér lehet a félszázadában, csak „hosszú” fekete haját csodáltam.

Úgy gondoltam, a veszély elmúltáig a helyzet nem alkalmas vizelésre, ezért inkább a harmadévesek felé fordítottam a figyelmem. Megálltunk egy nem túl szabályos alakzatban, és teljesen eltorlasztottuk a kifelé vezető útjukat. Az egyik fülke ajtaja felett egy magabiztos, gonosz szempár jelent meg. Ránk nézett, aztán kinyílt az ajtó, és kilépett még két harmadéves, egyikük lány. Az ő kezében is ott volt a cigaretta, igaz, nem füstölt.

Már öten voltak. Az erőviszonyok kezdtek megdőlni, igaz, fogalmam sem volt, ők mennyivel képzetebbek nálunk. Jones, elég magas lévén, határozott, majdnem fenyegető keménységgel oda tudott lépni a többi fülkéhez, és sorban benézett mindegyikbe, megállapítva, van-e még valaki az árnyékszéken a jelenlevőkön kívül.

- Na mi az. Lesikukkoló? - gúnyolódott az a harmadéves, aki az kijött a szélső fülkéből.

Nem volt bent több harmadéves, de fennállt a veszélye, hogy újabb csoportjuk érkezik a helyiségbe, és meg kell adnunk magunkat, másik árnyékszéket keresve az emeleten. Abban reménykedtem, inkábbis mi kapunk erősítést, például megjelenik Knight vagy esetleg személyesen Ryan, aki elég gyakran járt az árnyékszékre. Odasúgtam a mellettem álló Sabrina Howardnak:

- Szólni kéne Ryannek, hogy helyzet van.

- Nincs idő - válaszolta gyorsan. - Nem mehet el senki. Mind kelleni fogunk.

- Szóval mi a valagamért akartok ti innen kivágni bennünket? - kérdezte fölényesen Jones mindeközben. Jól csinálja, gondoltam.

- Most mi foglaljuk ezt az árnyékszéket - válaszolta a szőke, akinek meg mintha rövidebb haja lett volna, mint a többieknek. Nem egyszerre borotválják őket, tűnődtem, vagy valamiért neki meg rövidebbre vágták, Perry ellenpontjaként?

- És ha mi foglaltuk volna el, akkor ti kimennétek? - kérdeztem fitymálóan. - Csak azért, mert mondjuk?

- Ti kis szaros másodévesek vagytok - válaszolta egy Banksre emlékeztető félmosollyal Perry.

- Óóh, a nagy tiszték! Az örek rókák, szervánsok szervánsai! - kiáltott fel Howard. Összecsapta a kezét. - Mingyá' összehugyozom magam. - Provokációként vele neveltünk mind a hatan. Felemelte az ujját. - Biztosan inverz részeg vagyok, de hat helyett... csak HÁROM csíkot látok! - És röhögtünk.

Perry ellökte magát az ablaktól. Amatőr volt, saját kezűleg intézkedett, rangjához méltatlanul.

- Nekem ne szólj be, te kis picca - sziszegte -, mert...

Az ablaküvegen csattant a feje. Howard kinyújtva hagyta a lábát rúgás után. Először volt alkalmam megfigyelni az „üveg” tulajdonságait: eddig közönséges ablaküvegnek néztem, de most kiderült, hogy sokkal keményebb, nem törik el; csak később tudtam meg, hogy valójában *rugalmas üveget* használnak a Barakkban mindenütt.

A harmadévesek egyszerre ugrottak. Ijesztően, szokatlanul gyorsak voltak. Nem részletezem a küzdelmet, legyőztek bennünket, igaz, nem túl fölényesen, mert a harc végén távoztak az árnyékszékről, ott hagytak bennünket a kövön, és kibicegtek, sérüléseket fájlatva.

Persze vert seregünk soraiban akadt egy-két kegyenc is, akik elmesélték Ryanéknek, mi történt. A banda belső köre tanácsot ült az árnyékszéken, és döntöttek: hadjáratot szerveznek a háromtizennégyesek ellen.

Összegyűlt Ryan és Kahn, Banks és Knight, sőt ezúttal Singer is csatlakozott, jött Jones és Howard, meg Randall és Loung: ők ketten voltak a „kegyeltek”, akik részt vettek az árnyékszék-csatában; Morris és Elam, akik szintén részt vettek a harcban, Yards, Fisher és Kovach a második körből. Singer és Banks engem is hívtak. Persze mentem, égtem a vágytól, hogy veszni lássam a nagyképű Perryéket. Tizenöten voltunk, talán egy félszázadot is el tudtunk volna intézni - hiszen velünk volt a két nagyágyú is. Úgy tűnt, erre a próbára sor is fog kerülni, mert Kahnék egyenesen a háromtizennégyesek terméhez vezettek bennünket! Engem már az a tény is némi ideges határozatlansággal töltött el, hogy engedély nélkül elhagytuk a hálótermünket egy rövid pihenő ideje alatt. Kahnék jelenléte azonban némi bizonságérzetet adott - szemlátomást tudták, mit csinálnak.

Mikor célhoz értünk, Knight feltépte az ajtót. A helyi figyelő szeme odavillant, de látta, hogy nem feljebbvaló érkezett. Nem sokan vettek tudomást Knight érkezéséről, minket többiek nem láthattak a teremből, csak azt, hogy őt egy-két

másodéves veszi körül. A szarkakinézetű egy ágyon ült körülbelül tizenöt méterre az ajtótól. Yards állt Knight mellé, ő volt a legmagasabb a seregünkben.

- Perry kifelé! - üvöltötte olyan hangon Knight, mintha legalábbis szerváns lenne, és parancsolna. Nyilván Perry is azt hitte, hogy parancsot hozott a két másodéves, az biztosan eszébe sem jutott, hogy „a kis másodévesek szarakodni fognak” - előnyünk volt tehát, hogy nem sejtették a szándékunkat.

- Mi a szar van? - kérdezett vissza Perry.

- Jössz, vagy bemenjünk érted? - kiabált Knight.

Ettől a szokatlan, sőt hihetetlen fordulattól egészen nagy csend lett a teremben. Senki nem gondolta volna, hogy másodévesek fognak belekötni Perrybe, akinek a személye pont olyan sérthetetlen volt közöttük, mint nálunk Ryan vagy Kahn - el sem tudtam volna képzelni, hogy bárki csak úgy legyőzheti őket.

Perry láthatóan felfogta, mit akarunk tőle, és sejteni kezdte, hogy azok a másodévesek jöttek valamiféle nevetséges bosszú-szándékkal, akiket délelőtt elverték az árnyékszéken. Persze már nem emlékezett az arcunkra, így nem tűnt fel neki, hogy az ajtóban álló három tanonc - Ryan, Knight és Yards - közül egyiküket sem látta abban az ütközetben. Még mindig azt hitte, hogy hárman jöttek érte. Felállt, és egy jól látható kézjelet adott le, mire az árnyékszékről ismert „testőrsége” mozgásba lendült, annak a lánynak kivételével, aki utólag jött ki a fülkéből a gonosz szemű fiúval. Rajtuk kívül még négyen indultak az ajtó felé. Mind a nyolcan kijöttek a teremből, élükön Perryvel. (Elöl a főnök: amatőr taktika ebben a helyzetben). Mindannyian elcsodálkoztak és egészen megváltozott a viselkedésük, mikor meglátták, hányan vagyunk. Az utolsó egy nagy darab, izmos és eléggé túlsúlyos fiú volt, Anter lefokozott intelligenciájú fehér változatának tituláltam magamban. Ez utóbbinak Banks egy sarokrúgással az orrára csapta az ajtót. Hallottuk a puffanást, ahogy eldőlt odabent. Mindannyian karba font kézzel álltunk. A nagy darab tanonc ajtós kiütésekor az összes kint levő harmadéves odakapta a fejét, az egyikük felemelt ököllel készült Bankset megtámadni. A mozdulata azonban megtört a levegőben, mikor látta, hogy Banks nem készül védekezni, csak néz fölényesen, meg sem moccan.

- Perry - szólalt meg halkán, szinte mormolva Kahn, aki balról a második volt abban a félkörben, ami beszorította a harmadéveseket, és amiből csak Banks hiányzott, aki az ajtó jobb oldalán állt, másfél méterre tőlem. - Küldd haza ezeket. - A fejével az ajtó és közöttünk szorongó tétova harmadévesekre mutatott.

- Minek? - kérdezte Perry; egyelőre semmi jelét nem adta annak, hogy megijedt vagy elbizonytalanodott volna.

Kahn bólogatott.

- Küldd haza őket! - ezt valamivel hangosabban mondta, és bárkinek, aki hallotta, az lehetett volna a benyomása, hogy ez baráti tanács.

Kahn lassan felemelte a kezét, és behajlította a mutatóujját, aztán megrezegtette a meghajlíott ujjpercet, olyan gyorsan, mintha egy rovar szárnya lenne - csak egy elkenődött folt látszott.

- Menjetek be a terembe! - szólt hátra ekkor Perry. - Elintézem egyedül. - Ez utóbbit úgy mondta, mintha játszva szétverné a tizenöt másodévest fél kézzel is.

A gonosz szemű megszólalt:

- Perry, miért nem...

- Kuss, és befelé! - Perry még mindig nem fordult hátra.

A harmadévesek kinyitották az ajtót, elindultak befelé. Időközben eltűnt az ájult óriás az ajtó elől - láttam, hogy már magához tért, ül az ágyon, és az orrához valami vértől vörös kendőt nyom az egyik lány. A gonosz szemű újra megszólalt:

- Kihívjuk Rayrayt, összedobunk egy olyan...

Perry hátrafordult, de csak annyira, hogy láthassa a társát.

- Kuss, te fasz...

Nahát, gondoltam, micsoda fegyelmetlenség van itt! Visszabeszélhetnek az emberek a főnököknek?

- Kihívjuk bazmeg Raymondsot, és...

Perry már teljesen odafordult. A jobb karjával hátramutatott Kahnra:

- Nem láttad, te fasz?! Ez Bowlel-tréning, kibaszott sokra mész Raymondsszal! Na befelé!

A maradék három harmadéves is befelé indult.

- A kis kurva marad - mormogta Kahn nyugodtan.

Perry szemében gyanú villant. Kahn azt a lányt tartotta vissza, aki Perry mellett állt az árnyékszéken a csata előtt.

A lány egy haragos, öntelt grimaszt vágott. Banks újra berúgta az ajtót, ezúttal is a sarkával, és egy óriási pofont lekevert a lánynak, amitől az előreesett. A középén álló Knight megragadta, de nem csinált vele semmit, csak megpördítette, hogy háttal legyen neki, arccal Perrynek, és a vállára tette a karját.

Kahn kinyújtotta a kezét, és a félkörűnk által formált tér középpontjába toltta Perryt, aki továbbra sem védekezett, de nem is mutatkozott különösebben ijedtnek.

Megálltak egymással szemben. Mindketten a profiljukat mutatták nekünk.

- Fordulj meg - szólt Kahn.

- Miért? - Perry ügyesen leplezte hirtelen elhatalmasodó idegességét, még mindig úgy viselkedett, mintha csak az alattvalói vennék körül.

Kahn nem válaszolt, csak dobolt az ujjaival. Aztán megszólalt:

- Nem tudod, hogy ki vagyok, mi, seggfej? De én emlékszem ám rád. Én is harmadéves lennék, ha nem basztak volna vissza első végén. Na nem fordulsz meg?

- De minek?

Kahn várt egy pillanatig, aztán sajnálkozóan széttárta a karjait.

- Megúszhattad volna egy segberúgással. Itt, a kis barátnőd orra előtt. Mert jó napom van. Ha rossz napom lenne, bementünk volna, és az összes buzi előtt verünk agyon. És akkor annyi lenne a trónodnak, kis patkány.

Elfojtott dühöt éreztem Perry hangjában.

- Hiába tanultál Bowlel-tréninget, egyedül kevés vagy ötven harmadikos ellen. És elhívjuk a haverjainkat...

- Asziszted, nekem nincsenek haverjaim? A volt félszázadomból, meg innen-onnan? Barom. És nem vagyok egyedül... Bemutatom Ryant!

Ryan a neve „konferálásakor” egy szögletes mozdulattal kiugrott a félkörből, és odavágott Perrynek. Amikor a harmadéves ellentámadásba lendült volna, Ryan csak figyelmeztetőleg felemelte az ujját. Látszott, hogy Perryt majd szétveti a düh, de nem mert támadni.

Kahn megragadta a két vállát, és szembefordította magával.

- Feszítsd meg a hasizmod - mondta, aztán egy másodperccel később ütött. Perry nem volt elég gyors, és összegörnyedt az ütéstől. - Mit mondtam? Látod, hogy érdemes hallgatni rám. Kelj fel. ...na. Kicsi a rakás. - Erre aztán Perry felegyenesedett. A jobb kezével fogta a hasizmát. - Vedd el a kezed. ...Jobban jársz.

Perry kis tétovázás után leengedte a kezét, és görcsösen állt Kahnnal szemben.

- Feszíts... - mondta Kahn olyan hangon, mintha egy orvos vizsgálná éppen a betegét. És ütött. Perry ezúttal fel volt készülve, és jól bírta. - Na látod, megy ez! - biztatta. Ráismertem Nox angyal úr stílusára. - Feszíts... - Ismét ütött. - Jó. És... feszíts...! - Ütött. - Pihenj. És fesz! - Megint ütött. Perry tartásán látszott, hogy már nem bírja sokáig a dolgot. A hasát fogta a jobb kezével. - Lentebb azt a kezet. Még lentebb. Feszíts... - és ütött.

Perry levegő után kapott, és újra a gyomrához tapasztotta a kezét.

- El a kezekkel. Feszí... Mondom el a kezet!

A hirtelen kemény hangtól a harmadéves engedelmeskedett. Kahn megint ütött. Perry ezúttal odakapta a kezét. A haragtól és a fájdalomtól eltorzult az arca.

- Feszíts te - mondta hirtelen, és minden erejét összeszedve Kahn felé rúgott.

A főnökünk egy könnyed mozdulattal elfordult a rúgás előtt. Ryan hátulról elkapta Perryt, az alkarját keményen a torkára szorította.

- Mi van, baszd meg? - kérdezett Perry fülébe, aztán odavágta az ajtóhoz áldozatát. Az már eldöntötte, harc lesz, innen nem akart meghátrálni. (Ostoba stratégia különben: ha már harcolt, akkor a legelején kellett volna nekikezdenie, frissen, sérülés nélkül...) Nekiugrott Ryannek, de pillanatokon belül körbevette Kahn, Singer, Ryan, Banks, Yards és Kovach. Megverték, aztán otthagyták a földön feküdni. Knight rálökte a lányt.

- Szeresd - mondta közben.

Aztán elindult a termünk felé, elsőként. Ryan és Kahn követték, utánuk pedig elindult mindenki más is. Singer utolsóként, kis késéssel, hogy érzékeltesse részleges függetlenségét.

- Mi a szar az a Bowlel-tréning? - kérdezte út közben Yards Kahntól, odaszegődve a főnök mellé.

- Szar a te fejed - szólt rá Kahn, és ököllel megütötte a felkarját. Többet senki nem merte a témát szóba hozni. Évekkel később tudtam csak meg, mi is az a Bowlel-tréning.

Sok hasonló eset történt, incidensek a zuhanyzó, főként a mosdó, és az árnyékszék kapcsán, és néha bosszút is álltunk vereség esetén - ilyen alkalmakkor kezdtem igazán értékelnéni Ryanék létét. De egyik eset sem volt olyan „jeles” és emlékezetes, mint Perryé. Főként, hogy a dolog ezzel még nem ért véget...

Az esti pihenőnk alatt egyszer csak nyílt az ajtó. Fisher egyik füttyjele hallatszott, ami csak a belső körnek szólt; ugyanis megismerte az érkezőket. Perry volt az (ismét elől), utána pedig egy hosszú-hosszú sor érkezett. Húha, mi lesz itt, gondoltam. Mindannyian felkeltünk az ágyakról, a lányok is, a beszélgetések félbemaradtak.

Az egész háromtízennégyes félszázad bevonult a termünkbe! Antlert láttam, amint komikusan, fölényes pillantással méregeti a hozzá legközelebb eső harmadéveseket.

Perry a két irányba széttárta a karjait, nyugalomra intve mindenkit a teremben.

- Megjöttünk - szólt Kahnak.

- Meg, hogy az anyád késelne meg a születésnapod hajnalán - válaszolta Kahn. Nem tudtuk Kinggel visszatartani a nevetést ezt a valószínűleg rögtönzött Telep-stílusú kívánságot hallva.

- Nem akarom félszázadok közötti nagy balhévá *fajítani* a dolgokat - mondta Perry. - De az nem volt kóser, mikor tizenöten odajöttetek, én meg voltam egyedül. Szóval döntsön az igazságos küzdelem!

- Egy egy ellen, mi? - kérdezte Kahn előrelépve.

- Ja, ja.

- És a Bowlel-tréning meg nem ér, mi? - kérdezte, és újra előrelépett, ezúttal fenyegetően.

- Jobb lenne, ha nem élnél vissza velem, sőt valaki mást választanál, mert az kurvára nem a te érdemed, hogy téged megtanítottak arra...

Kahn és Ryan egyszerre képedtek el - egy pillanatra élet költözött az arcukba.

- Á, nem, bazmeg! - kiáltott Kahn. - Tudod is te, miről beszélsz...

Perry zavartalanul folytatta:

- De ha akarod, ellened is megküzdök, engem se most szalasztottak a Földről.

- Hú, de lovagias - gúnyolódott Ryan.

- Te fogsz... „megküzdöni”? - kérdezte megvetően Knight.

- Én hát.

- Jó, akkor vállalom én is, Kahn. - Ránézett egy pillanatra a főnökre. - A tét a retyó?

- A tét a tekintély, ezért párbajozunk két teljes létszámú félszázad előtt. És ezért szar, ha nálatok nem a főnök fog kiállni.

- Nálunk nincs „főnök” - mondta Kahn okosan. - De ellenem is kiállhatsz vagy Ryan ellen, vagy akár Knight ellen, vagy... Singer?

- Felőlem! - rándított a vállán a kérdezett, és megsemmisítő pillantást vetett Perryre.

- Téged választlak - mondta Perry már-már színpadias elszántsággal Kahnnek.
- Már csak azt kéne megértenem, hogy ki a faszomat érdekel a te tekintélyed, kisfiam? - kérdezte Kahn. - Kibaszkodunk innen, ahogy vagy, oszt kész - mit szórakozzunk veled?

- Azért van itt a félszázadom. Vagy elfogadod a feltételeim, vagy hosszú, kegyetlen háború kezdődik a két félszázad között - felelte Perry, és sokatmondóan pillantott Kahnra. - Emlékszel tavalyelőtt a harmadéves háborúra? He? Vagy hallottál már a Nagy Ötödéves Háborúról? Négyen meghaltak, apám! Negyedéves csapatok vadásztak hatodévesekre a folyosókon, az Urak majdnem feloszlatták az egész Barakkot! Legyek ura a köbön! Hallottad, hogyan kezdődött? Hm?

Kahn érezhetően tudta, miről beszél Perry. Tájékozottságát látva egy sejtésem támadt: míg mi elvagyunk egymás között, nem sok figyelmet fordítunk a körülöttünk létező félszázadokra, ő és Ryan a szabadidőben Barakk-szerte építik a kapcsolataikat. S hirtelen belém hasított az ötlet, hogy ezt akár mi is megtehetnénk Singerrel! A korcsoportok között átfedés van: ha mi szívességet teszünk egy harmadévesnek, ő cserébe beszélhet az érdekünkben egy negyedévesvel, aki már egy korcsoportban van az ötödévesekkel, akik közül néhányan effektíve részt vesznek a kiképzésben, bennfentes információkhoz férnek hozzá, napi kapcsolatban vannak az ezredparancsnoki apparátusokkal... Elhatároztam, erről beszélni fogok Singerrel, vagy ha ő szokás szerint kellelten, akár Banksszel is - talán őt is érdekelné a lehetőség, hogy átvegyük a hatalmat Ryanéktól!

Kahn gondolkodott pár másodpercig Perry szavain, aztán bólintott.

- Miért ne... - vont a vállát.

Megálltak a terem közepén. Körülvették őket. A gonosz szemű indította a harcot, kézleejtéssel. Minden szem a közepén álló tanoncokra irányult. Perry előzőleg pár másodperc alatt bemelegített, olyan bonyolult kung-fus mozdulatokat is felvonultatva, amiket mi még nem ismertünk, Ryanéktól sem láttuk őket soha. Kahn egyszerűen odasétált középre, és teljes nyugalommal, flegma arccal megállt Perryvel szemben.

A gonosz szemű leejtette a kezét.

Kahn abban a pillanatban hátraesett, a lábait enyhén előrerúgva. A kezén támaszkodott meg, és a két lábával egy „ollós buktatás”-szerűséggel kirántotta Perry alól a lábait. Aztán egy ugyanolyan hirtelen mozdulattal felugrott, és a jobb saruja élét keményen Perry torkának nyomta. A másodévesek tapsoltak, néhányan kurjongattak.

- Nagy meccs volt! - kiáltotta Singer gúnyosan. Bólogatott. - Ez igen!

Kahn elengedte Perryt. Az felállt, a nyakát dörzsölgette a kezével.

- Háromból kettő, úgy biztos.

- Oké.

- Második kör - mondta a gonosz szemű, és felemelte a kezét.

- Valami látványosat, Kahn! - kiáltott oda Fisher.

- Ez az, játssz vele egy kicsit! - mondta Howard.

- Gyerünk Perry, adj neki! - biztatták a harmadikosok a főnöküket. - Ne hagyj magad szopatni! ... Mutasd meg, hogy kell! ... Gyerünk bazmeg, rúgd szét a fejét! Ne szarozz! A gonosz szemű csak egy bólintással biztatta Perryt, aztán leejtette a kezét.

Kahn ezúttal nem mozdult, de a kezeit felemelte. Perry ütött. Kahn kivédte, és egy szöcske ugrással hátrább mozdult. Aztán maga felé húzta a kezeit, és egy tigrisugrással leterítette Perryt. De rögtön fel is pattant, adva egy utolsó esélyt az ellenfelének.

Perry tapra ugrott, csinált egy-két elterelő kézmozdulatot, aztán meglepő gyorsasággal Kahn csipője felé rúgott. Kahn hátradőlve a lábával fogta fel Perry lábát, és egészen magasra rántotta azt, a kezeit közben mindvégig a háta mögött tartva. Perry ismét hanyattesett, de szinte még földet sem érhetett, azon nyomban felpattant.

- Gyerünk! Adj már neki! Ne szarozz, Perry! - hangzottak a biztató kiáltások a harmadévesek közül.

Mi, akik ismertünk Kahnt, világosan láttunk, hogy csak játszik Perryvel. Úgy tűnt, bármikor el tudta volna intézni két-három másodperc alatt.

- Tudod, mi az a Nox-harang? - kérdezte Perrytől úgy, mintha haverok lennének. - Ezt nézd.

Megpördült, hátat fordított Perrynek. Az bedőlt a cselnek, rögtön kihasználta az alkalmat, és támadott. Kahn rendkívül akrobatikus fogást mutatott be: ellökte magát oldalra, hogy villámgyorsan a tenyerére essen, a lábait felemelve, mintha cigánykerekezni akarna. De nem emelkedett teljesen kézállásig, hanem Perry fejmagasságánál a két lábfejét hátrafelé lendítette, elkapta velük Perryt, és egy félkörön lerántotta a földre - még hozzá úgy, hogy közben neki ismét felülre került a feje! A bámulatos mutatvány végén Perry vállán állt. Aztán lelépett róla, s ahogy a harmadéves felkelt volna, keményen hasba rúgta.

Másodévben egészen más jelentést kaptak a zenék. A második éjszakánkon kiderült a rejtélyük. Nem az, hogy honnan jön a zene, a fizikai forrás érdektelen volt; inkább arra voltunk kíváncsiak, miféle zene ez, honnan származik.

A második napon is Nox angyal úr volt szolgálatban - persze már megszoktuk, hogy Wawer angyal úrra sokszor várni kell, mint a mikulásra. Mikor zuhanyozni mentünk, eszembe jutott az első alkalom, Sword mosdatásával... képtelen voltam az akkori eszemmel, érzéseimmel azonosulni.

Nox angyal úr egyszer egy fél percre kiment a zuhanyzóból, aztán visszatért egyedül. Néha voltak a felügyelőinknek ilyen megmagyarázhatatlan manőverei, amiknek az okán soha nem gondolkodtunk, inkább csak örültünk a pillanatnyi levegőhöz jutás esélyének.

Az angyal úr teljes komolysággal állt a mosdó és a zuhanyzó rész közötti átjáróban. Már nem kellett vezényelnie, minduntalan rá-rászólnia valakire, mindenki tudta, mi a

dolga. Nox angyal úr szótlansága általában mégis nyomasztóbb volt, mint amikor folyamatosan piszkálta a félszázad egyes tagjait: nem tudtuk, mi fog a nagy hallgatásból kinőni. A szigor előjele volt - mintha „rossz hangulata” lett volna ilyenkor az angyal úrnak. Baljós jelként sorakozóban vitt be minket a terembe, nem szórt alakzatban mentünk vissza a száztizennyolcasba, ami gyakorlatilag azt jelentette volna, hogy mindenki szabadon mászkál, akkor megy vissza, amikor kész van, aztán felügyelet nélkül marad. Az ember általában igyekezett gyorsan kész lenni, gyorsabban, mint a többiek, hogy ily módon a felügyelt zuhanyzásból két-három perc nyugalmat lophasson magának a hálóteremben. Amikor egyszerre kellett visszamennünk a termünkbe, a gyors zuhanyzás trükkje a visszájára fordult, aki kész lett, annak tétlenül kellett álldogálnia Nox angyal úr közelében, a mosdót sem hagyhatta el, és ez a várakozás rosszabb volt, mint ha zuhanyozni kellett volna a többiek között. Szerencsére láttuk, hogy amikor az első ember kész van, Nox angyal úr elengedi-e, vagy sem. Ha nem engedte el, mindenki, akinek szokása volt így sietni (én is), visszavett a tempóból, és megkísérelt inkább az utolsók közé maradni. Ez a zuhanyzási játszma már első év őszén kialakult, és mindannyian ismertük - azt is tudtuk, hogy Nox angyal úrnál sokkal ritkábban fordul elő a szórt alakzat, mint Poräxnál vagy Wawer angyal úrnál.

Odabent a teremben az angyal úr oszoljt vezényelt. Álltunk az ágyak mellett; tudtuk, hogy van még valami, hiszen láncolt parancsot kaptunk. (Olyat, ami után még következik egy másik.)

Nox angyal úr pedig elindult a velem szemben lévő ágy sor mellett. Néhol bekukkantott egy-egy szekrénybe, vagy szétdobta az ágyneműt, belesett az ágy alá... Végigment az egész termen; és hamarosan előkerült vagy tíz könyv, különféle ételek (Nicol narancsa is), olyan dolgok, amiket a gazdájuk „elfelejtett” levinni az alagsorba a felszerelés vételezéskor. Ezeket Nox angyal úr mind elkobozta. Bár hullottak a fejek, a hangulat oldódott - az angyal úr kabarét csinált a fosztogatásból.

- Na nézd máá! Emmeg micsoda?

Nagy röhögés.

- Láttam ám, hogy próbálta az ágy és a fal közé gyömöszölni a képregényét, mikor ott szemben találtam a szekrény fenekén egy hasonló érdekes-érdekes füzetkét... Talán le kellett volna őket vinni az alagsorba tegnap, ugyebár? Nem megmondta Aron? Hm? Talán - felemelte az ujját -, mondom talán, vissza is kapták volna őket. Ez viszont mi is? ...Hú, de jó kedve van, Young! Mintha magánál nem találtam volna valami jó kis dugiszemetet! Na Young! Mesélje csak el, mi is ez, amit maguk most csinálnak?

A nevetések lassan elhalnak. Young áll félkomoly arccal, Nox angyal úr dobol az ujjával a karján. Nála az ilyesmi viccnek számított, hiszen soha nem volt egyetlen felesleges mozdulata sem.

- Na feküdjön az ágyra. Úgy. Álljon az ágy mellé. És feküdjön az ágyra. És mellé. És az ágyra. És fel. És ágyra. És fel. Még mindig nem tudja, mi ez?

- Hát, jelentem, illetéktelen rejtegetése magánjellegű felszereléseknek... - a mondata vége elhalt a félszázad nevetése között.

- Függelemsértés. - Az angyal úr hirtelen elkomolyodott. Abban a pillanatban teljes csend lett a teremben. - Úgyhogy ezért a minimum, hogy elkobzom az „illetéktelenül rejtegetett magánjellegű felszereléseket“.

Megint neveltünk. Kiképzőink beszéde közben általában nem akkor neveltünk, mikor valami valóban vicceset mondott - akkor neveltünk, amikor lehetett. Mindent fel lehetett fogni viccnek, ha az angyal úr annak szánta.

Újra a teljes komolyság következett. Nox angyal úr kihagyott két ágyat, aztán megállt a következőnél. Bekukkantott a szekrénybe. Felemelte a takarót. Ledobta az ágyra, és bólintott. Továbbindult, aztán az ágy másik oldalán visszament a falhoz, és benyúlt a párna alá. Hirtelen mozdulattal kirántotta a kezét, és a feje felett felmutatott egy Superman képregényt. Dőltünk a röhögéstől. Nox angyal úr enyhén bólogatott, aztán eltette a képregényt, és továbbindult. Láttam, ahogy a füzet gazdája dühösen magyaráz valamit a mellette állónak.

Nox angyal úr a kabátja mögött halmozta az elkobzott tárgyakat, valami egészen rafinált módon elrejtve, mivel a kabát alakja semmit nem változott, hiába tömte tele könyvekkel, képregényekkel, csokoládékkal, gyümölcsökkel és hasonló dolgokkal. Egy ceruzát is elkobzott Catherine Swordtól; a szekrényéből, a csizmája szárából húzta elő. El sem tudtam képzelni, minek az neki, hiszen a hazai tollaknál, ceruzáknál sokkal jobbak az írópálcák... Mikor az angyal úr az egész termet végigfosztogatta, ágyba parancsolt bennünket. Kattant a villany, ő pedig a sötétben beszélni kezdett:

- Vége hát a szörnyű rablásnak... Legközelebb ezt jövőre ismétlem meg. - Tett egy lépést. - Azért nagy disznók ám maguk. Dugiba nugátos csoki meg szupermen, mi? - Nevetés. - Le kellett volna adniuk a parancs szerint, hátha visszakapják. Így most annyi. Majd év végén megkapják őket. Főleg a gyümölcsöket. Kitartja a kezét, és akkor pffrrrrcs..., belenyomorítok egy szétrohadt szőlőt. A szupermen meg megöregszik addigra, aztán bottal repül.

A vacsoránál valamelyik ételnek gázfejlesztő hatása volt, úgyhogy a kezemet a hasamra tapasztottam és az ágyban ide-oda görögve fulladoztam a nevetéstől. Később Nox angyal úrnak ezt a beszédét emlékezetből szó szerint összeraktuk egyesült erővel, és szállóigéket gyártottunk belőle - a félszázadon belüli használatra, mivel mások nem értették volna. Főleg a „dugiba nugátos csoki meg szupermen“ járta, ha valaki azt képzelte, extra előjogai vannak.

- Node talán azok kedvéért - folytatta Nox angyal úr -, akik becsületesek voltak, most *rettttenetes*en elnéző leszek.

Ez pedig egy rettenetesen megdöbbenő kijelentés volt! A kiképzőink kezdettől fogva folyamatosan egy egységként kezelték a félszázadot. Nem volt „jók“, meg „rosszak“. Az egyikünk bűne mindannyiunk bűne. Egy késő miatt mindekinek visszakoznia és ismételnie kellett. Az egyes embereket legfeljebb kihallgatásra rendelték vagy ott helyben, gyorsan megbüntették - de státusza csak az egész

félszázadnak volt kollektíven, „haragudni” csak az egész félszázadra „haragudott” bármelyik kiképző is; persze ők érzéseikben teljesen közömbösek voltak, csupán a kilátásba helyezett megtorlást és az erősebb szigort jelentette az a haragvás, ami az egész félszázadra vonatkozott, és amit néha csak egy-két ember váltott ki. Nem volt megkülönböztetés. Mindent egymásért teszünk, az egész csapatért. Együtt kellett működnünk, aféle egy mindenkiért, mindenki egyért alapon. A belső szigor, Ryanék uralma pedig megakadályozta, hogy bárki is lazíthasson, és bajt hozhasson a félszázadra.

- Olyannyira, hogy hoztam egy kis zenét.

Nox angyal úr ezúttal nem az ajtó mellett állt, hanem lassan, nyugodtan sétálni kezdett középen, mikor a zene megszólalt. Ezúttal dobbal indult, leginkább a hazai kortárs zenére hasonlított, de a hangszerelése meglehetősen földöntúli volt. És ahogy kibontakozott, egyre jobban lehetett benne érezni az erőt, azt az erőt, ami a Barakkot és az egész Szolgálati Telepet átjárta, ami az angyalokból és a Mesterekből sugárzott, és lassan már belőlünk is. Csodás érzés volt megmártózni benne, minden különbséget, ellentétet, fájdalmat és félelmet feledtető egységét érezni a Szolgálati Telep minden lakójának, rangra való tekintet nélkül. Ez volt a legfőbb pihenésünk, hatásosabb, mint az alvás, vagy a délutáni szabadidő, a teljes megnyugvást és szellemi megújulást hozta magával.

Kétszer ismétlődött ugyanaz az egy-két perces ütemsor, aztán a harmadik csak-dob indításnál teljesen elhalkult, és vége lett. Nox angyal úr éppen a terem közepe táján járt, az ajtó felé haladt. Teljes csend volt, nagyobb, mint amikor mindenki alszik. Néhány kiáltás hallatszott valahonnan a távolból, bántóan durva hangok voltak a zenéhez képest, ami persze még visszhangzott bennünk. Váratlanul megtörte a csendet egy halk hang, amit akkor élesnek éreztem. Antler szólalt meg:

- Milyen zene ez, angyal úr?

- Polifonikus.

Az angyal úr már majdnem ott volt Antler ágyánál, vagyis az ajtónál.

- Persze; nem az, de... szóval ki írta, vagy honnan van, és...?

Nox angyal úr kinyitotta az ajtót.

- Én - szólt, és kilépett a teremből.

King olyan hangon szólalt meg, mintha csak a hálóteremben feküdnénk egymás mellett:

- Volt tavaly szervánsavatás.

- Mi?

- Volt szervánsavatás. Felavatták az új szervánsokat.

- ...Leszarom.

A tornateremben ültünk, kung-fu oktatáson. A félszázad egy nagy kört alkotott a földre telepedve. A kör közepén éppen Brown és Ryan végeztek formagyakorlatot. Wawer angyal úr meg úgy támasztotta a falat, mint aki részeg és nem bír megállni a lábán; azt sem tudtam megállapítani, egyáltalán nyitva van-e résznyire a szeme. Elaludt szolgálat közben, gondolam magamban vigyorogva.

King folytatta.

- Nem érted? Ez ilyen „évváró”, vagy ehhez hasonló, a félszázadokat összegyűjtik, és ott állnak, miközben a Mesterek jelképesen „kiosztják” a kinevezéseket.

A Mesterek? Ez kezdett érdekessé válni.

- És?

- Mi és?

- Mondjad má bazmeg! Ha egyszer elkezdted...

- Szóval. Volt és kész. Minket meg nem vittek el. Helyette tartott nekünk „Bowleltisztúr” helyben ilyen zártkörű évvárót, vagy mi.

- És mikor volt?

- Mi?

- Fasz. Hát a szervánsavatás.

- Ja. Két nappal a mi szabadságra engedésünk után.

- Egyszerre engedtek el mindenkit... - jegyeztem meg.

- Aha, elméletbe'. De voltak, akiket rohasztottak. Egy hét is beletelt, mire ténleg üres volt a Barakk.

- Akkor meg bazmeg! Örüljé, hogy minket elengedtek. Faszom maradt volna itt, hogy végigállhasson egy avatást...

- Kussolni már - szólt ránk a King mellett ülő Andrews, aki a belső körhöz tartozott annak ellenére, hogy nem volt tavaly évismétlő. Hiába, ő hódolt be először!

Csendben maradtunk, annál is inkább, mert egyrészt a témát lezártuk Kinggel, másrészt meg Brownék befejezték a gyakorlatot, Wonn-toi helyreküldte őket, és tapsolt egy nagyot, ami annak a jele volt, hogy most aztán valami következni fog...

- Porter! - kiáltott oda nekem.

- Tudtam vazmeg - szóltam még egy utolsót Kinghez, miközben feltápázkodtam, hogy elinduljak a kör közepére.

- Singer! ...Jöjjön. - Singert a vállánál fogva vezette az alapállása helyére Wonn-toi, mintegy barátilag. Arra várhatnék, hogy egyszer velem is ilyen bizalmas legyen az öreg, gondoltam.

- Na! - hátralépett, tapsolt egyet megint. (Ajaj, mi lesz itt, gondoltam.) - Az összes eddig tanult forma, technika, gyakorlat felhasználásával szabadstílusú harc.

Anyád, gondoltam - persze az ilyen szitkok sosem az adott kiképzőnek szóltak, és valójában nem is szitkok voltak, inkább csak érzelmi megnyilvánulások, célpont nélkül. Aznap pedig ilyen bal lábbal keltem, mindenhez kedvetlenül álltam hozzá. Azért igyekeztem erősen készülni magamban, Singer nem semmi ellenfél lesz...

- Singernek már nincs előnye, mindketten egy szinten tartanak.

Csak egy teljes évvel több gyakorlata van, tettem hozzá magamban. Muszáj voltam számúzni magamból a közönyösséget, ha csak egy kis időre is. Ilyen hozzáállással egyből a padlóra megyek. Próbáltam koncentrálni, hogy a vérnyomásom egy kicsit feljebb emelkedjen, egyáltalán valamiféle készenléti állapotba kerüljek.

Singer nem sok előkészületet csinált - nyilvánvaló jele technikai fölényének - egy-két kézsuhanás a levegőben, aztán megállt mozdulatlanul, nem is kung-fu stílusra jellemző alapállásban. Éppen csak állt.

Aztán meghajolt, és én is. Ez a harcművészetekben teljesen mindennapos dolog nem volt szokás a gyakorló tanoncok között, csak mi csináltuk, egymásnak, direkt különcségből, kaján élvezetből, mert tudtuk, hogy Wonn-toi nem fog belekötni a kolostori neveltetése miatt. (Wawer meg alszik, vagy mi.) És mi azért is összetartunk, akármit csinálnak Ryanék. (Ez így persze nem volt teljesen igaz, de hát a Szolgálati Telepen mi „teljesen igaz”?)

Ezzel a meghajlással egyúttal jeleztük, hogy készen állunk a harcra, úgyhogy Wonn-toi felemelte a kezét - szokás szerint kézleejtéssel indít.

Mi egymást néztük, és észrevettem, hogy csodák csodájára mostanra sikerült teljesen készenléti állapotba kerülnöm. Talán az a meghajlás lelkesített fel... Amint látom majd a szemem sarkából, hogy Wonn-toi leejti a kezét, összenyomott rugóként fogok tudni kirepülni az alapállásból és Singerre támadni.

Az öreg indított.

És nem repültem sehova, teljesen mozdulatlanul vártam, mit fog csinálni Singer. Ő is tétovázott, úgyhogy egy egész másodpercig állhattam így, aztán védenem kellett, és támadtam, bal térdrel, egyszerű rúgással, színlelve, hogy nem vagyok formában. Jó kezdő stratégia volt, mert mikor bejöttem a körbe, Singer valóban láthatta rajtam, hogy lankadt vagyok. Azt viszont, hogy időközben megjött az életkedvem, nem vehette észre. Úgyhogy csináltam egy-két szabályos alig-védést, meg erőtlenséget, hogy megvárjam, amíg Singer felméri, pontosan milyen passzban is vagyok, és ennek megfelelően kikristályosodik a stratégiája - aztán jól összezavarom az egészemet.

Úgy is lett. Tíz másodperc után hirtelen iszonyú rohamba kezdtem, és Singeren láttam, majdhogynem megijedt. Elhátrált vagy három métert, mielőtt magához tért, és egy helyben tudott védekezni.

Aztán „táncolni” kezdtünk: kitágítottuk a mozgásterünket, nagyjából betöltöttük az egész kört ugrásainkkal. Sokkal fárasztóbb dolog így harcolni, a tanoncok ritkán csinálják kung-fu oktatáson, inkább csak az igazi, a hálótermi összecsapások szoktak így zajlani. A pillanatnyi figyelem-szünetekben, mikor Singer átrendezte magát és levegőhöz jutottunk, láttam, hogy a félszázad kezd felébredni - kezdi érdekelni őket, amit csinálunk. Ryan és Kahn, halott-álarckukat szinte feledve, széles jókedvvel kommentálták egymás között a mozdulatainkat (kaptam is egy szépet a fülem alá Singer öklétől, miközben őket figyeltem). Collinson és Pileon láttam, csodálkoznak rajtam, milyen „profi” vagyok... King unottan a fél tenyerébe támasztotta az arcát,

mint aki mindjárt elalszik, de azért tudtam, hogy büszke rám. Több, mint másfél percig tartottam magam, mielőtt Singer egy átdobással a földre tudott fektetni úgy, hogy a szabályok szerint győzött.

Még év elején, Nox angyal úr fosztogató-akciója után egy-két héttel Kahn váratlan, hihetetlen dologgal képesztette el a félszázadot: sikerült a szigorú rendszeren átcsempésznie, keresztüljuttatnia valamilyen óriási trükkel egy személyes tárgyat, úgy, hogy nem kobozták el tőle. Méghozzá nem is akármilyen tárgyat: egy órát!

Kis kvarcóra volt, olyan apró, hogy látszott rajta, gyerekcsuklóra készült. Műanyagból volt, pehelykönnyűnek tűnt. Az alsó szíját letépték, a felsőt megcsonkították. Maga az óra pedig összesen talán négy centi átmérőjű, fél centi vastag lehetett. Így elfért Kahn összezárt markában, vagy a zsebében feltűnés nélkül. Én elsők között láttam, mivel nem messze van az ágyam Knightétől. Ryan és Kahn egy alkalommal Knight ágyán terpeszkedtek - a szomszédos ágyak persze üresek voltak -, Kahn pedig előszedte az órát, és megnézte, mennyi az idő; majd közölte azt két cinkosával, teljesen természetes módon.

Egy újabb előjog. De tulajdonképpen megérdemelték, hiszen valahogyan sikerült túljárni Nox angyal úr eszén. Bármelyikünk behozhatott volna egy ilyen órát, csak kellő leleményességet kívánt a dolog. Mindenesetre Singer az egészet egy rövid mondattal véleményezte:

- Baszd meg.

Amiből is megértettem, hogy nem egészen úgy áll a helyzet, ahogy gondolom: valójában Kahn nem annyira agyafúrt volt, mint inkább visszaélt az előjogaival, a pozíciójával, azzal, hogy őt nem ellenőrizte olyan szigorúan Nox angyal úr.

Senki sem tudta, Kahn általában hol tartja az órát. Nem is volt hozzá közünk. És nem is sokan tudhatták meg a pontos időt. Az elterjedt, hogy nagyjából hogy néz ki a napirendünk óra-perc szerint, mivel O'Malleyt beavatták, cserébe a segítségéért, ő pedig elmondta szinte mindenkinek. O'Malley kockáztatta a szeme világát, többször hosszasan farkasszemet nézve a virtuális „Nappal”, hogy megállapítsa, mikor van dél, és ebből megtudja, mennyi az időeltolódás a Szolgálati Telep természetes időszámítása és greenwichi középideő között, amelyre az óra állítva volt, minthogy Kahn Skóciából jött vissza év elején. Azt idővel minden kétséget kizáróan megállapították, hogy helyben is másodperc pontosan huszonnégy óra egy nap. Ezt Ryan szinte nyilvánosan közölte egyszer a zuhanyzóban, mikor nem volt jelen felettesünk, sem más idegen. Kahn maga nem szerette emlegetni senkinek az óráját, mintha szégyellte volna a dolgot - vagy egyszerűen csak aggódott, hogy végül mégis kitudódik az egész. Ha megkérdezte tőle valaki, hogy mennyi az idő, olyan, aki elég rangos volt ahhoz, hogy ilyesmit kérdezhessen tőle, általában így hangzott a válasz:

- Kurva anyád! - még Ryan irányában is.

Persze érthető is volt a dolog, Kahn nem akarta folyton elő-elő venni az óráját, vagy állandóan magánál hordani, mindent meg kellett tennie, hogy abszolút minimálisra csökkentse a lebukás esélyét. A kiképzőink által hallgatólagosan elismert előjogait kockáztatta ezzel az illegális dologgal... És hogy becsemépszte az órát, hát nem volt visszaút. Még a biztonságos megsemmisítésére vagy „elvesztésére” is nehéz lett volna módot találni.

Ezidőtájt történt, hogy találkoztunk az elsőévesekkel! Még szeptemberben, egyik nap, ebéd után, negyed kettő körül... Betódultunk a mosdóba hatan-nyolcan, egy-két lány is volt köztünk - és ott találtuk az újoncokat, talán öten lehettek. Határtalan jókedvre derített bennünket a látványuk, hihetetlen volt a sok marcona alak között néhány ilyen muja kis szivacsot felfedezni, amint egy elkülönített kis csoportban élnek a maguk kis játékos-mesevilágában, naivan és ártatlanul, fogalmuk sincs még, hova kerültek, és mi vár rájuk, épp csak az első megdöbbenésen vannak túl... És ezekkel tartozunk mi egy korcsoportba! Ezt magamban teljesen igazságtalannak éreztem. Úgy találtam, ők jobban különböznek tőlünk, mint mi a hatodévesektől. Persze a korcsoportnak nem volt túl sok jelentősége, így is abszolút uralmunk volt az elsőévesek fölött, az erősebb jogán. De nem bántottuk őket, bár Ryan is velünk volt, vagy talán éppen ezért; éppen csak jót derültünk rajtuk, amitől ők kellőképpen zavarba jöttek - és ettől aztán mi még jobban szórakoztunk.

- Szivacsállatok! - kiabálta Pile, a szó eredeti feltalálója. (Már az egész Barakkban napi szinten használt kifejezés volt.) - Szivacsállatok vagytok!

- Mik vagyunk? Miért vagyunk? - kérdezgettek vissza határozatlanul. Nem voltak megrémülve, a játékosoknál szokványos ostoba magabiztosságuk persze még megvolt.

Ryan nem látszott túl lelkesnek. Mintha irtózott volna tőlük. De azért válaszolt nekik, személyesen:

- Tehetetlenek vagytok, ő azt mondja - magyarázta meg Pile-ra mutatva, méghozzá olyan hangsúllyal, mintha provokálni akarta volna őket Pile ellen! - Mert nincs se agyatok, se erőtök. Ő ezt mondja.

Az ártatlan tekintetek Pile felé fordultak, aki magában röhögcsélve nézett hol ránk, hol az elsőévesekre.

- ...De én is!! - kiáltotta Ryan folytatásként, és neveltünk irgalmatlanul.

Az egyik elsőévesen látszott, hogy mindjárt nagyon határozottan fog fellépni... Máris megvan a félszázad egyik basája, gondoltam.

Azonban feltépték az ajtót. Sword ugrott be a mosdóba, Newellel a nyomában.

- Angyal - kiáltotta a lány, kifelé mutatva, és a másodévesek abban a pillanatban szétoszlottak, öten kifelé indultak fapofával - köztük Ryan -, ketten elbújtak a zuhanyzóban, talán azt remélve, hogy egy jó kis jelenet tanúi lehetnek a közeledő angyal és az elsőévesek között. Sworddel ketten kint maradtunk a mosdóknál, kézmosás ürügyén.

Az elsőéveseknek volt annyi talpraesettségük már, hogy megértették a hír jelentését, és összekapták magukat - hiszen, amíg itt voltunk, jobbára csak tellett az idő, nemigen csinálták azt, amit kellett volna.

Belépett egy angyal. Sword abban a pillanatban kifelé indult, mint akinek halaszthatatlan parancsa van.

- Mi ez a dáridó itt! - kiáltott az angyal. - Mozgás, mozgás! Már régen a hálótermükben kéne lenniük!

Láttam a feszültséget az elsőéveseken, miközben mosdottak. Még nem szoktak hozzá az üvöltözéshez.

- Gyerünk, gyerünk, kifelé! Ne kelljen tovább sürgetnem senkit! Mondom senkit! De ha valaki büdös maradt, az megnézhetni magát, kap olyat Veriel angyaltiszt úrtól...!

Na hiszen, gondoltam, Veriel. Arany életük van ezeknek... Tartoznának csak a Barakk helyettes főparancsnoka alá, mint mi!

Az elsőévesek kifelé mentek, ám egy kissé túlsúlyos, közönyös tekintetű fiú, hogy gyorsabb legyen, nem vette fel az ingét, hanem hanyagul a fél vállára vetette, és úgy indult kifelé, nem is kifejezetten iparkodva, inkább csak gyorsan sétálva.

Mint aki otthon van! - gondoltam megütözve.

Az angyal az elsők után már kilépett a folyosóra. A félmeztelen fiú hagyta el a mosdót utoljára. Gondoltam, itt az ideje, hogy én is távozzak.

- Smith! - hallatszott az angyal üvöltése a folyosóról, amint kinyitottam az ajtót. - Ide hozzám! Gyerünk!

Eléggé nagyszájú angyal ez, gonoltam magamban. Többet beszél, mint a mi két angyalunk együttvéve.

- Mi az ott elöl? A többiek tovább! Befele a hálóterembe! Mozgás!

Megállapítottam, ez tényleg egy eléggé tehetetlen társaság. Egyáltalán nem irigyeltem az angyal urat, majdnem részvétellel gondoltam rá, hogy egy ilyen elsőéves bandát kapott.

- Hogy néz ki maga?!

Csend.

- Ruha nélkül mászkál a folyosón! A folyosón!

- J-jelentem, felvettem volna bent...

- ...és beszél, és beszél, és beszél! - Az angyal a tanonc szavába vágva egyre hangosabban ordított. - Pedig még nem kérdeztem semmit! Vigyázz!

Egy pillanat szünet. Nekem pedig mozognom kellett, nem ácsoroghattam ott az ingyencirkuszt nézve.

- Miféle vigyázzállás ez! - hangzott mögülem. - Nem képes valami normális testtartást felvenni? Állj!

Az angyal a hangjával utánam csapott. Azonnal megtorpantam, és szembefordultam fele.

- Maga meg? - kérdezte, szinte rám förmedve.

- Portertanonc kétszegyesfélszad szolgálattételre angyalúr! - hadartam.

- Kinek a felügyelete alatt sétálgat itt?

- Wawer angyal úr.

- Wawer... - ismételte az angyal kissé fitymálóan.

Legszívesebben hozzátettem volna, hogy Nox angyal úr a képzésvezetőnk. De persze nem magyarázhattam kérdés nélkül. Nem vagyok én elsőéves. Azonfelül a ruhám úgyis Nox-szabású volt, az angyal nyilván látta. De nem foglalkozott velem tovább, hanem ismét az újonc felé fordult.

- Maga, maga, maga kapja össze magát, mert így nem folytathatja tovább!

Egy másodpercig csak nézett a fiúra, aztán hozzátette:

- Megértve?

Az újonc nem szólt, csak bólintott.

- És bólogat, és bólogat! - kiabált az angyal úr, aztán nagy dérrrel-dúrral megpördült, és távozott. Együttéreztem vele. Ilyen fokú tahóság - hogy válasz helyett a tanonc bólogat az angyalnak - már inkább fájt, mint szórakoztatott.

A fiú indult a hálóterme felé. Úgy, mint aki a száztizedik utcában sétál odahaza. Közben azért felvette az ingét.

- Várjál már! - szóltam rá. Felém fordult. - Mi a faszom ez a stílus? Így nagy szarban leszel egy héten belül! ...ha így folytatod!

- Jó van, te ne dumáljál itt nekem - válaszolt az elsőéves közönyösen.

- Mi az, hogy én ne dumáljak? - szóltam rá erősebben.

- Nem te fogod megmondani, hogy mit hogy kell csinálnom - kezdett pattogni. - Szólok az angyalnak, hogy...

Úgy láttam, nem érti a szép szót, eljött a tettelegesség ideje. Fél kezemmel megfogtam a ruháját, és könnyedén a falhoz kentem. Nagyobb ellenállásra számítottam: mintha egy rongybabát löktem volna oda. Mikor a háta a falnak ütődött, a feje furcsán megbicsaklott. Réges-régről derengett fel ez a jelenség; az emberekkel természetből fogva ez történik, ha nem vagdossák őket jó sokszor falhoz-padlóhoz, meg nem történik velük sok egyéb kellemetlenség.

- Figyeljél rám, te szivacsállat. Ezt a stílust felejtse el, ha nem akarod hogy szétszopassanak a kiképzők is meg a többiek is!

A szorításom alatt az újonc tehetetlen volt, csak nézett rám, a szeme azt mondta, „jól van na, de mehetek mostmár? Kiszemétkedted magad?” Úgyhogy hozzátettem:

- A te érdekedben mondom bazmeg! Én kurvára leszarom! ...felfogtad bazmeg? - Bágyadtan bólogatott. Az inge alatt az ujjaim felső része puha bababőrt tapintott ki.

- ...De tényleg! - folytattam. - Gondolkodjál te fasz! Nyissad ki a csipádat, ha jót akarsz!

Elengedtem.

- Különben én leszarlak - tettem hozzá közben. És elindultam a folyosón a termünk felé.

Menet közben eszembe jutott, hogy valószínűleg igencsak elkéstem, és lehet, hogy Wawer angyal úr már megelőzött - bár a folyosón nem láttam elmenni sem őt, sem azt a két másodévest, akik a zuhanyzóban bújtak el -, úgyhogy futni kezdtem.

Mikor beértem a terembe, megnyugodva láttam, hogy még nincs sorakozó. Mindenki az ágyakon feküdt; Owen és King éppen az én ágyamon terpeszkedtek, úgyhogy messziről integettem nekik, tűnjenek el. King ágyát Andrews foglalta el önkényesen, nem tudom, miért... Deep a saját az ágyán feküdt Sworddel és halkán röhögcséltek valamin, a szomszéd ágyon Knight és Kahn. Kahn kezében az óra. Mindketten úgy nézték, mintha legalábbis valami film menne a kis kijelzőn. Knight egyszer csak felkiáltott:

- Tizenhárom harminc nulnull!

- Kuss, te buzeráns! - szólt rá Kahn, mire a másik észbekapott.

Gyakorlatilag ebben a pillanatban megfagyott a levegő, és belépett Nox angyal úr. Nem volt semmi füttyjel! Fisher a terem túlfelében tartózkodott, láthatóan éppen Banksnek nyalt, úgyhogy nem vigyázta senki az ajtót. Nox angyal úr kétszeresen is váratlanul jelent meg, mivel aznap nem is ő volt szolgálatban.

Mindenki villámgyorsan az ágya mellett termett - nekem csak fel kellett állnom -, Kahn is odafutott a sajátjához és megállt mellette. Az órát a jobb markában szorongatta, nem túl feltűnően. A hátsó zsebébe nem tehettem, ott nagyon látszott volna a domborodása, az ágyneműje közé rejteni már nem volt ideje.

Nox angyal úr besétált a terem közepére. Mindannyian azt vártuk, hogy sorakozót fog vezényelni, hiszen már jócskán ideje volt, hogy lemenjünk ebédelni, más napokon ilyenkorra már túl is voltunk rajta.

Nox angyal úr azonban egy szót sem szólt, csak továbbindult a terem közepéből a vége felé: elsétált Banks, majd Ryan ágya mellett, a terem végében Tiger ágyánál megfordult, és a túlsó sor mellett indult visszafelé. Lassan, kibírhatatlanul lassan lépkedett végig előttünk... jópáran tudtunk róla, hogy a „nagyfőnök” Kahn szorult helyzetben van. Az angyal úr megállt Vallerie ágyával szemben, majd odaszólt Unonak anélkül, hogy ránézett volna:

- Hogy áll magán az az ing, Uno? ...biztos, hogy másodéves?

Kettejük között állt Kahn. Az arcát nem láthattam, de feltételeztem, hogy a megszokott hullamaszk. Uno jobbnak látta azonnal korrigálni a problémát, gyors mozdulatokkal megigazgatta az ingét.

- Azt leszámítva, hogy gyűrött - ezt a szót keményen megnyomta az angyal úr -, most már jobb.

Még néhány másodperc, és indult tovább.

Elhaladt Singer mellett. Vészesen közeledett felém. Szerencsére éppen semmilyen különösebb félnivalóm nem akadt, semmit sem dugdostam, nem volt kupleráj a szekrényemben sem.

- King és Porter; maguk olyankor is röhögnek, amikor nem - szólt nekünk, miközben elment mellettünk. Kis vihogások hallatszottak a teremben. Bár nem értettem, mire gondolhat, én sem tudtam megállni mosolygás nélkül.

Az angyal úr már a terem vége előtt, Pile és Jones ágyánál elkanyarodott. Átsétált keresztben a hálótermen, odament egyenesen Irons szekrényéhez. Kinyitotta, és belekukkantott. Aztán egy jelentőségteljes pillantást vetett a lányra, és visszament a terem közepébe.

Mi lesz itt? - váraoztunk bizonytalanul.

- Tanonc..... - Jaj, jaj! - ...Ryan!

- Parancs!

- Hozzám!

- Tanonc... Fisher! - Ezúttal már csak az ujjával pattintott. Fisher is rohant, a másik irányból, tiszteletteljes távolságból megkerülve Nox angyal urat, elébe került, és megállt Ryan balján.

- Tanonc..... Kahn.

- Parancs!

Óriási hiba. Kahn a jobb markában fogta az órát! Most nem tudott vele mit csinálni. Félig nyitott tenyérrel emelte fel a jobb kezét, amellyel ilyenkor jelentkezni szokás, és kihasználva félszázadbeli pozícióját, nem követte olyan mereven a formáságot, szinte csak jelképesen lendítette fel a kezét. Az órának valószínűleg a szíját fogta két ujjá közé, így félig ki tudta nyitni a kezét anélkül, hogy leejtette volna, félig zárva maradt markával és befördített hüvelykujjával eltakarhatta az órát. Sikerült feltűnés nélkül jelentkeznie.

Erre a bravúrra más nem lett volna képes a félszázadból, legfeljebb Ryan. Gyakorló bűvészeket megcsúfoló kezűgyesség kellett hozzá, hogy kezét az órával együtt egyetlen pillanat alatt így átrendezze. Aztán már futott is Nox angyal úr elé, a jobb marka feltűnés nélkül összehajtva az óra fölött. Megállt Fisher balján, szabályos körcikk mentén vártak a parancsra.

A felettesünk körbenézett a teremben. Ebben a pillanatban megjelent Wawer angyal úr; szokás szerint egyetlen szót sem szólt, csak besétált a hálóterembe, és megállt munkatársa háta mögött három-négy méterrel.

Aztán mégis megszólalt, megtörve a pár másodpercnyi feszült csendet.

- Fisher hozzám.

A nevezett tanonc rohant.

A félszázad két főnöke állt Nox angyal úrral szemben, aki újabb idegőrlő késleltetés után megszólalt:

- Álljanak vigyázzba.

A két fiú meg sem moccant, mivel természetesen már vigyázzállásban voltak.

- Mondom, álljanak vigyázzba. - Sípolt a csend. - Nem tudnak? ...elfelejtették? - Értetlen, dermedt csend. - Na mi a probléma? ...Wawer.

A nevezett angyal megszólalt:

- Idehozzám, Ryan.
 Ryan eléje pattant egy pillanat alatt.
 - Vigyázz.
 A lehető legfeszesebb vigyázállást produkálta.
 - Rendben van! - szólt Wawer angyal úr. - Nincs itt semmi probléma.
 Nox angyal úr megpördült.
 - Mindenki pihenj - szólt, és társával együtt az ajtó felé indultak.
 Mindenki megkönnyebbült, akinek egyáltalán fogalma volt arról, milyen szorult helyzetben volt Kahn. Elméletileg szinte senki nem bánta volna, hogyha lebukik, valahogy mégis szorítottunk neki, izgultunk érte... Banksen láttam, hogy kezd visszatérni a szín az arcába. Nem irigyeltem azért, amit az elmúlt két percben átélt. Az ő sorsa szorosan Kahnéhoz van kötve.
 A századparancsnok már ki is lépett a teremből, csak Wawer angyal úr állt az ajtóban, háttal nekünk. Mielőtt ő is távozott volna, megfordult.
 - Kahn! - kiáltott újra számonkérő hangon. - Hozzám. Vigyázzállásba.
 A tanonc megállt vele szemben. Nox angyal úr újra megjelent az ajtóban.
 - Kahn vigyázz - mondta ezúttal ő. De persze semmi reakció. Tökéletesnek tűnt Kahn vigyázzállása. - És csak nem megy...?!
 - Talán el kéne engedni, ami a kezében van! - kiabált rá Wawer angyal úr.
 Nox angyal úr kinyújtotta a tenyerét.
 - Ide a kezembe - mondta halkán.
 Kahn vonakodás nélkül a tenyerébe helyezte a kis karórát.
 Nox angyal úr megindult kifelé a teremből. Apró mozdulattal jelzett Kahnnak, hogy kövesse. A sort Wawer zárta, mintha veszélyes foglyot kísérnének.
 Alighogy kimentek, öt másodpercen belül már Poräx állt az ajtóban, és ordított:
 - Vigyázz! Ryan hozzám!
 A nevezett ész nélkül rohant Poräx elé.
 - Utánam! - és nagy lendülettel távoztak a teremből.
 Aznap már nemigen láttuk Kanhékat. Lefekvés előtt hozta vissza őket Jones szerváns és Twiuwee angyal úr - ketten. Sejtelmem sem volt, hogy egy-egy ilyen feladathoz miért szükségeltetik két kiképző.
 A két főnök fáradtnak, elcsigázottnak tűnt. Természetesen senki nem kérdezhetett tőlük semmit, ők pedig maguktól nem meséltek. Némán, leverten elfoglalták a helyüket a hálóteremben, és tudomást sem vettek a félszázadról.
 Azon a héten még két alkalommal volt, hogy valamelyik idegen szerváns eljött értük. Másodsorra egy nagyon idős, lila ruhás szerváns jött, aki úgy beszélt velünk, mintha vele egyenrangúak lennének, sehol egy kemény parancs, sehol egy szokásos rövid felszólítás. Talán azt is mondta, „legyenek szívesek”, vagy ilyesmi. Mindkét alkalommal egy-másfél órára voltak távol, és nem közöltek semmit, mikor visszahozták őket. A második alkalommal visszaérkezésükkor egy másik szerváns kísérte őket. Elvitte Bankset, és tíz perc múlva hozta vissza egy harmadik. „Teljes jövés-menés”, így

minősítette a helyzetet King. Sem akkor, sem később nem tudtunk meg semmit az óráügyről és folyományairól. Egy héttel később Bowlel magyarázat nélkül fegyelmi tárgyalásra rendelte Kahnt, három napi szigorított elzárásban részesítette, és ezzel az ügy lezárásra került - legalábbis hivatalosan...

Észre kellettennem, hogy megváltozott az órarendünk. A tantermi időbeosztás, az egyes tantárgyak aránya az elsőéveshez képest jócskán módosult. Sőt, nemcsak az elsőéveshez, hanem önmagához képest is - állandóan változott, kaotikus és kiszámíthatatlan lett ez is, még jobban nehezítve az óráról órára való felkészülést. Volt, hogy napokig nem találkoztunk egy tanárral, aztán hirtelen minden nap jött, egy nap akár több órát is tartott - néha már végképp nem tudtuk, mikor melyik tantárgyból kellene többet készülni. Biológiából például Bowlel szinte csak a kung-fuhoz szükséges anatómiai ismereteket oktatta, minden más témakört ideiglenesen lezártunk, félretettünk későbbre. Nox angyal úr ráerősített a stratégiára, szinte minden másnap dolgot kért, stratégiai vázlatot, amelyet az órán kívül kellett elkészíteni, célszerűen a hálótermi tanulóidő alatt. Én ezt például egyáltalán nem bántam, végre csinálhattam valami kreatívot a két órás szobafogság alatt, mert magolni úgyse nagyon tudtam - ha Nox angyal úr ott volt és szigorú szemekkel figyelt minket, azért nem, ha nem volt ott, és a legtöbben ugráltak, hangoskodtak, ökörködtek, azért nem. Matematikából igencsak előre jártunk az anyaggal, úgy becsültem, jócskán benne járunk a középfokban, de Tawazel nem lassított, nem kegyelmezett. Nekem ugyan ez nem okozott problémát, hiszen a matematika nem „tanulnivaló”, csak meg kell érteni, azonban többek panaszkodtak a túl gyors tempó miatt, csak úgy, mint a stratégia-dolgozatok, vagy Mõi műelemzés-dolgozatai és vaskos kötelező olvasmányai miatt. Úgy vettem észre, hogy (nem kis csodálkozásomra) a félszázad nagy részének egyre nehezebb a szintet tartani a tanulásban, velem és néhány másikkal ellentétben: kezdtem valamiféle élcsoporthoz tartozni, már ami a tanulmányi eredményeket illeti. Mindenesetre ettől nem éreztem magam eminensnek, csupán szerencsésnek, hogy személyes adottságaimnak jobban kedveznek az új feltételek. És számomra úgy tűnt, Koledö lámának igaza volt: az itteni tananyag sokkal érdekesebb, könnyebben tanulható, jobban ébrentartja a figyelmet, mint az „otthoni”.